

SIMON TOYNE

CHEIA

Strada Ficțiunii

Simon Toyne s-a născut în anul 1969 la Cleethorpes, în Marea Britanie. A studiat literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra, iar timp de douăzeci de ani a lucrat în televiziune, ca scenarist, regizor şi producător. A produs documentarul „100 *Greatest Films*“, difuzat pe *Channel 4*, şi i-a intervievat, printre alţii, pe Omar Sharif, Michael Caine, Peter Fonda şi Steven Spielberg. Programele de televiziune la care a lucrat au primit numeroase premii – de la BAFTA, la „*Best Makeover Show*“, acordat de Good Homes.

Cheia (2012) este continuarea volumului *Sanctus* (2011, Editura ALLFA), bestseller internaţional tradus în 27 de limbi şi publicat în 40 de ţări.

Vocea autorului

„Într-o vreme am vrut să fiu actor, până mi-am luat licenţa în literatură engleză şi teatru la Goldsmiths College din Londra şi mi-am dat seama că nu era, de fapt, chiar ceea ce-mi doream. Actorii spun poveştile altora. Eu voiam să spun propriile mele poveşti.“

Simon Toyne

Simon Toyne

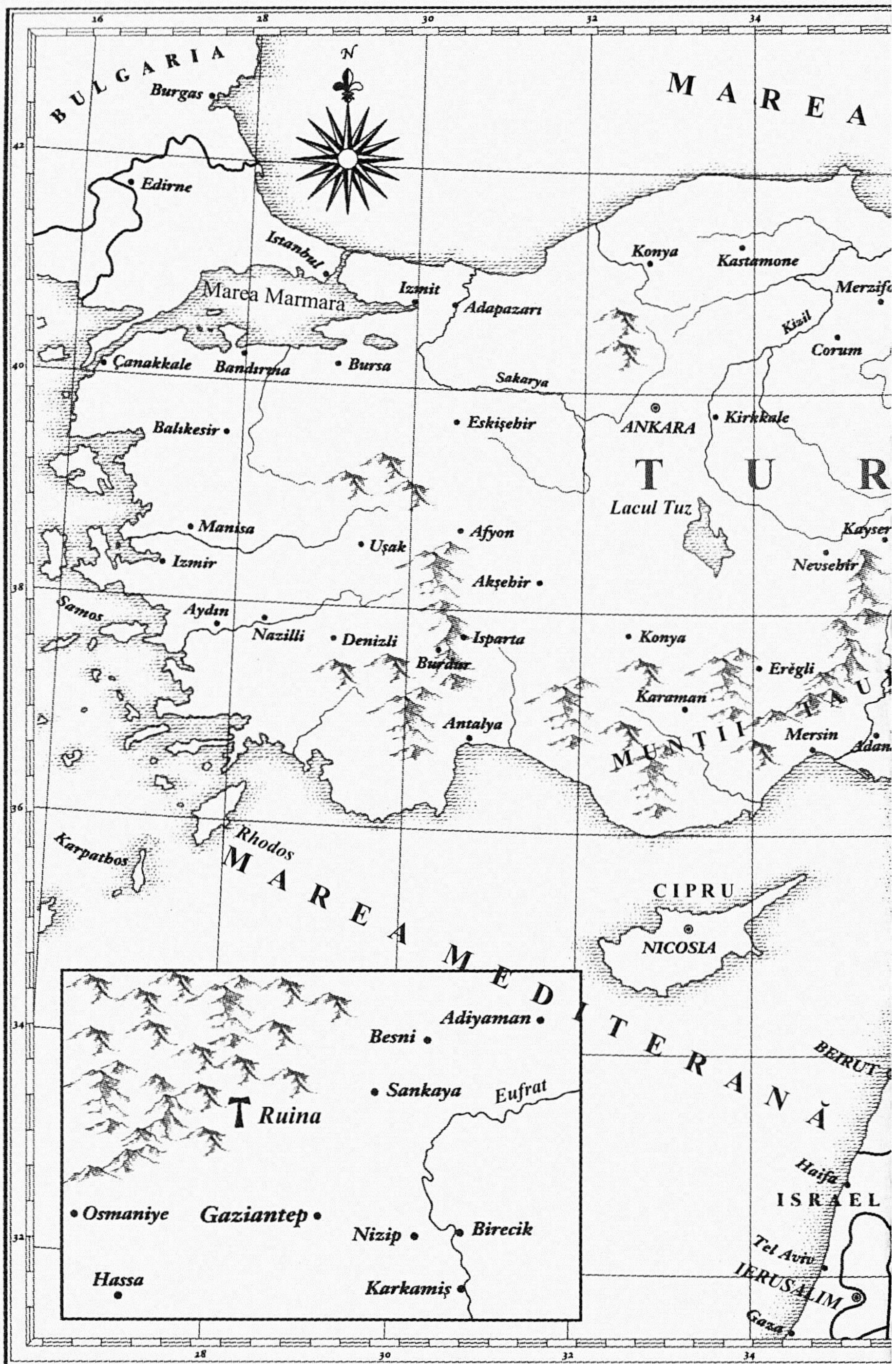
Cheia

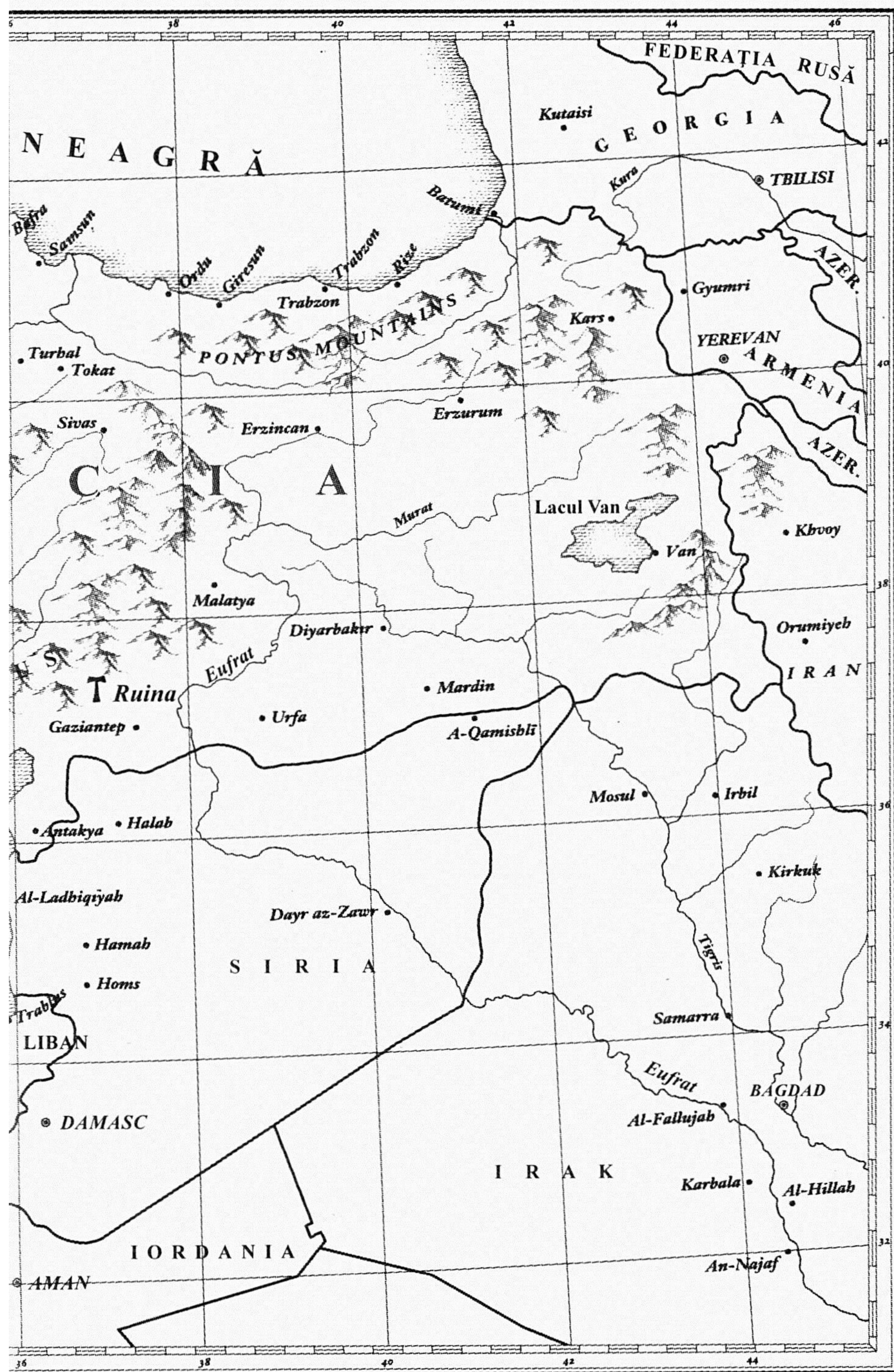
Traducere din limba engleză şi note de
Andreea Boldura

EDITURA ALLFA

Lui Roxy

(Poţi s-o citeşti când vei avea unsprezece ani)

BULGARIA
Burgas
Edirne
MAREA
Istanbul
Marea Marmara
Izmit
Adapazarı
Konya
Kastamone
Merzifo
Kizil
Corum
Çanakkale
Bandırma
Bursa
Sakarya
ANKARA
Kirkkale
Balıkesir
Eskişehir
TUR
Lacul Tuz
Manisa
Uşak
Afyon
Kayser
Nevsehir
Izmir
Akşehir
Samos
Aydın
Nazilli
Denizli
Isparta
Konya
Burdur
Ereğli
Karaman
Antalya
MUNȚII TAU
Mersin
Adana
Rhodos
Karpathos
MAREA MEDITERANĂ
CIPRU
NICOSIA
Adiyaman
Besni
Sankaya
Eufrat
Ruina
Osmaniye
Gaziantep
Nizip
Birecik
Hassa
Karkamiş
BEIRUT
Haifa
ISRAEL
Tel Aviv
IERUSALIM
Gaza

FEDERAȚIA RUSĂ
GEORGIA
Kutaisi
TBILISI
Kura
NEAGRĂ
Batumi
Bafra
Samsun
Ordu
Giresun
Trabzon
Rize
PONTUS MOUNTAINS
Gyumri
Kars
YEREVAN
ARMENIA
AZER.
Turbal
Tokat
Sivas
Erzincan
Erzurum
Murat
Lacul Van
Van
Khvoy
Malatya
Diyarbakır
Orumiyeh
IRAN
Eufrat
Ruina
Mardin
Gaziantep
Urfa
A-Qamishlī
Mosul
Irbil
Antakya
Halab
Kirkuk
Al-Ladhiqiyah
Dayr az-Zawr
Hamah
SIRIA
Tigris
Homs
Trablus
LIBAN
Samarra
Eufrat
BAGDAD
Al-Fallujah
DAMASC
IRAK
Karbala
Al-Hillah
IORDANIA
AMAN
An-Najaf

„Şi din cer, fără de veste, s-a făcut un vuiet,
ca de suflare de vânt ce vine repede…
Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt
şi au început să vorbească în alte limbi…“

Faptele Sfinţilor Apostoli, 2:2-4

1

Al-Hillah, provincia Babil, centrul Irakului

Războinicul deşertului se uita pe fereastra care, bătută de nisipul zgrunţuros, devenise din transparentă, opacă; ochelarii de protecţie îi ascundeau ochii, iar *keffiyeh*-ul îi acoperea restul chipului. Afară, soarele arzător albise totul în jur, aşa cum face şi cu oasele ce zac abandonate în deşert: clădirile, molozul, până şi oamenii.

Se uită la bărbatul care mergea încet, târându-şi picioarele, în celălalt capăt al străzii, purtând şi el un *keffiyeh* înfăşurat în jurul capului, ca să-l apere de praf. Nu erau prea mulţi trecători în zona asta a oraşului, nu acum, când soarele se ridicase sus pe cerul albicios, iar temperatura trecuse bine de cincizeci de grade. Chiar şi aşa, trebuia să se grăbească.

De undeva din spatele lui, din fundul clădirii, se auziră o bufnitură şi un geamăt înfundat. Verifică dacă străinul dădea semne că ar fi auzit ceva, dar acesta îşi continua drumul, ţinându-se cât mai aproape de fâşia îngustă de umbră pe care i-o oferea zidul ciupit de rafalele de arme automate şi de exploziile grenadelor. Îl urmări cu privirea până când se topi în aerul fierbinte, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către încăperea în care se afla.

Biroul ţinea de un atelier auto aflat la periferia oraşului. Mirosea a motorină, a transpiraţie şi a ţigări ieftine. O fotografie înrămată era agăţată pe unul dintre pereţi, iar personajul său central părea să supravegheze mândru grămezile de hârtii unsuroase şi piesele de schimb care acopereau fiecare centimetru pătrat din încăpere. Spaţiul era suficient de mare cât să găzduiască un birou şi două scaune şi suficient de mic pentru ca aparatul voluminos de aer

condiţionat să menţină o temperatură rezonabilă. Atunci când funcţiona. Acum nu era cazul. Încăperea era aidoma unui cuptor încins.

Oraşul suferea de luni de zile din cauza întreruperilor de curent, unul dintre preţurile, nu puţine la număr, pe care populaţia era nevoită să le plătească în schimbul eliberării. Oamenii începuseră deja să vorbească cu nostalgie despre regimul lui Saddam, ca despre nişte timpuri trecute mai fericite. „Sigur, mai dispărea câte unul din când în când, dar cel puţin aveam lumină." Era uimit cât de repede uitau oamenii. El nu uita nimic. Fusese un proscris pe timpul lui Saddam şi rămăsese la fel pe timpul actualei ocupaţii. Îi era credincios doar ţării.

Un alt geamăt de durere îl readuse în prezent. Începu să golească sertarele, să deschidă dulapurile, sperând că va găsi repede piatra pe care o căuta şi că va putea să se facă nevăzut în deşert înainte ca următoarea patrulă să treacă pe acolo. Dar era limpede că bărbatul care se afla în posesia ei îi cunoştea valoarea. Nici urmă de piatră în încăpere.

Luă fotografia de pe perete. O mustaţă neagră şi groasă, a la Saddam, se lăbărţa pe un chip durduliu, ale cărui trăsături se topiseră sub efectul prosperităţii; o *dishdasha* albă îi strângea burta bărbatului, iar acesta îşi ţinea braţele în jurul a două fete care zâmbeau timid înspre aparatul de fotografiat şi care îi semănau, din nefericire. Toţi trei se sprijineau de maşina albă de teren parcată acum în curtea din faţă a atelierului. Bărbatul o cercetă, auzi ticăitul motorului care se răcea, zări aerul fierbinte care tremura pe deasupra ei şi un cerc mic, aproape invizibil, aflat în partea de jos, în mijlocul parbrizului întunecat. Zâmbi şi porni într-acolo, ţinând încă fotografia în mână.

Atelierul de reparaţii ocupa mare parte din latura din spate a clădirii. Era mai întunecat decât biroul şi la fel de încins. Câteva neoane atârnau fără folos din tavan, iar într-un colţ se găsea un

ventilator, nemişcat şi tăcut. O rază strălucitoare de soare îşi croise drum prin ferestrele înguste aflate undeva sus, pe peretele din spate, şi cădea peste un motor agăţat de nişte lanţuri ce păreau mult prea subţiri ca să-i susţină greutatea. Sub motor, înlănţuit cu sârmă ghimpată de masa de lucru, bărbatul gras din fotografie se chinuia să tragă aer în piept. Era gol de la brâu în sus, iar burta imensă şi păroasă se ridica şi cobora în ritmul respiraţiei dificile. Avea nasul spart şi însângerat, iar un ochi i se umflase, de aceea îl ţinea închis. Firişoare stacojii de sânge se scurgeau din locurile în care sârma ghimpată îi atingea pielea lucind de sudoare.

Un bărbat îmbrăcat într-o salopetă prăfuită stătea aplecat deasupra lui, cu faţa ascunsă de aceiaşi ochelari de protecţie şi de acelaşi *keffiyeh.*

— Unde e? întrebă, ridicând încet un levier plin de sânge.

Grăsanul nu răspunse; dădu doar din cap, iar respiraţia i se acceleră, pregătindu-se pentru un nou val de durere. Sângele şi secreţiile nazale se amestecaseră într-o spumă care-i acoperea mustaţa. Îşi miji ochiul pe care îl ţinea deschis. Levierul se ridică şi mai sus.

În acel moment, războinicul deşertului păşi în încăpere.

Chipul grăsanului rămăsese încremenit în aşteptarea următoarei lovituri. Când aceasta nu veni, deschise ochiul sănătos şi descoperi a doua siluetă care se apleca deasupra lui.

— Fiicele tale?

Nou-venitul ridică fotografia.

— Drăguţe. Poate c-o să ne spună ele unde ascunde *babba* lucrurile de obicei.

Sunetul vocii lui te ducea cu gândul la o bucată de şmirghel frecată de o piatră.

Grăsanul o recunoscu şi frica îi sticli în ochiul deschis, în vreme ce războinicul deşertului îşi desfăcu încet *keffiyeh*-ul, îşi dădu jos ochelarii şi se aplecă în raza de lumină care-l făcu să-şi mijească ochii. Pupilele i se micşorară până deveniră două puncte negre în

mijlocul unor ochi atât de palizi, că păreau aproape cenuşii. Grăsanul le observă culoarea aparte şi îşi mută privirea asupra cicatricei neregulate care îi înconjura gâtlejul.

— Ştii cine sunt?

Bărbatul încuviinţă.

— Spune-o!

— Eşti Ash'abah. Eşti… *Fantoma*.

— Deci ştii de ce mă aflu aici?

Grăsanul dădu din nou din cap.

— Atunci spune-mi unde e. Sau ai prefera să-ţi zdrobesc ţeasta cu motorul ăsta şi să le târăsc pe fetele tale până aici, pentru o nouă poză de familie?

Auzindu-şi pomenită familia, bărbatul deveni sfidător.

— Dacă mă ucizi, n-o să găseşti nimic, zise. Nici obiectul pe care-l cauţi, nici pe fiicele mele. Prefer să mor decât să le pun în primejdie.

Fantoma puse fotografia pe masă şi scoase din buzunar GPS-ul pe care îl luase de pe parbrizul jeepului. Apăsă pe un buton şi ridică aparatul, ca să-l vadă şi celălalt. Pe ecran apăru lista destinaţiilor recente. A treia în ordine descrescătoare era salvată drept „Acasă" în arabă. Fantoma apăsă uşurel cu degetul pe ea şi pe ecran se ivi harta unei zone rezidenţiale din celălalt capăt al oraşului.

Într-o clipită, orice urmă de combativitate dispăru de pe faţa grăsanului. Trase adânc aer în piept şi, străduindu-se să-şi controleze tremurul glasului, îi spuse Fantomei ce voia să audă.

Jeepul sălta pe terenul accidentat de-a lungul unuia dintre numeroasele canale ce brăzdau împrejurimile de la est de Al-Hillah. Pământul de aici era un amestec surprinzător de deşert sterp şi petice de verdeaţă luxuriantă, tropicală. Era cunoscut drept Cornul Abundenţei, parte din vechea Mesopotamie – pământul dintre două fluvii. În faţa lor, o fâşie de iarbă luxuriantă umbrită de curmali se întindea de-a lungul malului unuia dintre fluvii, Tigrul, în vreme ce

Eufratul se afla undeva în spatele lor. Între aceste hotare antice, omenirea inventase cuvântul scris, algebra şi roata, iar mulţi credeau că aici se aflase Grădina Raiului, chiar dacă nimeni n-o găsise. Avram, părintele celor trei mari religii, islamul, iudaismul şi creştinismul, se născuse aici. Tot aici luase fiinţă şi Fantoma, zămislit de ţara pe care o servea acum ca un fiu credincios.

Maşina trecu pe lângă o livadă de palmieri şi pătrunse hurducându-se în deşertul acoperit de nisipul alb ca praful de cretă, ars de soarele nemilos, care-l uscase, dându-i o consistenţă de beton. Grăsanul mormăi când durerea provocată de zdruncinătură îi străpunse carnea acoperită de vânătăi. Fantoma nu-l băgă în seamă, aţintindu-şi privirea asupra unei grămezi de moloz ce începea să prindă contur prin parbriz. Era prea devreme ca să-şi dea seama ce e, sau cât de aproape se află de ea. Căldura extremă din deşert le juca tuturor feste, iar distanţele şi timpul nu erau niciodată ceea ce păreau. Privind orizontul albit de arşiţă, ar fi putut la fel de bine să contemple o scenă din Biblie: acelaşi pământ crăpat şi acelaşi cer sfărâmicios ca pergamentul, mânjit de aceeaşi lună care se topea pe el.

Mirajul începu să capete o formă materială pe măsură ce se apropiau. Era cu mult mai mare decât i se păruse iniţial: o structură pătrată, „făcută de mâna omului“, pe două niveluri, probabil un caravanserai abandonat, unde se opreau caravanele de cămile ce străbătuseră odinioară aceste pământuri străvechi. Cărămizile plate din lut, pe care acelaşi soare le întărise cu o mie de ani în urmă, se sfărâmau acum, redevenind ţărână.

„Ţărână eşti“, se gândi Fantoma în vreme ce contempla scena, „şi în ţărână te vei întoarce.“

Pe măsură ce se apropiau, devenea evident că zidurile sunt presărate cu urme de explozii. Stricăciunile erau recente: dovada că aici se duseseră lupte cu insurgenţii, sau poate doar antrenamente ale trupelor britanice sau americane. Fantoma îşi simţi maxilarul încleştându-i-se de furie şi se întrebă ce părere ar avea invadatorii

dacă irakieni înarmaţi ar arunca în aer bucăţi din Stonehenge sau din Muntele Rushmore.

— Aici. Opreşte aici!

Grăsanul arătă spre o grămadă de pietre, aflată la câteva sute de metri în faţa clădirii principale.

Şoferul o coti în direcţia indicată şi frână brusc, cu un scrâşnet de roţi. Fantoma se uită în zare, văzu aerul fierbinte ce tremura deasupra pământului încins, ramurile palmierilor mişcându-se uşor şi, în depărtare, un nor de praf, posibil o coloană militară care se deplasa, dar la o distanţă prea mare ca să îl îngrijoreze pe moment. Deschise portiera maşinii, lăsând arşiţa ca de furnal să pătrundă înăuntru, şi se întoarse către ostatic.

— Arată-mi! spuse şuierând.

Grăsanul înaintă poticnindu-se pe pământul încins, iar Fantoma şi şoferul îi călcară pe urme, la propriu, pentru a evita orice mine antipersonal spre care ar fi putut încerca să-i îndrepte. Când mai avea doar trei metri până la grămada de pietre, bărbatul se opri şi arătă în jos. Fantoma urmări linia braţului său întins şi zări o uşoară adâncitură în pământ.

— Mine?

Grăsanul îl privi ţintă, de parcă i-ar fi înjurat familia.

— Bineînţeles, zise, întinzând mâna după cheile jeepului.

Le luă şi îndreptă telecomanda spre pământ. De undeva de sub picioarele lor se auzi zgomotul înfundat al unei încuietori care se deschidea. Apoi, bărbatul se lăsă pe vine şi îndepărtă straturile de nisip, scoţând la iveală o trapă închisă într-o parte cu un lacăt înfăşurat într-o pungă de plastic. Alese o cheiţă şi descuie uşa pătrată, apoi o trase în sus.

Lumina soarelui pătrunse în buncăr. Grăsanul coborî pe o scară abruptă, la al cărei capăt nu se zărea altceva decât beznă. Fantoma îl urmări pe deasupra ţevii pistolului până ajunse jos şi îşi ridică privirea, mijindu-şi ochiul sănătos ca să-l protejeze de lumina soarelui.

— Mă duc să aduc o lanternă, zise, bâjbâind pe întuneric.

Fantoma nu-i răspunse, doar îşi încordă degetul pe trăgaci, în caz că bărbatul avea să apară cu altceva în mână. Un con de lumină se aprinse în întuneric şi faţa umflată a proprietarului atelierului auto îşi făcu apariţia.

Şoferul coborî şi el, în vreme ce Fantoma se mai uită o dată împrejur. Norul de praf se îndepărtase, continuându-şi deplasarea spre nord, în direcţia Bagdadului. Nu existau alte semne de viaţă. Încredinţat că erau singuri, se făcu nevăzut în întunericul de sub pământ.

Peştera fusese săpată în stâncă în vremuri străvechi şi se întindea pe câţiva metri în faţă şi în spate. De-a lungul pereţilor fuseseră montate rafturi în stil militar, acoperite cu folii groase de plastic care să le protejeze conţinutul de praf. Fantoma întinse mâna şi dădu una dintre folii la o parte. Raftul era plin de arme, în special puşti de asalt AK-47 aşezate ordonat şi purtând urmele luptelor în care fuseseră folosite. Sub ele se găseau rânduri întregi de cutii de cartuşe, stanţate cu litere în chineză, rusă şi arabă, conţinând fiecare muniţie de 7,62 mm.

Fantoma înaintă de-a lungul rafturilor, dând la o parte fiecare folie şi scoţând la iveală mai multe arme, cartuşe de artilerie grea, teancuri de dolari de dimensiunile unor cărămizi, pungi cu frunze uscate şi praf alb, iar, în cele din urmă, aproape în fundul peşterii, pe un raft care îi era dedicat, obiectul pe care îl căuta.

Trase bucata de pânză înspre el, simţind greutatea obiectului dinăuntru, după care o dezveli respectuos, la fel de grijuliu precum ar fi desprins un bandaj de pe o bucată de carne arsă. Înăuntru se găsea o tăbliţă netedă din piatră. O înclină spre lumină, scoţând la iveală nişte semne de-abia vizibile pe suprafaţa sa. Le urmări conturul cu degetul: litera „T“ întoarsă cu capul în jos.

Şoferul îşi răsuci capul, ţinând pistolul îndreptat în continuare spre ostatic, dar cu privirea atrasă de obiectul sacru.

— Ce scrie?

Fantoma acoperi la loc tăbliţa cu bucata de pânză.

— E scrisă în limba pierdută a zeilor, zise, ridicând pachetul şi ţinându-l la piept ca pe un nou-născut. Rolul nostru nu e s-o citim şi s-o înțelegem, ci doar s-o protejăm.

Se îndreptă către grăsan şi îi privi chipul stâlcit, ochii săi palizi părând nefiresc de strălucitori în lumina slabă.

— Tăbliţa asta e a ţării întregi. N-ar trebui să stea aruncată pe un raft, lângă lucrurile astea. De unde o ai?

— Am făcut schimb cu un păstor, i-am dat pe ea două puşti şi nişte muniţie.

— Spune-mi cum îl cheamă şi unde-l găsesc.

— Era un beduin. Nu ştiu cum îl cheamă. Am avut nişte treburi în Ramadi, iar el o avea de vânzare, cu alte vechituri. Zicea că a găsit-o în deşert. Poate că aşa e, poate că a furat-o. Oricum, i-am dat un preţ bun pe ea.

Îl privi cu ochiul deschis.

— Iar acum o să mi-o furi tu.

Fantoma căzu pe gânduri. Ramadi era la o jumătate de zi de mers cu maşina, spre nord. Fiind unul dintre principalele centre de rezistenţă în timpul invaziei şi al ocupaţiei, fusese bombardat şi transformat într-o grămadă de moloz, iar acum părea să fie blestemat. Acolo se afla şi unul dintre palatele lui Saddam, pe care jefuitorii îl goliseră de toate bogățiile. Relicva putea foarte bine să provină de acolo. Fostul preşedinte fusese un hoţ împătimit, care prădase cu nesaţ comorile propriei ţări.

— Acum cât timp ai cumpărat-o?

— Acum vreo zece zile, la târgul care se ţine în fiecare lună.

Beduinul putea să fi ajuns oriunde până acum, străbătând cu oile sale sute de kilometri de-a lungul şi de-a latul deşertului. Fantoma ridică pachetul, arătându-i-l grăsanului.

— Dacă mai dai peste ceva de genul ăsta, pune-l deoparte şi anunţă-mă! Aşa o să devii prietenul meu, ai înțeles? Ştii că pot fi un prieten util şi nu cred că ţi-ar plăcea să mă ai drept duşman.

Bărbatul încuviinţă.

Fantoma îl privi o clipă drept în ochi, după care îşi puse ochelarii de protecţie.

— Şi cu restul lucrurilor ce facem? întrebă şoferul.

— Lasă-le aici! Nu-i nevoie să-i luăm omului ăstuia pâinea de la gură.

Se întoarse spre scară şi începu să urce către lumină.

— Aşteaptă!

Grăsanul îl privea derutat, uimit de gestul surprinzător de bunăvoinţă.

— Beduinul poartă o şapcă roşie, a unui club de fotbal. M-am oferit să i-o cumpăr, în glumă, şi s-a simţit jignit. Mi-a spus că e lucrul cel mai de preţ pe care-l are.

— De la ce echipă?

— Manchester United – Diavolii Roşii.

2

Cetatea Vaticanului, Roma

Cardinalul Secretar de Stat Clementi trase cu nesaţ din ţigară, absorbind fumul cu efect calmant în trupul său neliniştit, în vreme ce privea în jos la turiştii care mişunau în Piaţa Sfântul Petru, aidoma unui zeu dolofan exasperat de propria creaţie. Mai multe grupuri stăteau chiar sub el şi se uitau când în ghidurile turistice, când la fereastra în spatele căreia se afla. Ştia că nu-l vedeau, fiindcă stiharul negru de cardinal, care-i cuprindea cu greu trupul durduliu, îl ajuta să se confunde cu umbra. De altfel, nici nu-l căutau pe el. Mai trase un fum adânc din ţigară şi îi văzu cum îşi dau seama că au greşit şi îşi întorc apoi cu toţii simultan privirea către ferestrele închise ale apartamentului Papei, situat la stânga sa. Era interzis să fumezi în clădire, dar, în calitate de Cardinal Secretar al oraşului-stat, lui Clementi nu i se părea că ar comite un abuz scandalos de putere, îngăduindu-şi acest viciu în biroul său privat. În general, se limita la două ţigări pe zi, dar ziua de astăzi era diferită; ajunsese deja la a cincea, şi nu se făcuse nici măcar ora prânzului.

Mai trase o dată în piept aerul îmbibat cu nicotină, stinse ţigara în scrumiera de marmură aflată pe pervaz, după care se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să înfrunte veştile proaste care îi acopereau în întregime biroul. Aşa cum îi plăcea, ziarele de dimineaţă fuseseră aranjate în aceeaşi ordine ca ţările pe harta lumii: cotidienele americane la stânga, cele ruseşti şi australiene la dreapta, iar cele europene, la mijloc. De obicei, titlurile erau diferite, reflectând interesul naţional faţă de o celebritate sau de un scandal politic local.

Astăzi însă erau toate la fel, aşa cum se întâmpla de peste o săptămână deja, şi aveau pe prima pagină o fotografie mai mult sau mai puţin identică: fortăreaţa întunecată din munţi, semănând cu un pumnal, cunoscută sub numele de Citadela şi dominând centrul oraşului antic Ruina din Turcia.

Ruina era o curiozitate în sânul Bisericii moderne, un fost centru de influenţă din Antichitate, care devenise, alături de Lourdes şi Santiago de Compostela, unul dintre locurile sfinte cele mai populare în rândul credincioşilor catolici, având o putere de atracţie pe care trecerea timpului nu o slăbise deloc. Săpată în versantul unui munte abrupt, Citadela din Ruina era cea mai veche structură din lume locuită fără întrerupere şi centrul iniţial al Bisericii Catolice. Prima Biblie fusese scrisă între zidurile sale misterioase şi mulţi credeau că cele mai importante secrete ale Bisericii, datând din timpuri străvechi, erau păstrate încă acolo. Mare parte din misterul care o înconjura se datora stricteţii cu care era respectată o străveche lege a tăcerii. Nimeni în afară de călugării şi preoţii care locuiau în Citadelă nu avea voie să pună piciorul în interiorul muntelui sacru, şi, odată ce intrau, puţinilor aleşi nu li se îngăduia să mai iasă vreodată în lume. Întreţinerea muntelui, al cărui versant fusese transformat într-o fortăreaţă cu metereze înalte şi ferestre înguste, cădea exclusiv în sarcina locuitorilor săi; iar în timp Citadela căpătase aspectul neterminat, de dărâmătură, care dăduse numele oraşului. Dar, în ciuda aparenţelor, nu era nici pe departe o „ruină“. Rămânea singura fortăreaţă din istorie în care nu pătrunsese nimeni, singura care îşi ferise cu succes comorile şi tainele de ochii lumii.

Dar, cu mai bine de o săptămână în urmă, un călugăr se căţărase în vârful muntelui. Cu camerele de televiziune capturându-i fiecare mişcare, îşi aranjase mâinile şi picioarele pentru a alcătui litera Tau – simbolul Sacramentului, cel mai important secret al Citadelei – şi se aruncase în gol.

Reacţia la moartea violentă a călugărului dăduse naştere unui

val de resentimente împotriva Bisericii, resimţit în toată lumea, care culminase cu un atac direct asupra Citadelei. O serie de explozii zguduiseră noaptea turcească şi dăduseră la iveală un tunel care ducea la baza fortăreţei. Şi, pentru prima oară în istorie, din adâncul muntelui ieşiseră oameni – zece călugări şi trei civili, suferind cu toţii de răni mai mult sau mai puţin grave iar de atunci ziarele tocau neobosite subiectul.

Clementi luă ediţia de dimineaţă a cotidianului *La Repubblica,* unul dintre cele mai populare ziare italiene, şi citi titlul de pe prima pagină:

ULTIMELE VESTI DESPRE SUPRAVIEŢUITORII DIN CITADELĂ
AU DESCOPERIT OARE SECRETUL SACRAMENTULUI?

Toate ziarele puneau aceeaşi întrebare, folosindu-se de explozie pentru a dezgropa vechile legende despre Citadelă şi tainele sale cele mai teribile. Motivul pentru care centrul de influenţă al Bisericii fusese mutat la Roma în secolul al patrulea îl reprezenta exact această nevoie de a îndepărta instituţia de trecutul său secretos. De atunci, Ruina se administrase singură şi ţinuse lucrurile sub control. Până acum.

Clementi luă alt ziar, un tabloid britanic care înfăţişa un pocal strălucitor plutind deasupra Citadelei, cu titlul:

BISERICA SE ÎNDREAPTĂ SPRE RUINĂ
OARE „SFÂNTUL GRAAL“ AL SECRETELOR E PE CALE SĂ FIE SCOS LA LUMINĂ?

Alte ziare se ocupau de latura mai sinistră, morbidă chiar, a poveştii. Dintre cele treisprezece persoane care ieşiseră din adâncul muntelui, doar cinci supravieţuiseră, restul murind în urma rănilor.

Erau o grămadă de fotografii: instantanee sub lumina crudă a bliţului, făcute la repezeală pe deasupra capetelor paramedicilor care îi transportau pe călugări pe tărgi până la ambulanţe, scoţând în evidenţă verdele sutanelor şi roşul aprins al sângelui ce şiroia din rănile ritualice care le brăzdau trupurile.

Întreaga poveste era un dezastru de imagine, făcând Biserica să arate ca o sectă dementă, medievală şi paranoică: ceea ce ar fi fost şi aşa destul de rău în vremuri bune, dar reprezenta o catastrofă acum, când Clementi avea atâtea alte lucruri pe cap şi avea nevoie ca muntele să îşi păzească tainele cu mai multă străşnicie ca niciodată.

Se aşeză greoi la birou, simţind povara răspunderilor pe care le purta singur pe umeri. În calitate de Cardinal Secretar de Stat, era prim-ministru *de facto* al oraşului-stat Vatican şi avea puteri executive extinse în privinţa intereselor Bisericii, atât pe plan intern, cât şi extern. În mod normal, Consiliul executiv al Citadelei s-ar fi ocupat de situaţia din Ruina. Aidoma Vaticanului, era un stat în stat, o entitate autonomă având propriile atribuţii şi influenţe, dar, de la explozie, nu primise nici o veste din interiorul muntelui – absolut niciuna – şi această tăcere, mai mult decât zarva făcută de presa internaţională, îl îngrijora cel mai tare. Însemna că actuala criză prin care trecea Ruina îl privea şi pe el în mare măsură.

Întinzând mâna peste marea de ziare, Clementi atinse tastatura calculatorului. Căsuţa poştală era deja plină până la refuz cu e-mailuri legate de activităţile curente, dar le ignoră şi deschise un folder privat denumit RUINA. Pe ecran apăru o fereastră care îi ceru parola şi el o tastă cu grijă, ştiind că, dacă o introduce greşit, calculatorul se va bloca şi tehnicianului îi va lua cel puţin o zi să îl deblocheze. O iconiţă reprezentând o clepsidră apăru pe ecran, în vreme ce serverul procesa programul complex de criptare, apoi se deschise o altă căsuţă poştală. Era goală: în continuare nu primise nici o veste. Fără să scrie nimic în dreptul subiectului, tastă un mesaj nou:

Ceva noutăţi?

Apăsă pe *Send* şi privi mesajul dispărând de pe ecran, apoi aranjă ziarele într-un teanc ordonat şi răsfoi câteva dintre scrisorile care necesitau semnătura sa, cât timp aşteptă un răspuns.

Din clipa în care exploziile răsunaseră în Citadelă, sfâşiind măruntaiele muntelui, Clementi mobilizase agenţi ai Bisericii care să supravegheze îndeaproape situaţia. Se folosise de resursele aflate la dispoziţia Citadelei pentru a păstra distanţa faţă de Roma, sperând într-o revenire rapidă a Consiliului executiv din Ruina, care şi-ar fi asumat răspunderea pentru operaţiunile de „curăţenie". În mintea sa ordonată de politician, considera că îşi pregăteşte armele pentru a face faţă unei ameninţări iminente. Nu îşi imaginase însă nici o secundă că va fi nevoit să le folosească chiar el.

Auzea de afară vocile turiştilor care se îndepărtau de piaţă şi se minunau de măreţia şi de splendoarea Bisericii, neavând habar ce furtună făcea ravagii înăuntrul ei. Un sunet ca de un cuţit care loveşte un pahar de vin anunţă sosirea unui mesaj.

Nimic nou. Se zvoneşte că al nouălea călugăr e pe moarte. Ce vrei să fac cu ceilalţi?

Mâna ezită deasupra tastaturii, pregătindu-se să scrie un răspuns. Poate că situaţia avea să se rezolve de la sine. Dacă murea încă un călugăr, rămâneau doar patru supravieţuitori; dar trei dintre aceştia erau civili care nu făcuseră legământul de tăcere şi supunere faţă de Biserica-mamă. Ei reprezentau cel mai mare pericol.

Ochii îi alunecară spre teancul de ziare din colţul biroului şi le zări chipurile celor care îl priveau la rândul lor: erau două femei şi un bărbat. În mod normal, Citadela s-ar fi ocupat de ei rapid, anihilându-i, fiindcă ameninţau să dezvăluie taina muntelui,

păstrată cu sfinţenie atâtea veacuri. Clementi era însă un cleric din Roma, mai mult politician decât preot, o ființă care se ţinea departe de complicațiile acțiunilor directe. Spre deosebire de Prelatul din Ruina, nu era obişnuit să semneze condamnări la moarte.

Se ridică de la birou şi se îndreptă din nou către fereastră, ca pentru a se distanța de hotărârea pe care trebuia să o ia.

În ultima săptămână apăruseră semne de viaţă în interiorul muntelui: lumânări care treceau prin faţa ferestrelor înalte, fum ieşind din coşurile şemineurilor. Mai devreme sau mai târziu, vor fi obligaţi să rupă tăcerea, să reia contactul cu lumea şi să îşi cureţe singuri mizeria. Până atunci, avea să fie răbdător, să nu-şi mânjească mâinile cu sânge şi să se concentreze asupra viitorului Bisericii şi asupra adevăratelor pericole care o pândeau şi care nu aveau nimic de-a face cu Ruina sau cu tainele trecutului.

Întinse mâna după pachetul de ţigări de pe pervaz, pregătindu-se să-şi pecetluiască hotărârea cu a şasea ţigară pe ziua aceea, când pe coridor răsună ţăcănitul pe marmură al unor pantofi din piele. Cineva venea înspre el într-o grabă prea mare ca să fie o simplă vizită de rutină. Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi în cadrul ei se ivi chipul cu trăsături ascuțite al episcopului Schneider.

— Ce e?

Întrebarea lui Clementi trăda mai multă iritare decât intenţionase. Schneider era secretarul său personal şi unul dintre episcopii abili, carierişti, care, aidoma unei şopârle la buza unui vulcan, reuşeau să supravieţuiască periculos de aproape de dogoarea emanată de putere, fără a suferi aparent nici o arsură. Eficienţa lui era ireproşabilă, dar, cu toate acestea, lui Clementi îi era greu să îl simpatizeze. Astăzi, însă, de pe chipul său lipsea obişnuitul aer serviabil.

— Sunt aici, zise.

— Cine?

Nu era nevoie să primească un răspuns. Expresia de pe chipul lui Schneider îi spuse tot ce voia să ştie.

Clementi luă în grabă ţigările şi le băgă în buzunar. Bănuia că avea să le fumeze pe toate în următoarele ore.

3

Ruina, sudul Turciei

Rafalele de ploaie cădeau din cerul plat, plumburiu, purtate de vânt aidoma unor fantome zdrenţuite, şi se răsuceau la contactul cu căldura zilei care se sfârşea. Ploaia cădea din norii ce se formaseră la mare înălţime deasupra munţilor Taurus, absorbind umezeala din aer în vreme ce pluteau spre est, survolând gheţarul în drumul lor către dealurile la poalele cărora se întindea străvechiul oraş Ruina, străjuit de piscuri ascuţite. Vârful tăios al Citadelei, ce se înălţa din centrul oraşului, străpungea burta norilor, revărsând ploaia care şiroia lucitoare pe versantul muntelui şi se prăvălea în cascade pe pământ, acolo unde odinioară se aflase un şanţ de apărare, acum secat.

În oraşul vechi, turiştii îşi croiau cu greu drum pe străduţele înguste ce duceau la Citadelă, alunecând pe caldarâm şi poticnindu-se în pelerine de ploaie făcute din plastic roşu ca să semene cu sutanele călugărilor. Unii dintre ei erau turişti obişnuiţi, care nu urmăreau decât să bifeze Citadela pe lunga listă a monumentelor lumii pe care le vizitaseră, în vreme ce alţii veniseră până aici de dragul tradiţiei, pelerini care îşi ofereau rugăciunile şi ofrandele în schimbul unei conştiinţe împăcate şi al unui suflet curat. În ultima săptămână, erau cu mult mai numeroşi decât de obicei, aduşi aici de evenimentele recente şi de strania înlănţuire de dezastre naturale care urmase: cutremure în ţări aşezate în zone ce se dovediseră stabile până atunci, tsunami-uri care aduseseră inundaţii devastatoare, o vreme deopotrivă imprevizibilă şi neobişnuită pentru acel anotimp, aidoma perdelei dense şi reci de ploaie care cădea din ceruri în acea primăvară turcească târzie.

Vizitatorii îşi continuară ascensiunea pe pietrele alunecoase, urcând parcă spre nori, pentru a fi întâmpinaţi la capătul traseului nu de priveliştea tulburătoare a Citadelei, ci de siluetele fantomatice ale altor turişti dezamăgiţi, care priveau prin pâclă înspre locul unde ar fi trebuit să se afle muntele. Porniră mai departe prin ceaţă, oarecum la voia întâmplării, trecând pe lângă florile ce se veştejeau acolo unde se prăbuşise călugărul, spre un zid scund care străjuia digul larg şi marca finalul călătoriei lor.

Dincolo de zid, iarba înaltă fremăta uşor prin şanţul odinioară acoperit de apă, şi acolo, de-abia vizibilă, ca un perete întunecat ridicându-se la marginea negurii, se zărea baza muntelui. Avea aspectul monumental şi impresionant al unei corăbii uriaşe apărând brusc dintr-un fuior de ceaţă şi năpustindu-se asupra unei minuscule bărci cu vâsle. Majoritatea turiştilor se îndepărtară în grabă, împiedicându-se prin pâcla luminoasă, în căutarea unui adăpost în magazinele de suvenire şi în cafenelele situate în celălalt capăt al digului. Dar câţiva pelerini răbdători rămaseră pe loc în faţa zidului scund, oferindu-şi rugile pe care le aduseseră cu ei: rugi adresate Bisericii; rugi adresate muntelui întunecat şi bărbaţilor tăcuţi care sălăşluiseră dintotdeauna acolo.

În Citadelă era linişte.

Nimeni nu străbătea tunelurile. Nimeni nu muncea. Bucătăriile erau pustii, la fel şi grădina care înflorea în craterul din inima muntelui. Grămezi ordonate de moloz şi schele din lemn indicau locurile în care se făcuseră reparaţii în tuneluri, dar cei care le făcuseră plecaseră mai departe. Camera de filtrare a aerului, care ducea în biblioteca principală, rămânea închisă, aşa cum fusese încă din momentul în care explozia întrerupsese alimentarea cu energie electrică şi oprise sistemele de securitate şi de climatizare din interior. Se zvonea că biblioteca avea să fie redeschisă în curând, dar nimeni nu ştia când.

În alte părţi, apăreau semne că activitatea din interiorul

muntelui revine la normal. Majoritatea încăperilor aveau din nou curent electric, iar în toate dormitoarele fusese reintrodus serviciul permanent de rugăciune şi studiu, la care călugării luau parte prin rotaţie. Şi mai important, fuseseră puse la punct detaliile unei slujbe comemorative, care să ofere în sfârşit spre odihnă veşnică trupurile Prelatului şi ale Abatelui, a căror moarte aruncase Citadela rămasă fără conducători într-un haos fără precedent. Toţi locuitorii muntelui se îndreptau acum într-acolo, într-o tăcere solemnă, spre a le aduce un ultim omagiu.

Sau, mai bine spus, aproape toţi locuitorii muntelui.

În partea de sus a muntelui, în secţiunea cu acces restrâns, în care numai călugării Sancti – păstrătorii Sacramentului, înveşmântaţi în sutanele verzi – aveau voie să pătrundă, un grup alcătuit din patru călugări se apropia de vârful scărilor interzise.

Şi ei mergeau în tăcere, târându-şi picioarele pe treptele întunecoase, purtând fiecare pe umeri greutatea faptei lor şi a consemnului pe care îl încălcau. Legea străveche căreia i se supuneau cu toţii era clară: oricine se aventura în această secţiune fără a fi primit permisiunea avea să fie executat spre a servi drept exemplu celor cărora le-ar fi trecut prin cap să descopere cu de la sine putere teribilul secret al muntelui. Dar acestea nu erau vremuri obişnuite, iar ei nu erau nişte călugări obişnuiţi.

În fruntea grupului mergea fratele Axel, părul şi barba sa roşcate, zbârlite ca o mătură, fiind în ton cu sutana roşiatică specifică confreriei gardienilor. Îl urma îndeaproape fratele Malachi, îmbrăcat într-o sutană neagră, bibliotecarul-şef ale cărui siluetă încovoiată şi ochelari cu lentile groase stăteau mărturie pentru deceniile pe care le petrecuse aplecat deasupra cărţilor din peşterile ce adăposteau biblioteca. În spatele lui venea părintele Thomas, cel care pusese în practică mare parte dintre îmbunătăţirile tehnologice din bibliotecă şi care purta stiharul negru al preoţilor. În fine, ultimul din grup era Athanasius, îmbrăcat în sutana simplă,

maronie, a călugărilor Administrata, creştetul şi obrajii săi netezi fiind o raritate printre călugării pletoşi şi bărboşi ce-şi duceau traiul în Citadelă. Fiecare dintre ei conducea confreria al cărei reprezentant era, cu excepţia lui Athanasius, care doar îi ţinea locul Abatelui. Împreună administraseră Citadela din momentul în care explozia îi răpise din rândul lor pe membrii elitei conducătoare, şi tot împreună hotărâseră să descopere marele secret pe care trebuia acum să îl păzească.

Ajunseră în capul scărilor şi se opriră într-o mică peşteră întunecoasă, cu tavanul boltit, făcliile lor dând la iveală pereţi săpaţi grosolan şi mai multe tuneluri înguste care duceau în direcţii diferite.

— Încotro?

Vocea fratelui Axel bubui, prea puternică pentru încăperea mică în care se aflau. Îi condusese mare parte din drum, repezindu-se în sus pe scări de parcă ar fi fost născut pentru asta, dar acum părea să şovăie, la fel ca ceilalţi.

A vedea cu propriii ochi ceea ce se găsea în încăperea care adăpostea Sacramentul era în mod normal punctul culminant al vieţii oricărui călugăr, o onoare de care nu aveau parte decât cei aleşi să se alăture confreriei superioare a călugărilor Sancti. Dar ei se aflau aici fără invitaţie şi spaima lor, adânc înrădăcinată, că vor descoperi cunoaşterea interzisă era deopotrivă iraţională şi paralizantă.

Axel făcu un pas în faţă, întinzând făclia. În pereţii de stâncă fuseseră săpate nişe din care se scursese ceară, acum întărită, în locurile unde odinioară arseseră lumânări. Îşi trecu făclia prin faţa intrării fiecărui tunel în parte, după care arătă spre cea din mijloc.

— E mai multă ceară aici. Tunelul ăsta a fost mai folosit decât celelalte. Capela trebuie să fie într-acolo.

O luă înainte, fără a mai aştepta o confirmare sau o aprobare, aplecându-şi capul ca să pătrundă în tunelul scund. Grupul de călugări îl urmă, Athanasius păşind ultimul, fără tragere de inimă.

Ştia că Axel are dreptate. El însuşi străbătuse singur acest etaj interzis cu doar câteva zile în urmă şi zărise grozăviile pe care le adăpostea capela. Îşi făcu curaj, pregătindu-se să mai dea ochii cu ele o dată.

Grupul continuă să înainteze prin tunel, lumina făcliilor dând la iveală desenele de pe pereţi, schiţate cu stângăcie şi reprezentând femei supuse unor chinuri diverse. Cu cât se îndepărtau mai mult, cu atât imaginile deveneau mai şterse, până când dispărură cu totul, iar tunelul se deschise într-o anticameră mai mare.

Se strânseră unul în altul, din instinct, în vreme ce făcliile lor străpungeau bezna din jur. Pe unul dintre pereţi se afla o vatră mică, împrejmuită, aducând cu forja unui fierar, înnegrită de funingine şi plină de cenuşă, deşi în ea nu ardea niciun foc. În faţa vetrei se găseau trei pietre rotunde de moară, amplasate pe nişte cadre solide din lemn, dotate cu pedale pentru învârtit. În spatele lor, pe peretele din fund, o piatră rotundă, mare, având litera Tau cioplită în mijloc, fusese rostogolită într-o parte pentru a da la iveală o intrare cu bolta arcuită.

— Capela Sacramentului, zise Axel, încercând să străpungă cu privirea bezna de dincolo de uşă.

Se opriră cu toţii, tensionaţi şi înspăimântaţi, de parcă s-ar fi aşteptat ca vreo bestie să se repeadă din întuneric asupra lor. Axel fu cel care făcu un pas în faţă, rupând vraja, ţinându-şi făclia în faţă ca pe un talisman menit să-i apere de orice i-ar fi aşteptat dincolo. Lumina izgoni întunericul, dând mai întâi la iveală şi mai multe lumânări moarte în cadrul uşii, înecate în băltoace de ceară rece, apoi un zid, curbându-se spre stânga, acolo unde se deschidea intrarea în capelă. În acel moment văzură la ce foloseau pietrele de ascuţit.

Zidurile erau acoperite cu arme albe de toate felurile.

Securi, topoare, săbii, pumnale: aliniate din podea până în tavan. Lamele armelor răsfrângeau lumina făcliilor, sclipind aidoma unor stele şi ducând-o mai departe în adâncul capelei, acolo unde se

înălţa o siluetă din beznă, de înălţimea unui om şi la fel de cunoscută călugărilor ca propriul lor chip. Era Tau, simbolul Sacramentului, preschimbat acum, sub ochii lor, în Sacramentul însuşi.

La început, păru a se fi materializat din întuneric, dar, când Axel făcu un pas în faţă, lumina se răsfrânse pe suprafaţa ternă, lăsând să se vadă că era alcătuit dintr-un fel de metal ţinut laolaltă cu nituri. Partea de jos era prinsă de pardoseala din piatră, în care fuseseră săpate canale adânci ce radiau spre colţurile încăperii, unde se întâlneau cu nişte guri de scurgere care dispăreau în beznă. O plantă ofilită se încolăcea pe partea de jos a crucii, agăţându-se de ea cu lujerii uscaţi.

Cei patru se apropiară, atraşi de importanţa covârşitoare a straniului obiect, şi zăriră cu toţii că partea din faţă a crucii, deschisă, prinsă cu balamale la capete şi susţinută de un lanţ fixat în tavanul peşterii.

În interior, crucea Tau era goală, presărată cu sute de cuie lungi.

— E posibil ca ăsta să fie Sacramentul?

Fratele Malachi dăduse glas întrebării care stătea pe buzele tuturor.

Cu toţii fuseseră crescuţi cu legende despre posibila identitate a Sacramentului: copacul vieţii din Grădina Raiului, pocalul din care băuse Hristos muribund pe cruce, poate chiar crucea însăşi. Dar, cum stăteau acum aici, confruntaţi cu existenţa de netăgăduit a acestui obiect macabru dintr-o încăpere ticsită cu arme tăioase, Athanasius simţea cum o prăpastie începea să se surpe între credinţa lor de nezdruncinat şi ceea ce vedeau cu propriii ochi. Asta sperase că avea să se întâmple. Asta *era necesar* să se întâmple, pentru a îndepărta Citadela de trecutul său tenebros şi a o îndrepta spre un viitor mai luminos şi mai pur.

— Nu se poate să fie ăsta! zise Axel. Trebuie că mai e ceva, în unul dintre celelalte tuneluri.

— Dar asta-i încăperea principală, răspunse Athanasius, şi aici se află Tau.

Se întoarse spre cruce, ferindu-şi privirea de interiorul ei, unde amintiri întunecate, de data trecută când se aflase aici, stăteau agăţate de ţepuşele ascuţite.

— Arată de parcă ar fi conţinut ceva, zise Malachi, apropiindu-se şi privind-o prin lentilele groase ale ochelarilor, dar, fără călugării Sancti care să ne explice, e posibil să nu aflăm niciodată ce era sau ce semnifica.

— Da. Mare păcat că nu mai sunt aici, zise Axel cu emfază, întorcându-se spre Athanasius. Sunt convins că ne rugăm cu toţii pentru întoarcerea lor grabnică.

Athanasius ignoră împunsătura. Călugării Sancti fuseseră evacuaţi la ordinul lui, o decizie pe care o luase cu bună-credinţă şi pe care nu o regreta.

— Am răzbit împreună, răspunse, şi vom continua să răzbim împreună. Ceea ce se găsea aici a dispărut, am văzut cu ochii noştri, acum trebuie să mergem mai departe.

Rămaseră aşa o vreme, privind ţintă la crucea goală, fiecare pierdut în propriile gânduri. Malachi fu cel care rupse tăcerea.

— Stă scris în primele cronici că, dacă Sacramentul este îndepărtat din Citadelă, Biserica se va prăbuşi.

Se întoarse spre ceilalţi, lentilele ochelarilor mărindu-i îngrijorarea din ochi.

— Mă tem că ce am descoperit aici nu prevesteşte nimic bun, dimpotrivă.

Părintele Thomas clătină din cap.

— Nu neapărat. Vechea noastră concepţie despre Citadelă se poate să se fi prăbuşit, metaforic vorbind, dar asta nu-nseamnă că va urma şi un sfârşit fizic al tuturor lucrurilor.

— Exact, continuă Athanasius. Citadela a fost creată pentru a proteja şi a adăposti Sacramentul, dar de atunci a devenit multe alte lucruri. Şi doar fiindcă Sacramentul nu mai e aici nu înseamnă că

Citadela şi-a pierdut raţiunea de a fi şi că nu va mai prospera. Poţi culege ghinda de la rădăcina unui stejar maiestuos, dar copacul va înflori în continuare. Nu uitaţi că îl servim pe Dumnezeu înainte de toate, nu muntele.

Axel făcu un pas în spate şi arătă cu degetul spre Thomas, apoi spre Athanasius.

— Asta e o erezie.

— Însăşi prezenţa noastră aici e o erezie.

Athanasius făcu un gest larg cu mâna, arătând înspre crucea Tau acum goală.

— Dar Sacramentul a dispărut, la fel şi călugării Sancti. Nu mai suntem legaţi de vechile tradiţii. Avem şansa de a ne face reguli noi după care să ne ghidăm.

— Dar mai întâi trebuie să ne alegem un nou lider.

Athanasius încuviinţă.

— Cel puţin în privinţa asta suntem de acord.

În acel moment, un sunet se înălţă din adâncurile muntelui şi răsună în capelă, semnalul că începea slujba de comemorare.

— Ar trebui să mergem să ne alăturăm fraţilor noştri, spuse Thomas. Şi, până vom avea o nouă conducere, vă sugerez să nu spunem nimic despre ceea ce am văzut aici: nu am face decât să creăm panică.

Se întoarse către Malachi.

— Nu eşti singurul care cunoaşte cronicile.

Malachi încuviinţă, dar ochii îi erau în continuare măriţi de frică. Se întoarse şi aruncă o ultimă privire lungă spre crucea Tau, în vreme ce ceilalţi ieşeau din încăpere.

— Dacă Sacramentul este îndepărtat din Citadelă, *Biserica* se va prăbuşi, nu muntele, mormăi în barbă, ca ceilalţi să nu-l audă.

După care părăsi grăbit capela, temându-se să nu rămână singur acolo.

4

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv Adamsen se trezi brusc din somnul adânc, aidoma unui înotător rămas fără aer, care străpunge apa pentru a ieşi la suprafaţă. Deschise gura, încercând să tragă aer în piept; părul blond îi era lipit de chipul palid, transpirat, iar ochii verzi căutau înnebuniţi un obiect real de care să se agaţe, ceva tangibil care să o smulgă din grozăvia coşmarului. Auzi o şoaptă, de parcă cineva s-ar fi aflat în apropiere, şi încercă să-şi dea seama de unde provine.

În încăpere nu era nimeni.

Camera era mică: o uşă solidă în faţa patului cu cadru din oţel pe care ea era întinsă; într-un colţ, un televizor vechi fixat pe un suport care atârna din tavan; o fereastră simplă, cu tocuri a căror vopsea albă se îngălbenise şi se decojea de parcă ar fi fost infectată. Jaluzeaua era trasă, dar în spatele ei se zărea lumina strălucitoare a zilei, proiectând conturul bine definit al zăbrelelor pe materialul său imaculat. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze, şi simţi mirosul de boală şi de dezinfectant din aer.

Şi atunci îşi aminti.

Se afla într-un spital – chiar dacă nu ştia de ce, sau cum ajunsese aici.

Trase de câteva ori aer în piept, guri de aer adânci şi liniştitoare. Inima îi bubuia în continuare în piept, iar şoaptele încă îi năvăleau în urechi, atât de tare şi de poruncitoare, încât îşi înfrână cu greu dorinţa de a mai cerceta o dată încăperea.

„Vino-ţi în fire!“ îşi spuse. „Nu e decât sângele care-ţi năvăleşte prin vene. Nu e nimeni aici.“

Acelaşi coşmar părea să o pândească de fiecare dată când

adormea, o beznă care-i şoptea în ureche, un vis terifiant în care durerea se deschidea ca nişte flori roşii cărnoase şi unde o formă se desluşea vag, înspăimântătoare şi prevestind lucruri cumplite: o cruce în forma literei „T“. Şi mai era ceva în beznă alături de ea, ceva gigantic şi îngrozitor. Îl auzea mişcându-se şi simţea cum pământul se cutremură când se apropie de ea, dar, de fiecare dată când era pe punctul de a ieşi din beznă şi a i se arăta, Liv se trezea îngrozită.

Stătu întinsă aşa o vreme, respirând regulat pentru a-şi calma frica, făcând o listă în cap cu lucrurile pe care şi le amintea. „Numele meu e Liv Adamsen.“

„Lucrez la *New Jersey Inquirer*.“

„Încercam să aflu ce a pățit Samuel.“

Prin fața ochilor îi trecu rapid imaginea unui călugăr stând pe vârful unui munte întunecat, alcătuind semnul crucii cu trupul său, înclinându-se şi căzând în gol.

„Am venit aici ca să aflu de ce a murit fratele meu.“

Şocul cauzat de această amintire pe care reuşise să o salveze o făcu să-şi amintească şi unde se afla. Era în Turcia, aproape de marginea Europei, în oraşul antic Ruina. Iar semnul pe care îl alcătuise Samuel, semnul Tau, simboliza Sacramentul, aceeaşi formă care acum îi bântuia visele. Atâta doar că nu era un vis, era real. Pe măsură ce devenea conştientă, căpăta şi certitudinea că văzuse acea formă, undeva în adâncurile întunecate ale Citadelei: văzuse Sacramentul. Se concentră asupra acestei amintiri, poruncindu-i să capete o formă mai concretă, dar imaginea continua să se schimbe, aidoma unui obiect aflat la marginea câmpului său vizual sau a unui cuvânt care-i stătea pe limbă. Nu-şi amintea decât o senzaţie de durere insuportabilă şi de… încătuşare.

Aruncă o privire înspre uşa solidă, observând acum gaura cheii şi amintindu-şi de coridorul din spatele ei. Îl zărise atunci când doctorii şi asistentele intraseră sau ieşiseră din salonul ei în ultimele zile.

„Câte zile? Patru? Cinci, poate.“

Văzuse şi două scaune lângă perete, pe care stăteau doi bărbaţi. Primul era un poliţist care purta o uniformă bleumarin şi nişte insigne necunoscute. Celălalt era şi el îmbrăcat într-o uniformă: pantofi negri, costum negru, cămaşă neagră, o bandă albă subţire la guler. Imaginea lui, stând la doar câţiva metri de ea, îi retrezi spaima. Cunoştea destule din istoria sângeroasă a Ruinei ca să-şi dea seama de pericolul care o pândea. Dacă văzuse Sacramentul, iar ei bănuiau asta, aveau să încerce s-o reducă la tăcere, aşa cum făcuseră cu fratele ei. Aşa păstraseră secretul atâta amar de vreme. Era un clişeu, dar era adevărat: morţii nu vorbesc.

Iar preotul care făcea de pază în faţa uşii ei nu se afla acolo ca să se ocupe de sufletul ei chinuit sau să se roage pentru însănătoşirea-i grabnică.

Se afla acolo ca s-o ţină prizonieră.

Se afla acolo ca să se asigure că nu va vorbi.

Salonul 410

Pe acelaşi coridor, la patru uşi mai încolo, Kathryn Mann zăcea şi ea în închisoarea apretată a patului de spital, părul său negru şi des răsucindu-se pe pernă ca o furtună care întunecă orizontul. Avea frisoane, în ciuda căldurii din încăpere. Doctorii spuseseră că era încă în stare de şoc, o reacţie întârziată şi persistentă la forţa exploziei căreia îi supravieţuise după ce fusese prinsă în tunelul de sub Citadelă. Îşi pierduse auzul în urechea dreaptă, iar cea stângă îi fusese grav afectată. Doctorii spuneau că şi-ar putea reveni, dar dădeau răspunsuri vagi de fiecare dată când îi întreba în ce măsură.

Nu-şi amintea când se mai simţise atât de rău şi atât de neajutorată. Când călugărul apăruse pe vârful Citadelei şi alcătuise semnul Tau cu trupul său, crezuse că vechea profeţie avea să se împlinească:

Crucea se va prăbuşi
Crucea se va înălţa
Ca să descătuşeze Sacramentul
Şi să vestească o nouă epocă

Şi aşa se şi întâmplase. Liv pătrunsese în Citadelă, călugării Sancti ieşiseră de acolo şi acum mureau, unul după altul – străvechiul duşman, păzitorul Sacramentului. Chiar şi cu auzul afectat de explozie, Kathryn prinsese zarva pe care o făceau echipele medicale, alergând să răspundă la sunetul strident şi monoton al alarmelor cardiace din jurul ei, care indicau că inima încă unui pacient încetase să mai bată. După fiecare alarmă o întreba pe asistentă cine murise, temându-se că ar putea fi fata. Dar de fiecare dată fusese un călugăr, smuls din viaţa aceasta ca să răspundă pentru faptele sale în următoarea, moartea lui prevestind numai lucruri bune. Kathryn fusese despărţită de Liv, aşa că nu ştia ce se petrecuse în Citadelă, nu ştia nici măcar dacă aceasta descoperise Sacramentul, chiar dacă morţile călugărilor, una după alta, o făceau să spere că aşa era.

Dar, dacă asta era o victorie, era una deşartă.

De câte ori închidea ochii, vedea trupul lui Oscar de la Cruz, tatăl ei, zdrobit şi însângerat, întins pe pardoseala de ciment din depozitul de la aeroport. Oscar îşi petrecuse mare parte din lunga sa viaţă ascunzându-se de cei din Citadelă, după ce scăpase dintre zidurile groase ale fortăreţei şi îşi înscenase moartea în tranşeele Primului Război Mondial. Dar reuşiseră să-i vină de hac în cele din urmă. Tatăl ei îi salvase viaţa, aruncându-se asupra unei grenade pe care o lansase un agent malefic al Citadelei şi care îi era destinată ei şi lui Gabriel.

Oscar fusese cel care îi povestise prima oară despre Citadelă, despre istoria sa macabră şi despre secretele pe care le adăpostea. El o învăţase să descifreze simbolurile profetice scrijelite în piatră, pe când era doar o fetiţă: un tată iubitor, care îi spunea poveşti

întunecate fetiţei lui cu ochi albaştri, aşa cum făcuse şi ea mai târziu cu Gabriel, o mamă transmiţându-i aceleaşi poveşti fiului ei.

„Şi, când toate acestea se vor adeveri“, îi spusese întotdeauna Oscar, „când răul care a fost făcut în vremuri străvechi va fi îndreptat, atunci îţi voi arăta următorul pas.“

Se întrebase adesea la ce cunoaştere, pe care doar el o deţinea, făcea referire tatăl său, iar acum nu avea să mai afle vreodată.

Călugării Sancti fuseseră îndepărtaţi de la putere, dar propria ei familie fusese şi ea distrusă: mai întâi soţul, apoi tatăl ei. Cine urma? Gabriel era în închisoare, la cheremul unor organizaţii în care învăţase să nu aibă încredere. În plus, îl zărise şi ea pe preotul care îi păzea zi şi noapte uşa, un agent al aceleiaşi Biserici care deja îi răpise atât de multe.

„Îţi voi arăta următorul pas“, îi spusese tatăl ei. Dar acum el nu mai era, ucis chiar înainte ca munca sa de-o viaţă să dea în sfârşit roade, iar Kathryn nu vedea nici o cale care să-i redea speranţa, sau să o ajute să se salveze, sau să-i salveze pe Gabriel şi pe Liv de pericolul care îi pândea pe toţi.

5

Cetatea Vaticanului, Roma

Clementi ieşi din birou pe cât de rapid îi permitea trupul său greoi.

— Când au sosit? întrebă, cu stiharul negru fluturându-i la spate ca nişte aripi zdrenţuite.

— Acum vreo cinci minute, zise Schneider, străduindu-se să ţină pasul cu superiorul său.

— Şi unde sunt acum?

— Au fost conduşi în sala de şedinţe din vistierie. Am venit după dumneavoastră imediat ce am aflat că sunt aici.

Clementi trecu în fugă pe lângă cei doi străjeri din Garda Elveţiană, sperând că Sanctitatea Sa nu va alege chiar acel moment pentru a-şi părăsi apartamentul şi a-l întreba unde se grăbeşte aşa. În calitate de Cardinal Secretar de Stat, lucra îndeaproape cu Papa şi se afla mereu în preajma lui, discutând politicile de stat şi obţinându-i semnătura pe documentele importante. Hârtia din mâinile lui nu conţinea însă nici o semnătură sau sigiliu papal. Sanctitatea Sa nici măcar nu era la curent cu conţinutul sau scopul ei, o stare de fapt pe care Clementi se străduise din răsputeri să o menţină neschimbată.

Ajunse la capătul coridorului şi se repezi pe uşă, înspre scara de serviciu simplă care se afla dincolo de ea.

— Ştim care dintre membrii Grupului e prezent?

— Nu, răspunse Schneider. Străjerul nu era sigur şi n-am insistat. Am considerat că e mai bine să nu cunoască prea multe detalii.

Clementi încuviinţă şi coborî în întuneric, gândindu-se cu

îngrijorare la ce se putea aştepta de la acea convocare neaşteptată.

„Grupul“ era numele pe care li-l dăduse celor trei, pentru a-i transforma într-o entitate, un tertip menit să echilibreze balanţa puterii dintre ei: să nu mai fie singur contra trei. Dar tertipul nu funcţionase. Erau prea puternici şi prea deosebiţi pentru a fi reduşi la un tot omogen şi, oricât s-ar fi străduit, rămăseseră la fel de individualişti şi de ameninţători ca prima oară când îi abordase şi le prezentase planul său. Grupul se întrunea cât mai rar, întotdeauna în secret, din cauza naturii delicate a proiectului lor. Dată fiind importanţa persoanelor implicate, organizarea fiecărei întâlniri în parte era un mic miracol de planificare, în cazul de faţă, de pildă, nu ar fi trebuit să se întâlnească decât peste o lună, dar, cu toate acestea, unul sau mai mulţi dintre ei se aflau acum aici, pe nepusă masă, şi nu exista decât o singură explicaţie a prezenţei lor.

— Probabil că are legătură cu situaţia din Ruina, zise Clementi, ajungând la o uşă de metal obişnuită, încastrată în peretele de la nivelul întâi al scărilor.

Îşi puse palma dolofană pe un panou de sticlă aflat lângă uşă, iar inelul său de cardinal scoase un clinchet când atinse sticla, în vreme ce o fâşie de lumină îi scană palma, aruncând umbre palide, schimbătoare pe chipul lui, care se reflecta în metalul lustruit al uşii. Clementi îşi feri privirea. Nu-i plăcuse niciodată înfăţişarea lui: faţa rotundă şi bretonul ondulat, pe vremuri blond, acum cărunt, îl făceau să semene cu un heruvim supraponderal. În interiorul uşii se auzi un sunet înfundat şi Clementi o împinse, deschizând-o, şi se repezi în întuneric, îndepărtându-se de propria imagine.

Înaintă de-a lungul unui tunel îngust luminat de un neon ce pâlpâia; pereţii, la început făcuţi din beton neted, lăsară locul stâncii zgrunţuroase când cardinalul părăsi Palatul Apostolic şi pătrunse în fundaţia din piatră a turnului dărăpănat din vecinătate, datând din veacul al cincisprezecelea. După ce mai făcu vreo zece paşi, ajunse la o a doua uşă care se deschise într-o încăpere mică, fără ferestre, plină de rafturi umplute până la refuz cu dosare depozitate în cutii.

— Ia-o înainte! zise. Cere-le scuze din partea mea şi spune-le că-mi scurtez o altă întrevedere şi o să ajung imediat. Ne vedem în hol, ca să-mi spui exact cine e de faţă. Nu vreau să intru la o întâlnire de asemenea importanţă fără a şti dinainte cine e prezent.

Schneider se înclină şi dispăru, lăsându-l pe Clementi singur cu gândurile sale neliniştitoare. Cardinalul ascultă paşii şambelanului îndepărtându-se, cu ochii pironiţi pe cheile încrucişate de pe sigiliul papal şi pe literele „IOR" ce împodobeau fiecare document din cameră. Se afla într-o secţiune a turnului fortificat al lui Niccolo al V-lea, construit lângă zidul estic al Palatului Apostolic, care slujea acum drept sediu şi unică sucursală a uneia dintre cele mai exclusiviste instituţii financiare din lume. „IOR" venea de la *Istituto per le Opere di Religione* – Institutul pentru Lucrări Religioase – mai cunoscut sub numele de Banca Vaticanului. Era cea mai secretă instituţie financiară din lume şi principala cauză a neliniştii actuale a lui Clementi.

Înfiinţată în 1942 pentru a gestiona imensele bogăţii şi investiţii acumulate de Biserică, banca avea puţin peste patruzeci de mii de titulari de conturi, nu plătea niciun impozit şi se bucura de o discreţie inexpugnabilă, de care orice bancă elveţiană ar fi fost mândră. Prin urmare, atrăsese unii dintre cei mai bogaţi şi influenţi investitori din lume, dar fusese implicată şi în numeroase controverse.

În anii '70 şi '80, Institutul fusese folosit de bancherul Michele Sindona, ulterior căzut în dizgraţie, pentru a spăla banii din droguri ai Mafiei. În urma acelui incident, Roberto Calvi, poreclit „bancherul lui Dumnezeu", fusese numit pentru a controla cu mai multă stricteţe vastele resurse ale Bisericii; dar acesta se folosise în schimb de bancă pentru a deturna în mod ilegal miliarde de dolari dintr-o altă instituţie financiară, lăsând moştenire Bisericii o afacere nu jenantă din punct de vedere moral, ci şi costisitoare, atunci când escrocheria fusese dată la iveală. Calvi fusese găsit mort câteva săptămâni mai târziu, cu buzunarele pline de cărămizi şi de

bancnote, spânzurat sub Podul Blackfriars[1] din Londra. Se speculase mult în privinţa conotaţiilor ecleziastice ale locaţiei, în special având în vedere apartenenţa lui Calvi la o lojă masonică cunoscută sub numele de „Călugării Negri“, dar nimeni nu fusese condamnat pentru crimă. Reputaţia Bisericii continua să fie umbrită de acele scandaluri, iar reabilitarea Băncii Vaticanului devenise pentru Clementi o obsesie personală. Avea, în plus, pregătirea ideală în acest sens.

Studiase istorie şi economie la Oxford, pe lângă teologie, întrezărind miracolul lucrării lui Dumnezeu în toate cele trei discipline. Clementi vedea puterea economiei drept o forţă a binelui, care creează bogăţie pentru ca oamenii să scape de relele aduse de sărăcie şi să le fie uşurate suferinţele lumeşti. Istoria îl învăţase însă şi despre pericolele crizelor economice. Studiase marile civilizaţii ale trecutului, concentrându-se nu doar asupra modului în care acumulaseră bogăţii imense, ci şi asupra felului în care le pierduseră. Unul după altul, imperii ridicate de-a lungul a sute, uneori a mii de ani, se prăbuşiseră, trecând de la prosperitate la un declin rapid şi lăsând în urmă doar nişte legende şi câteva monumente în ruină. Clementi se întrebase, în mintea lui de economist, ce se întâmplase cu bogăţiile lor. În mod inevitabil, o parte ajunsese în mâinile cuceritorilor, stând la temelia unor noi imperii, dar nu toate avuseseră aceeaşi soartă. Istoria e plină de relatări despre tezaure imense, care au dispărut pur şi simplu, fără a mai fi găsite vreodată.

După ce îşi terminase studiile şi îşi începuse ascensiunea în ierarhia Bisericii, Clementi îl slujise pe Dumnezeu cum ştiuse el mai bine, folosindu-şi cunoştinţele şi abilităţile pentru a revigora fluxul de capital al Vaticanului, astfel încât banii să înceapă să se strângă acolo de unde se scurseseră până atunci. Ştia că economia conduce în prezent lumea, pe vremuri dominată de Biserică, şi mai ştia că, pentru a avea aceeaşi putere şi a exercita aceeaşi influenţă de

[1] „Călugării Negri.“

odinioară, instituţia trebuie să redevină un jucător major în economie.

Cu cât urca mai sus pe scara ierarhică, cu atât dobândea mai multă influenţă, de care se folosise pentru a reforma sistemele financiare învechite, până când, în cele din urmă, serviciul său de durată şi abilităţile sale de manager îi fuseseră răsplătite prin numirea în funcţia de Cardinal Secretar de Stat şi, odată cu aceasta, prin înmânarea premiului celui mare: chiar Banca Vaticanului.

Primul său act în calitate de Cardinal Secretar de Stat fusese să strângă toate conturile confidenţiale ale băncii şi să le auditeze personal, unul câte unul, pentru a vedea care e situaţia exactă a finanţelor Bisericii. Fusese o însărcinare pe care nu avusese încredere să o încredinţeze nimănui şi îi luase aproape un an de muncă meticuloasă a discerne între înregistrările false şi cele reale şi să detecteze toate subterfugiile şi trucurile contabile pentru a avea o imagine de ansamblu. Ceea ce descoperise, într-o încăpere identică cu cea în care se afla acum, îl îmbolnăvise la propriu. Cumva, din cauza corupţiei sistematice şi a sutelor de ani de management dezastruos, vastele rezerve financiare acumulate în ultimele două milenii se evaporaseră.

Miliarde de dolari – dispărute pur şi simplu.

Biserica deţinea în continuare un portofoliu uriaş de proprietăţi şi opere de artă nepreţuite, dar nu mai avea bani gheaţă, nu mai avea lichidităţi. Instituţia era efectiv falită şi, din cauza secolelor de înşelăciuni complexe şi de falsuri în contabilitate, nimeni în afară de el nu ştia asta.

Clementi îşi aminti de disperarea din acele momente, când privise în străfundurile abisului în care se afla Biserica şi întrezărise catastrofa ce avea să urmeze cu siguranţă atunci când adevărul avea să iasă la lumină. Dacă Biserica ar fi fost o companie cotată pe Bursă, ar fi fost declarată insolventă şi destructurată de către tribunale pentru a fi vândută pe bucăţi şi a se plăti astfel ce se mai putea din datoriile către creditori. Dar nu era o companie, era reprezentanta

lui Dumnezeu pe pământ, şi el nu putea să stea cu mâinile în sân, văzând cum se prăbuşeşte din cauza relelor lumeşti care sunt lăcomia şi proasta administrare. Se bazase aşadar pe lucrurile la care Biserica apelase de fiecare dată în vremuri de restrişte – independenţa şi caracterul său secret – şi alesese să nu comunice nimănui ceea ce descoperise.

Neavând de ales decât să continue practicile lipsite de onestitate pe care le moştenise de la predecesorii săi, Clementi ascunsese situaţia reală a finanţelor şi continuase să menţină iluzia solvabilităţii, transferând întruna puţinele fonduri existente dintr-un cont în altul şi economisind cât se putea, în vreme ce se ruga pentru un miracol. Dar nu dispera, pentru că, oricât de îngrozitoare ar fi fost izolarea în care se afla şi imensa răspundere pe care o purta pe umerii săi, simţea deja cum Dumnezeu lucrează în favoarea lui. Căci nu îi hărăzise El darul de a înţelege complexitatea finanţelor şi nu îl binecuvântase apoi cu poziţia de Cardinal Secretar de Stat?

Sumele pierdute erau însă atât de mari, încât nu puteau fi recuperate prin nişte simple economii şi printr-o restructurare a finanţelor. Pe lângă echilibrarea bugetului, trebuia să găsească şi o metodă prin care să refinanţeze Biserica. În cele din urmă, găsise soluţia într-un loc neaşteptat. Cheia pentru asigurarea viitorului Bisericii se afla, după cum se dovedise, în trecutul acesteia: Clementi găsise răspunsul pe care-l căuta în Ruina.

Trecuseră aproape trei ani de la momentul revelaţiei, trei ani în care influenţase cu grijă evenimentele mondiale, acordând audienţe şi indulgenţe preşedinţilor şi prim-miniştrilor în schimbul unor favoruri pe care doar Biserica le putea cere. Aidoma unui legat al Papei din vremuri demult apuse, Clementi îi îmboldise pe aceşti regi şi împăraţi creştini ai zilelor noastre să pornească la război, pentru ca el să dobândească accesul la ţinuturi păgâne deţinute odinioară de Biserică. Iar acum, când planul său îndrăzneţ era pe punctul de a fi dus la îndeplinire, îl vedea ameninţat de acelaşi loc străvechi şi misterios în care luase naştere ideea lui.

Gândul îi zbură din nou la ziarele de pe birou, la titlurile care prevesteau căderea Citadelei şi jubilau speculând ce secrete aveau să iasă la iveală odată cu aceasta.

Iar unul dintre secrete era al lui.

Dacă ar fi fost descoperit, tot ceea ce înfăptuise ar fi fost distrus, iar Biserica ar fi fost pierdută.

Un acces de furie răbufni înlăuntrul lui şi se ocărî singur pentru slăbiciunea-i omenească. Amânase prea mult să ia o hotărâre în privinţa situaţiei haotice din jurul Citadelei. Deschise brusc uşa şi pătrunse în coridorul fără ornamente şi fără ferestre, absolut banal, cu excepţia pereţilor rotunjiţi care urmăreau forma turnului. Avea să le demonstreze membrilor Grupului că e de neclintit în decizia sa, semnând în faţa lor patru condamnări la moarte. Aşa aveau să vadă cât de hotărât este; şi aşa aveau să fie legaţi unul de altul, prin sângele vărsat.

Intră hotărât în holul principal, păşind maiestuos pe pardoseala din marmură, trecând pe lângă bancomatele cu instrucţiuni în latină până ajunse la ascensorul din oţel ce cobora în seiful din catacombele clădirii.

Uşile ascensorului se deschiseră pe când se apropia şi Schneider tresări când îşi văzu superiorul năpustindu-se la el cu furie în ochi.

— Ei bine, zise Clementi, păşind în ascensor şi apăsând pe buton, pe care dintre stimabilii noştri asociaţi urmează să-i înfrunt?

— Pe toţi, răspunse Schneider, chiar în clipa în care uşile se închiseră şi ascensorul începu să coboare. Tot Grupul e aici.

6

Bagdad, centrul Irakului

Un praf uscat plutea în aerul înserării care se lăsa deasupra pieţei din Sadr City, amestecându-se cu mirosurile de carne crudă, fructe coapte şi putreziciune. Hyde stătea vizavi de piaţa principală, la umbră, pe terasa acoperită a unei cafenele, cu un ziar american importat deschis pe măsuţa din faţa lui, lângă un păhărel cu cafea din care nu mai rămăsese decât zaţul gros. Două muşte se urmăreau, alungându-se de pe farfurioară. Parie în gând pe cea care avea să-şi ia zborul prima. Se înşelă. Povestea vieţii lui.

Luă paharul şi sorbi din lichidul mâlos, scrutând piaţa din spatele lentilelor zgâriate ale ochelarilor de soare marca Oakley, fabricaţi special pentru armată. Ura cafeaua din Irak. Era fiartă şi răcită de nouă ori pentru a îndepărta toate impurităţile şi devenea aproape de nebăut din cauza asta. Cel puţin, nu mai avea microbi, după ce o fierbeau atât. Majoritatea irakienilor o beau cu frişcă şi cu tone de zahăr, ca să-i mascheze gustul. Hyde o bea fără niciun adaos, ca să-i amintească de casă, gustul amar alimentându-i ura pentru o ţară din care nu părea să aibă scăpare. În plus, negrul era culoarea lui preferată. De câte ori viaţa devenea prea complicată şi problemele începeau să-l copleşească, găsea un cazinou şi paria tot ce avea pe negru, lăsându-şi toate necazurile în seama unei singure rotiri a ruletei. Atunci când avea norocul să câştige, se îndepărta de masa de joc şi pleca cu destui bani, cât să-şi împace cugetul o vreme, fără a miza niciodată a doua oară. Dacă avea ghinion, nu-i mai rămânea nimic de pierdut, la propriu. În ambele situaţii, pleca de lângă masa de joc schimbat, într-un fel. Îi plăcea simplitatea acelei rezolvări.

Se uită la ceas. Persoana de contact cu care avea întâlnire întârzia, aşa că îi făcu semn chelnerului şi îl urmări cum îi umple un pahar curat cu lichidul negru detestabil. Nu putea să stea fără ceva de băut în faţă, chiar şi aşa se simţea destul de expus. Înălţimea lui, de un metru şi optzeci de centimetri, şi tenul alb îl făceau să iasă în evidenţă, la fel barba roşcată, aşa că bănuia că e urmărit, chiar dacă nu vedea pe nimeni. Luă ziarul şi se prefăcu că citeşte, supraveghind în acelaşi timp mulţimea din spatele ochelarilor.

Sadr City era situat în periferia din partea de est. Înainte de invazie fusese numit Saddam City, iar mai înainte de asta, Revoluţia. Dar, indiferent de numele pe care îl purtase, rămăsese neschimbat: Sadr City era o simplă mahala, construită repede şi ieftin la sfârşitul anilor ′50 pentru a adăposti populaţia urbană săracă. În prezent, aici trăiau şi mai mulţi oameni, îngrămădiţi în case şi apartamente deja neîncăpătoare de pe vremea când tencuiala nu se uscase încă pe ziduri. Iar piaţa era locul în care veneau cu toţii să îşi facă cumpărăturile. Era momentul cel mai aglomerat al zilei, când toată lumea se oprea, în drum spre casă, să cumpere mâncare proaspătă, ţinută la rece şi ferită de căldura zilei pe banii altora. Atât de mulţi civili înghesuiţi laolaltă transformau piaţa într-un coşmar operaţional.

În urmă cu câţiva ani, un individ trecuse cu motocicleta încărcată cu explozibili printr-un punct de control, păzit cu mai puţină vigilenţă la ora înserării, şi se aruncase în aer în faţa intrării principale, curmând şaptezeci şi opt de vieţi. După cum arătau clădirile şubrede din jur, se putea bănui că supravieţuitorii târâseră pur şi simplu cadavrele de acolo, spălaseră sângele de pe străzi cu furtunul şi îşi văzuseră mai departe de viaţă. Încă se mai zăreau craterele din ziduri, făcute de şrapnele. Dar ceea ce transforma piaţa în paradisul unui terorist kamikaze o făcea şi punctul preferat de întâlnire pentru persoana sa de contact exagerat de precaută: nu există loc mai bun în care să te ascunzi decât în mijlocul unei mulţimi.

Hyde era şi el precaut. Ajunsese mai devreme şi ocupase cel mai bun loc din cafenea pentru a supraveghea zona. Locul îi oferea o panoramă de o sută optzeci de grade asupra străzii, iar zidul din spatele său făcea imposibil ca cineva să se apropie fără să fie văzut. Pusese un pariu cu sine că avea să-l zărească pe tipul respectiv înainte să ajungă la el. Era un joc pe care îi plăcea să-l joace de fiecare dată când era trimis într-o astfel de misiune. Persoana de contact era renumită pentru abilitatea de a apărea şi a se face nevăzută cu uşurinţă. De aceea nu fusese prinsă niciodată, în ciuda eforturilor susţinute ale unora dintre cele mai bune agenţii, indiferent de regimul aflat la putere. Dar Hyde avea şi el reputaţia lui. Pe când făcea parte din Brigada a 8-a de Recunoaştere, se dovedise cel mai bun cercetaş din plutonul său. Se mândrea cu faptul că nimeni nu poate să se apropie de el pe furiş, chiar dacă tovarăşii lui de arme încercau tot timpul; dăduseră chiar şi un nume jocului lor, *„De-a Hyde-ascunselea“*[2]. Acum, că nu mai era în armată, trebuia să se străduiască mai mult ca să nu îşi piardă abilităţile. Văzuse cu ochii lui ce face o slujbă la o companie privată dintr-un fost soldat: bărbaţi care părăsiseră armata de doar doi, trei ani şi care îşi pierduseră forma fizică se agăţau de o reputaţie pe care o pierduseră de mult. Lui nu avea să i se întâmple una ca asta. Dacă te lăsai pe tânjală într-un loc ca acela, sfârşeai rapid între patru scânduri. Aşa că trăgea de el, abordând fiecare însărcinare de parcă ar fi fost o misiune de o importanţă capitală, în caz că s-ar fi dovedit să fie chiar aşa.

Scrută încă o dată piaţa, de la stânga la dreapta, sigur de tactica lui. Tocmai ajunsese în punctul cel mai îndepărtat, acolo unde zidul îi bloca vederea, când sunetul unui scaun tras de podea îl făcu să întoarcă capul.

— Ai banii? întrebă Fantoma, aşezându-se pe scaunul din unghiul său mort, cu o voce sugrumată, care de-abia se-auzea în

---

[2] Joc de cuvinte: *hyde* se pronunţă la fel ca verbul *hide,* care înseamnă „a se ascunde“, iar numele jocului este *hide-and-go-seek* („de-a v-aţi ascunselea“).

hărmălaia de pe stradă.

„La naiba, a făcut-o din nou!“

Hyde împături ziarul şi îl puse pe masă, încercând să nu pară tulburat.

— Cum, nu faci niciun pic de conversaţie? Niciun „Bună, ce mai faci? Ce-ţi fac soţia şi copiii?“?

Fantoma îl privi fix, cu ochii lui şterşi, reci, în ciuda căldurii de afară.

— Tu n-ai soţie.

— De unde ştii?

— Nimeni din branşa ta n-are soţie – cel puţin nu pentru multă vreme.

Hyde se înfurie. Îşi încleştă pumnii. Primise actele de divorţ de la Wanda în urmă cu şase săptămâni, după ce soţia lui îi accesase pe ascuns contul de Facebook şi citise nişte mesaje pe care n-ar fi trebuit să le vadă. Dar individul ăla n-avea de unde să ştie. Voia doar să-l atingă la coarda sensibilă şi încerca marea cu degetul. Şi reuşise. Pentru că acum îşi dorea să-i tragă un pumn în freză, exact între ochii lui cenuşii şi ciudaţi.

Fantoma zâmbi, de parcă i-ar fi citit gândurile şi s-ar fi hrănit cu furia lui. Hyde îşi feri privirea şi luă paharul cu cafea, dându-l peste cap, înghiţind şi zaţul nisipos înainte de a-şi da seama ce face. Mai întâlnise oameni dificili la viaţa lui, dar tipul ăla era ieşit din comun. Era mai înalt decât majoritatea irakienilor, şi atletic pe deasupra. Avea un aer de pericol, de permanentă ameninţare, ca o grenadă cu siguranţa trasă. Membrii echipei locale spuneau că e un spirit al deşertului şi refuzau să aibă de-a face cu el. De aceea Hyde primea întotdeauna misiunile acelea. El nu credea în spirite şi nu făcea decât să execute ordinele; vechile obiceiuri din armată mor greu.

— Sunt în geanta de sub masă, zise, preferând să privească mulţimea din piaţă în loc să se uite din nou în ochii cenuşii. Mi-am pus bocancul pe toartă. După ce-mi dai pachetul, o să-mi ridic

piciorul.

Ceva se izbi de masă şi un pachet învelit într-o cârpă fu împins spre el.

Hyde dădu din cap, mimând o dezamăgire exagerată.

— Nota zero pentru prezentare.

Dădu cârpa la o parte şi examină obiectul. Piatra arăta incredibil de banală. Aproape că putea să fie una dintre bucăţile de zid pe care le găseai prin tot oraşul. O întoarse şi văzu semnele aproape şterse de pe suprafaţa ei, nişte linii drepte şi curbe.

— Un preţ al naibii de piperat pentru un pietroi vechi, zise, împachetându-l la loc şi ridicându-şi piciorul de pe geanta în care se găseau cincizeci de milioane de dinari irakieni, valorând aproximativ patruzeci de mii de dolari americani.

Fantoma se ridică, cu geanta deja în mână.

— Profită cât mai mult de ei, zise Hyde, relaxându-se puţin, acum, că banii nu mai erau răspunderea lui. Se pare că vaca de muls e pe cale să fie dusă la abator.

Fantoma ezită, apoi se aşeză la loc pe scaun.

— Explică!

Hyde savură confuzia oglindită pe chipul celuilalt. Acum era rândul ciudatului să fie luat prin surprindere.

— Chiar ar trebui să te ţii la curent cu subiectele arzătoare ale zilei.

Împinse ziarul pe masă. Pe prima pagină, în jumătatea de sus, era o fotografie a Citadelei din Ruina, lângă titlul:

CEA MAI VECHE FORTĂREAŢĂ DIN LUME
E PE CALE SĂ SE PRĂBUŞEASCĂ?

— Dacă preacuvioşii care locuiesc în interiorul muntelui o să dispară din peisaj şi n-o să mai urce preţurile, bănuiesc c-o să scadă cota de piaţă a pietroaielor antice.

Hyde strecură o bancnotă unsuroasă sub paharul de cafea şi luă pachetul la subraţ, pregătindu-se de plecare.

— S-ar putea să fie ultima ta plată consistentă, amice.

— Citadela nu şi-a dezvăluit niciodată secretele, mormăi Fantoma, deschizând ziarul şi uitându-se la fotografiile celor trei supravieţuitori civili, tipărite în josul paginii.

— Nimic nu durează o veşnicie, zise Hyde. Întreab-o pe în-curând-fosta-mea-soţie.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă în grabă, înainte ca ciudatul să apuce să riposteze.

Hyde răsuflă uşurat când ieşi din aglomeraţia periculoasă din piaţă şi se întoarse la maşina lui de teren. Pentru prima oară reuşise să marcheze un punct împotriva Fantomei. La urma urmei, nu era chiar aşa un ticălos. Păruse că-i vine să vomite când dăduse cu ochii de ziar. Nu era decât un contrabandist ca oricare altul, încercând să facă nişte bani.

Îşi miji ochii şi privi cerul care începea să se întunece. Soarele urma să apună peste o oră, şi tot atunci intra în vigoare şi interdicţia de a umbla pe străzi. Trebuia să traverseze oraşul şi să se alăture camarazilor săi la hotel. În zori aveau să părăsească localitatea şi să se întoarcă la câmpul petrolier din pustietatea prăfoasă din vestul oraşului. Îi plăcea mai mult acolo. Era mai puţin zgomot. Erau mai puţini oameni.

Dădu colţul şi zări jeepul parcat la umbra unui rând de clădiri, sigla roşie a companiei de pe portieră fiind singura pată de culoare de pe strada mohorâtă. Tariq era la volan, păzind maşina, ca nu cumva cineva să bage pietre în ţeava de eşapament sau să pună vreo bombă. Vehiculele care aparţineau companiilor occidentale erau tot timpul aruncate în aer sau sabotate.

Hyde îi făcu cu mâna ca să-i atragă atenţia. Tariq se uită la el şi încremeni. Hyde se răsuci, simţind o mişcare în stânga, şi întinse instinctiv mâna după arma automată din interiorul hainei, întoarse

capul şi se trezi uitându-se la doi ochi cenuşii, şterşi.

— Ai uitat ăsta, zise Fantoma, aşezând ziarul peste pistolul aţintit asupra lui.

Mai făcu un pas în faţă, ignorând arma care îl împungea în piept.

— Oamenii ăştia, zise şi arătă cu degetul fotografiile de pe prima pagină, s-ar putea să vină aici, căutând… căutând ceva. Dacă apar, dă-mi de ştire!

Hyde îşi coborî privirea şi văzu un număr de telefon prin satelit scris în grabă sub cele trei fotografii. Zâmbi şi se pregăti să-l trimită pe Fantoma la naiba, dar era prea târziu. Bărbatul dispăruse.

7

Citadela, Ruina

Sunetul lamentaţiei îl izbi pe Athanasius ca un val când păşi, alături de ceilalţi conducători ai confreriilor, în peştera ce adăpostea catedrala şi înaintă spre rândurile din faţă. Catedrala era singurul loc din Citadelă îndeajuns de încăpător ca să-i găzduiască pe toţi, şi iată-i acum pe toţi aici, uniţi în durerea lor.

În spate stăteau numeroasele sutane cenuşii, călugării neinstruiţi ce nu fuseseră primiţi deocamdată în nici o confrerie, separaţi de ordinele superioare prin linia de un roşu-aprins a rândului gardienilor. Urmau apoi sutanele maronii – zidarii, tâmplarii şi meşterii care întreţineau structura materială a Citadelei – atât de istoviţi după munca din ultima săptămână, că Athanasius îi vedea cum se clatină. În faţa lor se aflau Apothecaria, călugării-medici înveşmântaţi în sutane albe cu glugă, ale căror abilităţi îi ridicau deasupra tuturor, cu o singură excepţie: sutanele negre, confreriile spirituale, preoţii şi bibliotecarii care îşi petreceau viaţa în întunericul bibliotecii, veghind asupra cunoaşterii ce fusese adunată înăuntrul muntelui încă de pe vremea când umanitatea învăţa prima oară să scrie şi să memoreze.

Sunetul continua să vibreze dinspre congregaţie, când Athanasius îşi luă locul la altar şi se întoarse cu faţa la ei. Conform tradiţiei, atunci când Prelatul, conducătorul ordinului din adâncul muntelui, era chemat la Dumnezeu, Abatele rostea eulogia şi îşi asuma rolul de Prelat în exerciţiu, până când alegerile aveau să-l confirme în acea poziţie sau avea să fie ales altcineva. Dar sub crucea în formă de T aflată în partea din faţă a peşterii zăceau două trupuri expuse în sicrie: cel al Prelatului, în stânga şi cel al Abatelui,

în dreapta. Pentru prima oară în istoria sa ce nu putea fi măsurată, Citadela nu avea un conducător.

Când lamentaţia se apropie de final, Athanasius urcă în amvonul sculptat într-o stalagmită şi privi peste capetele călugărilor adunaţi laolaltă înspre galeria înălţată pe un podium, unde stăteau de obicei călugării Sancti, înveşmântaţi în sutanele verzi, despărţiţi de fraţii lor pentru ca teribilele taine ale căror păstrători erau să rămână nedezvăluite. Ar fi trebuit să fie treisprezece suflete, incluzându-l pe Abate, dar în ziua aceea galeria era goală. În lipsa Abatelui, sau a unui urmaş ales, în mod normal, din rândul călugărilor Sancti, misiunea de a rosti eulogia îi revenea şambelanului Abatelui: prin urmare, Athanasius era cel care trebuia să o rostească.

— Fraţilor, spuse, glasul lui răsunând subţire după bogăţia vocilor ce intonaseră slujba de recviem, e o zi tristă pentru noi toţi! Am rămas fără conducător. Dar vă asigur că această situaţie va fi remediată foarte curând! M-am consultat cu conducătorii tuturor confreriilor şi am convenit să organizăm imediat alegerile pentru posturile de Prelat şi de Abate.

O rumoare vui în rândul călugărilor la auzul acelei veşti.

— Toţi cei care doresc să candideze trebuie să-şi anunţe intenţia până mâine, la slujba de vecernie, iar alegerile se vor ţine două zile mai târziu. Am fost cu toţii de acord că trebuie să ne grăbim, fiindcă e nevoie să reinstaurăm ordinea şi ne lipseşte un urmaş normal.

— Şi de ce am ajuns în situaţia asta? se auzi o voce din mijlocul congregaţiei. Cine a ordonat ca fraţii noştri din ordinul Sancti să fie evacuaţi?

Athanasius aruncă o privire în direcţia din care venea vocea, încercând să-l identifice pe călugărul care îl provocase.

— Eu, răspunse.

— Cine te-a autorizat să faci asta? se auzi o altă voce, de undeva de mai din spate, din rândul sutanelor cenuşii.

— Propria mea conştiinţă şi compasiunea pentru fraţii mei. Călugării Sancti au fost loviţi de un soi de febră hemoragică. Aveau nevoie urgentă de îngrijiri medicale, iar explozia care a făcut o gaură în ziduri a oferit o cale de evacuare rapidă. Ambulanţe moderne aşteptau afară. Nu mi-a trecut prin cap să pun sub semnul întrebării acest ajutor divin. I-am mulţumit Domnului şi am acţionat rapid pentru a salva viaţa fraţilor noştri. Dacă ar fi rămas înlăuntrul muntelui, călugării Sancti ar fi morţi acum, sunt sigur de asta.

— Şi care e starea lor *de fapt?* se auzi o altă voce.

Athanasius făcu o pauză, temându-se că întreaga congregaţie se va ralia împotriva lui. De când îşi asumase rolul de administrator, avea acces la sintezele ştirilor şi la comunicatele pe care le primea Abatele din exterior. Aflase astfel ce se petrecuse cu călugării pe care încercase să-i salveze.

— Au murit toţi – mai puţin doi.

Mulţimea fremătă din nou.

— Atunci ar trebui s-aşteptăm să se-ntoarcă printre noi! strigă fratele Axel.

Rumoarea se preschimbă în strigăte de aprobare, printre capete ce se mişcau a încuviinţare.

— Mă tem că e puţin probabil, răspunse Athanasius, adresându-se congregaţiei mai degrabă decât celui care-l provocase. Ultimii călugări Sancti rămaşi în viaţă suferă de aceeaşi boală ca ceilalţi şi starea lor e gravă. Nu ne putem baza pe faptul c-o să se-ntoarcă sau c-o să aibă puterea să ne conducă. Trebuie să ne căutăm conducătorii în altă parte. Alegerile sunt bătute în cuie!

Ceva tulbură din nou mulţimea şi întoarseră toţi capul să vadă despre ce e vorba. O siluetă intrase pe uşa din fundul peşterii şi înainta acum hotărâtă spre altar, însoţită de un murmur de voci şi de un alt sunet, ciudat, ca un şuierat uscat. Era Fratele Grădinar, care îşi căpătase porecla în nenumăraţii ani în care se îngrijise de păşunile şi livezile ce înfloreau în inima muntelui.

Şuieratul creştea în intensitate cu fiecare pas pe care îl făcea

călugărul, la fel şi murmurul vocilor, până când Fratele Grădinar ajunse în faţa altarului şi se dădu la o parte, cu o expresie sinistră pe chip, pentru a dezvălui sursa zgomotului. Era o creangă de copac, ruptă din trunchi, cu frunzele şi mugurii veştejiţi şi maronii.

— Am găsit-o în livadă, sub unul dintre copacii cei mai bătrâni, zise Fratele Grădinar, cu o voce joasă, tulburată. E putrezită până la măduvă.

Îşi ridică privirea şi se uită la Athanasius.

— Şi mai sunt şi altele, multe altele. Majoritatea sunt de la copacii bătrâni, dar unele au căzut şi din cei tineri. N-am mai văzut niciodată una ca asta. Se-ntâmplă ceva. Ceva groaznic! Cred că grădina e pe moarte.

8

Cetatea Vaticanului, Roma

Clementi ieşi din ascensor în camera seifului, luminată discret, şi se îndreptă spre aceeaşi sală de şedinţe în care Grupul se reunise ultima oară. Atunci, atmosfera fusese foarte prietenoasă. Toate elementele mai delicate ale planului erau rezolvate, iar echipa de recuperare se afla deja pe teren, pregătită să găsească şi să le aducă imensa comoară pe care le-o promisese Clementi – dar asta se întâmplase înainte de explozia din Ruina.

Clementi se întoarse spre Schneider.

— Asigură-te că nu mai coboară nimeni aici până nu se-ncheie reuniunea! zise, apoi împinse uşa grea şi intră în sală.

Toţi erau de faţă, aşa cum îl avertizase Schneider, Sfânta Treime a conspiratorilor: un american, un britanic şi un chinez.

Într-o lume obsedată de bani şi de putere, chipurile lor erau uşor de recunoscut. La un moment dat, fiecare dintre ei apăruse pe coperta revistei *Fortune* ca proprietar respectat al unora dintre cele mai mari companii din lume, al unor imperii din zilele noastre, ale căror bogăţii şi influenţă treceau dincolo de frontiere şi stabileau agenda politică nu doar în ţările lor de baştină, ci şi pe plan internaţional. În veacurile trecute, ar fi fost împăraţi sau regi, veneraţi asemenea unor zei, atât de vastă le era puterea. Tot ei împrumutaseră Bisericii, împreună, şase miliarde de dolari, prin intermediul unor conturi private gestionate personal de către Clementi, pentru a-şi consfinţi participarea la societatea lor în comun şi pentru a nu lăsa Biserica să se prăbuşească sub povara datoriei sale colosale. Dar nu fuseseră convinşi să facă asta dintr-un simţ al datoriei sau din dragoste pentru Dumnezeu, ci pentru

potenţialele câştiguri enorme pe care Clementi le promisese în propunerea sa, şi, ca în orice astfel de asocieri, venea un moment în care investiţiile trebuiau să facă profit – iar acel moment era acum.

— Domnilor, ce onoare neaşteptată! spuse Clementi, aşezându-se pe un scaun în faţa lor, de cealaltă parte a mesei.

Nu-i răspunse nimeni. Clementi simţi cum i se face pielea de găină, de parcă ar fi fost un candidat emoţionat, la un interviu de angajare. Îşi spuse în gând că *el* îi invitase să participe la planul lui, şi nu invers, şi încercă să se calmeze, scoţând o ţigară şi aprinzând-o. Xiang, industriaşul chinez, fuma deja, iar fumul care se ridica din ţigara lui îi făcea pe toţi trei să pară că ard la foc mocnit, fumegând uşor. În ciuda diferenţelor de vârstă şi de naţionalitate, toţi aveau aceeaşi mină gravă pe care le-o dădeau puterea şi autoritatea absolute. La cei optzeci şi trei de ani ai săi, Xiang era cel mai în vârstă; costumul, părul şi pielea îi erau la fel de cenuşii ca scrumul care îi cădea din ţigară. Lordul Maybury, magnatul media englez, era cu zece ani mai tânăr; avea o nuanţă nefiresc de neagră la păr, ce te ducea cu gândul la o oarecare vanitate şi frică de bătrâneţe, şi îşi purta costumul uşor ponosit cu o graţie pe care nu i-o putea da decât sângele albastru ce curgea de secole prin venele familiei sale. Pentangeli, cel mai tânăr dintre ei, avea şaizeci şi doi de ani. Făcea parte din a treia generaţie a unei familii de italieni emigraţi în America şi, în ciuda costumului Armani făcut la comandă şi a aspectului îngrijit, avea un aer de agresivitate, o alură pe care o moştenise de la bunicul său, care venise în America din Calabria, fără niciun sfanţ, şi se luptase să facă avere în ţara tuturor posibilităţilor. Pentangeli era singurul catolic practicant din Grup şi, ca de obicei, fu cel care deschise discuţia în numele lor.

— Avem o problemă, părinte? întrebă, împingând un ziar pe masă.

Era *USA Today.* Pe prima pagină apărea imaginea binecunoscută a Citadelei şi a celor trei civili, alături de întrebarea care flutura pe buzele lumii întregi:

CUNOSC EI OARE SECRETELE CITADELEI?

— Nu, zise Clementi, nu avem nici o problemă. E regretabil faptul că s-a-ntâmplat acum, dar…

— Regretabil! îl întrerupse Maybury, cu accentul său impecabil, format la şcoli private, care făcea ca fiecare cuvânt pe care îl pronunţa să sune uşor condescendent. Din vremuri străvechi, Citadela şi-a păzit cu străşnicie secretele. Doar acum, când unul dintre cele mai importante secrete ale sale ne afectează în mod direct interesele, sunt semne că armura ar putea să fie plină de crăpături. Aş spune că e mai mult decât regretabil.

— N-a fost dezvăluit niciun secret, zise Clementi, păstrând tonul jos şi calm. Nu e nimic mai mult decât rezultatul unui atac simbolic la adresa Bisericii, întreprins de o mână de terorişti debusolaţi. Pot să v-asigur că, din clipa în care au fost scoşi din adâncul muntelui, supravieţuitorii au fost izolaţi şi ţinuţi sub strictă supraveghere. Ruina este un oraş care îşi datorează existenţa Bisericii. Avem o mare influenţă asupra lor. Supravieţuitorii sunt internaţi într-o aripă veche din cel mai mare spital din oraş, care găzduieşte secţia de psihiatrie şi care este bine păzită. Un preot şi un poliţist îi supraveghează non-stop pentru a împiedica presa sau pe oricine altcineva să se apropie de ei. Toate declaraţiile date la poliţie, toate întrevederile cu avocaţii, toate discuţiile dintre personalul medical şi pacienţi au fost consemnate şi mi-au fost transmise. Vă pot asigura că din nici o înregistrare nu reiese că civilii ar fi aflat ceva compromiţător pentru noi în timpul cât s-au aflat în Citadelă.

— Nu reiese încă, zise Pentangeli, deschizându-şi servieta şi scoţând un document care purta ştampila CIA-ului pe copertă. Nu eşti singurul care are prieteni sus-puşi.

Îi întinse documentul lui Clementi, peste masă.

Era transcrierea unei discuţii confidenţiale dintre o pacientă pe nume Liv Adamsen şi doctorul Yusef Kaya, şeful secţiei de psihiatrie de la Spitalul Davlat Hastenesi din Ruina. Ultimul paragraf fusese subliniat cu o cariocă galbenă.

…Pacientul prezintă simptome clasice de amnezie post traumatică, posibil cauzată de o traumă fizică sau psihică gravă. Cu toate acestea, are un organism robust, iar mintea ei e altfel lucidă şi neafectată, aşa că, în timp şi cu ajutorul terapiei, ar trebui să îşi poată recupera complet memoria.

— E o bombă cu ceas, zise Xiang, cu vocea lui tabagică, într-o engleză fără cusur. În ce mă priveşte, puţin îmi pasă dacă acest Sacrament este dat la iveală sau nu. Sincer, eu cred că e un mit – după cum ştiţi, sunt ateu. Dar ce mă-ngrijorează e că, dacă Citadela nu e-n stare să păstreze această taină, cea mai valoroasă pe care o are, s-ar putea să nu fie în stare să ţină departe de ochii lumii nici secretul nostru.

— Iar asta nu e singura noastră problemă, interveni Pentangeli, scoţând din servietă alt document care purta ştampila *CONFIDENŢIAL.*

— Subiectul numărul unu: Kathryn Mann, în vârstă de patruzeci şi opt de ani, pe jumătate braziliancă, pe jumătate turcoaică, şefa unei organizaţii umanitare internaţionale, cu birouri în toată lumea, inclusiv în Ruina. Văduva doctorului John Mann, arheolog şi cercetător american, ucis în urmă cu doisprezece ani într-un şantier din Irak, alături de restul echipei sale, după ce descoperiseră, se pare, ceva important în deşertul din zona localităţii Al-Hillah.

Îşi ridică privirea şi se uită la Clementi.

— Şi asta nu te-ngrijorează?

Clementi nu spuse nimic.

— Subiectul numărul doi: Gabriel Mann, treizeci şi doi de ani,

fiul lui Kathryn şi al lui John Mann. A studiat limbi moderne şi economie la Harvard, până la uciderea tatălui său, când s-a înrolat în armată. A avansat la rangul de sergent în trupele speciale aeropurtate, a luptat în războiul din Afganistan şi a fost decorat de două ori înainte de a părăsi armata şi a se angaja în firma familiei, în calitate de consilier pe probleme de securitate. În această funcţie, a participat la o serie de proiecte în Irak, unde a desfăşurat propria anchetă privind moartea tatălui său. A solicitat de trei ori un permis de călătorie în zona Al-Hillah din provincia Babil, şi a fost refuzat de fiecare dată, din cauza unor insurgenţe ale rebelilor, despre care se credea că pun în pericol viaţa civililor.

Pentangeli îşi ridică privirea de pe document şi se uită la Clementi.

— Mie mi se pare că tipul ăsta are o misiune neîndeplinită. Din nefericire, e într-o zonă în care avem şi noi nişte interese de afaceri. Şi asta ne îngrijorează foarte tare.

— Suntem cu toţii de acord, zise Xiang. Riscul reprezentat de aceşti oameni este inacceptabil pentru noi. Influenţa noastră în Ruina e limitată, dar, cum ai spus chiar tu, a ta este foarte mare, prin intermediul Bisericii. Te încurajăm s-o foloseşti, şi repede, pentru a proteja interesele tale – şi pe ale noastre.

Clementi îi privi în ochi. În urmă cu o oră, ar fi ezitat, dar momentele petrecute în arhiva Băncii Vaticanului îi amintiseră ce avea de pierdut. Supravieţuirea Bisericii era mai importantă decât orice, mai importantă decât propriul lui suflet. Şi, dacă avea să putrezească în Iad pentru faptele pe care se pregătea să le comită, era un sacrificiu pe care merita să-l facă. Întinse mâna şi apăsă pe un buton al telefonului aflat în mijlocul mesei. La fel ca restul dispozitivelor electronice din încăpere, linia telefonică era tot atât de sigură ca reţelele naţionale de securitate ale majorităţii ţărilor lumii. Nu putea fi depistată şi nu putea fi ascultată.

Formă rapid un număr pe care îl ştia pe de rost, cu degetele tremurând de la adrenalina care îi inundase sistemul nervos. Lăsă

telefonul pe *speaker*, pentru ca toţi cei prezenţi să audă conversaţia. Voia ca ei să fie de faţă. Să ia parte la decizia lui. Le scrută chipurile în vreme ce păcănitul rapid al numărului care se forma se transformă în tonul de apel. Apoi se auzi un declic şi o voce răspunse:

— Da?

— Eu sunt lumina lumii, spuse Clementi, cel ce Îmi urmează Mie…

— …nu va umbla în întuneric, răspunse vocea, completând parola de securitate.

Clementi încercă să îşi umezească buza de sus cu limba şi mai uscată.

— Vreau să reduci la tăcere toţi martorii, în interesul Bisericii.

Urmă o pauză.

— Pe toţi?

— Pe toţi. Cât de repede se poate face?

În fundal, Clementi auzi pantofii de cauciuc scârţâind pe linoleum.

— O să se facă până dimineaţă, zise vocea.

Apoi închise.

9

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv luă telecomanda voluminoasă de pe noptieră şi o îndreptă spre televizorul vechi. Zăcuse în pat minute în şir, respirând încet, sperând să-şi recapete memoria, până când o amintire concretă se ivise la suprafaţă: când sosise în Ruina, nu ştia cu câte zile în urmă, moartea fratelui ei făcea mare vâlvă, fiind subiectul principal al ştirilor. Poate că încă mai era aşa. Poate că jurnalele de ştiri puteau să umple o parte din golurile pe care ea nu prea reuşea să le umple de una singură.

Televizorul se deschise trosnind şi sunetul invadă încăperea. Liv dădu sonorul mai încet, pentru a nu le atrage atenţia celor care o păzeau pe coridor. Aparatul era vechi şi imaginea neclară, dar sursa semnalului era una modernă şi oferea sute de canale. Liv începu să butoneze, căutând un post de ştiri. Era sigură că avea să îşi revină dacă afla câteva informaţii solide, de care să se agaţe. Continuă să schimbe canalele, parcurgând o paradă de talk-show-uri şi telenovele de după-amiază, până când, în cele din urmă, dădu peste Al Jazeera, canalul de ştiri arab – dar nu era ceea ce se aşteptase ea.

Iniţial, crezu că denumirea canalului e greşită şi că se uită de fapt la o emisiune despre fenomene meteo extreme. Imagini îngrozitoare cu un val uriaş în Chile, care se revărsa pe o stradă principală, luând cu el oameni, maşini şi case de-a valma, fură urmate de un reportaj în care apărea un fermier din statul Kansas, grânarul Statelor Unite, uitându-se înlăcrimat la un câmp imens cu lanuri de grâu, pe care bucăţi de grindină de mărimea unor portocale îl transformaseră într-o mare de noroi.

— Dacă ai citit Biblia, spunea fermierul, cu voce tremurândă,

ai putea să te gândeşti că Ziua Judecăţii de Apoi e aproape.

În mintea ei se stârni un murmur la auzul acelor cuvinte, ca păcănitul unei legături telefonice proaste, provocându-i o uşoară senzaţie de greaţă. Închise ochii şi respiră adânc, până când senzaţia se risipi. Nu ştia ce fel de medicamente pompau în ea, dar cu siguranţă aveau efecte secundare îngrijorătoare.

Când deschise ochii, avu parte de alt şoc. Imaginea de pe ecran se schimbase, transformându-se în cea care ocupa prima pagină a ziarelor din întreaga lume atunci când Liv sosise în Ruina. Îl înfăţişa pe fratele ei, Samuel, stând în vârful Citadelei, cu sutana de călugăr care flutura, alcătuind cu trupul lui semnul crucii în formă de T.

— Au trecut douăsprezece zile de la spectaculoasa apariţie a unui călugăr în vârful Citadelei din Ruina şi zece zile de la explozia care a făcut o gaură în fundaţia acesteia…

Douăsprezece zile!

— Mulţi cred că evenimentele din Ruina au legătură cu fenomenele meteorologice care s-au manifestat pe întreg mapamondul de atunci, iar diverse grupări religioase văd în ele o dovadă a mâniei lui Dumnezeu sau semne iminente ale Apocalipsei prevestite în Biblie. Ei sugerează, de asemenea, că, prin moartea călugărilor evacuaţi din Citadelă, Domnul îi cheamă la El pe ai Săi. De altfel, cu doar câteva minute în urmă, numărul victimelor a mai crescut cu încă una.

Pe ecran apăru imaginea tremurată a unui bărbat chel, voinic, cu mustaţă neagră şi o mină serioasă. Textul din josul ecranului îl identifica drept Dr. Jemya, şeful secţiei de chirurgie de la Spitalul Davlat Hastenesi din Ruina. Medicul începu să citească declaraţia pregătită şi sunetul se stinse, fiind înlocuit de traducerea simultană din turcă în engleză.

— Vă anunţ cu regret că la ora locală 13:25 încă una dintre persoanele care au fost scoase din Citadelă a decedat, mărind numărul victimelor la nouă.

Numeroşii jurnalişti începură să îl bombardeze cu întrebări:

— Care a fost cauza morţii, aceeaşi hemoragie ca în cazul celorlalţi?

— Da.

— Ştiţi ce a provocat-o?

— Nu.

— E contagioasă?

Doctorul nu răspunse, se întoarse şi o luă la fugă pe scări, spre adăpostul pe care i-l oferea spitalul.

— Treisprezece oameni au ieşit din adâncul muntelui. Au mai rămas doar patru.

Imaginea se schimbă şi Liv îşi privi propria fotografie înghesuită între cea a unei femei brunete pe care şi-o amintea vag şi cea a unui călugăr înveşmântat într-o sutană verde, întins pe o targă, cu sângele şiroindu-i din tăieturile uniforme de pe întregul trup.

— Dintre aceştia, trei se află încă în spital. Conform declaraţiilor, starea lor este stabilă, în unele cazuri, şi critică, în altele.

O înregistrare neclară îl arătă apoi pe un bărbat brunet, băgat cu forţa pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

— Al patrulea supravieţuitor rămâne în arestul poliţiei, pentru interogatoriu.

Imaginea îngheţă, iar lui Liv îi sări inima din piept când îi recunoscu chipul şi un nume îi apăru în minte.

Gabriel.

Văzându-l o inundă un val de amintiri şi de sentimente. Îşi aminti cum îi zâmbise în întunericul din Citadelă, cum o ţinuse în braţe la Urgenţă, după ce o scosese de acolo, protejând-o până veniseră poliţiştii să îl aresteze. Îi luase faţa în mâini şi o privise în ochi.

„Dacă ai ocazia, pleacă cât mai departe de Citadelă! Stai într-un loc sigur, până o să te găsesc“, îi spusese.

Apoi o sărutase apăsat pe buze, până când poliţiştii îl

smulseseră de lângă ea, lăsând-o singură în mijlocul haosului şi al ţipetelor din spital.

Îşi atinse buzele, amintindu-şi sărutul, dorindu-şi să-şi poată aminti mai multe. Trebuia să scape de acolo, avertizarea lui Gabriel şi propriile instincte îi spuneau acelaşi lucru. Trebuia să ajungă într-un loc sigur, ca să încerce să pună laolaltă frânturile de amintiri din ceea ce se întâmplase în bezna din adâncul muntelui, să se îndepărteze de influenţa malefică a acelui loc şi de medicamentele care îi înceţoşau mintea. Trebuia să ajungă acasă, simţea asta cu instinctul ascuţit al unui animal hăituit.

În acel moment, ca şi cum o entitate i-ar fi adulmecat spaima şi ar fi fost atrasă de ea, Liv auzi un pantof scârţâind pe linoleumul de pe coridor. Apăsă pe telecomandă ca să închidă televizorul şi, chiar în clipa în care se culca la loc în pat, uşa salonului ei se deschise încet.

10

Citadela, Ruina

Ploaia biciuia muntele, în vreme ce Fratele Grădinar conducea mica delegaţie afară, în grădina împrejmuită de ziduri înalte, aflată în inima Citadelei. Conveniseră cu toţii că doar şefii confreriilor şi înlocuitorii acestora aveau voie să pătrundă în grădină, până când situaţia arborilor avea să fie evaluată cum se cuvine.

— Aici! zise Fratele Grădinar, arătând spre ramurile de sus ale unui măr. Priviţi frunzele decolorate!

Până şi Athanasius, care nu se pricepea la botanică şi la natură în general, îşi dădea seama că ceva nu e în regulă cu pomul. Mărul părea să se pregătească de toamnă, nu să revină la viaţă cu vigoarea primăverii.

— Când ai observat asta prima oară? îl întrebă Axel, vorbind pe nas şi părând că-şi ia în serios rolul de poliţist.

— De-abia ieri. Dar nu mi-am petrecut prea multă vreme în grădină, am fost ocupat cu curăţenia din Citadelă.

— Şi, înainte de asta, n-ai observat niciun semn că ar fi apărut această… molimă?

— Nu.

— Deci toate astea s-au întâmplat de la explozie încoace?

— Bănuiesc că da.

Părintele Malachi se întoarse spre Athanasius.

— Vezi? N-ar fi trebuit să le permiţi călugărilor Sancti să iasă din Citadelă! Ceva sacru a fost tulburat de acţiunile tale. Şi e clar că se manifestă în felul ăsta.

Athanasius trecu pe lângă el şi se opri în faţa copacului, ca să-i cerceteze ramurile veştejite.

— Ai mai întâlnit vreodată aşa ceva?

Fratele Grădinar ridică din umeri.

— Din când în când.

— Şi care au fost cauzele?

— Tot felul de lucruri pot cauza o molimă: seceta, insectele, bolile.

— Dar un cutremur?

— S-ar putea. Dacă pământul se mişcă suficient de tare, se rup rădăcinile şi copacul moare de foame.

— Şi nu suntem oare cu toţii de acord că unda de şoc a exploziei care a străbătut muntele a fost similară cu efectul unui cutremur?

Se întoarse către Malachi.

— Ştiu că suntem foarte stresaţi din cauza evenimentelor din ultima vreme, dar acum nu e momentul pentru superstiţii şi panică. E momentul să ne păstrăm capul pe umeri şi să-i conducem pe fraţii noştri cu calm.

Se întoarse din nou către Fratele Grădinar.

— Care ar fi cel mai bun lucru de făcut, după tine?

Uriaşul îşi mângâie barba şi cercetă copacii.

— Păi, dacă e aşa cum spui tu, situaţia n-o să se-nrăutăţească. Putem să tăiem crengile care s-au uscat deja sau sunt pe moarte, pentru a grăbi însănătoşirea copacilor. Dar, dacă e vorba de altceva, zise şi îi aruncă o privire rapidă lui Malachi, atunci o să se extindă.

— Şi cum am putea s-o împiedicăm să se extindă?

Fratele Grădinar trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să rostească o propoziţie de o importanţă capitală.

— Trebuie să tăiem cât de mult ne lasă inima şi să ardem toate crengile bolnave. Doar aşa putem fi siguri că boala a dispărut de tot.

— În cazul ăsta, îţi sugerez să aduni oamenii de care ai nevoie şi să faci ce e de făcut, în zori. Noi o să-i liniştim pe fraţii noştri, asigurându-i c-am cercetat grădina, care a suferit unele stricăciuni ca urmare a exploziei, dar că Fratele Grădinar are situaţia sub

control.

— Şi dacă o să se dovedească că e mai mult de-atât? veni întrebarea fratelui Axel, rostită cu aceeaşi voce nazală.

— Atunci o să ne ocupăm şi de asta, la momentul cuvenit. Avem şi aşa destule probleme pe cap. Sugerez să ne ocupăm doar de cele reale, nu şi de cele imaginare.

Axel îl privi drept în ochi, fără să clipească, nedând vreun semn că ar fi fost convins de raţionamentul său.

— Ai dreptate.

Era vocea fratelui Thomas.

— Suntem cu toţii obosiţi şi irascibili. Ar trebui să nu uităm că, până când o să fie desemnaţi noii conducători, fraţii noştri aşteaptă de la noi îndrumare. Aşa că trebuie să-ndreptăm corabia şi să-ncercăm să liniştim apele, nu să le învolburăm mai tare.

Athanasius îl simpatizase întotdeauna pe fratele Thomas. Petrecuseră multe seri discutând subiecte diverse, de la religie la arheologie şi nu numai. Îl considera un tovarăş inteligent, raţional şi calm.

— Cel mai bun mod prin care i-am linişti pe fraţii noştri ar fi să reinstaurăm ordinul călugărilor Sancti.

Îşi întoarseră toţi privirile către fratele Axel.

— Asta ar arăta că ordinea a fost restabilită şi ar calma spiritele în Citadelă.

— Dar cine să-i aleagă? întrebă Thomas.

— Nu ne putem ocupa de problema călugărilor Sancti până n-avem un abate care să-i propună sau un prelat care să le confirme înălţarea în rang, continuă Athanasius. Prin urmare, orice discuţie legată de soarta lor va trebui s-aştepte până după alegeri.

Axel îşi mută privirea de la Athanasius la părintele Thomas, de parcă ar fi urmărit un fir subţire care îi lega. Se întoarse către Fratele Grădinar.

— O să-i postez pe câţiva dintre oamenii mei la intrările în grădină, în caz că vreunul dintre fraţii noştri, mai curios din fire, o

să aibă chef de o plimbare în miez de noapte. Dacă mai ai nevoie de ceva, anunţă-mă!

După care se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă.

Athanasius îl urmări cu privirea, simţind de-abia acum răceala ploii pe piele. Era evident că luaseră naştere două facţiuni în urma exploziei: una raţională şi una temătoare. Iar teama e mană cerească pentru cei care urmăresc să o exploateze; astfel îşi exercitaseră şi călugării Sancti puterea asupra muntelui, vreme de câteva mii de ani. Chiar dacă hotărârea de a-i îndepărta din Citadelă se întemeiase pe compasiune mai degrabă decât pe ambiţii politice, nu putea să nu recunoască în sinea lui că se bucura că nu mai erau aici şi că spera să nu-i mai vadă niciodată. Simţea că se schimbase ceva în Citadelă de la dispariţia călugărilor Sancti. Părea mai liberă, într-un fel, de parcă aerul ar fi devenit mai respirabil. Dar, urmărindu-l pe Axel cum ajunge la ieşirea din grădină şi dispare în străfundul muntelui, îşi dădu seama că întoarcerea lor ar putea avea loc mai devreme decât se aştepta şi că tocmai îşi privise un rival în ochi.

11

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Liv privi uşa deschizându-se încet. Văzu coridorul întunecat şi umbra care stătea în prag, dunga albă a gulerului strălucind în beznă. Îşi ridică ochii şi cercetă chipul preotului. Era împietrit într-o mască îndelung exersată de seriozitate şi de compasiune, de parcă ar fi vizitat un enoriaş îndurerat de pierderea cuiva drag sau ar fi ascultat o spovedanie deloc fascinantă, la sfârşitul unei zile de duminică la fel de plictisitoare. Părea atât de normal, şi cu toate acestea Liv era îngrozită – îngrozită şi clocotind de o mânie ascunsă undeva înlăuntrul ei, de unde provenea şi zumzăitul enervant care nu-i dădea pace. Îşi încleştă pumnii, răsucind cearşaful apretat. Era atât de concentrată pe preot, că nici măcar nu îl observă pe cel de al doilea bărbat care pătrunsese în încăpere, până când uşa nu se trânti în spatele lui.

Era mai lat în umeri decât preotul şi mai înalt cu câțiva centimetri, dar stătea un pic cocârjat, ceea ce îi făcea să pară de aceeaşi înălţime. Mâna dreaptă îi era imobilizată la piept de un bandaj, iar în stânga ducea două pungi de plastic, din cele folosite la colectarea probelor. Doi ochi inteligenţi o priveau pe Liv pe deasupra unor ochelari în formă de semilună, aşezaţi strâmb pe un nas impozant. Chipul lui Liv se lumină, iar furia i se topi sub căldura privirii lui afectuoase. Era detectivul care o sunase să o anunţe de moartea fratelui ei.

— Arkadian!

Ultima oară îl văzuse la aeroport, în mijlocul măcelului provocat de agenţi ai Citadelei, care încercaseră să îi reducă la tăcere pe toţi. Îl văzuse aruncat pe spate de forţa gloanţelor trase în

direcţia lui.

— Am crezut că eşti…

— Mort? Nu chiar. Am avut şi zile mai bune, evident, dar, în situaţia de faţă, nu mă plâng.

Se aşeză pe marginea patului ei, strivind salteaua sub greutatea trupului său şi făcând-o pe Liv să alunece mai aproape de el. Prezenţa lui o calma, aproape la fel de mult pe cât o neliniştea cea a preotului.

— Cum te simţi?

Îi veni să-i spună pe nerăsuflate tot ce-i trecea prin cap, dar privirea îi alunecă înspre preotul care le asculta conversaţia, aşezat într-un colţ al încăperii, şi se abţinu. Se aplecă în schimb mai aproape de Arkadian.

— Ce caută aici?

— E o întrebare bună.

Arkadian se răsuci pe pat.

— Cum te cheamă, fiule?

— Ulvi, răspunse preotul, timorat ca un elev pe care directorul şcolii l-a prins fumând.

Îşi drese glasul şi continuă pe un ton mai ferm:

— Părintele Ulvi Şimşek.

— Îmi pare bine să te cunosc, părinte. Domniţa vrea să ştie de ce eşti aici.

Preotul se uită la Liv, apoi din nou la Arkadian.

— S-a convenit ca un membru al Bisericii să fie prezent la toate interogatoriile.

— Dar ăsta nu e un interogatoriu. Liv a dat deja o declaraţie, pe care sunt sigur c-ai auzit-o deja sau că i-ai citit transcrierea.

— Trebuie să fiu de faţă, în calitate de reprezentant al Bisericii!

— De ce, mai exact?

Preotul se înroşi, sub tirul interogatoriului la care îl supunea Arkadian. Dădea din colţ în colţ, vădit încurcat de întrebările detectivului, ceea ce o făcea pe Liv să se simtă mai bine, dar tot îşi

dorea să îl vadă ieşit din încăpere.

— Biserica a întemeiat acest spital şi deţine în continuare terenul de sub el, spuse preotul. S-a convenit ca toţi cei aduşi aici din Citadelă să fie monitorizaţi de un reprezentant al Bisericii, câtă vreme sunt oaspeţii noştri.

— Ei bine, ce zici dac-am face şi noi o convenţie? Ne dai cinci minute, pentru o discuţie ca între prieteni, şi promitem că n-o să-i spunem şefului tău. Oricum, cine-o să ştie?

Preotul îl privi ţintă pe Arkadian.

— Dumnezeu o să ştie! zise, pe un ton sentenţios, de parcă asta ar fi încheiat discuţia. Am primit instrucţiuni clare, trebuie să fiu de faţă la toate interogatoriile!

— Înţeleg, dar, vezi tu, ăsta nu e… În fine, las-o baltă!

Arkadian se întoarse din nou spre Liv.

— Nu facem decât să ne-nvârtim în jurul cozii. Ce-ar fi să cădem de acord să-l ignorăm, de parcă ar fi un majordom sau ceva de genul ăsta?

Ridică pungile de plastic.

— Am ceva pentru tine. L-au găsit în depozitul de la aeroport. Criminaliştii şi-au terminat treaba cu el. M-am gândit că ţi-ar plăcea să-l primeşti înapoi.

Lăsă una dintre pungi să cadă pe pat. Plasticul se strânse când Liv apucă punga şi îi desfăcu şiretul. Înăuntru se găsea sacul ei de voiaj, singurul bagaj pe care îl adusese cu ea, acum boţit.

— Mulţumesc, zise ea, închizând punga la loc.

Voia să aştepte să rămână singură înainte de a-şi cerceta sacul. Nu avea niciun chef să-i permită preotului să-şi arunce ochii peste lucrurile ei personale. Apoi îi trecu prin cap că probabil îi văzuse deja conţinutul, afară, pe coridor, înainte de a-i permite lui Arkadian să intre cu el în salon. Gândul acesta o făcu să se simtă neputincioasă şi prinsă ca într-o cuşcă. Se uită la detectiv.

— E un poliţist afară, în faţa uşii, zise.

Arkadian încuviinţă.

— De ce?

— Ca să stea cu ochii pe tine şi pe ceilalţi. Şi să ţină presa la distanţă.

Liv zâmbi.

— Eu sunt presa.

Arkadian îi zâmbi şi el.

— Atunci bănuiesc că nu face o treabă prea grozavă. Din fericire pentru toţi cei implicaţi, tu nu-ţi aminteşti nimic.

— Mda, ce noroc pe capul meu…

— Ai trecut prin multe. Ai nevoie de timp.

Liv se uită din nou la preot, întrebându-se ce putea el să ştie şi ce şi-ar fi dorit ea poate să-i ascundă.

— Dar prin *ce* anume am trecut?

Arkadian părea uimit.

— Vorbesc serios. Memoria mea are atâtea goluri, că nu-mi dau seama ce e real şi ce nu. M-ar ajuta mult dacă mi-ai povesti tu.

— Ce vrei să ştii?

— Tot.

Arkadian puse a doua pungă de plastic pe pat, îi luă mâna şi începu să vorbească. Îi povesti cum apăruse fratele ei în vârful Citadelei, îi relată cu delicateţe felul în care acesta murise şi ce descoperiseră la autopsie, şi încheie cu evenimentele de la aeroport, unde Oscar îşi pierduse viaţa aruncându-se asupra unei grenade care le era destinată tuturor, Arkadian fusese împuşcat, iar Liv îşi pierduse cunoştinţa în urma unei lovituri şi reapăruse câteva ore mai târziu, purtată în braţe de Gabriel, care o scosese din Citadelă. Când termină de vorbit, Liv se uită la preot. Acesta nu îi întoarse privirea. Povestea pe care i-o spusese cu grijă Arkadian, în maniera precisă şi metodică a unui detectiv de poliţie, făcuse lumină în aproape toate cotloanele din mintea sa. Îşi amintea totul, cu excepţia unui singur lucru, cel pe care îşi dorea cel mai mult să şi-l aducă aminte: ce i se întâmplase cât timp se aflase în interiorul Citadelei.

— Îţi mulţumesc, spuse, strângându-l de mână.

— Cu plăcere.

Arkadian îi dădu drumul la mână şi scoase ceva din buzunar.

— O să te externeze în curând, zise şi îi dădu o carte de vizită. Când ieşi, vreau să mă suni. Măcar atâta să fac şi eu pentru tine, să te duc cu maşina la aeroport.

Îşi privi braţul bandajat.

— Sau cel puţin să rog pe cineva să ne ducă pe amândoi până acolo.

Se aplecă şi o sărută pe frunte, amintindu-i cum o săruta tatăl ei de noapte bună când era copil şi lumea era un loc mai sigur.

— Ai grijă de tine! zise Arkadian, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşă.

— Ce e în cealaltă pungă?

— Ceva pentru doamna Mann, zise el. E la capătul coridorului.

— Salut-o din partea mea! spuse Liv.

— Aşa o să fac!

— Şi salută-l şi pe Gabriel, când o să-l întâlneşti!

— O, poţi să-l saluţi şi singură. Poliţiştii nu-l pot ţine închis la nesfârşit, iar eu n-am de gând să depun o plângere împotriva lui, chiar dacă mi-a înfipt o seringă cu anestezic în braţ. Sunt destul de sigur c-o să iasă foarte curând.

12

Secţia de poliţie, Districtul central, Ruina

Gabriel Mann fu împins cu capul înainte prin uşa de incendiu de către acelaşi gardian solid care îi încătuşase mâinile la spate cu câteva minute în urmă. Se afla în închisoarea de sub clădirea principală a poliţiei din Ruina, un labirint de tavane joase, pereţi nefinisaţi şi coridoare înguste, săpate cu sute de ani în urmă în stânca ce stătea la temelia oraşului. Neoanele pâlpâiau cu o lumină verzuie ce se reflecta pe pereţii zugrăviţi în cenuşiu, dându-i impresia că se află în măruntaiele unei clădiri care nu se simte prea bine.

Nici Gabriel nu era în cea mai bună formă.

Tocmai avusese o întâlnire cu avocatul său, care îi prezentase infracţiunile de care era acuzat. Fuseseră găsite trei cadavre într-un hangar de la aeroport – un loc în care poliţia putea să dovedească că se aflase şi el; două dintre victime fuseseră împuşcate cu un pistol de nouă milimetri – pe mâini i se găsiseră reziduuri de praf de puşcă corespunzând muniţiei de nouă milimetri; fusese filmat de camera de supraveghere de la morgă la ora la care de acolo dispăruse un cadavru; şi atacase un inspector de poliţie cu o seringă hipodermică umplută cu chetamină. Acea ultimă acuzaţie explica fără doar şi poate tratamentul lipsit de delicateţe la care îl supunea subinspectorul, fără a scoate o vorbă. Restul acuzaţiilor aveau probabil să dispară în cele din urmă, dar pentru asta era nevoie de timp – iar el nu avea timp.

Revăzuse de nenumărate ori în minte evenimentele la care asistase în interiorul Citadelei, încercând să înţeleagă ce se petrecuse acolo. Nu ştia de ce i se îngăduise să plece, ducând-o pe fată în

braţe, dar ştia că povestea nu se terminase. Ce i se întâmplase lui Liv în încăperea din vârful muntelui înainte ca el s-o găsească, dacă ea descoperise sau nu Sacramentul, asta avea mai puţină importanţă. Călugării Sancti, care juraseră să păzească cea mai de preţ taină a muntelui, aveau să se regrupeze şi să încerce să o reducă la tăcere. Liv era în pericol de moarte, la fel şi mama lui, la fel şi el, şi nu putea să apere pe nimeni cât timp se afla închis acolo. Evadarea era singura opţiune – atâta doar că nu avea habar cum o să reuşească.

Cercetase clădirea în vreme ce o străbătea, căutând posibile căi de scăpare. Dincolo de fiecare uşă pe lângă care treceau se găseau alte celule; unele aveau deţinuţi în ele, dar majoritatea erau goale. Încăperea în care avusese loc interogatoriul se afla cu un nivel mai sus, ceea ce însemna că celulele erau probabil în subsolul clădirii. Singurul mod de a intra sau de a ieşi era pe poarta automată prin care trecuseră atunci când coborâseră aici.

Gabriel încetini pasul când se apropiară de celula lui, dar un alt ghiont în spate îl făcu să treacă împleticindu-se mai departe, fără a se opri în dreptul ei. Îşi restabili echilibrul şi continuă drumul, analizând cu repeziciune în minte ce putea să însemne asta. Până acum îl ţinuseră singur într-o celulă, ceea ce îi convenise de minune. O celulă nouă putea însemna colegi noi. Şi asta nu era bine deloc.

Pătrundeau tot mai adânc în interiorul labirintului. Vopseaua se umflase şi formase mici bule pe ziduri, acolo unde se infiltrase sarea pe care nimeni nu îşi dăduse osteneala s-o cureţe. În secţiunea aceasta se găseau mai puţine celule, iar cele pe lângă care trecuseră până atunci erau toate pustii. În plus, mirosea mai pregnant a mucegai. A încăperi nelocuite. Ajunseră la capătul coridorului şi un alt ghiont puternic îl aruncă pe Gabriel prin uşa de incendiu, direct într-un tunel scurt, împărţit în două de nişte zăbrele. De cealaltă parte a gratiilor era o celulă în care se găseau un vas de toaletă de oţel fără capac, o bancă îngustă încastrată în perete şi un bărbat atât de masiv, încât toate obiectele din jurul lui păreau minuscule,

potrivite mai degrabă pentru o creşă decât pentru o încăpere care găzduia un adult.

— Scoate-ţi mâinile printre gratii! îi ordonă subinspectorul.

Uriaşul făcu un pas imens în faţă, ocupând întreaga celulă pe lăţime, şi îşi trecu încheieturile, la fel de groase ca gleznele unui maratonist, printre gratii. În tot acest timp, ochii nu i se desprinseră nici o clipă de chipul lui Gabriel.

Poliţistul îl apucă pe Gabriel din spate şi îl izbi de perete.

— Dacă faci o mişcare, te-mpung cu *taser*-ul, ai înţeles?

Respiraţia gardianului mirosea a cafea şi a ţigări.

Gabriel dădu din cap şi simţi cum presiunea slăbeşte când paznicul îşi îndreptă atenţia spre uriaş. Fusese surprins să vadă că un subinspector bine făcut, care trăgea evident de fiare în timpul liber, îl dusese singur până la celulă. Acum ştia de ce: un singur poliţist însemna mai puţini martori.

Aruncă o privire în sus, la detectorul de fum şi la camera de supraveghere cu circuit închis prinsă în partea de jos a conductei ce străbătea întreg coridorul, o cameră veche, de felul celor care dădeau o imagine alb-negru neclară şi fără sunet. Imaginea ajungea în camera de control pe lângă care trecuse, aflată lângă poarta de la intrare. Un alt poliţist îi urmărea probabil chiar în momentul acela, pregătit să trimită întăriri dacă apărea vreo problemă. Dar camera nu era îndreptată spre celulă. Nimeni nu vedea ce se petrece înăuntru; de fapt, odată ce subinspectorul avea să încuie uşa şi să se îndepărteze, nimănui nu avea să-i mai pese.

Îşi întoarse privirea spre matahala din spatele gratiilor. Uriaşul îl privea fix şi ameninţător, cu acel aer provocator tipic între tovarăşii de celulă. Gabriel îi susţinu privirea, înfruntându-l, ştiind deja că, şi dacă şi-ar fi ferit ochii, tot n-ar fi avut scăpare. Ochii bărbatului erau înfundaţi adânc în orbite, iar chipul lat era încununat de o claie de păr blond, tunsă într-un mod surprinzător de conservator, de forma unui castron, de parcă ar fi smuls-o de pe creştetul unui agent de asigurări ca să o poarte pe post de pălărie.

Gabriel mai susţinu o clipă privirea ochilor fără fund, apoi îi cercetă restul trupului. Bărbatul era imens, o caricatură de om, sculptată din muşchi tari ca piatra, formaţi în anii în care luase steroizi şi îşi alimentase agresivitatea obtuză. O cămaşă din bumbac îi cuprindea cu greu trunchiul, iar mânecile îi erau suflecate, dând la iveală antebraţele vânjoase. Cătuşele păreau minuscule şi ridicole pe încheieturile lui groase, şi, chiar deasupra lor, Gabriel zări ceva care îl făcu să intre în panică. Era imaginea neclară a unui tatuaj făcut în închisoare. În general, cu cât desenul era mai mare, cu atât cel care îl purta îşi petrecuse mai mulţi ani închis. Cel de faţă era imens. Dar nu evidentul trecut criminal al matahalei, nici măcar dimensiunile lui înspăimântătoare îl îngrijorau cel mai tare pe Gabriel, ci ceea ce înfățișa tatuajul. Uriaşa imagine – pe care şi-o desenase turnându-şi cerneală pe braţ şi înțepându-se de nenumărate ori cu un ac până când reuşise să o fixeze definitiv pe piele – era o cruce. Cândva, în trecutul său întunecat, de monstru cu creierul făcut varză de steroizii îngurgitaţi, uriaşul îl găsise pe Dumnezeu. Iar acum Biserica îl găsise pe el şi era limpede că îl trimisese să-i facă treaba murdară.

Evadarea nu mai era o opţiune, era o necesitate. După ce gardianul avea să se îndepărteze pe coridor, Gabriel avea să rămână singur, închis în măruntaiele pământului, cu acel monstru care-L venera pe Dumnezeu. Şi, dacă nu acţiona rapid, nu avea să mai iasă viu de acolo.

13

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Kathryn Mann privea ţintă obiectul care tocmai alunecase din punga de plastic pe patul de spital.

Arkadian nu zăbovise mult. Amintirea ultimei dăţi în care se întâlniseră plutea în aer, prea greu de suportat pentru amândoi, aşa că îi dăruise cadoul de împăcare şi plecase.

— L-am găsit printre lucrurile tatălui tău, îi spusese. Conţine un mesaj pentru tine. M-am gândit c-ar trebui să-l vezi.

În pungă, Kathryn găsise un carnet cu coperte de piele, cu un şnur înfăşurat în jurul unui buton de pe copertă, pentru a-l ţine închis. Văzându-l, ochii i se umplură de lacrimi. Era aceeaşi marcă de jurnal de modă veche pe care tatăl ei o utilizase întotdeauna. Îşi luă ochelarii de citit de pe noptieră, apoi desfăcu cu grijă şnurul pentru a deschide carnetul şi găsi mesajul pe mijlocul primelor două pagini, cu scrisul ordonat al tatălui ei:

Scumpa mea Kathryn,

Iubirea și lumina ochilor mei. Cred că lucrarea mea s-a încheiat și că de data asta o să mă-ntorc definitiv la Ruina. Sper să mă-nșel, dar nu cred. N-are importanță. Am trăit o viață lungă, iar tu mi-ai umplut toți acești ani cu căldură și cu bucurie. Dacă o să supraviețuiesc, o să-mi țin promisiunea și o să-ți arăt care e următorul pas, așa cum am spus întotdeauna c-o să fac. Dacă n-o să se-ntâmple asta, o să trebuiască să-l descoperi singură și să decizi dacă mă poți ierta sau nu.

Dar să nu uiți, te rog, că ți-am ascuns aceste lucruri de dragul

tău și pentru siguranța nepotului meu!

Sărută-l pe Gabriel din partea mea și aprinde o lumânare la numele meu ca să-ți mai pot vorbi.

Îți transmit dragostea mea veșnică,

Oscar de la Cruz

Restul paginilor erau goale. Reciti mesajul, ca să vadă dacă îi scăpase ceva, dar cuvintele rămaseră la fel de impenetrabile ca prima oară. Ce-i ascunsese tatăl ei? Crezuse întotdeauna că îşi spuneau totul, că nu aveau secrete, dar acum, după moartea lui, descoperea că nu fusese aşa.

Îşi aminti cum, încă din copilărie, tatăl ei îi împărtăşise din tainele lui, explicându-i că erau diferiți de alți oameni, că se trăgeau din tribul Mala, cel mai vechi trib de pe pământ, uzurpat de un trib rival, care încercase să îi nimicească şi să îngroape odată cu ei cunoaşterea pe care o deţineau. Îi arătase simbolurile lor secrete, o învăţase limba mala şi îi dezvăluise misiunea lor comună, prin care urmăreau să restabilească ordinea firească în lume. Dar îi ascunsese ceva atât de important, încât se simțise obligat să-i mărturisească de dincolo de mormânt. Poate că nu-l cunoscuse atât de bine pe cât crezuse.

Până şi biletul conţinea un element care nu se potrivea cu imaginea ei despre el. Fusese întotdeauna atât de atent la cuvintele pe care le folosea, insistând pe precizie, deoarece cuvintele, spunea el, purtau încărcătura cea mai de preţ: sensul. Şi, cu toate acestea, în mesajul de adio făcuse o greşeală: nu îi ceruse să aprindă o lumânare „în" numele lui, ci „la" numele lui. În acel moment, îşi dădu seama.

Nu era deloc o greşeală.

În copilărie, tatăl ei o învăţase şi trucurile prin care strămoşii lor îşi păstrau secretele. Una dintre metode era să scrie mesajele pe hârtie cu suc de lămâie în loc de cerneală. Când se usca, sucul devenea invizibil, dar acidul afecta hârtia, astfel încât, dacă o

apropiai de o flacără, scrisul se înnegrea, dând la iveală cuvintele ascunse de pe pagină. Când Oscar îi scrisese că vrea ca ea să aprindă o lumânare „la“ numele lui, ca să-i mai poată vorbi, exact la asta se referise.

Mai era un mesaj pe paginile albe de după semnătura lui. Nu-i trebuia decât o flacără ca să-l poată citi.

14

Secţia de poliţie, Ruina

Adrenalina îi inunda trupul lui Gabriel, în vreme ce în minte urzea cu repeziciune posibile scenarii de evadare. Dacă rămânea singur cu uriaşul în celulă, avea să moară. Trebuia să acţioneze în următoarele câteva secunde, înainte ca gardianul să-l închidă în spatele gratiilor. Îşi ridică privirea spre tavanul scund al celulei, care se înălţa la mai puţin de treizeci de centimetri deasupra capului său. Nu prea avea loc de manevre. Din fericire, gardianul era mic de statură, ceea ce îi dădea avantajul câtorva centimetri în plus, dar cu o constituţie de halterofil profesionist – şi, în plus, era înarmat. Pe lângă *taser,* mai avea şi un baston şi un spray paralizant prins la curea. Măcar nu avea pistol.

Un zdrăngănit puternic răsună în spaţiul strâmt când gardianul deschise uşa celulei. Gabriel se îndepărtă puţin de perete, cu spatele la poliţist, mutându-şi greutatea corpului pe vârful picioarelor şi îndoindu-şi uşor genunchii, pentru echilibru.

— Îţi dau o mie de lire dacă mă duci în altă celulă, zise.

Bărbatul pufni dispreţuitor în spatele său.

— Ce-o să faci, o să-mi scrii un cec?

Gabriel îşi clătină capul.

— O să-ţi dau bani gheaţă. Chiar acum!

Spera ca poliţistul să fie un gardian de modă veche, dintre cei care nu se dau în lături de la a-şi rotunji veniturile din activităţi conexe. Banii gheaţă sunt ca un drog pentru poliţiştii corupţi şi, ca oricărui dependent, n-avea să-i pese de unde provin, atâta vreme cât îşi lua doza.

— De unde o să faci rost de o mie de lire?

— Tocmai mi i-a dat avocatul meu pe ascuns. I-am băgat în buzunarul din dreapta. Du-mă în altă celulă şi sunt ai tăi!

Urmă o scurtă pauză. Gabriel aproape că auzea rotiţele învârtindu-se în capul bărbatului care se gândea intens.

Simţi ceva împungându-l în spate.

— Dacă faci vreo mişcare, o să-ţi aplic un şoc cu *taser*-ul, direct în coloană. Şi, dacă buzunarul se dovedeşte gol, o să-mi ţin degetul pe trăgaci până când o să te pişi pe tine, ai înţeles?

Gabriel dădu din cap.

— Şi cu noua mea celulă cum rămâne?

— O să vorbim mai târziu despre asta.

Gabriel se lăsă un pic în jos, concentrându-se asupra unui punct din zid ieşit uşor în relief. Simţi mâna gardianului pipăindu-i buzunarul pe dinafară şi alunecând apoi înăuntru pentru a scoate ceea ce era de fapt o carte de vizită primită de la avocatul său.

În timpul antrenamentelor din armată, Gabriel făcuse mai multe şedinţe de „acomodare cu tortura", care includeau şi supunerea la şocurile provocate de *taser*, pentru a-şi testa rezistenţa. Statura sau condiţia fizică nu păreau să aibă o mare importanţă. Unii dintre tipii mai voinici se prăbuşeau ca nişte saci de cartofi, în vreme ce alţii îşi reveneau aproape instantaneu. El se situase undeva pe la mijloc; nu îşi pierdea în totalitate mobilitatea, dar nici nu era departe, aşa că ştia că, dacă greşea acum, nu mai avea a doua şansă. Un şoc electric aplicat asupra coloanei vertebrale i-ar fi dereglat în întregime sistemul nervos şi, când şi-ar fi revenit, s-ar fi trezit încuiat în celulă, alături de gorila blondă. Se concentră asupra electrozilor care îl împungeau mai tare în spate, în vreme ce gardianul se apleca. Totul depindea de sincronizare şi de viteză. Gardianul se aplecă şi mai mult, atingând cu degetele cartea de vizită care se afla pe fundul buzunarului. În acel moment, Gabriel ţâşni.

Îşi smuci mâinile încătuşate înspre dreapta, îndepărtând *taser*-ul de coloana vertebrală. Ridică în aceeaşi clipă piciorul, prinzându-

i mâna gardianului în interiorul buzunarului şi se izbi cu putere de perete, folosindu-se de ieşitura din zid ca punct de sprijin. Când se ridică, prinse între braţele sale îndoite capul gardianului, plasat într-o poziţie perfectă pentru asta, şi strânse cât de tare putu, încă din clipa în care păcănitul sacadat al armei răsună în spaţiul îngust.

Braţul drept al lui Gabriel, acum încolăcit strâns în jurul grumazului gardianului, rămase fără vlagă când în el fură descărcaţi 50 000 de volţi. Îşi simţi strânsoarea slăbind şi trase mai tare de braţul intact, târându-l pe cel inert spre locul în care mâinile îi erau prinse cu cătuşele şi folosindu-se de toată forţa de care dispunea. Se împleticiră cu spatele şi se loviră de perete, iar şocul făcu ca electrozii să pătrundă şi mai adânc în carnea lui Gabriel. Braţul puternic începu să-şi piardă din vigoare, iar gardianul îşi smuci capul, simţind cum presiunea slăbeşte. Se elibera din strânsoare.

Gabriel se aruncă la pământ. Se izbiră tare de pardoseală, gardianul absorbind mare parte din şoc, iar *taser*-ul alunecă zdrăngănind pe podea. Eliberat de şocul electric care îl slăbise, Gabriel strânse tare cu ambele braţe, apăsând cu putere pe grumazul gros al gardianului. Se rostogoli în dreapta, mutându-şi greutatea asupra lui chiar în clipa în care păcănitul sec al *taser*-ului răsună din nou. De data aceasta nu mai conta. Braţul lui Gabriel era acum aşezat unde trebuia şi, de flecare dată când pârâia, *taser*-ul nu făcea decât să îl transforme într-o greutate care apăsa şi mai tare pe grumazul gardianului.

În regiunea gâtului există trei zone vulnerabile în cazul sugrumării: artera carotidă, vena jugulară şi traheea. Toate trei transportă oxigenul în organism. Dacă una dintre ele este blocată, chiar şi pentru scurt timp, acest lucru duce la alimentarea insuficientă cu oxigen şi la pierderea treptată a cunoştinţei. Dacă toate cele trei căi de acces sunt blocate, starea de leşin intervine în câteva secunde.

După vreo zece secunde, gardianul rămase fără vlagă.

De altfel, acceleră singur procesul, împungându-l haotic pe Gabriel cu *taser*-ul în diferite părţi ale corpului, nereuşind altceva decât să consume puţinul oxigen de care mai dispunea organismul său, în vreme ce Gabriel îl ţinea strâns, apărându-se de furtuna electrică, alternând tensiunea de la un braţ la altul, alegându-l pe cel mai puternic pentru a para cu el atacurile, până când gardianul rămase inert, iar *taser*-ul alunecă zdrăngănind pe podea. Gabriel îşi ridică privirea spre uriaşul din celulă, asigurându-se că arma nu căzuse într-un loc de unde deţinutul ar fi putut să o ridice. Chipul acestuia era ca o mască, de un calm straniu, iar mâinile sale imense, împreunate în faţă, strânse în cătuşe, îi dădeau aerul că se roagă.

— Care e planul tău acum? îl întrebă, cu o voce surprinzător de blândă. Care e *in-ten-ţi-a* ta? Speri să fii eliberat pe cauţiune înainte ca tipul să-şi vină-n simţiri?

Gabriel nu-l băgă în seamă. Simţea cum îi revine sângele în buricele degetelor, la fel de repede cum avea să inunde din nou şi creierul privat de oxigen al gardianului. Nu avea mult timp la dispoziţie. Smulse legătura de chei de la cureaua paznicului, găsi cheiţa de la cătuşe şi o băgă cu greutate în închizătoare. Când mâinile i se desprinseră una de cealaltă, îl copleşi o senzaţie de durere şi de uşurare. Îşi frecă încheieturile care îl dureau acolo unde cătuşele îi intraseră în carne, ca să le readucă la viaţă, şi începu să îl dezbrace cu repeziciune pe gardian.

— Îţi plac băieţii? se auzi vocea blândă luându-l peste picior, de undeva din spatele lui.

Gabriel îi scoase cămaşa paznicului şi şi-o trase peste a lui.

— Îmi place libertatea, zise, încheindu-se la nasturi şi trecând la pantalonii uniformei de poliţist.

Aceştia alunecară cu uşurinţă peste pantalonii de postav pe care îi primise în închisoare, dar erau prea largi în talie şi prea scurţi. Îi lăsă mai jos pe şolduri, îndesă poalele cămăşii în ei şi îşi strânse cureaua chiar în clipa în care gardianul începu să se mişte. Gabriel îl apucă de subsuori şi îl târî până în celulă, având grijă să se

ţină la distanţă de uriaş. Luă cătuşele de pe jos, prinse un capăt de mâna gardianului şi pe celălalt de gratiile uşii deschise exact în momentul în care paznicul începea să îşi vină în simţiri. Bărbatul deschise ochii, îl privi fix pe Gabriel şi se năpusti spre el. Gabriel se dădu în spate şi cătuşa se prinse de gratia inferioară cu un zăngănit zgomotos, oprindu-l cu brutalitate pe paznic. Acesta se uită în jos, încercând să vadă ce anume îl împiedica să înainteze, apoi îşi ridică din nou privirea înspre Gabriel, la ţanc pentru a primi un jet de spray paralizant drept în faţă. Bărbatul gemu slab, sugrumat, după care se prăbuşi, tuşind şi frecându-şi ochii care-l ardeau cu mâna rămasă liberă.

Gabriel făcu un pas în spate ca să se ferească de norul de spray şi băgă mâna în buzunarul uniformei, scoţând de acolo pachetul de ţigări.

— Chestiile alea o să-ţi vină de hac, zise uriaşul din spatele gratiilor. Sunt *can-ce-ri-ge-ne.*

Gabriel scoase o brichetă de unică folosinţă din pachet şi duse o ţigară la buze.

— A, dar ce nu te omoară te face mai puternic, zise, scăpărând bricheta.

Aprinse ţigara, trase adânc un fum, după care îşi lăsă capul pe spate şi îşi goli plămânii în direcţia detectorului de fum montat în tavan.

15

Ofiţerul Lunz se aplecă în scaunul său, încercând să desluşească ceva pe ecrane. Visa cu ochii deschişi la o excursie la pescuit în lacul său preferat de pe dealurile de la poalele munţilor Taurus, când alarma stridentă îl readuse la realitatea din camera de control. Cercetă toate monitoarele, cu inima bătându-i mai-mai să-i spargă pieptul, căutând vreun semn care să indice ce declanşase alarma.

Imaginile erau de obicei neclare, dar acum, că aspersoarele din tavan umpleau coridorul cu o peliculă fină de stropi, nu se întrezărea aproape nimic pe ecrane. Auzea nişte sunete înfundate, bătăi şi proteste venite de la cei aproximativ douăzeci de deţinuţi uzi până la piele în celulele lor. Cel puţin asta spera el că era sursa zgomotului. Se întrebă cât îi va lua echipei de intervenţie să ajungă la faţa locului. Uneori se declanşau alarme false, aşa că timpii de reacţie crescuseră tot mai mult. Şi camerele de supraveghere erau tot mai puţine. Întregul sistem trebuia modernizat, dar primăria nu avea de gând să aloce nici un sfanţ. Poate că faptul că aspersoarele se declanşaseră de data aceasta avea să-i facă să-şi reconsidere poziţia.

Întinse mâna pentru a opri alarma, dar încremeni când zări o siluetă întunecată apărând pe unul dintre ecrane. Era un bărbat care înainta împleticindu-se pe sub jetul de apă, acoperindu-şi chipul cu braţul. Se afla în secţiunea D, în capătul cel mai îndepărtat al complexului. Lunz îşi împinse ochelarii pe nas şi se aplecă deasupra ecranului. Silueta dispăru de pe unul dintre monitoare şi reapăru pe altul, înaintând neabătut în direcţia lui.

Aruncă o privire spre uşa închisă a camerei de control. În

spatele ei, un grilaj de oţel era singurul lucru ce stătea între el şi cel care se apropia, oricine ar fi fost acesta. Descuie un sertar al biroului, îl deschise şi scoase cu mâini tremurânde pistolul din toc. Îi simţi greutatea reconfortantă în palmă şi continuă să urmărească cu privirea silueta întunecată ce se deplasa de pe un ecran pe altul, apropiindu-se tot mai mult, în vreme ce el aştepta să sosească întăririle. Celelalte ecrane rămâneau goale. Nu părea să fie o evadare. În plus, individul purta haine închise la culoare, ceea ce însemna că e probabil un gardian. Toţi deţinuţii primeau tricouri oliv, din surplusul de haine al armatei. Probabil că fusese prins sub stropii de apă. Lunz mai verifică o dată ca să se asigure că restul monitoarelor sunt goale, apoi se ridică de pe scaun şi ieşi pe coridor, luându-şi pistolul, pentru orice eventualitate.

Pe coridor, şuieratul apei se auzea mult mai tare. Îşi miji ochii printre gratii, încercând să străpungă perdeaua de ploaie, până când o siluetă înveşmântată în uniformă se ivi la capătul culoarului, împleticindu-se în direcţia lui prin pelicula de apă. Bărbatul strigă ceva, dar vocea îi era înăbuşită de fâsâitul aspersoarelor şi de braţul care îi acoperea chipul.

Lunz simţi că ceva nu e în regulă. Desfăcu tocul şi scoase pistolul.

— Eşti în regulă? strigă.

Silueta continuă să înainteze, lovindu-se de pereţii uzi, pipăindu-i cu o mână, în vreme ce cu cealaltă se freca pe faţă.

— Spray paralizant! strigă. Mi-a sărit cineva în spate şi mi-a luat cheile.

Lunz aruncă o privire în spate, spre uşa închisă din capătul coridorului.

„I-au luat cheile şi l-au atacat cu spray paralizant. N-a fost o alarmă falsă – a fost pe bune.“

Trase în piept o gură de aer umed, încercând să-şi limpezească gândurile. Îşi imagină braţe care se întindeau printre gratiile celulelor, în celălalt capăt al clădirii, încercând diferite chei în

încuietoare. Cât le va lua să găsească cheia potrivită?

Gardianul se împletici pe cei câţiva metri rămaşi din coridor şi se izbi greoi de poartă, încovoindu-se într-un acces de tuse. Chiar dacă deţinuţii ieşiseră deja şi se năpustiseră pe culoar, avea timp să deschidă poarta, să-l scoată de acolo şi să încuie la loc. Putea s-o facă. Dar trebuia să acţioneze fără întârziere! Se repezi în camera de control, apăsă pe un buton de pe panoul de comandă şi se întoarse pe coridor chiar când poarta începea să se deschidă. Gardianul era în continuare încovoiat, tuşind şi gemând, frecându-şi furios cu mâinile faţa care îl ardea. Lunz îl luă de braţ şi îl trase în spate, în vreme ce un alt zgomot puternic răsună pe coridor şi o voce din spatele său îl făcu să sară în sus.

— Ce s-a-ntâmplat?

Sosiseră întăririle.

— Deţinuţii au evadat din celule în secţiunea D! zise Lunz, asupra căruia adrenalina preluase acum controlul.

Cei doi poliţişti trecură în grabă pe lângă el, cu pistoalele scoase din toc, dar se opriră brusc când ajunseră la locul unde şiroia apa.

— Opreşte aspersoarele!

Lunz se repezi înapoi în camera de control şi apăsă pe un buton ca să le oprească. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Avem un rănit care urcă din celule, zise, urmărindu-i pe monitoare pe cei doi poliţişti care se îndepărtau pe coridor. Un gardian a primit un jet de spray paralizant în faţă. Îl aduc chiar acum!

Puse receptorul în furcă chiar în clipa în care cei doi poliţişti pătrundeau în coridorul principal. În continuare nu se vedea nici o mişcare pe celelalte ecrane. Cel care îl atacase pe gardian nu reuşise încă să iasă din celulă. Lunz începu să se relaxeze puţin. Nu văzu silueta care îşi făcu apariţia în spatele lui şi nici nu simţi mirosul vag de piper până când un jet de spray paralizant îi fu împroşcat în gură şi îi goli tot aerul din plămâni.

16

Salonul 406, spitalul Davlat Hastenesi

Mânerul şi buzunarul lateral al sacului de voiaj al lui Liv aveau pete cenuşii, urme ale pudrei de grafit pe care o folosiseră criminaliştii pentru a lua amprente.

Conţinutul sacului era ca o capsulă a timpului, care îi amintea de o viaţă din trecut: haine, farduri, pixuri, carneţele. Le răsturnă pe toate pe pat, apoi scutură sacul şi îşi eliberă laptopul care alunecase pe fund. Şi el avea urme de pudră şi mirosea vag a vaporii de cianoacrilat folosiţi pentru relevarea amprentelor. Apăsă pe butonul de pornire, dar nu se întâmplă nimic. Criminaliştii îşi băgaseră probabil nasul în hard drive-ul ei şi îi consumaseră bateria. Avea un încărcător, dar acesta era prevăzut cu un ştecăr de tipul celor folosite în America de Nord, inutilizabil în prizele din sudul Turciei. Întoarse sacul şi deschise buzunarul lateral. Spre surprinderea ei, paşaportul era încă acolo. Îl scoase se uită la coperta albastră zgâriată, cu Marele Sigiliu în mijloc şi cuvintele „Statele Unite ale Americii" scrise dedesubt. Nu se considerase o persoană prea sentimentală sau naţionalistă până atunci, dar îi veni să plângă văzându-l. Atât de tare îşi dorea să meargă acasă.

Următoarele două lucruri pe care le descoperi nu îi îmbunătăţiră deloc starea emoţională fragilă. Primul era o legătură de chei. Îşi aminti cum încuiase uşa apartamentului şi le aruncase în geantă în vreme ce se grăbea spre taxiul care o aştepta să o ducă la aeroport. Al doilea era un plic pe care scria „1-Hour Foto". Înăuntru se găseau mai multe poze lucioase făcute într-o excursie la New York. Fotografiile înfăţişau o versiune mai tânără a ei şi un băiat blond, înalt, care îi semăna foarte tare. Fusese ultima oară când îl

văzuse pe fratele ei Samuel în viaţă. Băgă pozele înapoi în plic, înainte ca emoţiile să o copleşească, şi privi grămăjoara de obiecte ce întruchipau fosta ei viaţă, răspândite pe pat, încercând să le separe de încărcătura lor emoţională şi să le vadă în schimb ca pe un set de instrumente care să o ajute să fugă de acolo.

Avea destule haine, dar nu avea bani gheaţă. În plus, îşi epuizase linia de credit de pe carduri când îşi cumpărase biletul de avion pentru Ruina. Mai era şi mica problemă a preotului şi a poliţistului care stăteau de pază pe coridor. Cu o diversiune, poate ar fi reuşit să se strecoare afară din cameră, profitând de neatenţia lor. Se gândi la personalul medical care venea la ea în salon. Poate că unul dintre ei ar fi ajutat-o, deşi, cu preotul care era veşnic în încăpere, nu ştia cum ar fi putut să abordeze subtil subiectul, darămite să comunice vreun plan fezabil. În plus, fuseseră cu siguranţă verificaţi cu toţii şi primiseră instrucţiuni să raporteze orice contact suspect.

Se dădu jos din pat, având grijă să nu-şi răstoarne lucrurile pe jos, şi se duse la fereastră. Lumina strălucitoare care o izbi când ridică jaluzeaua o făcu să mijească ochii, dar nici ce văzu dincolo de geam nu o ajută prea mult. Străduţa pietruită se afla la patru niveluri mai jos, iar pe clădirea din faţă cobora şerpuind o scară de incendiu, o imagine nu prea încurajatoare. În plus, Citadela domina peisajul, omniprezentă şi tulburătoare, înălţându-se deasupra acoperişurilor şi înnegrind orizontul aidoma unei santinele vigilente. Liv îşi întoarse privirea spre încăpere, cercetând încă o dată toate obiectele de acolo, cântărindu-l pe fiecare şi încercând să-i stabilească posibila utilitate pentru tentativa ei de evadare.

În afara patului şi a televizorului, în salon nu se mai găsea mare lucru: o măsuţă cu un pahar din plastic şi o carafa cu apă pe ea; un şir de butoane deasupra patului, un dosar din plastic fixat pe perete, în care se aflau fişele ei medicale. În tavan era agăţat un şnur cu un mâner roşu, suficient de mare pentru ca orice bolnav, oricât de slăbit, să îl poată apuca şi să tragă de el în caz de urgenţă. Liv se

gândi ce s-ar fi întâmplat dacă l-ar fi folosit şi ea. Auzise în ultimele zile reacţiile la alte alarme, vocile şi paşii grăbiţi de pe coridor, înspre saloanele alăturate. Dar, chiar dacă zgomotul şi confuzia ar fi creat o perdea de fum care să-i distragă atenţia preotului câteva clipe, toţi ochii ar fi fost aţintiţi asupra ei şi i-ar fi fost aproape imposibil să vorbească cu cineva sau să-i strecoare cuiva un bileţel pe furiş. Trebuia să găsească altă cale.

17

Secţia de poliţie

Scara care ducea la celule răsuna de tropotele bocancilor poliţiştilor care coborau în fugă, grăbindu-se să răspundă la alarmă. Gabriel îi întâlni în drumul său spre ieşire. Nu-i aruncară nici măcar o privire. Aflaseră cu toţii că un gardian fusese atacat cu spray paralizant, aşa că atunci când dădeau peste el – respirând cu dificultate, cu ochii umflaţi închişi, sprijinit de un alt gardian – îl depăşeau în fugă, grăbindu-se să-i prindă pe nenorociţii care-i făcuseră asta.

Gabriel îl ajuta pe gardian să înainteze, cu un braţ petrecut pe după umerii lui, cu mâna spre perete, ascunsă, cu pistolul bărbatului îndreptat înspre zona sa inghinală, ca să se asigure că nu va vorbi. În cealaltă mână, Gabriel ţinea o staţie de emisie-recepţie pe care o înhăţase în camera de control şi în care ducea un monolog, prefăcându-se că poartă o conversaţie, ca nu cumva cineva să intre în vorbă cu el şi ca să-şi ascundă totodată o bună parte din chip.

Ajunseră în capul scărilor, când alţi doi poliţişti se năpustiră pe uşa de incendiu şi o luară la goană în jos. Gabriel se strecură pe uşa pe care o lăsaseră deschisă şi pătrunse într-un coridor scurt. În faţa lui, printr-o fereastră pătrată dintr-o altă uşă, zărea recepţia. Îl îmboldi pe gardian să meargă mai departe, împungându-l şi mai tare cu pistolul în pelvis, pentru a-i aminti că e acolo.

Când ajunseră la câţiva metri de uşă, prinse staţia sub bărbie, smulse tubul de spray de la curea şi îi mai pulveriză un jet în faţă gardianului. Îşi strecură pistolul sub cămaşă, îl îndesă în pantaloni şi se năpusti pe uşă în încăperea care gemea de poliţişti.

Toate capetele se întoarseră spre ei când pătrunseră în hol,

atrase de noul acces de tuse care le anunţa intrarea. Doi poliţişti aflaţi în apropiere se repeziră să-l ia în braţe pe gardianul cuprins de o tuse convulsivă. Gabriel îi lăsă să se ocupe de el şi se grăbi spre ieşire.

— L-am adus în hol! zbieră în staţie. Unde naiba e ambulanţa aia?

Apoi ieşi pe uşa de la intrare, liber ca pasărea cerului.

Nu ştia cât va dura criza de tuse a gardianului, dar cu siguranţă nu avea mult timp. Probabil că poliţiştii care ajunseseră la subsol îşi dăduseră deja seama ce se întâmplase. Strada pe care se afla era aproape pustie, dar cea din faţă era mai aglomerată. Dacă reuşea să o ia după colţ şi să se amestece în mulţime, avea o şansă. Colţul străzii era la circa şase metri în faţă. Îşi ţinea staţia lipită de faţă şi privirea drept înainte, rezistând cu greu tentaţiei de a o lua la fugă.

Se amestecă printre puţinii trecători de pe stradă, schimbând trotuarul, punând cât mai multe persoane între el şi cei care aveau să plece curând în urmărirea sa. Asfaltul era ud de la ploaia torenţială care căzuse recent. Asta nu prea îl ajuta, dar se mulţumea şi cu atât. Hainele lui, ude de la aspersoarele din închisoare, erau mai puţin bătătoare la ochi.

O coti pe strada principală, chiar în clipa în care o sirenă se porni undeva în spatele lui. Mijind ochii ca să se apere de soarele puternic, îşi potrivi pasul cu cel al oamenilor care ieşiseră la o plimbare de seară şi aruncă staţia într-un coş de gunoi. Trebuia să se îndepărteze de strada aceea cât mai repede posibil. O uniformă udă de poliţist nu era cea mai bună deghizare pentru un fugar.

18

Spitalul Davlat Hastenesi

Provocarea de a găsi o soluție pentru a scoate la iveală mesajul ascuns al lui Oscar cu ajutorul resurselor limitate de care dispunea îi dădea lui Kathryn un sentiment de speranţă şi o hotărâre pe care nu le mai resimțise de multe zile încoace.

Din experiența profesională, ştia că sunt necesare trei lucruri pentru a face un foc: combustibil, un catalizator şi o scânteie. Pentru combustibil, smulsese câteva pagini din dosarul cu fişe medicale, neîndrăznind să rişte să rupă ceva important din carnetul lui Oscar; rupsese hârtiile în bucățele mici şi făcuse o grămăjoară pe pervaz.

Cât despre catalizator, trebuia să găsească o soluție ingenioasă. Avea nevoie de orice fel de substanță care să intensifice flacăra. Găsi ceea ce căuta sub forma gelului dezinfectant pentru mâini din dozatorul de lângă uşă, folosit în toate spitalele moderne. Conform etichetei, marca aceea avea o concentrație de alcool de patruzeci la sută. Alcoolul se evaporă repede, lăsând pielea uscată, şi are şi proprietăți antiseptice. Este totodată şi un catalizator foarte eficient.

Îşi turnă o cantitate sănătoasă în palmă, o întinse pe pervaz, după care aşeză grămăjoara de fâşii de hârtie deasupra, ca aceasta să absoarbă vaporii inflamabili pe măsură ce se evaporau. Cu cât aştepta mai mult, cu atât hârtia se îmbiba mai bine şi şansele să se aprindă creşteau. Dar îi lipsea în continuare scânteia, iar pentru a o obține trebuia să aştepte ca soarele să iasă din spatele norilor.

Se întinse pe pat, uitându-se pe fereastră la fâşia luminoasă de cer care se întrezărea printre norii grei aflați în mişcare şi culmile nemişcate ale munților. Ultima oară aprinsese astfel un foc în excursia pe care o făcuse împreună cu John. Fusese o ieşire

spontană, hotărâtă în ultima clipă, înainte ca Gabriel să se întoarcă la facultate şi John să plece în Irak, în acea expediţie arheologică din care nu avea să se mai întoarcă.

Îşi petrecuseră ziua cutreierând potecile din lanţul muntos Presidential Range din New Hampshire şi îi prinsese o furtună teribilă. Când ajunseseră înapoi la locul în care parcaseră maşina închiriată, erau uzi până la piele; iar apoi descoperiseră că bateria era moartă. Se întorseseră la un refugiu pe lângă care trecuseră la venire şi unde un turist de weekend folosise toate lemnele de foc şi nu se obosise să aducă altele. Împreună cu Gabriel, Kathryn adunase cât de multe crengi căzute putuse, dar toate erau prea ude ca să ia foc. Nici măcar nu observaseră că John dispăruse, până când bărbatul nu îşi făcuse apariţia în refugiu, fluturând o şosetă în vârful unui băţ lung, din care picura motorina pe care o luase din rezervorul maşinii. Au pus vreascurile ude peste şosetă şi au aşteptat ca vaporii să pătrundă grămada de lemne, la fel cum aştepta şi Kathryn acum. Motorina lichidă nu arde foarte bine, dar ramurile îmbibate cu eter s-au aprins cu uşurinţă. Şi-au petrecut noaptea în refugiu, strânşi unul în celălalt, încălzindu-se la foc – ultima oară când fuseseră cu toţii împreună. Kathryn zâmbi, amintindu-şi cât de aproape stătuseră toţi trei şi zâmbetele lor luminate de foc, în vreme ce afară furtuna îşi făcea de cap. Apoi îşi dădu seama că senzaţia de căldură nu este în mintea ei, ci că o simte chiar pe piele, inundând camera. Soarele ieşise dintre nori.

Sări din pat şi se repezi la fereastră. Razele soarelui scăldau strada în lumina caldă a după-amiezii. Discul solar coborâse sub perdeaua de nori şi avea să dispară în curând, prăbuşindu-se îndărătul munţilor ce se întrezăreau în depărtare. Trebuia să se grăbească.

Îşi dădu jos ochelarii de citit de pe frunte, cu mâini tremurânde, şi îi ţinu deasupra bucăţelelor de hârtie, aţintind cu ajutorul lentilelor cu efect de mărire un punct de lumină înspre vârful grămăjoarei.

O reflecţie minusculă a soarelui, ca o imagine în oglindă, apăru pe hârtie, iar Kathryn o ţinu nemişcată, pe cât de mult îi îngăduia mâna tremurândă. Punctul luminos se închise la culoare şi începu să ardă mocnit. Hârtia se încolăci, prefăcându-se în scrum în jurul lui, dar fără să facă nici o flacără. Kathryn îşi mută ochelarii, urmărind cu punctul luminos marginea hârtiei înnegrite, direcţionând căldura asupra puţinului jar pe care îl obţinuse. Un punctuleţ roşu străluci la marginea grămăjoarei, acolo unde hârtia se încovoie şi se preschimbă în cenuşă, dar tot nu se aprinse. Îşi făcu mâna căuş în jurul lui şi suflă uşor spre vârful grămezii, încercând să nu mişte bucăţelele de hârtie sau să împrăştie vaporii de alcool captivi dedesubt. Continuă să sufle, cu blândeţe, dar fără să se oprească, concentrându-şi atenţia asupra jarului roşiatic, până când rămase fără aer în plămâni. Atunci, chiar în momentul în care aproape că nu mai avea suflare, flacăra se aprinse în sfârşit şi începu să înghită cu lăcomie bucăţile de hârtie.

Luă grăbită jurnalul de pe pat şi îl deschise la paginile din mijloc, pe care le însemnase tot cu nişte bucăţele de hârtie. Nu ştia cât de lung era mesajul ascuns, dar nu avea prea mult combustibil, iar flacăra ardea cu repeziciune. Răsuci o bucată de hârtie, o puse peste grămăjoară, pentru a alimenta focul, după care oferi cu delicateţe flăcării prima filă albă.

Efectul fu aproape instantaneu. Căldura înnegri hârtia, acolo unde cerneala acidă o îmbibase şi se uscase apoi, făcându-se nevăzută, şi dădu la iveală rotocoale de simboluri caligrafiate ce umpleau încetul cu încetul pagina. Textul, de forma unei cruci Tau aşezate cu susul în jos, era o oglindă a primei profeţii cu care crescuse Kathryn, scrisă în aceeaşi limbă străveche. Ochii ei parcurseră simbolurile limbii mala, limba tribului ei, şi ea le traduse în gând pe măsură ce le citea:

Cheia descătuşează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia

Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Şi molima îl va cotropi, aducând sfârşitul lumii

Kathryn reciti mesajul, încercând să-l descifreze. Părea să fie o avertizare, dar era incompletă, aşa că nu reuşi să o înţeleagă.

Probabil că era un mesaj mai lung.

Luă grăbită o altă bucată de hârtie şi o duse deasupra flăcării. Focul ardea mai repede decât se aşteptase, iar încăperea începea să se umple de fum. Întoarse pagina jurnalului şi o ţinu deasupra flăcării.

Încă o bucată de text întunecat ieşi la iveală, mult mai mare, dar focul ardea cu atâta repeziciune, că nici măcar nu se obosi să-l citească. Ştia că aproape nu mai avea combustibil, iar fumul din cameră devenise îngrijorător de gros, aşa că trecea paginile albe una după alta pe deasupra flăcării, alimentând-o până când ajunse la capătul jurnalului, iar focul se micşoră şi îşi dădu duhul într-un ultim rotocol de fum.

Auzea paşi apropiindu-se pe coridor. În câteva secunde, cineva putea intra în salonul ei, iar preotul şi-ar fi făcut şi el apariţia. Deschise larg fereastra, strânse jarul, dovada incriminantă a focului, şi îl împrăştie în aer. Lăsă fereastra deschisă, sperând astfel să alunge mirosul de fum, şi îşi curăţă mâinile cu gel antibacterian, căutând în acelaşi timp un loc în încăpere în care să ascundă jurnalul. Dar camera era goală. Nu exista nici o ascunzătoare. Kathryn se duse grăbită spre pat şi ascunse carnetul în singurul loc la care se putea gândi şi unde cu siguranţă oricine ar fi căutat prima dată. Îl ascunse sub saltea.

19

Părintele Ulvi Şimşek stătea pe coridorul spitalului, înşirând mătăniile pe care le purta tot timpul la el şi gândindu-se înciudat la vizita de mai devreme a inspectorului de poliţie, pe care nu şi-o putea scoate din cap. Se comportase atât de arogant, cu aerul lui de superioritate, întrebându-l ce caută acolo, de parcă el ar fi fost un nimeni.

De-ar şti inspectorul cu cine are de-a face!

Numără mătăniile, răsfirându-le printre degete, pietricele netede ce se încălzeau sub atingerea degetelor lui. Erau nouăsprezece mărgele înşirate pe un fir de aţă neagră, şlefuite dintr-un soi special de chihlimbar pe care îl alesese pentru culoarea sa de un roşu-închis. Nouăsprezece mărgele şi tot atâtea vieţi curmate. Le numără în minte, mişcându-şi uşor buzele în vreme ce îşi amintea numele victimelor şi felul în care murise fiecare.

În ciuda veşmântului său de preot, serviciile pe care Ulvi le făcea Bisericii aveau o natură mai specializată. Se vedea pe sine ca fiind un soldat al Domnului, antrenat de ţara lui, dar servind acum un stăpân suveran, aflat deasupra tuturor. Mătăniile îi aminteau de trecutul său – în vestul Turciei, aproape de străvechea frontieră ce separa ţara de Grecia – şi, în vreme ce alţii, cu care împărţea aceeaşi credinţă, îşi spuneau rozariul pentru a se curăţa de păcate, el se folosea de mătănii ca să-şi amintească de unde vine şi ce făcuse în viaţa lui. Petele întunecate de pe sufletul său erau înrădăcinate prea adânc ca să poată fi curăţate pe lumea aceasta. Iar lumea însăşi era plină de neajunsuri. Numai Dumnezeu era neprihănit. Aşa că alesese să nu se prefacă că s-ar putea îndrepta în viaţa de aici, sau să se căiască pentru faptele sale. Era ceea ce era, un instrument

întunecat servind scopului luminos al Domnului.

Iar Dumnezeu însuşi îl plămădise astfel; doar El avea să-l judece la timpul potrivit.

Ulvi ajunse la capătul şiragului şi al pomelnicului de nume din trecutul său şi băgă mătăniile la loc în buzunar. Le auzi zornăind uşor când atinseră telefonul mobil, alunecând spre fundul buzunarului, unde se ciocniră de cuțitul de ceramică, cu lama ascuţită ca sticla, dar invizibil pentru detectorul de metale cu care îl scanaseră paznicii când îşi începuse tura. În alt buzunar al hainei avea o seringă cu ac de nailon, o punguliță cu praf de flunitrazepam şi o fiolă de aconitină, o otravă puternică. Le avea la el în fiecare zi, din momentul în care poliţiştii începuseră să se obişnuiască cu prezența lui şi controalele de securitate deveniseră mai puțin riguroase.

Se uită la polițist, care stătea tolănit pe scaunul lui, cu gândurile aiurea şi neatent la ce se petrece în jurul său. Încă citea ziarul, începând de la pagina de sport şi parcurgându-l de-a-ndoaselea până la prima pagină, aşa cum făcea în fiecare zi, alunecând atât de jos în scaun, că aproape îşi atingea cu bărbia nasturii de la uniformă. Era fără nici o îndoială făcut din acelaşi aluat ca şeful său. Arogant. Dispreţuitor. Stupid.

Dar nu avea importanţă.

Un gardian plictisit era uşor de manipulat. Pe măsură ce orele turei de noapte treceau, iar în spital se făcea tot mai linişte, Ulvi avea să se ofere să facă cafea, care să îi țină treji pe amândoi, iar în chicineta de la capătul coridorului avea să-i strecoare praful de flunitrazepam în cană. Îşi imagină figura prostănacului când se va trezi dimineaţă, mahmur după ce îngurgitase o doză de drog al violului, şi va descoperi că cei trei pacienţi pe care îi avea în grijă muriseră în paturile lor. I-ar fi plăcut să asiste la scenă. I-ar fi plăcut să vadă şi mutra înfumuratului de inspector, dar până atunci avea să fie deja departe, în altă misiune, slujindu-L pe Dumnezeu în felul său macabru. Se aşeză la loc pe scaun, mai calm acum, că ştia că

aşteptarea aproape luase sfârşit.

„Până mâine dimineaţă“, aşa sunase mesajul.

Se întrebă dacă mai erau şi alţii, agenţi ca el, care primiseră acelaşi mesaj. Natura delicată a activităţilor sale făcea ca el să acţioneze întotdeauna singur, pentru ca niciun indiciu să nu poată duce la stăpânii săi, în cazul în care lucrurile ar fi scăpat de sub control. Dar nimic nu avea să scape de sub control, era mult prea experimentat ca să lase să se întâmple una ca asta.

Ulvi băgă mâna în celălalt buzunar şi scoase trei mărgele, pe care le rostogoli în palmă; fiecare semăna cu câte o picătură solidă de sânge proaspăt, ce aştepta să fie răsfirată pe şiragul de mătănii. Le răsuci între degete, recitând numele în minte: Kathryn Mann, Liv Adamsen, fratele Dragan Ruja. Îl surprinsese faptul că numele ultimului călugăr rămas în viaţă fusese inclus printre ţintele sale. Dar nu era treaba lui să pună la îndoială ordinele pe care le primea. La urma urmei, călugărul îşi dăruise deja viaţa lui Dumnezeu – Ulvi venea doar să i-o ia.

Se aşeză mai comod pe scaun şi luă romanul pe care îl adusese cu el ca să-i treacă mai uşor timpul. Era despre *Cavalerii Templieri* – preoţi războinici aidoma lui. Tocmai se pregătea să înceapă să citească, când auzi zgomotul unor paşi apropiindu-se. Poliţistul îi auzi şi el şi îşi ridică privirea din ziar în clipa în care o asistentă apăru de după colţ, îndreptându-se spre ei. Ulvi se uită la ceas. Era prea devreme pentru vizita de seară şi femeia se grăbea evident să ajungă undeva. Probabil că o chemase unul dintre pacienţi.

Asistenta ajunse la măsuţa lor şi luă hârtia pe care erau trecute numele persoanelor care intrau şi ieşeau din saloane şi orele de vizită. Nu-i băgă în seamă pe cei doi bărbaţi care o priveau. Apăruseră tensiuni încă din clipa în care personalului spitalului i se ceruse să evacueze puţinii pacienţi internaţi în aripa de psihiatrie şi să înceteze orice lucrări de renovare.

„Aveţi răbdare“, îşi spuse Ulvi în gând. „O să vă recăpătaţi clădirea până dimineaţă, vă promit!“

O urmări scriindu-şi numele, ora, după care, în dreptul salonului, trecu „406“. Salonul lui Liv Adamsen. Ulvi luă cheile de pe masă şi îi zâmbi asistentei, dar aceasta nu-i întoarse zâmbetul.

„Ce prost-crescuţi sunt oamenii ăştia!“ se gândi în vreme ce o lua înaintea ei pe coridor. „Cu cât îmi termin mai repede treaba aici, cu atât mai bine!“

20

Liv stătea în capul oaselor în pat, trăgând cu urechea la sunetele care veneau de pe coridor.

Paşii se auzeau din dreapta, deci aceea era direcţia în care trebuia să o ia atunci când va ieşi din cameră. Se auzi o singură bătaie puternică în uşă. Liv se întinse şi îşi trase cearşaful până la gât când uşa se deschise încet.

Preotul păşi în încăpere şi ea se simţi imediat cuprinsă de groază. Asistenta îl urmă, se îndreptă către butonul pe care apăsase Liv ca să o cheme de urgenţă şi stinse lumina care pâlpâia în dreptul lui.

— Tu OK? o întrebă într-o engleză stricată, scoţând din reflex un termometru digital din buzunar şi punându-i-l pe frunte.

— Da, mă simt bine, cred, dar trebuie să te-ntreb ceva.

Asistenta apăsă pe butonul termometrului, ca să-i apară valorile temperaturii, şi dispozitivul îi răspunse cu un *bip.*

— Ce s-a-ntâmplat cu lucrurile mele după ce am fost internată?

— Obiectele personale sunt depozitate în biroul din spatele recepţiei.

Asistenta studie ecranul termometrului, după care îi apucă încheietura şi îi luă pulsul.

— Şi cum aş putea să le recuperez?

— Semnezi la plecare.

Îi luă pulsul, după care îi lăsă încheietura şi îi privi chipul pentru prima oară de când intrase în încăpere.

— Altceva?

— Da…

Liv îi aruncă o privire preotului, de parcă s-ar fi jenat să vorbească despre asta.

— Poţi să-mi spui care e starea mea, hmm… din punct de vedere medical.

Asistenta scoase nişte fişe din mapa de plastic prinsă de perete şi le citi.

— Un oarecare dezechilibru hormonal – nivel de estrogen foarte ridicat, dar nu periculos. Ai temperatură, greaţă. Poate ai un virus. Memoria mare grijă.

Răsfoi dosarul până la sfârşit şi citi observaţiile psihiatrului. Liv încercase să-şi dea seama singură ce scrie în ele, dar erau în turcă. Şi, oricât de mult şi-ar fi dorit să plece din locul acela, nu avea niciun sens să evadeze doar ca să se prăbuşească fără suflare după o sută de metri.

— Raportul psihiatric e bun, zise asistenta. Te ţin doar sub observaţie.

— Ce medicamente mi se administrează?

Asistenta parcurse notiţele şi dădu din cap.

— Niciun medicament. Doar odihnă şi observaţie.

Liv fu surprinsă să audă asta şi nu o crezu întru totul. În capul ei se petreceau prea multe lucruri bizare ca să nu fi fost drogată în vreun fel.

— Deci, teoretic, mi-aş putea vedea de viaţă ca de obicei, zise Liv, urmărind chipul asistentei în căutarea unei tresăriri cât de mici, care să trădeze o minciună profesională. Adică n-ar trebui să mă ţin departe de nici o activitate – să mă urc într-un avion sau să fac scufundări, de pildă?

Asistenta se uită la preot şi ridică din umeri.

— Faci ce vrei!

— Mulţumesc, spuse Liv, cuvintele ieşindu-i din gură ca un oftat de uşurare.

— Nici o problemă. Altceva?

— Da, ar mai fi ceva, zise Liv, dând cearşaful la o parte şi

lăsând să se vadă că e îmbrăcată din cap până-n picioare. Aş vrea să mă externez. Chiar acum!

Liv îşi înhăţase deja sacul de pe podea şi era la jumătatea drumului spre uşă, când Ulvi îşi dădu seama ce se întâmplă. Din instinct, făcu un pas în faţă, încercând să i se pună în cale, dar ea îl ocoli şi se strecură pe uşa întredeschisă.

Afară, pe coridor, poliţistul se ridică din scaun şi se îndreptă spre ea.

— Întoarce-te în salon!

— De ce? întrebă Liv privindu-l calm drept în ochi.

— Fiindcă… nu te simţi bine.

— Asistenta tocmai mi-a spus altceva.

Liv îşi întoarse capul înspre locul unde stătea acum femeia.

— Şi nu sunt arestată, nu?

Poliţistul deschise gura, dând să spună ceva, dar apoi păru să se răzgândească.

— Nu, zise.

Liv zâmbi şi îşi înclină capul într-o parte.

— În cazul ăsta, vrei să mă laşi să trec, te rog?

Bărbatul o privi, în vreme ce în mintea lui se dădea o bătălie.

Ajunse la o concluzie şi se dădu la o parte.

— Trebuie să rămâi aici! zise preotul, iar cuvintele sunară ca un ordin.

— Nu, îi răspunse Liv, în vreme ce se îndepărta. Chiar nu trebuie!

Îşi ridică sacul pe umăr şi o porni grăbită în direcţia din care o auzise venind pe asistentă.

Ulvi o privi îndepărtându-se, în vreme ce îşi cântărea opţiunile. Dacă pornea în spatele ei acum, o putea urmări pe ascuns, aşteptând să se îndepărteze de locurile aglomerate şi să ajungă într-o cameră de hotel, într-un loc în care să fie singură. Era tentant. Dar celelalte două ţinte erau încă acolo, prin urmare şi grosul misiunii

lui se afla încă acolo.

O urmări pe Liv cum ajunge în capătul coridorului şi dispare.

Derulă în minte evenimentele care tocmai se petrecuseră în salon, cu încetinitorul, analizându-le pe îndelete, apoi zâmbi amintindu-şi un lucru pe care i-l spusese Liv asistentei.

O întrebase dacă putea să ia avionul.

Aşa că nu era nevoie să o urmărească. Ştia încotro se îndreaptă. Spera însă că mai sunt şi alţi agenţi pe teren în afară de el. Pierderea lui avea să fie câştigul lor. Scoase telefonul din buzunar şi tastă cu grijă un mesaj către superiorul său.

21

Kathryn Mann auzise vocile de pe coridor, dar auzul ei afectat nu îi permitea să recunoască glasurile sau să îşi dea seama despre ce vorbesc. Oricine ar fi fost, se îndepărtaseră însă, iar Kathryn ascultă tăcerea până când i se păru îndeajuns de adâncă încât să poată scoate carnetul din ascunzătoarea prea puţin sigură pe care i-o găsise.

Foile şopteau în tăcerea din încăpere, ca nişte aluzii la secretele pe care le ţineau ascunse. Îşi puse ochelarii de citit, pe care-i ţinea pe creştet, şi prima pagină deveni imediat mai clară.

Te rog să mă ierți pentru modul încâlcit în care ți-am transmis acest mesaj, dar vei înțelege de ce m-am străduit atât de tare să m-asigur că vei fi singura care îl va descoperi. Textul pe care l-am transcris aici e o copie a unui mesaj pe care l-am primit cu câțiva ani în urmă. Originea lui și modul în care mi-a parvenit sunt motivele pentru care l-am ținut ascuns de tine în toți acești ani. Știu că noi n-am avut niciodată secrete. Dă-mi voie să-ți explic de ce acesta a fost singurul secret față de tine, în speranța că vei înțelege de ce am ales să fac asta.

Tăblița originală care conținea mesajul s-a pierdut. Eu am aflat de existența ei doar fiindcă, la câteva luni după ce John a fost ucis, mi-a fost trimisă, de către o sursă anonimă, o fotografie care o reprezenta. Pe spatele fotografiei erau câteva rânduri scrise de mână, care spuneau doar atât:

„Asta am descoperit. Din cauza asta am fost uciși,"

M-am întrebat adeseori de unde știa persoana care mi-a trimis-o despre existența mea. Poate că John îi povestise, sau poate că lăsase mesajul cuiva, care să mi-l transmită în caz că i s-ar fi întâmplat ceva, la fel cum eu ți-l transmit acum ție. Cred că persoana care mi l-a trimis, oricine ar fi fost

ea, m-a ales tocmai pe mine în baza trecutului meu mai neobișnuit. Eram deja mort în ochii celor din Citadelă, prin urmare nu mă expunea niciunui risc transmițându-mi această informație periculoasă. Nici măcar dușmanii noștri din Citadelă, oricât de răzbunători ar fi, n-ar încerca să omoare pe cineva care e deja mort.

Vreau să știi că m-am gândit adeseori dacă să-ți împărtășesc sau nu această informație. Nu-mi plăcea deloc să-ți ascund ceva, dar în cele din urmă am ales calea prudenței. Dacă John a fost ucis pentru că descoperise această tăbliță, atunci și cea mai vagă bănuială că și tu ai putea să știi ceva ți-ar fi pus viața în pericol. Știam că, la rândul tău, i-ai fi spus și lui Gabriel. Cred că înțelegi dilema mea. Dorința mea de a-ți împărtăși informația versus riscul la care le-aș fi expus pe cele două persoane la cere țin cel mai mult pe lumea asta. Cum aș fi putut să-mi asum un astfel de risc? N-am putut – așa că n-am făcut-o.

Dar acum simt că sfârșitul e aproape. Mă întorc la Ruina sperând că această a doua profeție ne va arăta calea, după ce prima se va fi adeverit. Și dacă, din vreun motiv sau altul, nu voi putea să ți-o transmit personal, o scriu aici, ca s-o descoperi singură.

Dacă citești aceste rânduri, înseamnă că sunt mort…

Kathryn izbucni în plâns, duritatea ultimei fraze străpungând tăria cu care se înarmase până atunci şi rupând zăgazul lacrimilor fierbinţi pe care le ţinuse în frâu. Îşi scoase ochelarii şi îşi şterse ochii cu dosul palmei. Gândul că tatăl ei scrisese acele rânduri singuratice ca un condamnat pus faţă în faţă cu iminenţa morţii sale era insuportabil. Îşi mai şterse o dată ochii, apoi îşi puse din nou ochelarii şi continuă să citească.

…Sper ca adeverirea primei profeții să facă lumină și asupra celei de-a doua, astfel încât să te ajute în misiunea ta de a restabili ordinea de drept a lucrurilor. Mi-am petrecut multe seri încercând să-i descifrez sensul, dar, neștiind ce anume e Sacramentul, pentru mine a rămas o enigmă. În ceea ce mă privește, pot să fac lumină asupra unui singur aspect.

În timpul scurtei perioade petrecute în Citadelă, am dat din întâmplare peste ceva care cred c-ar putea fi Harta Stelară pomenită aici. A ajuns în bibliotecă împreună cu celelalte fragmente care alcătuiau prima profeție. Și ea purta simbolul Tau, alături de ceea ce păreau a fi constelații și instrucțiuni scrise într-o limbă pe care nu o înțelegeam. Aveam de gând s-o studiez mai îndeaproape și să învăț limba în care fusese scrisă, dar n-am mai avut timp. La scurtă vreme după ce am făcut această descoperire, am aflat că prezența mea devenise suspectă în Citadelă, așa c-am furat fragmentele de tăblițe și am fugit. Aș fi vrut să iau și Harta Stelară cu mine, dar era prea grea. Știam că, dacă aș fi încercat să traversez șanțul de apărare înot, m-ar fi tras la fund și m-aș fi înecat. Așa c-am făcut cel mai bun lucru care-mi stătea în putință. Am ascuns-o.

Nu voiam ca membrii ordinului Sancti și acoliții lor să se bucure de pe urma cunoașterii pe care o conținea, oricare ar fi fost aceea, așa c-am pus-o într-un loc în care existau puține șanse să fie găsită. Speranța mea e că se află încă acolo și că, după ce s-a adeverit prima profeție, veți putea intra în Citadelă și veți putea, cu ajutorul hărții pe care ți-o voi da mai jos, să intrați în sfârșit în posesia ei.

Aici se sfârşea mesajul.

Kathryn se uită la următoarea pagină goală. Probabil că acolo se aflau mai multe informaţii decât reuşise ea să scoată la iveală în puţinul timp pe care îl avusese la dispoziţie.

Întoarse paginile, la primele simboluri pe care le descoperise, şi reciti primele rânduri:

Cheia descătuşează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

O fază a lunii pline dura în jur de douăzeci şi opt de zile.

Presupunând că evacuarea călugărilor Sancti din Citadelă marca momentul descătuşării Sacramentului, asta însemna că trecuseră deja zece zile. Kathryn reciti restul mesajului cu o îngrijorare crescândă.

Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Şi molima îl va cotropi, aducând sfârşitul lumii

Se gândi la boala ce părea să-i fi lovit pe călugării Sancti. Să fi fost oare vorba despre molima de care pomenea profeţia? În nebunia ce domnise în camera de primire de la Urgenţe în primele ore după ce fuseseră duşi cu toţii acolo, întrezărise câte ceva din simptomele călugărilor: pielea învineţită, ochii înroşiţi, sângerarea. Dacă s-ar fi răspândit în lume, ar fi fost ca în cea mai cumplită profeţie din Apocalipsa, i-ar fi preschimbat pe toţi muritorii în diavoli. Privi paginile goale, nerăbdătoare să ştie ce mai scria acolo. Avea să mai treacă o zi până când soarele avea să revină din nou în faţa ferestrei sale, luminând-o, o zi pe care nu-şi permitea să o piardă. Simţea povara a ceea ce tocmai aflase şi frustrare, din cauză că toată acea cunoaştere era zăvorâtă în aceeaşi încăpere cu ea, în vreme ce secundele se scurgeau ireversibil.

Trecuseră deja zece zile.

Mai rămăseseră optsprezece.

22

Uşa liftului se deschise şi Liv avu un atac de panică. După zile întregi în care fusese închisă, departe de lume, zarva şi numărul de persoane din zona recepţiei i se păreau copleşitoare. Găsi o şapcă de baseball în geantă, pe care şi-o trase peste ochi, ca să-şi ascundă puţin faţa, apoi se forţă să iasă din lift şi să traverseze coridorul cu o pardoseală acoperită cu un mozaic şters de timp, spre biroul de la recepţie. Cercetă anunţurile care împânzeau pereţii, căutând vreun indiciu, dar erau toate în turcă.

— Biroul de obiecte personale ale pacienţilor? o întrebă pe recepţionistă.

Un deget subţire îi arătă o uşă de lângă intrare. Se îndreptă într-acolo, aruncând o privire afară când trecu prin dreptul uşii de la intrare. Plouase şi soarele după-amiezii, care coborâse la orizont, strălucea pe caldarâmul ud. Un car de televiziune era parcat pe cealaltă parte a străzii, iar cameramanul şi un reporter stăteau pe locurile din faţă, fumând şi sporovăind, aşteptând să se întâmple ceva. Nu voia să cadă într-o ambuscadă la ieşirea din clădire şi să apară din nou la ştirile de seară. Avea nevoie să treacă neobservată – deocamdată, cel puţin. Probabil că mai exista încă o ieşire din clădire.

Biroul cu obiectele personale ale pacienţilor era adăpostit într-un fel de debara întunecoasă; vrafuri de documente se înălţau de pe fiecare centimetru pătrat de suprafaţă orizontală şi se bălăngăneau într-un echilibru instabil pe tejgheaua îngustă care separa încăperea în două. Un tânăr cu o faţă plictisită şedea în spatele ei, sortând o grămadă voluminoasă de hârtii cu entuziasmul unui condamnat. Liv îi arătă brăţara de plastic de la încheietură, pe care figurau

numele ei şi numărul sub care fusese înregistrată la internare, iar tânărul ridică un morman de documente sub braţ şi pătrunse încovoindu-se în valea întunecată de rafturi ce se întindea în spatele lui. Liv aruncă o privire spre uşă, trăgând cu urechea la sunetele înfundate ce veneau din zona recepţiei, gata să o ia la fugă la auzul unor bocanci tropăind pe duşumea. Reuşise să scape mai uşor decât se aşteptase. Se aşteptase ca preotul sau poliţistul să se străduiască mai tare să o împiedice să plece, dar era limpede că gestul ei îi luase pe amândoi prin surprindere. Asta nu însemna însă că e liberă ca pasărea cerului. Cu siguranţă îşi sunaseră amândoi superiorii, imediat ce ea se îndepărtase, şi poate încercau chiar acum să o oprească. Trebuia să fie prevăzătoare.

Tânărul se întoarse din arhiva întunecoasă cu o cutie de carton în braţe. Liv semnă de primire, îi deschise capacul şi se dădu înapoi cu dezgust la vederea unei pungi transparente din plastic în care se aflau hainele ei îmbibate de sânge.

— Coşul de gunoi e în colţ.

Funcţionarul îi arătă o pubelă mare, din care se iţea un sac de gunoi galben. Liv duse cutia într-acolo şi ridică capacul cu mâna rămasă liberă. Înăuntru se găseau alte cinci sau şase pungi care conţineau obiecte de îmbrăcăminte la fel de murdare de sânge. Se întrebă de ce angajaţii spitalului nu le aruncaseră pur şi simplu. Apoi văzu anunţul de declinare a răspunderii de pe interiorul capacului şi înţelese. Era ceva legat de asigurări. Se spunea că, dacă aruncai un obiect de valoare, era în mod oficial vina ta. Aruncă pungile cu sânge închegat peste cele care se aflau deja în pubelă şi închise capacul.

În cutie mai rămăsese doar un plic alb mototolit, care conţinea nişte hârtii împăturite şi câteva sute de lire turceşti. Habar n-avea dacă asta însemna că e bogată sau că poate să-şi cumpere doar o cafea. Oricum, era mai bine decât nimic. Băgă plicul în sacul de voiaj şi lăsă cutia pe tejghea.

— Mersi, zise, închizând sacul şi pregătindu-se să dea piept cu

lumea de afară.

Tânărul din spatele tejghelei nu spuse nimic, continuând să mute vrafurile de hârtie dintr-o parte în alta, aidoma lui Sisif care-şi împinge de-a pururi bolovanul în susul muntelui.

Liv deschise uşa şi cercetă persoanele care se învârteau în zona recepţiei. Era exclus să iasă pe uşa principală, din cauza echipei de ştiri care campase în faţa ei. Deocamdată trebuia să se amestece în mulţime şi să atragă cât mai puţin atenţia asupra ei. Sigur mai exista o ieşire! Ochii i se opriră pe doi tipi îmbrăcaţi în salopetele verzi ale spitalului, care trecură prin faţa ei, îndepărtându-se. Ceva din limbajul lor corporal îi atrase atenţia. Erau relaxaţi şi nu păreau să se grăbească nicăieri. Unul dintre ei duse mâna la buzunarul de la piept şi Liv zări dreptunghiul de carton care-l dădea de gol, umflând ţesătura verde a salopetei. Atunci ştiu, cu simţul ascuţit al fumătorului care se lăsase, că mergeau într-o pauză de ţigară. Şi, dacă nu exista vreo încăpere destinată fumătorilor în interiorul spitalului, asta însemna că se duceau afară.

O luă pe urmele lor când trecură de o uşă dublă şi ajunseră într-un coridor nerenovat, potrivindu-şi paşii cu ai lor ca să n-o audă, dar erau prea absorbiţi de conversaţia lor ca s-o observe pe blonda minionă din spate. Ajunseră la o uşă de incendiu din capătul coridorului şi împinseră bara de siguranţă ca s-o deschidă, băgându-şi deja ţigările în gură. Liv se grăbi să-i prindă din urmă şi se strecură în spatele lor.

— Bună! zise, uitându-se înspre aleea de unde se vedea strada principală.

— Intrarea principală e pe acolo, mormăi unul dintre ei, arătându-i să o ia înapoi pe coridorul pe care venise.

— Dar pot ieşi şi pe aici, nu?

Liv se îndrepta deja spre alee, fără să mai aştepte un răspuns.

Aleea dădea într-o stradă mai largă, cu două benzi de circulaţie pe care maşinile se deplasau în aceeaşi direcţie. O luă în sens opus faţă de trafic, mijindu-şi ochii ca să se apere de soare şi

căutând un taxi. Cel puţin nu mai ploua; e întotdeauna mai greu să găseşti un taxi pe ploaie. Văzu unul liber, îi făcu semn cu mâna şi se strecură recunoscătoare pe bancheta din spate.

— *Nereye?* o întrebă şoferul.

— La aeroport, răspunse, prinzându-şi centura de siguranţă.

— Care dintre ele?

Taximetristul trecuse la engleză cu uşurinţa cuiva care îşi câştigă pâinea într-un oraş turistic.

— Cel mai aglomerat, răspunse Liv, lăsându-se să alunece mai jos pe banchetă. Cel din care pleacă cele mai multe zboruri.

23

Sediul fundaţiei Ortus, Districtul Grădinilor, Ruina

Ajda Demir contempla amurgul strălucitor de la fereastra etajului patru al clădirii, mijind ochii şi ţinând o palmă streaşină în dreptul lor, ca să se apere de lumina reflectată de caldarâmul umed. Mişcarea se oglindi pe sticlă, atrăgându-i atenţia asupra unei versiuni transparente a propriei fiinţe, ce plutea ca un spectru în faţa ei. Evenimentele ultimei săptămâni îi erau scrise pe chip: cearcăne întunecate, fruntea încreţită de îngrijorare, fire de păr argintiu scăpate din cocul strâns de obicei impecabil. Îşi ridică mâna şi le netezi, de parcă acel gest neînsemnat ar fi putut să readucă totul la normal.

Întorcându-se cu spatele la versiunea fantomatică a ei înseşi, cercetă haosul ce domnea acum în lumea ei, altfel atât de ordonată. Încăperea în care se afla semăna cu o mică sală de clasă, luminată de neoanele din tavan şi având mai multe măsuţe aliniate la care stăteau de obicei voluntarii responsabili cu strângerea de fonduri şi angajaţii fundaţiei, care gestionau în linişte unul dintre cele mai mari proiecte ale fundaţiei *Ortus* din centrul Sudanului. Dar, în urma exploziei din Citadelă, întreaga activitate se oprise brusc. Conturile fundaţiei fuseseră blocate în toată lumea, până la finalizarea anchetei care urma să stabilească motivele pentru care directoarea sa luase o camionetă încărcată cu fertilizant, donat cu bună-credinţă de o corporaţie mare şi respectată, şi încercase să arunce în aer cea mai veche şi mai sacră mănăstire din lume. În ultima săptămână, o echipă de anchetatori stătuse zi şi noapte acolo, verificând conturile şi registrele contabile, căutând dovezi că fundaţia ar fi fost doar o faţadă, iar în spatele ei s-ar fi ascuns o

organizaţie teroristă antiecleziastică. Nu găsiseră nimic, evident, dar asta nu mai conta. Efectul de PR fusese dezastruos. Pe lângă telefoanele jurnaliştilor, cărora trebuia să le răspundă, şi reporterii insistenţi, pe care trebuia să-i ţină la distanţă, Ajda fusese ocupată să întocmească o listă tot mai stufoasă de companii şi organizaţii care anunţau că vor înceta orice colaborare cu fundaţia. Mormanul de cutii din faţa ei, care se înălţa tot mai ameninţător şi care trebuia sortat şi arhivat, era o dovadă de netăgăduit a situaţiei catastrofale în care se afla acum fundaţia.

Dar nu munca în plus era apăsătoare, ci costul invizibil, efectele greu de cuantificat ale haosului. Printre grămezile de cutii, vedea fotografiile şi hărţile lipite pe pereţii zugrăviţi în alb, mărturii ale proiectelor care trebuiau acum abandonate din cauza anchetei: un sistem de canalizare şi filtrare a apei în Sudan; o şcoală nouă, ridicată parţial, în Sierra Leone; terenuri agricole proaspăt arate în Somalia, de pe care nu se recoltaseră până atunci decât mine antipersonal. Oamenii din ţările acelea erau adevăratele victime. Nu aveau să înţeleagă de ce viaţa lor distrusă nu mai putea fi reconstruită.

Ajda simţi presiunea zilei ploioase şi trase cu urechea, sperând să audă tunetul în depărtare, rostogolindu-se din vârful muntelui ca să cureţe atmosfera. Auzi însă în schimb un zgomot care-i îngheţă sângele în vine şi îi făcu ochii să se mărească de frică. Era un scârţâit pe podeaua de lemn – în clădire se mai afla cineva.

Ascultă în continuare, sperând să audă o voce cunoscută strigând-o sau o conversaţie. Dar nu se auzi nimic. Plecaseră toţi acasă. Încuiase chiar ea uşa după ultima persoană care părăsise biroul.

Sunetul se auzi din nou: scârţâitul duşumelei, urmat de un clic uşor.

Venea de undeva de deasupra ei, unde nu ar fi trebuit să se afle nimeni. Primele patru niveluri erau ocupate de birourile fundaţiei. La al cincilea se găsea apartamentul lui Kathryn Mann, a

cărei familie deţinuse pe vremuri întreaga clădire. Ea conducea în prezent fundaţia şi locuia „deasupra prăvăliei“, cum îi plăcea să spună. Dar acum nu era acasă, ci la spital.

Încă un sunet.

Mai uşor, ca un sertar care se deschide.

Ajda traversă încăperea pe vârfuri, folosindu-se de zgomotele care veneau de deasupra ca să-şi acopere mişcările. Ajunse la uşa care dădea spre scări şi se uită în sus, spre palierul de la etajul cinci.

Una dintre ferestrele de la mansardă era deschisă.

Zgomotele slabe ce indicau o activitate continuau să alunece în jos pe scări, prea grijulii ca să fie nevinovate, prea tari ca să fie trecute cu vederea. Ajda se strecură pe scări, pe lângă perete, acolo unde treptele erau mai solide şi scârţâiau mai puţin. Uşa apartamentului era deschisă. În spatele ei se zărea o lumină aprinsă. Se opri o secundă, neştiind ce să facă. Sunetul unui sertar care se deschidea o făcu să îşi învingă frica. Oricine ar fi fost înăuntru îşi băga nasul prin hârtiile personale ale lui Kathryn şi ea nu putea accepta una ca asta. Urcă ultimele trepte şi ajunse în faţa uşii.

Înăuntru, un poliţist în uniformă stătea îngenuncheat lângă un dulap cu dosare.

— Pot să v-ajut? întrebă Ajda, pe un ton care voia să spună exact contrariul.

Poliţistul scoase ceva de sub sertar, după care se ridică şi se întoarse cu faţa la ea.

— Bună, Ajda, zise Gabriel, îndreptându-se spre biblioteca imensă, care ocupa un perete întreg, de la podea până în tavan.

Ajda trebui să-şi înfrâneze impulsul, care nu îi stătea în fire, de a se repezi să-l îmbrăţişeze.

— Credeam… Credeam că eşti la închisoare, zise.

— Am fost.

Gabriel se lăsă pe vine şi întinse mâna după un exemplar legat în piele al romanului *Jane Eyre,* aflat pe unul dintre rafturile de jos.

— Iar acum nu mai sunt.

Apăsă pe cotorul cărţii şi întreaga parte de jos a bibliotecii se deschise cu un *clic* uşor. Ajda crezuse până atunci că ştie fiecare colţişor al biroului, dar nu avusese habar de panoul fals şi de dulapul care se ascundea în spatele lui.

O bătaie puternică ce se auzi de la parter îi făcu pe amândoi să întoarcă capul.

— Pe mine mă caută, zise Gabriel, scoţând un fax din priză şi ridicându-l din dulap. Te rog să nu deschizi!

Bătăile continuară, într-un stil agresiv şi persistent, care indica că afară se află fie poliţişti, fie recuperatori. Ajda bănuia ce se întâmplase şi i se făcu frică. Gabriel şi mama lui erau nişte oameni buni. Lucra cu ei de suficientă vreme ca să ştie asta. Cu o săptămână în urmă, s-ar fi simţit obligată să le deschidă poliţiştilor. Dar, după ce îi văzuse întorcând biroul cu susul în jos şi târând în mocirlă reputaţiile celor care lucrau acolo, îşi schimbase părerea. N-aveau decât să bată până le ţâşnea sângele din pumni: n-avea de gând să le deschidă.

Gabriel puse faxul jos şi îl întoarse. În partea din spate se găseau mufele pentru cablul telefonic şi cablul de alimentare cu energie electrică, precum şi o încuietoare mică. Scoase o cheiţă din plicul pe care îl găsise sub sertar, descuie şi ridică partea de sus a aparatului. Înăuntru, componentele electronice din orice fax obişnuit fuseseră înghesuite în circa o treime din suprafaţă. Restul era plin cu paşapoarte de diferite culori şi pungi de plastic ce conţineau teancuri de bancnote din diverse ţări. Ajda văzu euro şi dolari, dar şi lire turceşti sau sudaneze şi ceea ce părea să fie dinari irakieni. Înăuntru se găsea şi un teanc gros de carduri de credit.

— Ce sunt toate astea? întrebă, în vreme ce lumea ei ordonată se mai prăbuşi puţin.

Gabriel băgă în buzunar trei paşapoarte şi toţi banii.

— Mare parte din munca mea pe teren e neoficială, explică el, sortând cu repeziciune cardurile de credit. Mulţi dintre oamenii cei mai nevoiaşi din lume sunt conduşi de către cei mai corupţi. Dacă

am respecta regulile, n-am ajunge nicăieri, iar cei mai slabi n-ar avea nici o şansă. Mă tem că trebuie să-ncalc regulile din când în când ca să rezolv câte ceva.

Bătăile se auziră din nou de la parter, însoţite acum de soneria telefonului de la recepţie.

— Nu m-aştept să faci ceva împotriva voinţei tale, zise Gabriel, luând-o uşor de umeri. Dacă vrei să cobori să le deschizi, e-n regulă! Nu e bătălia ta. Dar mama e în pericol şi vreau s-o ajut, iar tu m-ai putea ajuta pe mine.

Bătăile încetară la fel de brusc cum începuseră şi telefonul se opri şi el din sunat. Ajda ridică capul, se uită în ochii oneşti ai lui Gabriel şi zâmbi.

— Ce vrei să fac?

24

Spitalul Davlat Hastenesi

Amurgul aduse cu el vizitele de seară în spital.

Cum un salon era acum pustiu, vizitele durară mai puţin decât de obicei şi părintele Ulvi era nerăbdător să-i vadă pe medici şi pe asistente plecaţi, ca să se poată concentra pe ce mai avea de făcut în noaptea aceea. Se jucă cu mărgelele din buzunar, pe care nu le agăţase încă în şiragul de mătănii, în vreme ce asistentul verifica starea lui Kathryn Mann. Apoi încuiară uşa şi se îndreptară spre ultimul salon, aflat la capătul coridorului.

Bărbatul împingea încet căruciorul în acea direcţie, făcându-l să pară surprinzător de greu pentru statura lui masivă. Ulvi ştia că nu dimensiunile căruciorului de medicamente îl făceau să înainteze cu paşi târşâiţi, ci că întregul său corp opunea o rezistenţă surdă, adânc înrădăcinată, la gândul de a intra în salon şi de a da cu ochii de pacientul aflat acolo. Trebuia să recunoască că era ceva în înfăţişarea călugărului care îl tulbura până şi pe el. În meseria lui, asistase la destule scene care unei persoane normale i-ar fi întors stomacul pe dos – atacuri sălbatice cu cuţitul, cadavre arse, o etalare grotescă de corpuri omeneşti desfigurate de tortură şi violenţă – dar nici măcar el nu văzuse vreodată ceva asemănător cu pacientul din salonul 400.

Ulvi intră primul în încăpere, ţinând uşa deschisă pentru asistentul deloc nerăbdător să îl urmeze şi având grijă să nu se uite spre pat până când nu avea să fie nevoit. Auzea o respiraţie uscată, şuierată şi grăbită, de parcă creatura ce zăcea întinsă pe pat ar fi furat aerul din încăpere. Închise uşa, apoi se întoarse spre pacient.

Priveliştea îl şoca de fiecare dată. Cel mai tare îl frapa la

călugăr culoarea pielii. Acolo unde ieşea la iveală de sub bandajele pătate cu galben care îi acopereau mare parte din corp, era complet neagră, deşi Ulvi ştia, din notiţele sale, că bărbatul întins în faţa lui era un călugăr sârb alb, pe nume Dragan Ruja. Arăta de parcă ar fi fost pârjolit sau scufundat într-un butoi cu petrol, atât de întunecată era culoarea pielii care-i atârna pe trupul slăbănog. Boala necunoscută de care suferea îl rosese pe dinăuntru, descompunându-i carnea până ajunsese să semene cu un cadavru. Aducea cu trupurile mumificate care alunecau uneori din vârful munţilor; alpinişti care se rătăciseră, murind acolo, şi ale căror trupuri se uscaseră încet în lunile sau chiar anii în care le bătuseră vântul şi zăpada, până nu mai rămăsese din ei decât o carcasă goală, o formă aproximativă amintind de fiinţa umană care fuseseră odată. Atâta doar că trupurile găsite pe munte erau duse la morgă, nu la spital, şi nu te urmăreau cu privirea când intrai în salon, nici nu se fereau când le tamponai cu vată rănile putrezite, din care puroiul continua să se scurgă fără oprire.

Ulvi îi cercetă chipul, părul lung, răsfirat peste pielea uscată ca pergamentul, barba care îi mărginea buzele crăpate, tumefiate ca restul trupului său şi întinzându-se peste un şir de dinţi sparţi, maronii din cauza gingiilor sângerânde, încremeniţi într-un rânjet. Părea să urle, deşi, din fericire, nu scotea niciun sunet în afara horcăiturilor. Ochii – slavă Domnului! – erau închişi, căci ei îl tulburau cel mai tare pe Ulvi. Dacă se mişcau repede, poate aveau să reuşească să iasă din încăpere înainte să-l trezească.

Asistentul se gândea probabil la acelaşi lucru, fiindcă îşi făcea treaba cu repeziciune. Luă o pereche de mănuşi de cauciuc dintr-o cutie, le trase pe mâini, apoi schimbă punga de plasmă goală conectată la perfuzie. Pregăti seringi cu vitamina K şi cu Thrombin, care ajutau la coagularea sângelui, precum şi nişte bisturie ca să taie pansamentele îmbibate cu puroi înfăşurate în jurul straniei reţele de răni a călugărului. Şi în momentul acela făcu o greşeală. Sfâşie grăbit o pungă în care se aflau pansamente noi, iar fâsâitul

plasticului străpunse tăcerea apăsătoare. Pleoapele subţiri şi înnegrite se zbătură instantaneu, reacţionând la zgomot. Ulvi şi asistentul le urmăriră, sperând amândoi că ochii nu se vor deschide şi creatura va rămâne adormită. Dar nu se întâmplă aşa. Capul i se rostogoli pe o parte, înspre ei, şi pleoapele se ridicară, dând la iveală ochii demonici pe care îi acopereau. Erau de un roşu-aprins, din cauza vaselor de sânge care explodaseră şi inundaseră albul corneei. Ulvi îi privi ţintă, hipnotizat de imaginea fratelui său călugăr şi de creatura demonică în care se preschimbase.

Lumina era dureroasă.

Totul era dureros.

Când se trezise prima oară în locul acela, Dragan crezuse, pentru o clipă, că ajunsese în Rai. Nu se mai afla în încăperile şi coridoarele întunecoase din adâncul Citadelei, ceea ce însemna că murise. Durerea îl copleşise însă şi îşi dăduse seama că se înşelase, fiindcă Raiul nu putea îngădui o asemenea agonie.

În primele zile, după ce îşi dăduse seama unde se află, îşi aşteptase moartea – cu braţele deschise, chiar. Ştia, judecând după durerile agonizante, că era aproape, că avea să se întâmple într-un fel sau altul. Fie trupul său chinuit avea să cedeze în cele din urmă, fie un agent al Citadelei avea să-i facă o vizită.

Fiindcă legea era fără echivoc.

Secretele Citadelei trebuia să fie protejate.

Iar el era un Sanctus – un păstrător al Sacramentului. Nu puteau să-l lase să mai trăiască pe lumea aceasta, cu tot ceea ce ştia. Aşa că aveau să-l ducă înapoi, sau să trimită pe cineva care să-l ucidă, pe el şi pe toţi cei cu care ar fi vorbit.

Dar el nu spusese nimic.

Nici doctorilor, nici poliţiştilor, nici măcar preotului care îl supraveghea fără încetare, furişându-se din când în când în camera lui ca să-i şoptească la ureche veşti despre lumea de afară. Şi-ar fi dorit să-l lase în pace. Puţin îi păsa lui de toate alea. Nu-şi dorea

decât să-şi păstreze sufletul neîntinat, ca să se poată arăta în faţa lui Dumnezeu ştiind că îşi ţinuse jurământul şi că dusese taina cu el în mormânt.

Şi auzise Moartea pe coridor, târându-şi picioarele în faţa uşii lui, jucându-se cu el, tachinându-l cu prezenţa ei, strecurându-se apoi în alte încăperi, ca să răpească alte suflete. Chiar dacă şi-o dorea, chiar dacă tânjea după ea, Moartea îl lăsase în pace.

Aşa că îndurase în continuare, aşteptându-şi rândul, care nu putea fi – lăudat fie Domnul! – unul prea lung. Căci, în ciuda transfuziilor cu sângele altora şi a medicamentelor care îl împiedicau să se scurgă iarăşi din el, simţea cum viaţa îl părăseşte încetul cu încetul, picătură cu picătură, prelingându-se prin locurile întunecate şi umede dintre pansamente şi pielea lui buboasă, pe care asistentele o tamponau şi o curăţau.

Acum însă simţea altceva.

Acum se temea să audă Moartea şoptind la uşa lui. Mai devreme, când se trezise din somnul agonizant în care plutea, dintr-un vis în care trupul îi era iarăşi întreg şi el se întorsese în tunelele răcoroase din adâncul muntelui, dăduse cu ochii de o siluetă întunecată, care se afla în cameră lângă el. La început, crezuse că umbra aceea era Moartea însăşi, venită în sfârşit să-l ia cu ea. Dar, pe măsură ce ochii injectaţi cu sânge i se limpezeau şi silueta se apropia de pat, văzu că e doar preotul, care venise să-i aducă alte veşti.

Moartea sosise într-adevăr, într-un final, dar nu la căpătâiul lui.

„Tu eşti ultimul", îi şoptise preotul. „Ultimul…"

Şi, pe când zăcea întins, încremenit la auzul acelei veşti, simţi cum puterea îi revine din nou în trup, odată cu gândul că moartea nu mai e o opţiune. Acum trebuia să trăiască. Nu ştia care dintre conducători mai rămăsese în Citadelă, dar bănuia că niciunul. De ce altfel ar fi fost lăsat să putrezească în spital, fără niciun cuvânt? Din ce alt motiv nu fusese ucis mai demult, altul decât că nu mai exista

nimeni care să dea acel ordin? Dacă fosta elită fusese anihilată, asta însemna că mai rămăsese doar el. Era singurul care mai putea s-o reconstruiască.

Se uită în jos, la asistentul care desprindea ultimul bandaj lipicios, dând la iveală trupul vineţiu, tumefiat. Simpla lui vedere era o agonie: carnea stâlcită, crestată de cicatricele ceremoniale, însemn al ordinului sfânt căruia îi aparţinea, înroşită şi umflată acolo pe unde sângele şi secreţiile i se scurgeau din trup.

Îşi îndurase suferinţele, aşa cum făcuse Iov înaintea lui, şi se dovedise demn de misiunea care-i fusese încredinţată. Fusese cruţat ca să restabilească ordinea. Dar un lider trebuie să fie puternic, şi exista un singur loc în care îşi putea recăpăta forţele şi îşi putea reface trupul distrus. Asta dacă avea să supravieţuiască.

Trebuia să se întoarcă în Citadelă.

II

„Niciunul dintre noi nu va înfăptui
vreodată ceva măreț sau uluitor
dacă nu va asculta acea şoaptă
pe care doar el o poate auzi.“

Ralph Waldo Emerson

25

Provincia Babil, vestul Irakului

Hyde se sprijinea cu mâna de tavanul cabinei, în vreme ce maşina de teren se hurduca, trecând peste făgaşele săpate în drum de inundaţiile recente. Părăsiseră şoseaua principală în urmă cu douăzeci de kilometri şi se aflau acum în mijlocul pustietăţii. Aici nu creşteau copaci sau iarbă şi nu bătea nici o boare de vânt – nu exista absolut nimic. Până şi tufişurile pitice de ciocul-cucoarei care reuşeau cumva să se agaţe de pământul uscat în alte părţi ale Irakului fuseseră pârjolite de marginile răsăritene ale deşertului sirian, ce se extindea încet, dar sigur. Orice crescuse vreodată aici, dacă crescuse ceva, fusese măcinat de timp şi de căldură şi redus la doar două elemente – pământ şi cer – cu o fâşie înceţoşată la orizont, marcând locul în care se întrepătrundeau, de parcă Dumnezeu şi-ar fi trecut degetul pe deasupra lor, amestecându-le contururile până la contopire.

În faţa lui se afla ceea ce numea acum „acasă", o adunare de corturi pământii şi structuri din prefabricate, strânse laolaltă în interiorul unui perimetru delimitat cu sârmă ghimpată. Două excavatoare imense se deplasau în interiorul taberei, ridicând praful în aer în vreme ce săpau un al doilea bazin de acumulare, chiar dacă primul era în continuare gol. În mijlocul perimetrului se înălţa scheletica turlă de foraj, întunecată, ascuţită şi avântându-se spre cer ca turla unei biserici ridicate întru slava banilor. Turla îi amintea lui Hyde de mânerul unei rulete şi, ca de fiecare dată când viaţa lui ajungea într-un punct critic, el paria din nou pe căsuţa în care va cădea bila, sperând că va fi neagră.

Ajunseră la intrarea principală, traversară perimetrul dublu şi

pătrunseră la umbra hangarului în care erau adăpostite toate maşinăriile. Era mai bine echipat decât orice văzuse Hyde în toţi anii petrecuţi în armată. Când semnase contractul, i se ceruse să alcătuiască o listă cu vehiculele şi echipamentele de care avea nevoie. Obişnuit fiind cu intendenţii din armată, care îi înjumătăţeau orice listă, adăugase o grămadă de lucruri de care nu prea avea trebuinţă. Dar le primise pe toate. Banii nu păreau să fie o problemă pentru noii săi şefi, deşi, câtă vreme forajul continua să nu producă nimic, se tot întreba de unde provin fondurile: nu din pământ, de asta era sigur.

Maşina se opri şi Hyde deschise portiera, lăsând să pătrundă înăuntru aerul încins ţinut captiv în hangar. Îşi întinse braţele ca să-şi relaxeze spatele pe care şi-l încovoiase pe drum şi intră pe o uşă dublă menită să ţină căldura în afara clădirii principale şi să nu lase răcoarea aerului condiţionat să iasă afară.

În cantina pe jumătate plină, bărbaţi îmbrăcaţi în salopetele pe care le purtau în deşert îşi luau cina după o zi de forat. Ştia că tocmai ieşiseră din schimb, fiindcă hainele lor de lucru, de un alb orbitor, menit să reflecte un soare oricât de nemilos, erau acum de un bej uniform. Simţea căldura care radia din trupuri pe când trecea pe lângă mesele lor, de parcă ar fi fost nişte cărămizi care stătuseră toată ziua în soare.

Ieşi din cantină şi intră în secţiunea destinată birourilor, unde temperatura aerului era mai scăzută cu câteva grade. Introduse un cod care-i permitea accesul pe domeniul său – centrul de securitate al complexului. Oamenii mai importanţi îşi aveau birourile mai departe pe coridor, acolo unde aerul condiţionat nu se oprea niciodată şi unde nu răzbăteau zgomotele din cantină, dar lui îi plăcea locul acela. Teoretic, însemna că putea ieşi mult mai repede, în caz că s-ar fi întâmplat ceva – nu că s-ar fi aşteptat la una ca asta. Graniţa cu Siria era la peste şaptezeci de kilometri depărtare, la fel şi cel mai apropiat oraş. Încă mai existau grupări de *fedaini* peste tot – luptătorii naţionalişti pentru libertate, care încercau să îi alunge pe

ocupanţii occidentali – şi se găseau o grămadă de infractori oportunişti, care căutau să răpească muncitori ai companiilor occidentale bogate, ce prosperau în acea perioadă de pace nesigură. Dar Hyde se îndoia că vreunul şi-ar fi încercat norocul acolo.

Mare parte din munca lui de responsabil cu securitatea se încheiase înainte ca lucrătorii să înfigă prima lopată în nisip.

Condusese în mod intenţionat echipamentele de construcţie şi transportoarele blindate ce serveau la deplasarea angajaţilor prin cele mai aglomerate locuri de pe drum, pentru a le arăta tuturor forţa militară şi de personal pe care o duceau cu ei în deşert. Cum capacitatea tactică a complexului era un secret pe care-l cunoştea toată lumea, niciun băştinaş în toate minţile nu ar fi cutezat să-i provoace – în zonă se găseau prea multe ţinte mai facile.

În camera de control, monitoarele aşezate pe un rând transmiteau înregistrări live de la camerele amplasate în locuri strategice în interiorul complexului. Noaptea, cele din zona gardului de sârmă ghimpată treceau pe frecvenţe sensibile la căldură şi la raze infraroșii, preschimbând culoarea deşertului, din cafeniu nisipos, într-un verde fantomatic. Tariq, unul dintre localnicii pe care-i angajase, era aşezat în faţa lor, hipnotizat de monotonia imaginilor. Nici măcar nu ridică privirea.

Hyde se prăbuşi pe un scaun de lângă biroul lui şi aruncă pe masă exemplarul împăturit din *USA Today* şi pachetul învelit în pânză. Se gândi să arunce ziarul direct la coş, dar apoi îl ascunse într-un sertar – pentru orice eventualitate. Mişcând mouse-ul ca să-şi trezească calculatorul, îşi deschise e-mailul. Firewall-ul sistemului era atât de bun, încât nu primea niciodată spam-uri, iar mesajele îi ajungeau în inbox doar dacă îi erau adresate direct lui şi erau trimise de pe calculatoare cu IP aprobat. Aproape nimeni nu îndeplinea aceste condiţii, aşa că primea foarte rar mesaje. Încă se mai surprindea verificând să vadă dacă nu primise vreun e-mail de la Wanda, dar ea nu-i mai trimisese nimic după hârtiile de divorţ. De data asta, însă, îl aştepta un mesaj. Era unul intern, de la dr.

Harzan – şeful cel mare al complexului:

Tocmai am fost în deşert.
Când te-ntorci, adu relicva în sala de operaţiuni.

Hyde oftă şi se ridică greoi în picioare. Nu-l deranja că primeşte ordine – după şaisprezece ani petrecuţi în armată, era obişnuit cu asta dar îl irita în continuare faptul că e trimis de colo-colo de un civil. Înhăţă pachetul şi ieşi pe coridor.

Când fusese la primul interviu pentru acel post, i se spusese că printre sarcinile lui se va număra şi una care avea de-a face cu antichităţile. La vremea aceea, nu se gândise prea mult la asta. Acum însă se gândea tot timpul. I se părea logic ca, dacă tot săpai, să dai peste niscaiva vechituri care să valoreze ceva, dar pentru nimic în lume nu înţelegea ce legătură avea *cumpărarea* unor relicve arheologice de pe piaţa neagră, la suprapreţ, cu forarea după petrol. Îl întrebase odată pe dr. Harzan, care îi răspunsese că nu e plătit să gândească, ci să facă ce i se spune şi să-şi ţină gura. Aşa că asta şi făcea: îşi ţinea gura în legătură cu relicvele, cu complexul şi cu dorinţa irezistibilă de a-i băga o grenadă în fund lui Harzan şi de a-l împinge de pe o stâncă.

Ajunse în faţa sălii de operaţiuni, aflată la capătul cel mai răcoros al coridorului, bătu la uşă şi aşteptă să i se răspundă. Chiar dacă era şeful securităţii, nu avea cheia de la acea încăpere. Singurele persoane care aveau acces în ea erau Harzan şi cei doi asistenţi ai săi, Blythe şi Rothstein, care îşi petreceau zilele în deşertul pustiu, făcând gropi în nisip ca nişte puşti uriaşi, păroşi şi neastâmpăraţi, dându-le mari bătăi de cap responsabililor cu securitatea. De ce nu puteau să stea în tabăra confortabilă şi sigură, ca toţi ceilalţi, asta depăşea puterea lui de înţelegere. Îi porecliseră „cei trei magi" – deşi nu le-o spusese nimeni în faţă, fiindcă nu aveau deloc simţul umorului. Întreaga tabără le era pusă la

dispoziţie, acest lucru fusese specificat clar atunci când îl angajaseră. Era aproape ca şi cum cei trei înţelepţi şi goana lor după cai verzi pe pereţi ar fi fost mai importante decât petrolul pe care îl căutau. Hyde aruncase o privire în dosarele lor, încercând să îşi dea seama ce-i făcea aşa de importanţi. Sperase să găsească nişte informaţii care să-l lămurească, dar ceea ce citise acolo nu făcuse decât să-l deruteze şi mai tare. Se aşteptase să dea peste CV-urile unor geologi renumiţi, care să fi găsit de nenumărate ori petrol acolo unde nu reuşise nimeni înaintea lor, dar toţi trei se dovediseră a fi cercetători cu doctorate în domenii ca istorie antică, teologie şi arheologie. Nu reuşea să îşi dea seama cum aveau să-i sperie toate astea pe zeii poleiţi cu aur din adâncul pământului şi să-i facă să iasă la suprafaţă. Încă o dată, pariase totul pe negru, se pare, iar bila avea să se oprească în dreptunghiul roşu.

Uşa zăngăni când fu descuiată din interior şi barba dr. Harzan apăru în crăpătură; cearcănele întunecate îl făceau să semene cu un ursuleţ panda.

— Adu-o înăuntru! zise, deschizând uşa suficient de larg ca Hyde să se strecoare în încăpere.

Hyde se opri în faţa mesei din mijlocul camerei. Ceilalţi doi nu se aflau acolo, dar le simţea mirosul. Ambii fumau pipă şi mireasma tutunului plutea în aer. Era a doua oară când intra acolo de când se deschisese tabăra, şi locul devenise cu mult mai murdar decât îl văzuse el ultima oară. Suluri de hârtii imprimate şi grafice cu mişcările seismice erau îngrămădite peste tot, revărsându-se în unele locuri pe podea. O hartă topografică acoperea un perete, iar pe ea fusese ţesută, ca o pânză de păianjen, o reţea de piuneze, foiţe autocolante şi fotografii reprezentând cerul nopţii, pe care diferitele constelaţii erau marcate cu carioca. Pe masa din mijloc se găseau şi laptopuri de ultimă generaţie, ceşti de cafea golite demult şi alte bucăţi de tablete din piatră asemănătoare cu cea din mâinile lui. Nici măcar femeile de serviciu nu aveau voie să intre acolo, de aceea încăperea duhnea mai rău ca vestiarul unei echipe de baschet.

— S-o văd! zise dr. Harzan.

Hyde îi întinse pachetul şi îl urmări dezvelindu-l, cu ochi strălucitori, ca un drogat care desface un staniol în care se află o bobiţă de *crack*. Îi căzu faţa când văzu ce conţine.

— Nu asta ne-a fost promis! zise. Bucata asta e mult prea recentă ca să ne intereseze!

O ridică ca s-o vadă şi Hyde, de parcă ar fi fost un student încet la minte, care tocmai picase un examen.

— E scrisă în akkadiană, nu în protocuneiformă, iar simbolurile nu alcătuiesc litera Tau.

— Am fost trimis să cumpăr o relicvă, zise Hyde, încercând să-şi păstreze cumpătul. Am cumpărat o relicvă.

— Ei bine, n-ai cumpărat-o pe cea care trebuia. Asta nu e bună de nimic!

O aruncă pe masă, de parcă ar fi fost o carte de buzunar, şi se întoarse, îndepărtându-se.

— Fă-te util: unul dintre şoferi a fost prins furând motorină, pe care le-o vindea nomazilor. E în celulă. Du-te şi ocupă-te de el! Măcar asta să fii capabil să faci. Şi închide uşa în urma ta!

Hyde traversă terenul încins în direcţia turnurilor de pază care serveau şi pe post de închisoare, cu sudoarea picurându-i de pe obrajii încinşi, de parcă i-ar fi clocotit sângele în vine. Fantoma îi dăduse altă piatră şi îl făcuse să pară un idiot. Ajunse la uşa turnului şi o deschise, izbind-o cu piciorul.

— Deschide-o! zise, făcând semn cu capul spre uşa încuiată a celulei construite în fundaţia turnului.

Gardianul se supuse.

Înăuntru se afla un irakian de vreo douăzeci de ani, întins pe scândura ce servea drept pat.

— Apucă-i mâna şi ţine-i-o pe pat! ordonă Hyde.

Nu voia să-şi piardă timpul cu pungaşul ăla neînsemnat. Avea alte conturi mai importante de reglat. Gardianul făcu ce i se ceruse. Hyde îşi scoase cuţitul de la brâu şi îl înfipse între două degete de la

mâna prizonierului. Bărbatul scânci şi se uită fix la armă, cu ochii măriţi de groază.

— Ai furat de la companie, nu-i aşa?

— Nu, zise bărbatul îngrozit, pe un ton ce aducea a implorare, încercând să fie cât mai convingător.

— Ai furat de la companie, insistă Hyde, ceea ce nu poate fi tolerat!

Dintr-o singură mişcare, lăsă cuţitul să cadă ca o ghilotină, retezându-i degetul mic cu o pocnitură surdă.

Prizonierul urlă. Din tăietură începu să curgă sângele, izolând degetul desprins de trup într-o băltoacă stacojie ce se întindea tot mai mult.

— Dacă mai furi, o să-ţi tai mâna! zise Hyde. Dacă o să-ncerci să fugi, o să-ţi iau viaţa!

Se întoarse spre gardian, care părea la fel de şocat ca prizonierul.

— Curăţă-l şi trimite-l înapoi la lucru!

Apoi ieşi în căldura şi soarele orbitor de afară, unde îşi şterse cuţitul pe pantalonii de lucru.

Întors în birou, trase cu putere de sertar şi scoase exemplarul din *USA Today.* Înhăţă telefonul prin satelit şi formă numărul mâzgălit sub fotografiile celor trei supravieţuitori din Citadelă. I-ar fi plăcut să facă mai multe decât doar să-i reteze câteva degete Fantomei. I-ar fi plăcut să-l lege şi să-l tortureze încet, aşa cum erau învăţaţi soldaţii care lucrau sub acoperire, trimişi în misiuni secrete menite să bage spaima în duşman.

Tonul de apel torcea liniştit. Nu răspunse nimeni.

Fantoma îşi bătuse din nou joc de el.

26

Provincia Al Anbar, vestul Irakului

Se lăsa seara, dar căldura zilei rămânea captivă la marginile deşertului sirian. Fusese ţintuită în terenul pietros de soarele nemilos şi acum radia înapoi, de parcă sub crusta terestră s-ar fi aflat magmă topită. Era greu de crezut că ceva putea supravieţui acolo, în dogoarea ca de furnal şi în peisajul acela lunar, dar smocuri răzleţe de iarbă reuşiseră cumva să răzbească printre crăpăturile din pământ, şi tufişuri de cruşin se întindeau peste pietriş acolo unde denivelările peisajului ofereau câte un petic de umbră joasă – iar caprele le mâncau pe toate.

Fantoma avea o reţea extinsă de oameni la dispoziţia lui, alţi fedaini uniţi de dorinţa de a apăra ţara şi locuitorii ei de agresiunea dictatorilor şi a cotropitorilor. Răspândise vestea de-a lungul numeroaselor cărări pe care păstorii îşi mânau caprele şi care şerpuiau în deşert la vest de Ramadi, întrebând dacă auzise cineva despre un bărbat care purta o şapcă roşie a unei echipe engleze de fotbal. Nu fusese greu să-i dea de urmă. I se spunea Ahmar, care în arabă înseamnă „roşu“.

Fantoma îl găsi ghemuit lângă o baltă noroioasă, într-una dintre oazele pe care le foloseau păstorii, umplând un bidon cu apă, înconjurat de caprele lui. Şapca, de un roşu decolorat, sărea în ochi pe fundalul mişcător şi prăfuit de lână neagră şi cafenie. Avea o mitralieră AK-47 trecută peste umăr, iar din cureaua de piele care-i încingea mijlocul *dishdashei* lungi, albe, răsărea un pistol Beretta.

Ahmar ridică privirea când auzi tropote, mijind ochii ca să se apere de soare. Chipul său cu piele tăbăcită era brăzdat de riduri adânci. Putea să aibă la fel de bine treizeci sau o sută de ani.

— Frumos pistol, zise Fantoma, arătând spre Beretta.

Sunetul vocii răguşite îi păru cunoscut bărbatului, iar pe chip i se ivi o expresie de neîncredere amestecată cu frică.

— Nu l-am furat! zise, ducând mâna la pistol, mai mult ca să-l ascundă decât ca să-l folosească. L-am primit la schimb.

Fantoma descălecă.

— Ştiu, zise, băgând încet mâna în desaga agăţată de şa.

Scoase o legătură din material roşu pe care o desfăcu, dând la iveală piatra acoperită cu simboluri ce alcătuiau forma literei Tau.

— Şi eu vreau să fac schimb.

Ahmar abia dacă-l auzi, într-atât era de fascinat de bucata roşie de bumbac în care fusese înfăşurată tableta.

Întinse mâna să atingă tricoul echipei Manchester United, dar se opri, temându-se dintr-odată de ce ar putea să i se ceară la schimb pentru obiectul acela magic.

— Ce vrei pentru el?

— Doar informaţii. Piatra asta, unde ai găsit-o?

Ahmar se gândi la întrebare, apoi faţa i se lumină într-un zâmbet larg, dând la iveală o gură aproape pe de-a întregul ştirbă.

— Hai să-ţi arăt! zise, împingând o capră mai încolo.

Netezi un petic de pământ noroios şi smulse o trestie de pe malul bălţii. Cu vârful ei ascuţit, desenă paisprezece puncte ce alcătuiau un contur de forma unui şarpe. Ca toţi beduinii, păstorul se orienta cu ajutorul stelelor. Deşertul era mereu schimbător şi nu oferea puncte fixe de reper, dar stelele rămâneau aceleaşi. Şi Fantoma se ghida după ele, aşa că recunoscu constelaţia pe care o desenase bărbatul. Era Draco, balaurul vigilent, căruia i se spunea astfel fiindcă nu apunea niciodată în atmosfera nordică, dar beduinii îl ştiau drept „şarpele". Ahmar arătă spre dreptunghiul alcătuit din patru puncte reprezentând capul şi îşi lăsă degetul să alunece de-a lungul spatelui creaturii, până când ajunse la linia orizontului.

— Urmează şarpele! zise. Ţine-o în stânga Ţapului. Trei zile de

păstorit, o zi călare – acolo am găsit piatra.

Ţapul era denumirea pe care beduinii o dădeau Stelei Nordului. Ţinându-se la stânga ei, avea să se îndrepte spre nord-vest, urmând semnul şarpelui tot mai adânc în deşertul sirian. Avea suficiente provizii în desagă pentru cel puţin o zi, poate chiar pentru trei zile dacă le folosea cumpătat şi dacă îşi cruţa calul în orele în care soarele dogorea cel mai tare.

Ahmar îngenunche ca să-şi spele noroiul de pe mână, apoi se şterse pe *dishdasha* şi o întinse. Fantoma îi dădu tricoul lui Manchester United şi îl privi trecându-şi-l peste cap şi luând-o apoi la fugă spre tabăra principală, strigându-i pe ceilalţi păstori şi dând din mâini, de parcă tocmai ar fi înscris un gol.

Fantoma se urcă din nou în şa şi se întoarse spre orizont. Cerul se întuneca la răsărit şi cele mai luminoase stele se aprinseseră deja. Nu peste mult timp, cerul avea să se întunece şi la apus, acolo unde sălăşluia Balaurul, arătând drumul în deşert, aşa cum făcuse de la începutul timpurilor.

O zi călare, aşa spusese Ahmar.

Fantoma îi dădu pinteni calului şi se îndepărtară amândoi de mirosul de capre şi de umbra oazei.

Cu ajutorul lunii, putea ajunge la destinaţie înainte de ivirea zorilor.

27

Gaziantep este cel mai mare dintre cele două aeroporturi care deservesc oraşul. Amplasarea în nord, mai aproape de Munţii Taurus şi de Ruina, îl face preferatul majorităţii turiştilor. Cel puţin, asta îi spusese şoferul de taxi lui Liv în drumul spre aeroport. Din punctul ei de vedere, mulţi turişti echivalau cu multe zboruri, iar acesta era singurul lucru care o interesa.

Reuşise să cumpere în ultimul moment un bilet dus spre Newark, folosind mare parte din banii pe care-i găsise în plic. Plătise cu bani gheaţă fiindcă se gândea că, dacă cineva o pusese pe vreo listă a urmăriţilor, o cumpărătură cu cardul de credit ar fi dat-o de gol. Angajatul companiei aeriene îi făcuse rezervarea şi îi luase banii fără să clipească, semn că n-o recunoscuse. Până atunci, lucrurile merseseră bine. Acum însă trebuia să treacă de controlul paşapoartelor.

Sala de aşteptare de la plecări era destul de aglomerată, înţesată de turişti care se întorceau la casele lor după ce îşi purificaseră sufletele. Liv evaluă cozile şi o alese în final pe cea mai lungă, fiindcă ofiţerul vamal din capătul ei era scârbos de gras şi părea cât pe ce să adoarmă în aerul cald şi umed pe care nu-l mişca nici cea mai mică adiere. Se aşeză la rând şi, pe măsură ce coada înainta, îl urmări cum verifica paşaportul şi fizionomia fiecărui pasager în parte; forţa gravitaţiei părea să-i tragă în jos chipul dolofan, într-o expresie permanentă de plictiseală absolută. De-abia dacă îşi aţintea privirea mai mult de o secundă pe faţa fiecărui călător, aşa că, atunci când îi veni rândul, Liv se simţea cu mult mai liniştită.

Vameşul deschise paşaportul şi citi numele titularului,

comparându-l cu cel de pe bilet. Apoi îşi ridică privirea, plimbându-şi ochii lipsiţi de chef de la fotografie la Liv şi înapoi. Liv îşi scoase şapca de baseball şi îl privi şi ea, străduindu-se să menţină o expresie neutră. Simţea furnicături sub piele, de parcă ochii scrutători care i se plimbau pe chip ar fi fost mustăţile unei insecte uriaşe care o gâdilau. Tipul nu se grăbea deloc. O studia pe îndelete. Nu mai zăbovise atât de mult la niciunul dintre ceilalţi pasageri aflaţi la coadă în faţa ei. Sângele îi zvâcnea în urechi şi transpira din cauza combinaţiei ucigătoare de stres şi aer condiţionat care funcţiona prost. Ochii lui continuară să-i alunece pe chip, apoi coborâră pentru a se plimba pe restul trupului ei. În mod normal, Liv ar fi fost ofensată, dar acum se simţea uşurată. Se părea că nu era totuşi un vameş super profesionist, care să aibă propriile lui strategii şi un fler ascuţit pentru a-i depista pe potenţialii fugari. Era doar un bărbat supraponderal şi urât, căruia îi plăcea să se holbeze la femei. Aşa că îl lăsă să se holbeze, liniştită la gândul că, dacă aveau să-i pună întrebări despre ea mai târziu, nu avea să-şi amintească chipul ei.

După o vreme, ce păru să fi durat câteva ore, îi închise în cele din urmă paşaportul cu un gest sec şi-l puse pe masă. Liv îl înhăţă şi se grăbi să se îndepărteze, aranjându-şi fără să-şi dea seama nasturele de sus al bluzei. Se alătură unui şir de oameni care aşteptau să treacă prin ultimul filtru de securitate şi răsuflă puţin mai uşurată. Scăpase nevătămată şi era aproape acasă. Coada înainta, glasurile vibrau în jurul ei, iar Liv începea să se relaxeze. Atunci se auzi o bufnitură puternică la capătul rândului, care-i făcu inima să-i sară din piept.

Îşi ridică privirea, temându-se că avea să-l descopere pe vameşul cel gras înconjurat de paznici şi arătând în direcţia ei. Văzu în schimb o femeie însărcinată, acoperită din cap până-n picioare cu un *hijab,* prin care îi ieşea burta proeminentă. Îşi scăpase tava de plastic pe jos şi se lăsase pe vine, căutându-şi lucrurile, iar un bărbat stătea aplecat deasupra ei, zbierând furios în arabă, în vreme ce ea

aduna înnebunită obiectele care se împrăştiaseră peste tot.

Şi atunci bărbatul o plesni, cu dosul mâinii, de parcă ar fi alungat o muscă, dar intenţionat şi mult mai tare. Capul femeii zvâcni într-o parte, împins de forţa loviturii, după care ea continuă pur şi simplu să-şi strângă lucrurile ca şi cum ar fi fost obişnuită cu un astfel de tratament.

Liv nu ştia dacă de vină e concentrarea bruscă sau indignarea pe care o simţea în faţa violenţei bărbatului, dar ceva se petrecu înlăuntrul ei. Era ca şi cum un zăgaz ar fi cedat undeva în adâncime şi ceva, o senzaţie, s-ar fi năpustit la suprafaţă. O simţea plutind prin ea, aproape ridicând-o de pe pământ pe când se înălţa, aducând cu ea şi şoaptele, umplându-i mintea cu ele. Se auzeau tot mai tare, bubuind înlăuntrul ei ca un râu care îşi croia drum prin stâncă. Şi atunci mai auzi ceva – ceva palpabil undeva în mijloc.

Un cuvânt.

KuShiKaam

O tulbură atât de tare, încât totul în jurul ei păru să se mişte în reluare. Privi cu multă detaşare cum gardianul face un pas în faţă şi pune mâna pe braţul bărbatului care tocmai îşi lovise soţia, cu o expresie reprobatoare pe chip, dar lipsită de mânie. Femeia îngenuncheată pe podea continua să îşi strângă lucrurile şi să le aşeze în tavă. Confruntată cu stranietatea acelei scene, furia lui Liv începu să se risipească, şoaptele îşi pierdură din intensitate şi cuvântul se auzi tot mai stins. Se trezi ca din vis, băgă mâna în geantă, cotrobăind printre lucrurile puse în dezordine, căutând înnebunită un pix. Se temea că acel cuvânt avea să se piardă, avea să fie dus departe, în locul acela întunecat din mintea ei în care, după toate aparenţele, raţiunea nu îl putea urmări. Găsi pixul şi scrise repede cuvântul în palmă, în lipsa unei foi de hârtie. Dar, pe când făcea asta, pixul păru să prindă viaţă, mişcându-se cu de la sine putere şi, în locul unei aproximări fonetice a cuvântului pe care îl

auzise, mâzgăli o serie de simboluri neregulate, într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată.

ϰλᾴξ/

Cercetă ceea ce scrisese și literele se preschimbară în mintea ei, mai întâi în sunetul pe care îl auzise:

KuShiKaam

apoi primiră înțelesul ce se afla în esența lor:

Cheia

Liv îşi ridică privirea. Femeia terminase de adunat obiectele şi trecuse de detectorul de metale, alăturându-se soţului ei. Gardienii le făcură semn să treacă, restabilind ordinea cât mai repede posibil. Asistau probabil la astfel de incidente în fiecare zi, episoade banale de violenţă domestică declanşate de stres şi de oboseală. Chiar şi aşa, stătuseră deoparte, urmărind fără să intervină cum un bărbat loveşte o femeie gravidă. Gândul acesta o revolta pe Liv, dar nu putea să facă nimic. Dacă s-ar fi luat la ceartă cu o şleahtă de porci misogini n-ar mai fi trecut neobservată. Dar, cu toate acestea, şoaptele din mintea ei nu se dădeau duse şi ea simţi un puseu surprinzător şi intens de violenţă faţă de bărbatul care îşi plesnise soţia. Îşi dorea să-l lovească şi să-l umilească în faţa tuturor. Îşi dorea să-l omoare chiar, să înhaţe un pistol de la unul dintre gardienii inutili şi să-l împuşte în cap. Intensitatea urii pe care o resimţea o luă prin surprindere. Părea să îşi tragă seva din zgomotele din mintea ei, care ajunseseră să şuiere ca un ibric ce dă în clocot. Simţi furnicături în tot corpul, de parcă o mie de ace i-ar fi înţepat pielea. O speriau senzaţiile acelea. Era ca şi cum ar fi avut ceva periculos înlăuntrul ei, pe care nu-l înţelegea şi nu-l putea

controla. Ridică ochii şi îşi dădu seama că oamenii de la coadă o privesc. O femeie din faţa ei spuse ceva, dar ea nu o auzi, din cauza sunetelor care-i răsunau în urechi. Îşi aruncă lucrurile într-o tavă de plastic şi se uită drept înainte, evitând orice contact vizual, în vreme ce coada înainta. Ce naiba se petrecea cu ea? Părea să-şi piardă minţile.

Trecu de detectorul de metale şi ajunse în sala de aşteptare de la porţile de îmbarcare. Nu era suficient că nu-şi mai amintea nimic, acum mai auzea şi voci! Asta o irita – pe ea, pe Liv Adamsen, reporterul cu o minte brici, femeia raţională, cinică şi sceptică în legătură cu orice avea chiar şi cea mai vagă legătură cu mişcarea New Age. Nu înţelegea cum ceva atât de „ţăcănit" i se întâmpla acum chiar ei. Nu-i plăcea şi nu şi-o dorea. Era în continuare convinsă că o drogaseră în spital şi că toate acele senzaţii nu erau decât nişte efecte secundare groteşti, care vor dispărea de îndată ce va reuşi să doarmă şi să bage în ea câţiva litri de cafea.

Se uită la tabela de plecări. Îmbarcarea pentru zborul ei începuse, dar ea ezită. De fiecare dată când lucrurile nu erau clare, instinctul o îndemna să analizeze problema din toate unghiurile, până când reuşea să o înţeleagă. Acum, raţiunea îi spunea că acel cuvânt pe care îl mâzgălise în palmă trebuie să fie ceva ce mintea ei înceţoşată scosese la suprafaţă de pe undeva, într-o limbă pe care o putea verifica şi pentru care putea găsi o explicaţie. Cercetă magazinele duty-free aliniate de-a lungul pereţilor terminalului şi găsi ceea ce căuta. Era în direcţia opusă faţă de poarta ei de îmbarcare. Îşi ridică sacul pe umăr şi o porni într-acolo. Trebuia să se grăbească.

28

Gabriel privi iPhone-ul, al cărui ecran strălucea în lumina difuză din bar. Se afla la mezaninul Sahnesi-ului, fosta clădire a teatrului şi a operei, construită pentru aristocraţia europeană care începuse să sosească în masă la Ruina în veacul al optsprezecelea, după ce oraşul fusese inclus printre destinaţiile Marelui Tur. În prezent era un complex popular de săli de cinema şi baruri şi oferea Wi-Fi gratuit, acesta fiind motivul pentru care Gabriel venise aici.

Apăsă pe butonul browser-ului de internet şi tastă SPITALUL RUINA în fereastra de căutare. Ajda cumpărase telefonul de la un magazin second-hand de aparatură tehnică situat în Cartierul Pierdut, specializat în gadgeturi furate de la turişti. Fusese scump, dar avea un card SIM care nu putea fi depistat şi o viteză de procesare demnă de un laptop. Printre rezultatele căutării se afişă şi un număr de telefon de la recepţie, pe care Gabriel îl formă.

— Spitalul Davlat Hastenesi.

— Da, am nişte flori pe care trebuie să le trimit unor paciente şi încerc să aflu numărul saloanelor în care sunt internate.

— Aveţi numele lor?

— Prima este doamna Kathryn Mann, a doua, Liv Adamsen.

Auzi degetele tastând.

— Doamna Mann este internată în salonul 410, în aripa psihiatrică securizată. Iar domnişoara Adamsen este în salonul 406 din aceeaşi clădire… Nu, staţi puţin! De fapt, domnişoara Adamsen a fost externată astăzi.

— Când?

— Nu scrie. Doar că salonul ei e liber acum.

— A primit vreo vizită?

Urmă o pauză.

— Ce legătură are asta cu livrarea florilor?

— Au fost trimise deja. Verific doar dacă le-a primit înainte de a părăsi spitalul.

Degetele tastară din nou.

— Singura înregistrare din sistem menţionează o vizită de la poliţie, în această după-amiază.

— Mulţumesc.

Gabriel închise şi evaluă rapid în minte ce putea să însemne acea informaţie proaspătă. Deschise din nou browser-ul şi tastă POLIŢIA RUINA în fereastra de căutare. Sub prima intrare apăru un număr de telefon. Îl formă şi duse aparatul la ureche.

— Poliţia din Ruina.

— Bună ziua, puteţi, vă rog, să-mi faceţi legătura cu inspectorul Arkadian, de la Omucideri?

— Inspectorul Arkadian e în concediu.

— Atunci puteţi să-mi faceţi legătură pe telefonul lui mobil?

— Mă tem că nu pot face asta, domnule. E vreun alt membru al echipei de la Omucideri care v-ar putea ajuta?

— Nu. Trebuie să vorbesc cu inspectorul Arkadian, şi doar cu el! E urgent!

Se uită în jur, căutând un argument pe care să-l aducă în discuţie.

— Spuneţi-i că Gabriel Mann vrea să-i vorbească. Am evadat mai devreme din arestul poliţiei şi vreau să mă predau – dar sunt dispus să mă predau doar lui şi doar dacă mă sună înapoi în următoarele cinci minute.

29

Oferta librăriei din aeroport era una obişnuită, gândită astfel încât să îi mai distreze puţin pe călătorii plictisiţi. Liv se îndreptă către o etajeră de lângă casă, pe care erau aliniate dicţionare de expresii uzuale în mai multe limbi, şi cercetă titlurile, alegându-le pe cele cu un alfabet altul decât cel latin. Voia să se convingă că acel cuvânt care îi răsunase în minte nu este altceva decât ecoul unei expresii pe care o auzise, mai mult ca sigur, pe undeva, în vacarmul de voci şi de limbi vorbite în acea parte a lumii. Dacă reuşea să descopere din ce limbă vine cuvântul, putea să se urce în avion şi să nu-şi mai facă griji, tot drumul până acasă, că aude voci şi că o ia razna. Când ajunse la raftul de jos, adunase deja opt cărţi. O deschise pe prima, un dicţionar de expresii în limba arabă, şi căută la litera „e" cuvântul „cheie". Îl găsi şi compară traducerea cu simbolurile din palmă. Nu semăna deloc, nici măcar pe departe. Făcu acelaşi lucru cu celelalte şapte dicţionare, căutând echivalentul în alfabetul chirilic, grec, chinezesc. Niciunul nu se potrivea.

„La naiba!"

Puse dicţionarele la loc şi se întoarse, dând să iasă din librărie, dar se opri brusc când ceva îi atrase atenţia pe etajera învecinată. Era o carte cu o fotografie pe copertă care înfăţişa o tăbliţă cu nişte semne de-abia vizibile. Nu erau identice cu simbolurile pe care şi le mâzgălise Liv în palmă, dar semănau destul de mult. Luă volumul şi îl deschise, descoperind cu surprindere că nu e un dicţionar de expresii, ci o carte de istorie. Coperta interioară îi provocă încă un şoc. Fotografia reprezenta o tăbliţă sumeriană veche de cinci mii de ani, cu înscrisuri într-o limbă de mult dispărută, pe care, prin urmare, nu ar fi avut cum să o audă în sala de aşteptare a

aeroportului. Răsfoi cartea, căutând alte imagini cu texte din Antichitate. Era pe punctul de a renunţa şi de a se grăbi înspre poarta de îmbarcare, când dădu peste ceva care îi atrase atenţia. Era fotografia unui cilindru din piatră sculptat, cu o gaură în mijloc. Sub el se găsea o fâşie lată de lut care fusese umed şi peste care fusese rulat cilindrul, lăsând în urmă un text de formă pătrată, alcătuit din liniuţe şi triunghiuri.

Erau identice cu cele din palma lui Liv.

Conform legendei fotografiei, era un sigiliu cilindric, o metodă antică de reproducere a mesajelor. Dacă se introducea un băţ sau o creangă în mijloc, putea fi rulat peste pământul sau lutul umed, dând la iveală mesajele scrijelite pe suprafaţa sa. De cele mai multe ori erau descântece aducătoare de belşug, pe care oamenii le lăsau la marginea lanurilor. Mesajul de pe acel sigiliu era însă nedescifrat. Era într-o scriere pe care arheologii o numeau „protocuneiformă" sau, mai poetic, „limba pierdută a zeilor", din cauza vechimii sale impresionante şi a faptului că nu mai putea fi descifrată, fiindcă înţelesurile i se pierduseră în timp.

„Minunat", îşi spuse Liv, „acum aud voci într-o limbă care n-a mai fost vorbită de aproape şase mii de ani. Ce descoperire menită să mă liniştească!"

Un anunţ în difuzoare, care-i chema pe ultimii pasageri ai zborului TK 7121 al companiei Cyprus Turkish Airlines în direcţia Newark, acoperi muzica ce răsuna în boxele din librărie.

Nu mai avea timp. Fugi la casă şi scoase din buzunar ultimele lire turceşti ca să plătească cartea. Avea s-o citească pe avion – asta în ideea că ajungea la timp ca să urce în el.

30

Fratele Grădinar aruncă o altă creangă ruptă în foc şi o ridică pe ultima, sperând că îi va dezvălui ceva ce celelalte nu făcuseră.

După întrunirea de mai devreme, organizase o echipă de grădinari care să cerceteze livada şi să adune toate crengile şi frunzele căzute cât timp mai era lumină afară. Ştia, din experienţele dureroase din trecut, că răspândirea molimei putea fi împiedicată doar dacă se acţiona rapid şi se dădea foc tuturor crengilor infectate.

Disecase cu grijă fiecare creangă infectată care îi fusese adusă, ca un medic legist care examinează un cadavru, căutând indicii despre posibila cauză a bolii. Nu găsise nimic. Nici ciuperci, nici insecte care să se fi aciuiat pe ramuri, nici gărgăriţe sau alţi paraziţi care infestau grădinile şi răspândeau o astfel de molimă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Aducea cu putregaiul uscat, dar se prindea prea repede de lemnul viu. Copacii arătau de parcă viaţa i-ar fi părăsit pur şi simplu – preschimbând seva în otravă, iar lemnul, într-o pastă uscată.

Rupse cu piciorul ultima creangă, cercetă surcelele uscate, apoi le aruncă în rugul aprins şi rămase cu privirea pironită la flăcări. Dacă l-ar fi întrebat cineva, ar fi dat vina pe fum pentru lacrimile din ochi, dar adevărul era că iubea grădina mai mult ca oricine. O îngrijise, o ocrotise şi o hrănise timp de peste patruzeci de ani, până când toţi îi uitaseră numele adevărat şi ajunseseră să-i spună, simplu, „Fratele Grădinar".

Iar acum grădina murea sub ochii lui şi el nu ştia cum să o salveze.

La ivirea zorilor, ajutoarele sale aveau să se întoarcă şi operaţia chirurgicală avea să înceapă. Trebuia să taie adânc, ca să se asigure

că boala nu se va răspândi. Era necesar, dar nu mai puţin dureros. Se imagină ca un tată în ajunul unei operaţii în care copilului său urma să-i fie sacrificat un membru pentru a i se salva viaţa. Dar el avea copii nenumăraţi şi nici o garanţie că vreunul dintre ei avea să supravieţuiască.

Aşa că rămase acolo, pe întuneric, cu fumul umplându-i ochii, simţind din când în când o mireasmă stranie de portocale, ca o amintire obsesivă a livezii din vremea în care era sănătoasă. Privi focul până când clopotele răsunară în adâncul muntelui, chemându-i pe toţi la slujba de vecernie. Era momentul în care locuitorii Citadelei se retrăgeau în dormitoarele lor, pentru a se odihni pe timpul nopţii. El îşi dorea să fie o noapte care să nu se sfârşească niciodată, căci se temea de ce aveau să aducă zorii.

31

Arkadian tocmai intrase pe uşă, când îi sună mobilul din buzunarul hainei.

— Nu răspunde! îi strigă soţia din bucătărie.

— Miroase grozav, îi răspunse el. Ce-ai făcut, tocană?

— Am pregătit-o special pentru bietul meu soţ invalid, ca să-şi recapete puterile, aşa că, dacă vrei să mănânci, îţi sugerez să-nchizi telefonul şi să-ncepi să faci pe bolnavul.

Arkadian scoase telefonul din buzunar şi verifică numărul.

— E de la lucru.

— Întotdeauna e de la lucru!

— Arkadian, zise, ţinând mobilul lipit între obraz şi umăr şi scuturându-şi sacoul cu greutate, încercând astfel să se grăbească pe cât posibil.

— Gabriel Mann e pe fir, zise operatorul. Insistă să vorbească cu dumneavoastră. Zice că vrea să se predea.

Arkadian deveni brusc atent, apucă telefonul cu mâna şi lăsă sacoul să-i alunece pe jos.

— OK, încearcă să-i depistezi locaţia şi pregăteşte o patrulă care să fie gata să intervină în caz că dăm de el.

— Am făcut deja asta, domnule. Să vă fac legătura?

— Da.

Se auzi un declic şi sunetele specifice unui loc aglomerat îi inundară urechile. Era un loc public, un bar, probabil.

— Arkadian la telefon, zise. Cu ce te pot ajuta?

— Îmi cer scuze că ţi-am stricat seara.

Arkadian aruncă o privire spre uşa bucătăriei, în care nu se afla nimeni, şi auzi zgomotul unor oale trântite cu năduf dincolo de

ea.

— Nu-ţi face griji. Unde eşti?

— Într-un loc cu mult mai sigur decât la închisoare. Ascultă, trebuie să te-ntreb ceva. Ai fost să le vizitezi pe Liv sau pe mama?

— Da.

— Când?

— În după-amiaza asta.

— Şi, cât timp ai stat acolo, ai vorbit cu Liv?

— Da.

— Ţi-a spus cumva că are de gând să plece?

Arkadian se încruntă.

— Nu. Nu pleacă niciunde. O ţin sub supraveghere medicală.

Auzi un oftat obosit la celălalt capăt al firului.

— A plecat, zise Gabriel. La scurt timp după ce ai fost tu la ea.

— E imposibil! Aş fi fost informat!

— De ce? Nu era arestată, iar tu eşti în permisie.

Arkadian rememoră detaliile vizitei sale. Îşi aminti cât de mică şi de vulnerabilă i se păruse Liv întinsă pe pat, atunci când el se ridicase să plece. În acea clipă îşi dădu seama de ceva.

— I-am dat înapoi geanta, zise. Criminaliştii terminaseră cu ea, aşa c-am folosit-o ca pretext ca să merg s-o văd. Avea şi paşaportul acolo.

— Cât de repede poţi să faci rost de listele de pasageri de la aeroport?

— Îmi trebuie mandat.

— O, fii serios, avem nevoie de mai multe informaţii, nu de un lanţ imbatabil de dovezi! Nu poţi să tragi nişte sfori?

— Dacă Liv vrea să părăsească ţara, e treaba…

— A părăsit ţara fiindcă e în pericol. Eu am evadat din închisoare din acelaşi motiv. Mi s-a întins o cursă. Mă aştepta cineva într-o celulă. Pot să ţi-l descriu, dar pun pariu că nu mai e acolo acum şi mă-ndoiesc c-o să găseşti informaţii despre el în baza de date. Gardianul m-a dus direct la el. Au pe cineva în interior.

Citadela s-a trezit la viaţă. A făcut o mişcare, încercând să ne reducă la tăcere, ceea ce înseamnă că Liv e în pericol, la fel şi mama, aşa cum s-a mai întâmplat.

Arkadian îşi aminti de ultima dată când Gabriel îl avertizase astfel şi simţi o înţepătură în braţ. Atunci avusese dreptate, rana lăsată de glonţ stătea mărturie.

— De tine depinde, zise Gabriel. Fă ce crezi că e mai bine! Te sun înapoi în zece minute!

Zgomotele din bar dispărură, şi Arkadian ascultă câteva secunde tonul. Din bucătărie auzi sfârâitul a ceva zemos căzând într-o tigaie încinsă, după care telefonul se cuplă şi fu transferat automat la unul dintre tehnicieni.

— Aţi găsit ceva?

— Nici o şansă! A folosit un telefon prin internet. Foarte greu de depistat, imposibil să-i găseşti locaţia într-un timp aşa de scurt.

— O să mă sune înapoi în zece minute, asta v-ar ajuta cu ceva?

— Nu prea. Ar putea utiliza un alt telefon, un alt server, un alt IP. Şi dacă ar folosi aceleaşi setări, ar trebui să-l ţii de vorbă vreo două ore ca să ne dai măcar o şansă. Apelurile prin internet pot fi direcţionate oriunde în lume.

— OK. Fă-o oricum!

Închise şi îşi privi sacoul mototolit şi abandonat pe podea, un simbol al serii plăcute pe care o plănuise. Se gândi la Liv şi la felul în care se uitase la preot cât timp se aflase cu ea în încăpere. Îi simţise frica – şi acum ştia şi de ce.

Intră în agenda telefonului şi căută numărul lui Yun Haldin. Yun era un fost partener care părăsise poliţia ca să-şi înceapă propria afacere. În prezent avea angajaţi o mulţime de foşti poliţişti şi avea contracte de pază cu ambele aeroporturi locale.

— Ai terminat, sau vrei să mori de foame? îi strigă soţia sa din bucătăria în care plutea aroma dulce-amăruie a tocanei cu usturoi.

Stomacul lui Arkadian chiorăi tare ca răspuns la întrebarea ei.

Găsi numărul lui Yun şi îl apelă.

32

Gabriel închise aplicaţia Skype şi căută pe Google un site pe care putea compara traseele de călătorie. Introduse detalii pentru zborurile de la Ruina-Gaziantep (oricare) la New York (oricare), apoi se uită în jur, la mulţimea care se strânsese odată cu lăsarea serii, şi aşteptă ca informaţiile să se încarce. Stătea la o masă mare, lângă un grup de turişti, aşezat puţin într-o parte, ca să dea senzaţia că e cu ei.

Cercetă cu atenţie încăperea, căutând orice detaliu care ar fi putut să pară ieşit din comun. Atâţia oameni tastau pe telefoanele lor, încât nu era de mirare că internetul mergea atât de încet. Îşi ridică ochii spre televizorul din colţul barului, pe care se transmiteau ştirile CNN, fără sunet. Pe ecran, un reporter stătea în faţa secţiei de poliţie din Ruina. Imaginea se schimbă şi Gabriel dădu nas în nas cu propria lui fotografie, pe care i-o făcuseră la arestare.

Se ridică repede de la masă, cercetându-şi absorbit telefonul şi fiind prin urmare nevoit să-şi ţină capul în jos, chipurile, şi se îndreptă spre ieşire. Aproape nimeni din bar nu se uita la televizor, dar era posibil să vadă aceeaşi informaţie şi fotografie pe telefoanele lor. Va ajunge cu siguranţă în ediţia de mâine dimineaţă a ziarelor, poate chiar şi în ediţia din acea seară a cotidienelor locale. Sperase la un pic mai mult timp.

Ieşi pe uşa principală în strada poleită de ploaie şi scoase o şapcă de baseball din buzunar, pe care şi-o puse pe cap, trăgându-şi-o peste ochi, în vreme ce pagina de căutare a zborurilor se încărcă în cele din urmă.

Erau o grămadă de zboruri din ambele aeroporturi. Prea multe

zboruri. Nu avea rost să se repeadă la unul dintre ele, încercând să o prindă pe Liv înainte să se urce în avion, mizând pe norocul de a nimeri aeroportul care trebuia. Avea nevoie de Arkadian şi de contactele lui, dar era prea devreme ca să-l sune din nou.

O luă în josul străzii şi deschise o altă aplicaţie care localiza punctele Wi-Fi gratuite. Semnalul era şi mai slab acum, că se îndepărtase de clădire, şi dură ceva până când harta apăru pe ecran. Un punctuleţ albastru pulsa în mijloc, arătându-i locul în care se afla, iar apoi apărură alte iconiţe în jurul lui. Era un *hotspot* în direcţia în care mergea el, la vreo două străzi distanţă, în apropierea spitalului. Băgă telefonul în buzunar şi grăbi pasul. Voia să ajungă la timp ca să-l sune pe Arkadian. Voia totodată să fie mai aproape de mama lui. Ştia că spitalul e primul loc în care l-ar fi căutat poliţiştii, de aceea se ţinuse departe de el, dar, până găsea o modalitate prin care să se asigure că Kathryn e în afara oricărui pericol, se simţea mai bine în apropierea ei – pentru orice eventualitate.

33

Arkadian avu nevoie de şapte din cele zece minute care îi fuseseră acordate ca să dea de fostul lui partener şi să-i spună de ce are nevoie. Restul fu uşor – prea uşor.

— E în avionul companiei Cyprus Turkish Airlines, zborul TK 7121 cu destinaţia Newark, zise Yun.

— La ce oră decolează?

— Acum cinci minute.

Arkadian se simţi uşurat, într-un mod straniu. Poate că era mai bine aşa. La urma urmei, Liv îşi dorise să meargă acasă.

— Mersi oricum, zise.

— N-ai de ce. Informaţia era disponibilă în sistem când am accesat eu baza de date.

Arkadian se încruntă.

— De ce?

— S-ar putea să fie o coincidenţă, dar se poate şi ca altcineva să fi făcut o cerere înaintea mea.

Arkadian se gândi rapid ce ar putea să însemne asta.

— Ai putea să afli cine a solicitat informaţiile înaintea ta?

— Sigur, aşteaptă puţin!

Auzi păcănitul unei tastaturi şi huruitul avioanelor în fundal. Se întrebă dacă unul dintre ele era cel în care se urcase Liv.

— Îmi arată un ID extern, zise Yun. Dar care a parvenit pe canalul albastru.

— Ce e ăla?

— Contul preautorizat al Poliţiei din Ruina. Asta înseamnă că cererea a fost făcută de la unul dintre calculatoarele din departamentul vostru de evidenţă a populaţiei. Cineva de acolo va putea să-ţi spună cine a cerut informaţiile.

„Au pe cineva în interior."

Telefonul începu să-i bipăie în ureche.

— Ascultă, Yun, mă mai sună cineva! Îţi rămân dator!

— Nu-ţi face griji! Dar vino să lucrezi pentru mine când te saturi de probleme şi de orele suplimentare!

— Aşa o să fac!

Întrerupse convorbirea şi duse din nou telefonul la ureche.

— Gabriel?

— Ceva veşti bune?

— Da şi nu.

— Adică?

— Ai avut dreptate şi avem o mare problemă.

34

Zborul TK 7121

Forţa de acceleraţie a motoarelor o împinse pe Liv în scaun şi făcu picăturile de ploaie să alunece de pe fereastră în clipa în care avionul luă viteză. În spatele luminilor aeroportului, vedea vârfurile frânte ale Munţilor Taurus înălţându-se pe cerul indigo. Le urmări până când aparatul se înclină uşor în spate şi roţile se ridicară cu un trosnet de pe pistă. În aceeaşi clipă, simţi un nod tot mai mare în stomac, de parcă ceva înlăuntrul ei ar fi fost legat de pământ şi ar fi fost tras acum departe de el, cu o forţă insuportabilă, pe măsură ce avionul prindea viteză. Rămase fără aer, se încovoie şi se strădui din răsputeri să respire. Era conştientă că pasagerul care stătea lângă ea se aplecase în direcţia ei, cu chipul întunecat de îngrijorare. Încleştarea se înteţi, până când Liv avu senzaţia că ar putea-o absorbi prin podeaua avionului; apoi, ceva cedă şi ea trase o gură adâncă de aer. Urmară un val de greaţă şi aceleaşi furnicături pe întreg corpul pe care le simţise în sala de aşteptare. Forţa G a avionului care urca nu o ajuta nici ea. Se întoarse şi încercă să-i zâmbească bărbatului aşezat lângă ea, mormăind ceva despre starea de nervi, după care închise ochii şi respiră încet şi adânc. Începea să se sature de toată povestea aceea. Era ca şi cum cineva ar fi avut o păpuşă voodoo cu chipul ei, în care înfigea ace după cum avea chef.

Avionul viră şi senzaţiile delicate dinăuntrul ei se rostogoliră şi ele în mod sincron. Continuă să tragă aer în piept, până când greaţa se risipi şi se simţi îndeajuns de întremată ca să deschidă ochii.

Afară se zăreau stelele care începeau să străpungă cerul tot mai întunecat, şi, sub ele, ca o pată strălucitoare, luminile din Ruina,

adăpostite la poalele muntelui. Îşi imagină că fiecare lumină e un om şi că una dintre ele îl reprezintă pe Gabriel.

„Dacă ai ocazia, pleacă cât mai departe de Citadelă! Stai într-un loc sigur – o să te caut eu!“ îi spusese el.

După ce va ajunge la Newark, îşi va limpezi gândurile şi îşi va recupera memoria, îl va suna şi vor sta de vorbă. Avea atât de multe întrebări despre ce se întâmplase în Citadelă, dar şi despre el! Deabia dacă-l cunoştea, şi totuşi, în toată ciudăţenia şi grozăvia evenimentelor din ultimele săptămâni, la el i se întorceau fără încetare gândurile. Şi el strălucea, la fel ca luminile pe care le privea acum. Avionul se zgâlţâi uşor când fu prins într-o turbulenţă şi sub Liv luminile începură să dispară, stingându-se una câte una, de parcă cineva ar fi apăsat pe un întrerupător uriaş, cufundând în beznă un întreg cartier odată.

Aprinse lumina de citit din plafon. Simbolurile întunecate din palmă ieşiră în evidenţă pe pielea ei palidă, bătându-şi încă o dată joc de ea, cu misterul lor nedezlegat. Scoase cartea din buzunarul scaunului din faţă şi îi privi coperta. Se numea *Misterul limbilor pierdute.* Poate avea să găsească acolo nişte răspunsuri.

La opt rânduri mai în spate, un bărbat voinic îmbrăcat în costum stătea înghesuit într-un scaun de la clasa economică gândit pentru cineva având jumătate din statura lui. Ochii îi erau pironiţi pe părul blond al lui Liv, care strălucea în semiîntunericul din cabină. Tânăra îşi ţinea capul în jos, citea. Bărbatul se întrebă ce anume. Îi plăceau cărţile. Erau pline de cuvinte, iar cuvintele erau magice pentru el. Aşa îşi căpătase porecla când stătuse prima oară în închisoare: *Dick*, prescurtarea de la „Dicţionar“. Uneori, oamenii încercau să-şi bată joc de numele lui, de parcă ar fi avut o conotaţie vulgară, dar nu-i ţinea mult. Îşi dădea seama cine îl rostea corect şi cine îi spunea de fapt altfel – *sculă, carici, penis*. Asta e problema cu limba. Are atâta putere, dar îţi scapă printre degete. Trebuie să te concentrezi asupra cuvintelor şi să le foloseşti corect ca să transmiţi

mesajul pe care îl doreşti. De aceea lui îi plăceau cuvintele tari. Cuvintele pure. Cuvintele care aveau un singur înţeles. Cuvântul pe care îl savura în prezent era acesta: *Noroc-chior.*

Când atacul pus la cale în închisoare nu reuşise, i se spusese că misiunea lui s-a încheiat. Nu era vina lui, pur şi simplu asta era situaţia. Era prea uşor de recunoscut, iar martorul scăpase. Aşa că i se dăduse o altă însărcinare.

Se dusese la hotel, îşi luase lucrurile şi se îmbrăcase cu un costum larg, care-i acoperea tatuajele şi care era croit special ca să-i ascundă formele. Apoi îşi pieptănase părul şi plecase spre aeroport, arătând ca un om de afaceri banal, care-şi ieşise din formă şi care se îndrepta spre Dumnezeu ştie unde. Dar Dumnezeu ştiuse. Făcuse să se întâmple toate astea, ca Dick să ajungă la locul potrivit în momentul potrivit. Soluţia perfectă se ivise ca din întâmplare.

Noroc-chior.

Dacă în celulă lucrurile ar fi decurs conform planului, nu ar mai fi ajuns la aeroport şi fata ar fi scăpat. Iar ea era cea mai importantă dintre cele trei ţinte. Era cea mai periculoasă pentru Biserică şi trebuia redusă la tăcere. Iar tăcerea era cea mai mare putere pe care o poate exercita cineva asupra altcuiva, capacitatea de a-l lăsa fără cuvinte. Învăţase asta în închisoare. De fiecare dată când voiau să-l pedepsească, îi luau cărţile. Dar nu-i puteau lua şi cuvintele din minte. Nu atâta timp cât era în viaţă. Şi avea atâtea cuvinte în capul lui, cele mai bune cuvinte! I le dăduse Isaia – numele unui profet, dar şi al bătrânului îngrijitor care plimba căruciorul cu cărţi pe coridoarele aripii E a închisorii.

„Îţi plac cuvintele“, îi spusese odată, pe când trecea cu paşi târşâiţi prin faţa celulei lui. „Uită-te la asta! Aici sunt toate cuvintele de care o să ai nevoie vreodată.“

Dick nu mai citise Biblia până atunci. Nu-i trecuse prin cap. Dar, de când se apucase, o recitise de sute de ori, până când cuvintele începuseră să curgă prin el aşa cum îi curgea sângele în vine. Şi le zgâriase chiar pe cele mai puternice dintre ele direct pe

piele, aşa că era şi el ca o carte, miruit cu descântece care să țină răul la distanță, chiar şi atunci când dormea şi limba îi era nemişcată.

De-u-te-ro-no-mul

A-po-ca-lip-sa

Ne-fi-lim

Asta era el, un Nefilim, unul dintre uriaşii legendari pomeniți în *Facerea.* O creatură a Domnului. Un păzitor.

Şi asta făcea acum, în semiîntunericul din cabină, o păzea pe Liv, în vreme ce cotierele îl înțepau în coapse, iar genunchii i se frecau de scaunul din față. Odată ajunsă acasă, fata se va simți în siguranță. Şi atunci va ataca el.

Atunci îi va răpi cuvintele şi o va reduce la tăcere pe vecie.

35

Gabriel iuţi pasul pe strada care ducea la spital. În clipa în care Arkadian îi spusese că mai verificase cineva lista cu pasageri, ştiuse. Forţele malefice ale Citadelei făceau un efort coordonat de curăţenie: întâi cu el, apoi cu Liv, şi următoarea avea să fie mama lui.

Se concentră pe sunetul paşilor săi pe caldarâm, care îl aduceau tot mai aproape, cu fiecare mişcare. Ajunse la colţ şi o luă pe Strada Asklepios. Nu era tocmai prudent să alerge astfel pe străzi, după ce fotografia îi apăruse la ştiri, dar trebuia să aleagă între precauţie şi grabă. După ce parcurse o treime din stradă, o luă pe una dintre străduțele perpendiculare, ţinându-se cât mai aproape de clădiri. În faţă, strada se termina într-o intersecţie unde se înălţa aripa nou construită a spitalului, lucind de la ploaie şi de la lumina reflectată în ea. Cercetă ferestrele de la etajele superioare, încetinind paşii pe măsură ce se apropia de intersecţie, atent să nu iasă în evidenţă pe o stradă principală pe care puteau fi parcate şi maşini de poliţie. Se opri la câţiva metri de spital şi se uită la el, ascuns la umbra clădirilor.

Clădirea principală se întindea pe toată lungimea străzii. La un capăt, era lipită de zidurile din piatră ale unei aripi mai vechi, iar la celălalt, un pasaj acoperit o lega de o clădire mai mică, tot din piatră, care aducea cu un castel. Aceasta era fosta secţie de psihiatrie în care recepţionista îi spusese că e internată mama lui.

O maşină trecu în viteză pe lângă el, cu un vâjâit, iar el se folosi de zgomotul cauciucurilor ca să disimuleze sunetul propriilor paşi grăbiţi pe pavajul ud şi traversă strada. Ferestrele de la parter erau acoperite cu panouri din scânduri, la fel şi o uşă care servise

odinioară drept intrare. Undeva sus, în partea laterală a clădirii, se înălța o schelă. Era dintre acelea folosite de muncitori ca să ridice materialele, dar de ea nu atârna nici o frânghie care i-ar fi înlesnit accesul, fiind toate făcute colac şi prinse bine de stâlpii platformei. Multe dintre ferestrele de lângă schelă erau întunecate, dar nu toate. În spatele a două dintre ele se zărea lumină – una din mijlocul şirului, alta din capăt –, ambele fiind situate la etajul al patrulea. Recepţionista spitalului îi spusese că mama lui e internată în salonul 410. Era destul de sigur că era fereastra din mijloc. Trase adânc aer în piept, relaxându-se puţin, acum, că reuşise cel puţin să o localizeze.

Şi atunci simţi vibraţia.

La început crezu că e un tunet care se rostogolea printre nori, dar, când pământul începu să se mişte şi un sunet ca de metrou dudui de undeva de sub picioarele lui, îşi dădu seama ce e.

Se îndepărtă de clădirea lângă care se afla, păşind nesigur pe pământul care se zgâlţâia, în vreme ce cutremurul punea stăpânire pe oraş. Se opri în mijlocul drumului, departe de orice bucăţi de moloz care l-ar fi putut răni în cădere, cu picioarele depărtate, şi se uită din nou la fereastra de la etajul patru. Tremurul se înteţi şi duduitului i se alătură vaietul ascuţit a sute de alarme de autoturisme, declanşate de cutremur. În momentul acela, chiar când zgomotele şi tremuratul atinseră punctul culminant, toate luminile din oraş se stinseră.

În spital, întunericul brusc fu urmat de ţipete de spaimă ce răsunau de-a lungul coridorului, venind din clădirea principală.

Ulvi reuşise să se adăpostească sub tocul unei uşi şi se ţinea de un perete ce se zbătea să-i scape din strânsoare. Se auzi o bufnitură undeva pe hol, când un obiect greu căzu într-unul dintre saloanele parţial renovate. Afară, alarmele maşinilor zbierau pe străzi ca o fiară scăpată din lanţ. Pentru Ulvi, sunetul echivala cu o oportunitate.

Când cutremurul se va sfârşi, toţi vor fi ocupaţi şi dezorientaţi. Nimeni nu va veni în fugă să vadă ce s-a întâmplat, dacă o alarmă va începe să sune în aripa aceea îndepărtată. Iar accidente au loc tot timpul atunci când sunt cutremure – ziduri care se prăbuşesc, sticle care se sparg, cabluri electrice rupte care fac scurtcircuit. Era ocazia perfectă. Nu trebuia decât să scape de poliţist. Se ţinu bine, până când clădirea încetă în cele din urmă să se mai zgâlţâie. Ţipetele îndepărtate se auziră dintr-odată mai tare în liniştea care se lăsase brusc şi lor li se alăturară piuiturile alarmelor aparatelor medicale din tot spitalul.

În faţă, Ulvi zări silueta poliţistului, care îşi desprinse mâna de pe tocul unei uşi şi păşi pe coridorul plin de praf. Se uita spre un cerc de lumină palidă de la capătul culoarului, de unde proveneau majoritatea sunetelor. Generatorul de urgenţă pornise în clădirea principală, dar coridorul pe care se aflau ei era în continuare cufundat în întuneric.

— Crezi c-ar trebui să verificăm siguranţele? întrebă Ulvi, înaintând pe coridor în direcţia luminii. Cineva trebuie să pornească din nou curentul.

— Nu! i-o luă poliţistul înainte. Rămâi aici şi verifică pacienţii din saloane! Asigură-te că n-a fost nimeni rănit!

Ulvi se opri şi îl urmări cu privirea pe poliţistul care o luase pe coridor, până dispăru după colţ. Zâmbi. Nu-l văzuse niciodată intrând în salonul călugărului şi riscase, mizând pe acea observaţie, pentru a-şi crea oportunitatea. Dacă poliţistul îl evita pe călugăr la lumina zilei, nici în ruptul capului nu ar fi intrat în salonul cufundat în beznă. Ulvi se oferise intenţionat să verifice luminile, pentru a-l face pe poliţist să se ofere el voluntar în schimb. Şi o făcuse, aşa că preotul era acum singur. Scoase cheile salonului din buzunar şi se folosi de lumina de la telefonul mobil pentru a găsi uşa cu numărul 410.

„Doamnele au prioritate", se gândi, apoi o porni prin beznă spre salonul lui Kathryn Mann.

36

Gabriel se uită în sus la clădirea spitalului, ascultând vaietele pacienţilor, amestecate cu miile de alte sunete fărâmițate, ce se ridicau din tot oraşul aflat în stare de şoc.

În aripa principală se zărea licărul slab al luminilor portocalii de urgenţă, dar anexele erau cufundate în beznă. Îşi aținti privirea asupra pătratului întunecat al ferestrei unde credea el că se află salonul mamei sale, poruncindu-i în gând să se arate la geam, ca să ştie că e teafără. În spatele lui, o maşină intră pe stradă, cu faza lungă a farurilor aprinsă. Gabriel se ascunse şi mai mult în umbră, cu ochii pironiţi în continuare asupra ferestrei întunecate de la etajul al patrulea. Maşina se apropie şi dispăru după colţ, luminând pentru o secundă clădirea întunecată din faţă. Gabriel zări pe cineva la fereastră. Era prea întuneric a discerne detaliile, dar apucase să vadă gulerul alb al unei sutane preoţeşti şi asta fu îndeajuns ca să-l alarmeze. Poate că bărbatul se afla acolo ca să verifice starea pacienţilor. Poate că nici măcar nu era salonul mamei lui. Dar nu avea de gând să rişte. Citadela încercase deja să îl anihileze pe el, şi ştia că erau şi pe urmele lui Liv.

Traversă în fugă strada plină de moloz, îndreptându-se spre parcarea subterană, uitând de orice măsuri de precauție şi de propria siguranță. Trebuia să ajungă la mama lui, cât mai repede.

Bariera clipi când trecu pe lângă ea şi o luă în josul rampei, calea fiindu-i luminată de alarmele maşinilor parcate, care pâlpâiau intermitent. Se năpusti pe uşa care dădea spre scări şi o luă vijelios în sus, sărind câte trei trepte deodată, apucând balustrada ca să-şi ia avânt de fiecare dată când lua colțul. Deja îşi simțea picioarele obosite. Fuga până la spital îi consumase mare parte din energie şi

nu mai funcţiona decât pe baza adrenalinei şi a fricii. Îşi imagina scena care ar fi putut avea loc chiar în acel moment în salonul mamei lui: preotul întorcându-se cu spatele la fereastră şi îndreptându-se spre pat. Spitalul era în haos. Kathryn ar fi fost o pradă uşoară. Nimeni n-ar fi auzit nimic. Preotul putea să nu se grăbească dacă voia, dacă pentru asta se afla acolo.

Gabriel ajunse la parter şi se opinti în sus, ajutându-se de braţe şi de balustradă. Muşchii de la picioare parcă îi luaseră foc şi gâfâia. Îi luase vreo zece secunde să urce la primul nivel, dar deja încetinea. Mai avea de urcat patru etaje, şi apoi trebuia să se repeadă de-a lungul pasarelei care făcea legătura între cele două clădiri, în direcţia fostei secţii de psihiatrie. Mama lui se afla la un minut distanţă, în cel mai bun caz.

Un minut. Poate puţin peste.

Mult prea mult.

37

Kathryn Mann îl urmărea pe preot, din fortăreața fragilă a patului ei, ca şi cum ar fi urmărit un urs plimbându-se prin cameră. Bărbatul îi vorbea, dar auzul ei era prea afectat şi vaietul ascuțit al fricii se auzea prea tare în mintea ei ca să-şi dea seama ce-i spune. Chipul bărbatului era împietrit într-o expresie de blândețe, care însă nu i se reflecta în ochi. Poate că îi spunea cuvinte liniştitoare, ca să o liniştească în urma cutremurului şi să se asigure că nu pățise nimic – dar ea era îngrozită.

Se îndoia că ar fi avut puterea să i se opună sau să fugă dacă ar fi fost cazul. Părea atât de solid şi de puternic, iar pe ea cutremurul o zguduise, zdruncinându-i echilibrul şi aşa fragil. Se simțea slăbită şi îi era rău. Încăperea se învârtea cu ea şi îl vedea pe preot când clar, când neclar, pe măsură ce acesta se apropia de pat. Simți o smucitură când bărbatul îi împinse patul la locul său de lângă perete, de unde fusese mişcat de cutremur. Apoi îl ocoli şi ajunse lângă ea, vorbindu-i în continuare. Se aplecă şi întinse mâna după ceva în spatele ei, în vreme ce ea prindea frânturi din ceea ce-i spunea:

— …Nu-ți face griji. O să se termine în curând…

Camera se clătină când îi scoase o pernă de sub cap.

Capul i se rostogoli într-o parte, şi ea îşi aținti privirea asupra uşii. Era prea slăbită ca să se împotrivească, să fugă, sau măcar să strige după ajutor. Se gândi la Gabriel şi la cât de dureros era că nu avea să-l mai vadă niciodată. Spera că va veni şi va găsi jurnalul, chiar dacă va ajunge prea târziu ca s-o salveze. Băiatul ei frumos, care semăna atât de mult cu tatăl lui…

Şi în acea clipă, împinsă parcă de nevoia ei de a-l mai vedea o

dată, uşa se deschise încet.

La început, Ulvi nu băgă de seamă. Se concentra asupra gâtului femeii, încercând să se hotărască dacă s-o sufoce cu perna sau să i-l rupă pur şi simplu, ca să termine mai repede.

— Totul e în ordine?

Întoarse capul şi îl văzu pe poliţist.

Ulvi se simţi cuprins de un val de ură. Se gândise că idiotul nu îi va mai sta în cale, cel puţin până când va reveni curentul, dar se părea că dobitocul ăla enervant nu era în stare nici măcar să ducă la bun sfârşit o însărcinare simplă.

— E-n regulă, zise, aranjând perna ce aproape că devenise o armă a crimei.

Poliţistul îi privea din pragul uşii, plimbându-şi privirea scrutătoare de la femeie la el şi înapoi.

— L-ai verificat pe călugăr?

În Ulvi continua să fiarbă ura.

— Nu, nu încă.

Poliţistul dădu uşor din cap, de parcă răspunsul i-ar fi dezvăluit ceva.

— Păi, atunci, poate ar trebui s-o faci!

Ulvi simţi o dorinţă aproape insuportabilă de a-i tăia gâtul, dar, cel puţin în încăperea aceea, jurisdicţia poliţistului o surclasa pe a lui. Femeia era arestată şi, prin urmare, era în custodia lui. Aşa că îşi reprimă instinctele violente şi ieşi din salon fără o vorbă.

Afară, coridorul era încă în beznă şi fu nevoit să pipăie pereţii pentru a găsi drumul spre salonul călugărului. Ajunse în faţa uşii şi aruncă o privire în spate. Poliţistul era acolo, urmărindu-l. Îi vedea silueta profilându-se în lumina difuză provenită din clădirea principală. De ce îşi alesese tocmai seara aceea ca să se transforme într-un poliţist ca la carte?

Dar n-avea importanţă.

Trebuia să se ocupe şi de călugăr. Avea să-l omoare rapid şi să se întoarcă să termine ce începuse. Iar dacă poliţistul va fi tot acolo,

va trebui să moară şi el. Acum, că fata dispăruse, Ulvi avea o mărgea în plus în buzunar.

38

Spaima care o cuprinsese pe Kathryn cât timp se aflase preotul în încăpere, inundând-o, se coagula acum încet înlăuntrul ei.

— Vă simţiţi bine? o întrebă poliţistul, păşind înăuntru şi închizând uşa în urma lui.

Ea încuviinţă, forţându-se să schiţeze un zâmbet care se pierdu în întuneric.

Cum lumina slabă de pe coridor nu mai intra în încăpere, aceasta era cufundată aproape în întregime în beznă. De când nu mai auzea aşa de bine, din cauza exploziei, Kathryn observase că celelalte simţuri i se ascuţiseră, ca să compenseze acea lipsă. Îi simţea mirosul poliţistului care înainta, mutând aerul din încăpere cu fiecare mişcare: cafea, balsam de rufe şi un soi de dezinfectant care îmbibase probabil materialul uniformei de la atâta stat pe scaunul de pe coridorul spitalului, curăţat cu regularitate.

Bărbatul apăru în faţa ferestrei, o siluetă profilându-se pe cerul nopţii. Un colţ de lună se ridicase deasupra acoperişurilor, amintindu-i lui Kathryn de secretul pe care îl ducea cu ea. Îi simţea povara, la fel cum probabil o simţise şi tatăl ei, păstrându-l atâţia ani. Simţi cum aerul se deplasează din nou când poliţistul se îndepărtă de fereastră şi se apropie de pat, aducând cu el şi mirosul de dezinfectant.

— Nu eram sigur de preot, zise, parcă pentru sine. De-aia m-am întors, ca să m-asigur.

O mână flutură în întuneric şi îi acoperi gura şi nasul lui Kathryn, tăindu-i respiraţia şi împiedicând-o să mai scoată vreun sunet. Poliţistul purta mănuşi chirurgicale – de aici mirosul de antiseptic.

Kathryn se smuci, încercând să se elibereze, dar bărbatul era deja deasupra ei, imobilizând-o şi ţintuind-o cu genunchii de saltea. Încercă să-şi scuture capul dintr-o parte în alta, sperând să scape de strânsoarea mâinii lui, ca să poată ţipa, dar mănuşa de cauciuc o prinse de pielea obrazului şi o ţinu bine.

Bărbatul îşi apropie faţa de a ei.

— Şşt, zise, linişteşte-te!

Îi suci capul într-o parte, ca să-i dezvelească gâtul, şi Kathryn simţi că o atinge cu un obiect ascuţit şi rece. Cuprinsă de panică, îşi mobiliză şi ultimul strop de energie, îşi arcui spatele şi, proptindu-se de salteaua tare a patului, îl împinse, făcându-i mâna să alunece de pe faţa ei. Reuşi să ţipe o jumătate de secundă, până când mâna bărbatului o apăsă mai tare pe faţă şi poliţistul îşi schimbă poziţia, lăsându-se cu toată greutatea pe braţele ei ca s-o imobilizeze.

Îi suci din nou capul, mai violent de data aceasta, şi ea simţi aceeaşi apăsare, aproape ca o muşcătură. Avu senzaţia că un vampir se înfruptă din ea pe întuneric şi îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că va muri.

Se gândi la secretul pe care doar ea îl cunoştea în acel moment şi se întrebă care va fi soarta lui. Poliţistul – dacă era cu adevărat poliţist – era conştient că încăperea avea să fie considerată loc al crimei şi că fiecare centimetru urma să fie examinat în căutare de probe. Mănuşile de cauciuc erau o dovadă a precauţiei sale. Dacă va găsi carnetul ascuns sub saltea, Kathryn se îndoia că cineva îi va descoperi vreodată conţinutul. Tot ce realizaseră ei în acel timp, în miile de ani în care aşteptaseră ca profeţia să se îndeplinească, toate vor fi fost în zadar.

Lacrimile îi şiroiau pe obraji în vreme ce se gândea la cât de nedrept era totul. Îi era ciudă pe ea fiindcă era prea slabă ca să opună rezistenţă, dar soarta le fusese potrivnică încă de la început. Îi părea rău că îl părăsea pe Gabriel, dar tatăl ei avea s-o aştepte dincolo, la fel şi John. Avea să-şi reîntâlnească soţul. Începu să se liniştească, acceptându-şi soarta, în vreme ce simţea cum răceala i se

răspândeşte în trup, de la gât în jos, de parcă moartea s-ar fi infiltrat deja în ea.

În acea clipă, uşa se dădu de perete şi Gabriel se năpusti din întuneric înspre patul ei.

39

Gabriel se repezi asupra bărbatului aplecat deasupra patului, lovindu-l în plin şi izbindu-l de perete. Tipul era înalt şi solid şi fără îndoială înarmat, dar Gabriel aterizase deasupra lui, ceea ce-i dădea un uşor avantaj.

Îl prinse de mâna dreaptă – cea în care şansele ca el să ţină o armă erau mai mari – şi îl lovi puternic cu cotul în încheietură, amorţindu-i-o şi forţându-i tendoanele să lase să cadă obiectul pe care îl strângeau. Se auzi un geamăt de durere şi ceva zdrăngăni pe duşumea, prea uşor ca să fie un pistol. Gabriel îi dădu mâna la o parte şi zări pentru o clipă figura bărbatului de sub el: nu era preotul, ci un poliţist. Întinse mâna spre teaca pistolului, dar bărbatul i-o luase înainte. Şi-l scosese deja pe jumătate şi îl îndreptase înspre el. Gabriel îl apucă şi îl lovi cu capul. Simţi o pocnitură şi un lichid scurgându-i-se pe frunte, când osul gros al acesteia atinse cartilagiul fragil al nasului poliţistului. Bărbatul strânse mai tare pistolul, din reflex, ca răspuns la durere – dar nu urmă nici o împuşcătură. Indiferent ce marcă ar fi fost, pistolul avea o piedică, care era încă pusă.

Gabriel smuci arma şi mai tare, acum, că ştia că nu se va descărca, scuturând-o de câteva ori şi ridicând-o, încercând s-o smulgă din strânsoarea poliţistului. Îl mai lovi o dată cu capul, provocând alt geamăt de durere şi simţindu-şi din nou fruntea umedă, acolo unde sângele i se scurgea de la prima lovitură. După o ultimă smucitură violentă, degetul poliţistului cedă şi Gabriel îi smulse arma din mână.

Bărbatul urla de durere şi se zvârcolea pe podea, înnebunit, lovindu-l pe Gabriel, care se izbi cu capul de perete şi ameţi uşor, în

vreme ce poliţistul se smucea în continuare sub el, încercând să se elibereze. Gabriel avea acum pistolul, dar îl apucase de ţeavă. Lucrurile se derulau cu prea multă repeziciune ca să-l întoarcă, pentru a putea trage cu el, aşa că se repezi la poliţist, folosind arma ca pe un ciocan. Prima lovitură trecu pe lângă capul bărbatului, fără să-l nimerească. Gabriel primi apoi un pumn în zona rinichilor, care-l lăsă fără suflare. Ridică din nou pistolul, dar poliţistul îl lovi primul şi avu noroc. Îi nimeri braţul şi pistolul îi zbură din mână lui Gabriel, zăngănind în întuneric.

Acum niciunul nu mai era înarmat.

Poliţistul profită de ocazie şi se ridică cu greutate în picioare, ocoli patul şi se repezi afară. Gabriel o luă la fugă după el, dar se opri în cadrul uşii ca să cerceteze coridorul, ţinându-şi capul plecat în caz că bărbatul ar fi avut încă un pistol. Nu avea însă de ce să-şi facă griji. Poliţistul nu-şi dorea decât să scape. Gabriel îl văzu dispărând după colţ, înspre clădirea principală. Se gândi să-l urmărească, dar picioarele îi erau prea obosite după cât alergase pe scări şi, în plus, altceva, mult mai grav, îl îngrijora acum.

Îşi scoase telefonul din buzunar şi îl activă ca să caute pistolul. Era un Beretta PX4 – nu chiar o armă standard a poliţiei. Îl ridică, îi verifică piedica şi şi-l îndesă la brâu. Apoi se întoarse spre mama lui, care zăcea nemişcată pe pat. Ceea ce îl îngrijora era tăcerea ei. Nu se mişcase şi nu scosese niciun sunet de când dăduse el buzna în încăpere, izbindu-l de pereţi pe bărbatul care o atacase.

— Hei! zise, aplecându-se deasupra ei. Eşti teafără?

Îi lumină chipul cu telefonul. Avea o paloare cadaverică, dar ochii îi erau deschişi.

— Gabriel… zise, zâmbindu-i. Ştiam c-o să vii.

Gabriel îi luă mâna în mâna lui. Ochii ei păreau să privească drept prin el.

Observă ceva pe gâtul ei şi îndreptă lanterna într-acolo. Dintr-o rană mică, cu margini neregulate, curgea puţin sânge. Rana era prea mică ca să fi fost provocată de un cuţit. Marginile neregulate

sugerau că obiectul care o înțepase fusese smuls atunci când îl lovise pe polițist, aruncându-l pe podea. Gabriel mătură duşumeaua cu lanterna şi văzu seringa sub pat, cu pistonul împins aproape complet. O ridică şi o mirosi. Nu avea niciun miros. Lichidul din interior era transparent. Putea să fie orice, orice substanță care ar fi paralizat instantaneu un adult.

Privi chipul mamei sale, arătându-i seringa.

— Ți-a injectat ceva. Trebuie s-aduc un doctor, să aflu ce anume. Să vedem ce se poate face ca să-ți elimine substanța din organism. Rezistă, bine?

Dădu să plece, dar Kathryn îl prinse de mână.

— Rămâi cu mine, zise. E prea târziu. N-o să găseşti pe nimeni la timp. Simt cum îşi face deja efectul.

Gabriel fierbea de mânie. Ştia că mama lui are dreptate. Chiar dacă ar fi reuşit să găsească un doctor, erau slabe şanse să îl convingă să facă nişte analize urgente pentru a determina ce antidot putea fi administrat. Dar Gabriel refuza să se dea bătut. Trebuia să existe o cale. Se afla într-un spital şi undeva în clădirea aceea se găsea ceva sau cineva care îi putea salva viața mamei lui. Şi atunci îşi dădu seama ce anume.

Îi puse pistolul în mână.

— Dacă polițistul, sau preotul, sau oricine altcineva se-ntoarce ca să-ți facă rău, foloseşte-l! Mă-ntorc repede! Îți promit.

Apoi o sărută pe frunte şi se repezi afară din salon.

40

Gabriel ştia că orice misiune are la bază două componente: un obiectiv şi o soluţie.

Prima parte era rezolvată. Trebuia să afle ce otravă îi curge prin vene mamei lui, şi singura persoană care putea să-i spună asta era poliţistul. A doua parte a problemei era să-l găsească.

Încercă să-i anticipeze următoarea mişcare, ca să i-o poată lua înainte. Avea să evite zonele aglomerate, ca să nu fie văzut, dar voia şi să iasă din clădire cât mai repede cu putinţă, înainte să revină curentul. Lifturile nu funcţionau, aşa că nu putea coborî decât pe scări, iar primele peste care avea să dea erau cele pe care urcase, cele care duceau în parcarea subterană – locul perfect pentru o ambuscadă. Dacă reuşea să ajungă acolo înaintea lui…

Înaintă pe coridor, îşi băgă capul pe o uşă şi intră într-un salon pustiu. Înăuntru, podeaua era acoperită cu uneltele muncitorilor şi materiale de construcţie, căzute pe jos în timpul cutremurului. Zări o pereche de mănuşi de lucru în învălmăşeală şi le ridică, îndreptându-se spre fereastră. Geamul era blocat cu o scândură pe care o desprinse dintr-o singură mişcare.

Aerul rece al nopţii îl izbi când păşi afară, pe platforma pe care o zărise din stradă. Eşafodajul se zgâlţâi, de parcă cutremurul l-ar fi desprins de clădire. Dar nu era momentul să fie prudent.

Desfăcu una dintre frânghiile încolăcite şi o lăsă să cadă dincolo de marginea platformei. Era prea întuneric ca să vadă ceva, dar o auzi lovindu-se de caldarâm, patru etaje mai jos. Celălalt capăt era înfăşurat pe un scripete prins de platformă. Gabriel trase de frânghie, ca să-i încerce rezistenţa, apoi şi-o trecu în jurul piciorului drept, peste spate şi în jurul braţului stâng.

Antrenamentele la care luase parte cât timp servise în forţele speciale induseseră şi ore de coborâre în rapel – de pe clădiri, din elicopter, de pe poduri. De obicei, făceau asta echipaţi cu hamuri şi frânghii speciale, dar el o mai făcuse şi cu o frânghie simplă, utilizându-şi greutatea pe post de frână. Nu era confortabil, dar era eficient, şi oricum nu avea altceva la dispoziţie. Îşi îndesă mănuşile pe mâini, se lăsă pe spate ca să creeze presiune şi îşi ridică picioarele de pe platformă.

Frânghia scârţâi şi se întinse când îşi începu coborârea. Era făcută dintr-un nailon grosolan, perfectă pentru a urca cu ajutorul ei găleţi pline cu ciment, dar nu atât de grozavă când îţi intra în carne. Cu echipamentul potrivit, Gabriel putea coborî patru etaje în câteva secunde, dar, dacă ar fi încercat asta acum, şi-ar fi jupuit pielea de pe mâini, cu sau fără mănuşi.

Se gândi din nou la poliţist, încercând să-şi dea seama unde se află în acel moment. Probabil ajunsese la parter. Continuă să coboare cu grijă, lăsând frânghia să alunece pe lângă trupul lui pe cât de repede îndrăznea, până când simţi caldarâmul în apropiere. Dădu drumul frânghiei şi se lăsă să cadă pe ultimii doi metri, aterizând controlat, pe vine. Îşi desfăcu frânghia din jurul trupului şi o scutură uşor, ca să vadă cât de lungă e.

Se grăbi înspre rampa ce dădea în parcarea subterană, aruncă un capăt al frânghiei în jurul barei de sus a mecanismului care acţiona bariera şi o prinse cu mâna rămasă liberă. O trase în spaţiul dintre barieră şi perete, lăsând ambele capete ale frânghiei pe caldarâm şi aşezându-se pe vine afară, lângă zid, ca să nu fie văzut din parcare. Întreaga operaţiune nu-i luase decât câteva secunde.

Acum nu trebuia decât să aştepte.

În jurul lui se auzeau zgomotele oraşului în care domnea haosul: ţipete în depărtare, voci ridicate, sirene de toate felurile, încercă să le ignore şi să se concentreze asupra sunetului pe care aştepta să-l audă – cel făcut de cineva care aleargă.

Îşi încolăci strâns ambele capete de frânghie în jurul braţelor,

ca să le ţină mai bine.

Timpul se scurgea foarte încet. Se gândi la mama lui, care zăcea singură în întuneric, în vreme ce otrava i se răspândea tot mai adânc în trup cu fiecare secundă care trecea. Ca s-o salveze, fusese nevoit s-o părăsească. Spera din tot sufletul că făcuse alegerea corectă.

Se auzi o uşă deschizându-se brusc şi izbindu-se de perete în bezna din parcare, apoi sunetul înfundat al bocancilor care loveau pardoseala din beton, îndreptându-se în direcţia lui.

Gabriel se încordă. Îşi refăcu în minte propriul traseu, ca să-şi dea seama care e cel mai bun moment în care să lovească. Şi-l imagină pe poliţist încetinind puţin în partea de jos a rampei. Îşi imagină viteza cu care înainta. Estimă de câţi paşi avea nevoie ca să ajungă sus.

Trei.

Doi.

Unu.

O siluetă se ivi brusc şi Gabriel întinse imediat frânghia. Picioarele poliţistului se loviră de ea şi bărbatul se împiedică şi căzu cu faţa în jos, lovindu-se cu putere de asfalt şi întinzând braţele, ca să-şi protejeze faţa.

Gabriel era deja peste el.

Sări în spatele poliţistului, lovindu-l cu genunchii şi lăsându-l fără suflare. Îl prinse de păr şi îl izbi tare de dalele din piatră – poate prea tare – şi trebui să se înfrâneze, ca să nu-l lovească din nou. Fierbea de furie, gândindu-se ce îi făcuse poliţistul mamei lui, dar ştia că omorându-l nu s-ar fi răzbunat: mai întâi avea nevoie de răspunsuri.

Îşi schimbă poziţia şi îi băgă un genunchi în spate, lovindu-l în coloană, până când bărbatul întinse braţele, încercând să-l oprească. Gabriel răsuci frânghia în jurul lor, îşi băgă mâna în buzunar şi îşi apropie gura de urechea poliţistului.

— Ai uitat ceva, zise, ridicându-i seringa în faţa ochilor, ca s-o

vadă. Vrei să trăieşti?

Îi înfipse acul în gât, cu brutalitate, ca să-l doară, şi împinse pistonul până la capăt.

— Spune-mi ce substanţă e şi o să-ţi aduc antidotul!

Poliţistul rămase fără vlagă şi încetă să se mai zbată. Gabriel îl întoarse pe spate, cu faţa în sus.

— Spune-mi ce e!

Poliţistul îl privi, pe chipul său oglindindu-se un amestec de confuzie şi de frică.

— Aconitină, zise. Un bilet dus. Sper că ţi-ai luat rămas-bun de la maică-ta.

Lui Gabriel îi veni să-l izbească tare cu capul de pavaj, până când aveau să-i ţâşnească creierii, dar asta ar fi însemnat să piardă din puţinul timp pe care îl avea la dispoziţie. Ochii i se umplură de lacrimi când ridică privirea şi se uită la fereastra întunecată de la etajul al patrulea. Îşi dorea să se întoarcă şi să stea lângă mama lui, să o ţină de mână, să se asigure că nu e singură. Ştia că trebuie să se îndepărteze, înainte să se reia alimentarea cu energie electrică şi cineva să-l găsească pe poliţist. Aşa ar fi fost înţelept să procedeze. Asta îi spunea creierul să facă. Dar, în schimb, se ridică şi o luă la fugă în josul pantei, în parcarea subterană, înspre scări.

Nu-şi amintea cum reuşise să urce cele cinci niveluri până în salonul mamei lui. Picioarele îi erau epuizate de când fugise prima oară în sus pe scări şi era istovit după lupta cu poliţistul. Simţea cum adrenalina se scurge din el, făcându-l să tremure şi dându-i o senzaţie de greaţă, dar îşi repeta în gând ultimul lucru pe care i-l spusese mamei lui.

„O să mă-ntorc repede! Îţi promit!"

Kathryn îndreptă pistolul spre el când pătrunse în încăpere, fără a-l ridica însă, fiind prea vlăguită pentru asta.

— Eu sunt, zise Gabriel, făcând un pas spre ea.

Îi luă pistolul şi o ţinu de mână, căutând cu disperare cuvintele prin care să-i spună că nu mai poate face nimic, că dăduse greş. În

cele din urmă nu rosti nici o vorbă; vedea pe chipul ei că ştie deja.

— Sub saltea… îi şopti Kathryn. E un carnet acolo.

Gabriel băgă mâna sub saltea şi îl găsi.

— O să-ţi arate calea. Bunicul tău mi l-a lăsat înainte să moară. Acum, înainte să mor, ţi-l las şi eu ţie. O să ştii ce semnificaţie are. E-n mâinile tale acum. Totul e-n mâinile tale.

Trase o gură de aer, care îi zgârie gâtlejul uscat, de parcă o frânghie s-ar fi încolăcit strâns în jurul lui.

— Să nu te găsească aici! Ia informaţiile şi pleacă! Foloseşte-le împotriva lor! Asta să fie răzbunarea ta.

Trase încă o gură de aer, care îi şuieră în gâtlej ca o pală de vânt uscat, apoi o dădu afară, expirând adânc. Îl privi ţintă.

— John, zise, chipul luminându-i-se de bucurie, te-ai întors! Te-ai întors după mine!

Gabriel simţi un nod în gât când auzi numele tatălui său mort.

— Da, răspunse, însoţind-o în halucinaţia ei. M-am întors după tine.

— Mi-a fost dor de tine, John, zise Kathryn, reuşind să articuleze tot mai greu cuvintele, în vreme ce privirea i se înceţoşa. M-am întrebat mereu de ce nu ţi-ai luat rămas-bun.

Gabriel încercă să spună ceva, dar îşi dădu seama că e prea târziu. Ochii lui Kathryn erau larg deschişi, dar ea nu mai vedea nimic. Întinse o mână tremurândă şi o apăsă pe pielea caldă de la baza gâtului.

Nu mai avea puls. Murise.

Simţi din nou cum îl cuprinde un val de furie clocotitoare. Aerul pâlpâi în jurul lui, de parcă energia brută a furiei sale ar fi luminat noaptea. Se aprinseseră luminile de avarie. În strălucirea aurie a becurilor de mică intensitate, mama lui apăru liniştită şi frumoasă, cu părul negru încadrându-i chipul palid, cu pielea netedă, lipsită de griji. Durerea pe care o purtase în ea de la moartea tatălui lui dispăruse. Gabriel se aplecă şi o sărută, iar lacrimile i se scurseră pe obrajii ei. Întinse mâna şi le şterse cu degetul mare.

De pe coridor se auziră sunete înfundate. O mai privi o dată, ultima, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din salon, băgând carnetul în buzunar.

„Ia informaţiile astea şi foloseşte-le împotriva lor!“ îi spusese.

Va avea timp suficient să o plângă când se vor sfârşi toate. Acum era vremea răzbunării.

Înaintă pe coridor, până la măsuţa de lângă perete, lângă care se aflau două scaune goale – unul pentru poliţist şi unul pentru preot. Poliţistul era jos, în stradă, pe moarte sau deja mort. Preotul era de negăsit deocamdată.

Verifică foaia de hârtie pe care erau trecuţi vizitatorii şi văzu toate saloanele în care intrase cineva în cursul zilei. Văzu numele lui Arkadian trecut în dreptul salonului cu numărul 410 – cel al mamei sale – şi 406, care trebuie să fi fost al lui Liv. Singurul salon care mai era trecut pe hârtie era cel cu numărul 400, în care fusese internat ultimul călugăr Sanctus.

Scoţându-şi pistolul de la brâu, se îndreptă spre capătul coridorului, numărând saloanele. Uşa salonului cu numărul 400 era întredeschisă. Ajunse în dreptul ei şi o împinse cu ţeava pistolului. Încăperea era cufundată în întuneric, dar putu să desluşească o siluetă nemişcată întinsă pe pat, luminată de fâşia de lumină ce pătrundea de pe coridor prin crăpătura uşii. După cearşafurile răsucite şi poziţia corpului, se părea că călugărul nu murise fără să opună rezistenţă, dar cantitatea de sânge care se adunase în pat şi care picura pe podea lăsa să se înţeleagă că murise totuşi.

Mai multe glasuri care răsunară pe coridor îl treziră din visare. Venea cineva.

„Să nu te găsească aici“, îi spusese mama lui.

Se întoarse şi o luă la fugă în direcţia din care se auzeau glasurile, strecurându-se în salonul pustiu chiar în clipa în care mai mulţi infirmieri îşi făcură apariţia de după colţ, îndreptându-se spre încăperile în care îi aşteptau morţii.

Gabriel ieşi pe platformă şi îşi înfăşură frânghia în jurul

piciorului, spatelui şi braţului. Oraşul începea să se trezească la viaţă: străzile se iveau una câte una de sub pătura de beznă, acolo unde alimentarea cu electricitate fusese reluată, în cartiere răzleţe. În curând, întreg oraşul avea să fie luminat şi poliţistul avea să fie descoperit pe strada de la picioarele lui. Trebuia să fugă cât timp mai avea încă întunericul şi confuzia de partea lui, şi înainte ca durerea să-l copleşească.

În depărtare, luna care răsărea desena pe cer conturul muntelui întunecat. Citadela îşi întinsese în seara aceea tentaculele malefice, dar nu reuşise să-i găsească decât pe doi dintre cei patru oameni pe care-i căuta. El scăpase, la fel şi Liv. Şi îşi jură, privind muntele, că duşmanii lor nu vor mai avea o a doua şansă. Simţi coperta tare a carnetului împungându-l în locul în care îl îndesase la brâu.

O va găsi pe Liv şi apoi se va răzbuna. Dar deocamdată trebuia să fugă şi să găsească un loc sigur în care să se ascundă.

Un ţipăt care răsună pe coridor îi dădu de ştire că rămăşiţele însângerate ale călugărului fuseseră găsite. Făcu un pas de pe platformă şi îşi dădu drumul în beznă.

41

Zborul TK 7121

Lumina difuză din cabină şi temperatura ridicată în mod subtil conspirau cu torsul motoarelor pentru a-i adormi pe pasagerii zborului TK 7121. Toate companiile aeriene foloseau aceeaşi tactică: băgau rapid mâncare în călători, după care scădeau intensitatea luminii şi creşteau temperatura la bord. Dar Liv nu îndrăznea să adoarmă. Se temea că va avea acelaşi coşmar şi nu-i surâdea câtuşi de puţin perspectiva de a se trezi panicată şi ţipând la nouă mii de metri altitudine. Aşa că bea cafea şi citea.

Începu să răsfoiască cartea, căutând orice altă ilustraţie care s-ar fi potrivit cu simbolurile pe care şi le mâzgălise în palmă. Semnele de pe sigiliul sumerian care o făcuseră să cumpere volumul semănau destul de mult, dar nu se potriveau perfect. Spera să găsească alte exemple în carte, mai apropiate de cuvântul pe care îl auzise în minte. Nu ştia prea bine ce avea să facă cu acele informaţii dacă le găsea, dar era obişnuită să lucreze cu fapte şi date concrete, aşa că asta căuta.

Găsi ceea ce căuta pe la mijlocul unui capitol intitulat „Limbi pierdute".

Era pe o pagină care înfăţişa fragmente de pietre găsite printre ruinele mai multor biblioteci din Antichitate. La jumătatea paginii, înghesuită în locul în care se îmbinau cele două coli de hârtie, era fotografia unei tăbliţe sparte. Doar jumătatea de sus era vizibilă, trei rânduri de simboluri neregulate. Primele îi săriră în ochi. Îşi ţinu palma în faţa paginii, comparând liniile de acolo cu cele de pe tăbliţă.

Erau identice.

Luă pixul şi sublinie cu grijă simbolurile din fotografie, apoi scrise „cheia?“ pe margine.

Legenda fotografiei spunea că tăbliţa fusese scrisă în aceeaşi scriere protocuneiformă care o făcuse să cumpere cartea. Fusese găsită printre ruinele Bibliotecii lui Asurbanipal, într-un loc numit Al-Hillah din Irakul zilelor noastre. Sublinie şi denumirea localităţii, apoi dădu pagina până la începutul capitolului şi îşi trecu rapid ochii peste text, până găsi paragraful care vorbea despre limba respectivă.

Scrierea protocuneiformă este cea mai veche formă de scriere cunoscută şi precursoarea tuturor formelor moderne de text scris. Denumită uneori „mala“, după numele tribului care a inventat-o, sau „limba pierdută a zeilor“, fiindcă anticii credeau că e un dar din partea zeilor, era folosită doar de înalţii preoţi din societatea sumeriană, ca metodă de transcriere a celor mai sacre evenimente. Acest lucru a făcut ca utilizarea şi răspândirea să fie limitate, ceea ce a dus în cele din urmă la dispariţia sa. În timpul invaziilor elamiţilor din jurul anului 2000 î.Hr., templele sumeriene au fost distruse şi preoţii au fost omorâţi. Cunoaşterea limbii a pierit odată cu ei şi puţinele texte care s-au păstrat s-au dovedit insuficiente pentru orice încercare de reconstituire prin comparaţie a sensurilor. Eforturile de descifrare au fost încetinite şi mai mult de sistemul prin care Institutul pentru Scrieri Antice, aparţinând Citadelei din oraşul istoric Ruina, achiziţionează şi arhivează de secole numeroase exemple posibil utile de scriere protocuneiformă.

Liv simţi un fior rece pe şira spinării, în ciuda căldurii din cabina supraîncălzită. Chiar şi în acel moment, când se îndepărta de locul acela lugubru, zburând cu peste nouă sute de kilometri pe oră, se părea că nu putea scăpa de sub influenţa lui. Dădu paginile până la index şi căută „Institutul de Scrieri Antice“. Găsi un întreg capitol dedicat acestui subiect. Îl deschise şi începu să citească repede,

nerăbdătoare să afle informaţiile pe care le conţinea.

Institutul pentru Scrieri Antice a fost fondat de călugării din Ruina în secolul al IV-lea î.Hr., în aceeaşi perioadă în care au luat naştere primele sisteme de scriere în ţinuturile antice ale Mesopotamiei – „ţara dintre două fluvii".

O ilustraţie pe pagina opusă înfăţişa o hartă modernă peste care fuseseră desenate contururile Mesopotamiei. Aceasta se întindea între fluviile Tigru şi Eufrat, pe teritoriul Irakului şi în nordul Siriei, până în sud-estul Turciei, ajungând la poalele Munţilor Taurus, unde Citadela se înălţa chiar şi în acele vremuri.

Misiunea iniţială a Institutului a fost să adune şi să pună laolaltă toată cunoaşterea scrisă, pentru a putea fi studiată şi conservată. Credinţa călugărilor fondatori era că această cunoaştere, transmisă de povestitori pe cale orală, fusese culeasă de cei ce trăiseră cu mult mai aproape de vremurile Facerii *– şi, prin urmare, mai aproape de Dumnezeu – astfel încât păstrarea ei era o datorie sacră.*

Cu trecerea timpului, însă, au apărut şi s-au dezvoltat şi alte civilizaţii antice, care şi-au dorit la rândul lor să păstreze cunoaşterea şi să studieze şi să copieze lucrările deja culese. Dar Citadela, recunoscută pentru secretomania sa, le-a interzis accesul.

În replică, marile civilizaţii şi-au înălţat propriile biblioteci, începând cu Biblioteca lui Asurbanipal şi continuând cu Biblioteca Regală din Alexandria şi Biblioteca din Pergam (a se vedea capitolele respective). O vreme, aceste biblioteci s-au dezvoltat şi au prosperat, dar, atunci când civilizaţiile care le întemeiaseră s-au prăbuşit una câte una, au cunoscut şi ele aceeaşi soartă, fiind fie distruse, fie prădate de armatele invadatorilor, sau, printr-o ironie a sorţii, conţinutul fiindu-le achiziţionat şi transportat înapoi în singura bibliotecă care a rămas intactă: marea bibliotecă din Ruina.

Liv întoarse pagina şi descoperi o gravură din secolul al optsprezecelea, care înfăţişa marea bibliotecă din Citadelă. În ea se zăreau peşteri întunecate şi tuneluri cu pereţii acoperiţi de cărţi şi tăbliţe, pierzându-se în fundal, în vreme ce, în prim-plan, călugări cu lumânări în mâini îşi croiau drum printre stalagmite ca să studieze lucruri la care nimeni altcineva nu mai avea acces. Sub gravură era un citat în care un anume dr. Parnesius, un istoric care trăise la Oxford în secolul al optsprezecelea, comenta răutăcios că „în vreme ce toate drumurile duc la Roma, toate cărțile se citesc în Ruina".

În epoca modernă, când muzeele s-au îmbogăţit şi a început goana după obiecte rare, instituţii ca Muzeul Guggenheim şi Muzeul Getty, de pildă, şi-au înfiinţat propriile secţii de arhive şi colecţii arheologice. Acest lucru a dus la apariţia unei pieţe negre a textelor antice, o piaţă înfloritoare ce a permis, printre altele, aducerea la lumină a unor comori nepreţuite, ca Pergamentele de la Marea Moartă, care au devenit cunoscute, în loc de a fi ascunse pe vecie în fortăreaţa întunecată din Ruina. Şi, în vreme ce aceste descoperiri ne-au permis o mai bună înţelegere a trecutului nostru preistoric, cele mai vechi limbi, printre care şi scrierea protocuneiformă, şi cunoaşterea pe care o ascund rămân un mister. Nu ar putea fi descifrate decât dacă s-ar descoperi o cheie.

Liv privi țintă ultimul cuvânt. Era o coincidență sau un semn? În mod normal, nu credea nici în una, nici în alta, dar nimic din situaţia ei actuală nu putea fi descris drept „normal". Alungă gândul acela şi făcu ceea ce făcea de obicei: o luă pe urma probelor.

Întorcând din nou paginile până la index, căută intrările de la litera „C". Găsi mai multe referințe pentru „Cheie". Deschise cartea la cea mai importantă dintre ele.

Cea mai cunoscută „Cheie" din istoria limbilor antice este

Piatra de la Rosetta. Până în 1799, când a fost descoperită de către Commission des Sciences et des Arts *a lui Napoleon, descifrarea hieroglifelor din Egiptul Antic fusese imposibilă. Expusă iniţial într-un templu, piatra conţinea un decret care trebuia citit de toţi cei care treceau prin faţa ei. Inscripţionat în jurul anului 196 î.Hr., într-o perioadă în care limbile începeau să se dezvolte, decretul era compus în trei dintre cele mai des folosite scrieri din vremea aceea: greaca veche, demotica şi hieroglifele egiptene. Comparându-le cu greaca, o limbă cunoscută, a fost posibilă descifrarea celorlalte două limbi „pierdute".*

Aceste „pietre-cheie", inscripţionate într-un moment de cotitură a istoriei lumii, sunt considerate un fel de Sfânt Graal al paleografiei. Cea mai căutată dintre ele este aşa-numita Piatră-Stea, sau Imago Astrum, menţionată în cronicile Babilonului Antic ca fiind cheia pentru înţelegerea întregii cunoaşteri străvechi, a cărei pierdere se crede că este sugerată în povestea Turnului Babel. Odată cu pierderea pietrei, ne-am pierdut şi capacitatea de a înţelege primele limbi vorbite pe faţa pământului. Mulţi cred însă că Imago Astrum a ajuns în colecţia Institutului pentru Scrieri Antice din Ruina. Unii cred chiar că ar fi însuşi Sacramentul.

În josul paginii se găsea o referinţă care o trimitea la o fotografie. Liv o căută şi se trezi uitându-se la aceeaşi tăbliţă spartă care conţinea simbolurile pe care şi le mâzgălise şi ea în palmă. Le privi încă o dată, înţelesul lor ascuns căpătând o tentă întunecată după tot ce aflase între timp. Simţi o nevoie imperioasă să le şteargă de pe piele, de parcă astfel s-ar fi purificat de nebunia cu care fusese infestată.

Îşi desfăcu centura de siguranţă, lăsă cartea pe scaun şi se îndreptă către toaleta din partea din faţă a avionului, frecându-și palma, de parcă simbolurile ar fi fost contaminate.

Dick îşi întinse picioarele, prinse ca într-o menghină între cele

două cotiere. Oasele îi pocniră când se eliberă din strânsoarea chinuitoare a scaunului de la clasa economică şi se întinse încet, simţind cum coloana şi încheieturile îi revin la forma normală. Când ajunse la înălţimea lui obişnuită, mătură cu părul tavanul cabinei. În faţa lui, fata ajunse la capătul rândului şi dispăru în spatele uşii toaletei minuscule. O luase deja pe urmele ei, când semnul „Ocupat“ se aprinse în dreptul băii.

Îşi petrecuse timpul pe avion reflectând la două lucruri. Primul era ce carte citea fata, iar al doilea era dacă exista vreo modalitate de a o ucide în timpul zborului fără să fie prins.

Mesajul pe care îl primise la aeroport îl înştiinţa că fata reprezintă *un pericol clar şi iminent* şi că trebuie eliminată *cu daune extreme.* Lui Dick îi plăcea la nebunie jargonul acela militar: calitatea operativă a cuvintelor şi lipsa lor de echivoc. Dar, în mod ironic, mesajul îi spunea că, pentru a-şi duce sarcina la îndeplinire cât mai rapid şi mai eficient cu putinţă, trebuia să aştepte. Aşa că, între timp, avea să se mulţumească cu încercarea de a afla răspunsul la prima întrebare care-i trecuse prin minte.

Ajunse la scaunul pe care stătuse Liv şi aruncă o privire spre carte. Era deschisă la o pagină cu fotografii. Subliniase ceva pe una dintre ele şi scrisese ceva pe margine. Ochii îi zăboviră pe rotunjimile scrisului ei. Era elegant şi ordonat, ca ea. Îşi scoase telefonul din buzunar, se asigură că ceilalţi pasageri de pe rând dorm şi făcu o fotografie paginii deschise. Memoră şi titlul, fiind plăcut surprins când descoperi despre ce carte este vorba. Se întinse din nou, în caz că s-ar fi uitat cineva la el, apoi se întoarse la locul lui, arcuindu-şi spatele ca să dea impresia că se plimbase ca să îşi dezmorţească picioarele. Poate, când va sosi momentul, o va duce într-un loc liniştit, ca să vorbească puţin mai întâi, într-un loc *i-zo-lat*.

Rar găsea o fată drăguţă căreia să-i placă cuvintele aşa de mult ca lui.

42

Arkadian o porni pe jos înspre spitalul Davlat Hastenesi. În minte i se roteau frânturi din conversaţia pe care o avusese cu Gabriel:

Mi s-a întins o cursă.
Liv e în pericol.
La fel şi mama.

Auzise despre morţile de la spital la un radio portabil cu baterii la care ascultase ştirile şi îşi amintise expresia de pe chipul lui Kathryn după ce îi lăsase carnetul, cu doar câteva ore în urmă. Dădea vina pe el pentru arestarea lui Gabriel, văzuse asta în ochii ei şi o auzise în tăcerea ei. Se gândise că îl va ierta după ce fiul ei va fi eliberat. Dar Kathryn nu avea încredere că sistemul îl va proteja. Şi avusese dreptate. De aceea Arkadian mergea acum pe străzile pline de praf şi de oameni dezorientaţi ca un păcătos care se căieşte. Voia să ajungă la spital – *trebuia* să ajungă la spital. Singurul mod în care se putea asigura că nici o probă nu va fi trecută cu vederea sau pierdută din greşeală era să se implice şi el în anchetă.

Când ajunse acolo, poliţia delimitase deja zona, blocând o porţiune a străzii care trecea prin faţa spitalului. Un singur poliţist stătea de pază, încercând să ţină la distanţă mulţimea surprinzător de numeroasă de reporteri şi cameramani care se adunaseră deja la faţa locului. Era evident că nici măcar un cutremur nu era suficient ca să le slăbească interesul pentru povestea ce făcuse atâta vâlvă în ultimele săptămâni. Agăţându-şi cardul de identitate de buzunarul hainei, Arkadian îl salută din cap pe poliţist, care îl recunoscu şi se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

În mijlocul perimetrului împrejmuit fusese ridicat un cort pătrat mare, al cărui interior era luminat puternic de nişte becuri alimentate de un generator de mici dimensiuni. Una dintre foile laterale se dădu la o parte când Arkadian se apropie şi dindărătul ei apăru un tehnician purtând peste haine un halat de unică folosinţă, din hârtie. Era Bulut Gül, unul dintre cei mai vechi membri ai echipei de criminalişti şi totodată unul dintre tipii în care Arkadian avea încredere deplină.

— Credeam că eşti în concediu, zise Bulut, făcând un semn cu capul spre braţul prins cu o eşarfa.

— Şi eu credeam la fel. Dar m-am gândit c-aţi avea nevoie de o mână de ajutor – şi am una care încă funcţionează, zise, arătând spre cort. Cine e înăuntru?

— Conform registrului, numele lui e Nesim Senturk. Bulut făcu un pas în lateral şi ridică una dintre foi, cât Arkadian să poată arunca o privire înăuntru. E unul dintre poliţiştii chemaţi de urgenţă. Îi lipseşte cardul de identificare, aşa că nu ştim sigur din ce district a venit. Toate bazele de date sunt inaccesibile, din cauza lipsei conexiunii la internet, sau fiindcă au fost distruse de cutremur. Se lucrează la repararea lor, dar nu e chiar o prioritate în momentul ăsta. Toată lumea a fost trimisă pe străzi, să cureţe în urma dezastrului.

Arkadian înclină capul ca să vadă mai bine chipul bărbatului. Era acelaşi gardian care îl lăsase mai devreme să intre la Liv şi la Kathryn. În urma exploziei din Citadelă, numărul poliţiştilor de pe străzile din Ruina crescuse considerabil, pentru a linişti populaţia şi a-i asigura pe numeroşii turişti că nu au de ce să se teamă. În acest scop, apelaseră la personal din mai multe localităţi învecinate, umplând sediul central cu figuri necunoscute. Gardianul decedat era unul dintre ei.

— Unde e pistolul lui?

— Nu l-am găsit încă.

— Cauza morţii?

— Nu sunt sigur. Dar nu cred că a căzut, totuşi. Petersen e sus şi verifică. Bănuiesc c-a fost legat aici şi i s-a injectat ceva. Uită-te aici, în partea laterală a gâtului: o înţepătură. O să-i facem analizele când o să trimitem cadavrele la laborator, dar Dumnezeu ştie când o să fie asta. Oraşul e în haos în momentul ăsta şi toate serviciile de urgenţă sunt ocupate până peste cap. Măcar suntem în apropierea spitalului, ceea ce e convenabil în caz că va trebui să depozităm cadavrele undeva la răcoare.

— Unde sunt celelalte cadavre?

— Mai sunt două la etajul patru – ambii supravieţuitori din Citadelă, dar bănuiesc că n-ar trebui să le mai spunem aşa.

Arkadian simţi un fior rece pe şira spinării.

— Aceeaşi situaţie ca aici?

— Unul arată la fel, celălalt e într-o stare… puţin mai proastă.

— Care dintre ei?

Bulut ridică privirea.

— O cunoşteai pe femeie, nu? Ţi-am văzut numele pe fişa cu vizitatori. Dacă te consolează cu ceva, pot să-ţi spun că nu ea e cea în stare proastă.

— Aveţi suspecţi?

— Unul singur. Gabriel Mann.

Arkadian ridică privirea, surprins.

— Gabriel? De ce?

— A evadat din arestul poliţiei.

— Dar asta nu face din el un criminal!

— Nu, dar are legături cu una dintre victime, şi, în plus, i-am găsit amprentele în salon. Un salon în care n-ar fi trebuit să se afle.

Arkadian îşi aminti cum Gabriel încheiase brusc convorbirea în clipa în care îi spusese că cineva căutase informaţii despre avionul în care urcase Liv. Şi-l imagină alergând până la spital ca să-şi apere mama – şi ajungând prea târziu.

— De unde ştiţi că sunt amprentele lui Gabriel dacă nu aveţi acces la nici o bază de date?

— Le-a recunoscut Petersen. Dacă el zice că sunt ale lui Gabriel Mann, pentru mine e suficient! Deocamdată, cel puţin.

Henrik Petersen era cel mai bun specialist în amprente al poliţiei din Ruina. Îşi mânuia instrumentele cu o măiestrie pe care puţini o puteau egala. Putea să ia amprente de pe aproape orice fel de suprafaţă şi avea o memorie fotografică. Cu mai puţin de două săptămâni în urmă, îşi dovedise talentele la morgă, după dispariţia cadavrului fratelui lui Liv Adamsen. Atunci găsise amprentele lui Gabriel. Aşa că, dacă el spunea că găsise nişte amprente care se potriveau, nu exista nici o îndoială: Gabriel fusese acolo.

— Pot să intru s-arunc o privire?

— Desigur.

Bulut se întoarse în cortul luminat.

— Am o grămadă de treabă care să mă ţină ocupat aici.

Îndreptându-se spre intrarea în parcare, Arkadian aruncă o privire haitei de jurnalişti care fremăta în spatele barierei poliţiei. O cameră de filmat se roti în direcţia lui şi el întoarse capul, până când pătrunse în liniştea parcării subterane.

Ajuns în josul rampei, se opri şi scoase telefonul din buzunar. Tot nu avea semnal. Trebuia să ia legătura cu Gabriel. Era ceva putred în miezul poliţiei, ceva înrădăcinat atât de adânc, încât, aparent, asasinii puteau fi infiltraţi în celule şi în saloane de spital. Gândul acela îl scârbea. Voia să-l avertizeze pe Gabriel că riscă un mandat de arestare pentru crimă, dar nu avea cum să-l contacteze. Nu putea decât să spere că îl va suna el după ce liniile telefonice vor funcţiona din nou. Până atunci, voia să facă lucrul pentru care venise aici: să se asigure că scena crimei e cercetată aşa cum trebuie, că nimic nu e trecut cu vederea. Îşi băgă telefonul la loc în buzunar şi se îndreptă spre scările ce aveau să-l ducă la etajul al patrulea şi pe propriul său drum al pocăinţei faţă de femeia pe care o dezamăgise.

43

Gabriel înainta poticnindu-se prin oraşul în care domnea haosul, iar lacrimile îi şiroiau pe obrajii acoperiţi de praful ce se ridicase din clădirile prăbuşite, făcându-l să arate ca o fantomă. Încă ţinea strâns carnetul pe care i-l dăduse mama lui.

Simţea deja durerea pierderii înlăuntrul lui, muşcându-i din acea parte a sufletului deja afectată de moartea tatălui său. Când John Mann fusese ucis, Gabriel înnebunise de furie. O furie ce pusese stăpânire pe el, răscolindu-l pe dinăuntru, îndreptată mai întâi împotriva ucigaşilor tatălui său, apoi împotriva lui însuşi. Se simţise vinovat fiindcă nu fusese de faţă, ajungând să creadă că, dacă ar fi fost acolo, deznodământul ar fi fost altul. Ceva se rupsese în el, iar durerea şi furia îi schimbaseră viaţa în mod ireversibil. Studiile i se păruseră dintr-odată lipsite de importanţă, aşa că renunţase la facultate şi se înrolase în armată, sperând să-şi canalizeze furia într-o anumită direcţie şi să dobândească noi deprinderi. Voia să se înzestreze cu acele abilităţi care să-i permită să-i provoace pe ucigaşii tatălui său şi să se întărească astfel încât, dacă aveau să mai fie vreodată în pericol, să-şi poată apăra familia.

Şi *fuseseră* în pericol.

Iar de data aceasta el fusese de faţă, chiar acolo, în mijlocul acţiunii.

Şi totuşi, nu putuse împiedica răul să se întâmple.

Orele interminabile de antrenamente de luptă se dovediseră insuficiente pentru misiunea simplă de a-i apăra pe cei dragi. Fiindcă duşmanul era puternic şi fără chip: nu stătea pur şi simplu în faţa lui, cu arma ridicată, ci era pretutindeni, sădit în credinţa a milioane de oameni şi ţesut în textura oraşului prin care înainta el

acum poticnindu-se. *Era* oraşul.

Orbit de durere, mergea mai departe, fără a şti încotro se îndreaptă, hotărât doar să pună un picior înaintea celuilalt şi o distanţă cât mai mare între el şi spital, evitând în acelaşi timp să dea nas în nas cu pompierii şi cu orice altă persoană îmbrăcată în uniformă.

În cele din urmă, instinctul de supravieţuitor îl aduse pe Strada Melek, o stradă largă, străjuită de copaci, aflată la marginea Cartierului Grădinilor. Era o adresă pe care nu o puteau asocia cu el şi, prin urmare, era puţin probabil ca cineva să-l caute acolo. În acelaşi timp, acolo locuia persoana care ştia mai multe despre Citadelă şi despre secretele sale decât oricine altcineva din afara Muntelui. Dacă paginile pe care mama lui i le dăduse pe patul de moarte puteau fi folosite împotriva Citadelei, ea avea să ştie cum.

Gabriel număra casele până ajunse în faţa celei pe care o căuta. Urcă treptele până la uşă, uitându-se pe stradă ca să se asigure că nu e nimeni, apoi bătu tare.

O sirenă se tânguia la capătul străzii, una dintre numeroasele alarme ale maşinilor pe care le declanşase cutremurul, dar nimeni nu ieşea să verifice. Auzi paşi dincolo de uşă şi un sertar deschizându-se în hol. Paşii se apropiară, cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise brusc, iar Gabriel se trezi cu lumina orbitoare a unei lanterne şi ţeava rece şi întunecată a unui pistol în faţă. Îşi feri ochii de lumina crudă şi schiţă gestul de a-şi ridica mâinile, când o voce spartă bubui din întuneric:

— Gabriel!

Pistolul se făcu nevăzut şi lanterna coborî, dând la iveală chipul celei care-l strigase pe nume. Chiar şi în haosul provocat de cutremur, dr. Miriam Anata era îmbrăcată impecabil, în obişnuitul său taior cu dunguliţe şi cu un tricou simplu pe dedesubt. Părul ei drept, argintiu, tuns într-un bob asimetric, îi dădea o înfăţişare severă, dar în ochi i se citea îngrijorarea. Privind în adâncul lor, ceva cedă înlăuntrul lui Gabriel. Îşi întoarse faţa schimonosită de durere.

— Ce e? îl întrebă dr. Anata, luându-l de braţ şi conducându-l înăuntru. Ce s-a-ntâmplat?

— Kathryn, reuşi Gabriel să bâiguie. Mama.

Îi simţi braţele înconjurându-l şi bătându-l pe spate şi o auzi şoptindu-i la ureche cuvinte care să-l calmeze, de parcă ar fi fost din nou copil. Acel gest de compasiune, venit din partea unei persoane atât de formale şi de retrase ca dr. Anata, îl mişcă profund. Încercă să-i mulţumească, să-şi găsească cuvintele pentru a-i explica ce se întâmplase, dar nu izbuti. Durerea îi răpise glasul.

44

Imediat după cutremur, în Citadelă începură să răsune zgomote neobişnuite pentru ora aceea şi voci agitate. Majoritatea călugărilor dormeau când pământul începuse să se cutremure, zgâlţâindu-i şi forţându-i să se dea jos din pat şi să se năpustească pe coridoare, unde trăiseră partea cea mai cumplită a experienţei. Athanasius se afla în mijlocul lor şi îşi petrecuse mult timp, de la încetarea cutremurului, liniştindu-şi confraţii şi spunându-le că ceea ce simţiseră era o calamitate naturală, şi nu o altă explozie cauzată de bombe. Mirosul de fum care se insinua din grădină nu îl ajutase deloc să îşi susţină punctul de vedere.

Măcar alimentarea cu electricitate nu fusese întreruptă în întregime, aşa că aveau suficientă lumină ca să evalueze rapid daunele. În mod surprinzător, acestea erau destul de reduse. Era ca şi cum explozia care avusese loc cu zece zile în urmă avusese grijă de părţile vulnerabile ale muntelui, iar cutremurul nu făcuse decât să zgâlţâie ce mai rămăsese în picioare, ca să-i pună la încercare rezistenţa. Găsiseră câteva stânci prăbuşite pe ici, pe colo, şi verificară încă o dată biblioteca, ca să se asigure că nici o carte nu fusese distrusă, dar, în afară de asta, Citadela părea întreagă şi viaţa revenea la normal. Grămezile de pietre fuseseră deja îndepărtate şi mulţi călugări se întorceau în dormitoare sau în capele, ca să-şi reia somnul sau rugăciunea.

Athanasius se îndrepta spre celula lui, când dădu nas în nas cu fratele Axel, care venea prin tunel, turbând de furie.

— E vina ta! zise, arătându-l cu un deget ameninţător. Mai întâi grădina, şi acum asta! Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă călugării Sancti ar fi fost încă aici şi Sacramentul ar fi fost în

siguranţă.

Athanasius aruncă o privire în spatele lui, asigurându-se că nu mai e nimeni în tunel, apoi coborî glasul.

— Astea sunt superstiţii şi un conducător n-ar trebui să vorbească aşa. Ar trebui să insufli calm într-un moment ca acesta, nu frică. Avem nevoie de ordine, nu de haos.

— Am avut ordine! Timp de mii de ani! Şi acum a dispărut în doar câteva săptămâni!

— Ordinea va fi reinstaurată, zise Athanasius. Ordinea *este* reinstaurată.

— Într-adevăr… Îți închipui că toţi văd lucrurile ca tine, dar cred c-o să ai parte de o surpriză. În vremuri nesigure, oamenii se agață de tradiție. Şi asta intenționez să le ofer. Alegerile o să ne arate în curând în ce parte înclină majoritatea.

Athanasius se pregătea să-i răspundă, când un sunet îi întrerupse pe amândoi.

Era clopotul Angellus ce răsuna din peştera tributului, din adâncul muntelui.

Cineva era afară, cerând să-i fie trimisă platforma Înălțării, ca să poată fi primit în Citadelă.

45

Gabriel se strădui să-şi spună povestea, aproape smulgând-o din el, bucăţică cu bucăţică, reprimându-şi durerea, până când detaliile începură să curgă ca un şuvoi şi suferinţa se ascuţi din nou, preschimbându-se în mânie. Când termină de povestit, întinse jurnalul către dr. Anata şi se prăbuşi epuizat pe canapeaua de piele.

Se aflau într-o încăpere care fusese pe vremuri un salon elegant şi devenise acum o bibliotecă bogată, în care cărţile acopereau nu doar pereţii de sus până jos, ci şi orice suprafaţă orizontală disponibilă. Cum curentul nu revenise încă, spaţiul era luminat doar de lumânări, creând senzaţia că încăperea aparţine trecutului, şi nu oraşului modern ce se tânguia dincolo de perdelele grele trase peste ferestrele înalte.

Dr. Anata privea ţintă jurnalul, palidă din cauza şocului. O cunoştea de mulţi ani pe Kathryn Mann, lucrase cu ea în calitate de consilier neoficial, împărtăşindu-i cunoştinţele şi ultimele descoperiri legate de Citadelă. Şi ea era o mala, aidoma familiei lui Gabriel, urmaşă a unuia dintre cele mai vechi triburi din istoria umanităţii. Urmaşii celui de-al doilea, Iahveh, locuiau acum în Citadelă şi furaseră Sacramentul, folosindu-se de puterile lui ca să-şi atingă scopurile. Gabriel îi văzu lacrimi lucind în ochi. Dr. Anata clipi şi întoarse carnetul, inelele de argint de pe degetele ei captând lumina lumânărilor în vreme ce-şi plimba mâna pe pielea de culoare închisă. Buzele alcătuiau cuvinte nerostite, căci încerca să formuleze o întrebare şi, când reuşi în cele din urmă, vocea îi tremura de emoţie.

— Crezi c-au ucis-o pentru… Crezi că asta căutau?

Gabriel dădu din cap.

— Dacă ar fi vrut jurnalul, l-ar fi luat poliţistul. Mi s-a părut mai degrabă o operaţiune de curăţenie, o mişcare coordonată prin care au urmărit să-i reducă la tăcere pe toţi cei care au pătruns în Citadelă. Dincolo de conţinutul carnetului, mă-ndoiesc că ei au habar măcar de existenţa lui.

— L-ai citit?

Gabriel dădu din cap.

— Am venit direct aici. N-am ştiut unde altundeva să mă duc. Îmi cer scuze dacă am fost… nepoliticos. Nu vreau să-ţi fac necazuri. Dacă vrei să plec, spune-mi!

Dr. Anata îşi înclină capul şi se uită la el pe deasupra ochelarilor cu rame în formă de semilună, cu acea privire exagerată de indignare pe care Gabriel o mai văzuse de câteva ori. Familiaritatea şi onestitatea gestului ei îl făcură să se simtă mai bine, cumva. Miriam desfăcu şnurul de piele şi deschise coperta, înclinând carnetul spre lumânare, ca să vadă amândoi ce era scris înăuntru.

Dr. Anata îşi petrecuse întreaga viaţă analizând cu meticulozitate toate miturile care circulau despre Citadelă. Publicase mai multe cărţi legate de acest subiect decât orice altă persoană în viaţă, cunoştea toate legendele şi întreg folclorul care o înconjurau, aşa că, atunci când ajunse la paginile din mijloc şi dădu peste simbolurile ce alcătuiau o literă T cu capul în jos, scoase un geamăt, şocată. Gabriel recunoscu scrisul ce se înnegrea sub efectul căldurii din jocurile pe care le jucase în copilărie, când mama lui îi scria mesaje secrete pe care el trebuia să le descopere. Îşi alungă amintirea din minte şi se concentră asupra textului, traducându-l în gând din limba mala, pe care tot mama lui îl învăţase s-o înţeleagă.

— Ce semnificaţie are? întrebă.

— E un mit – sau cel puţin asta am crezut întotdeauna. I se spune „Profeţia în Oglindă“ şi face parte din cunoaşterea pierdută a tribului mala, cuvântul lui Dumnezeu consemnat şi transmis mai departe în taină de către cei care-şi doreau să păstreze adevărul.

Întinse mâna şi atinse simbolurile cu degetele, urmând forma literei T aşezate cu capul în jos.

— Este o profeţie-pereche a celei care v-a dus pe tine şi pe Liv în Citadelă. Dar, dacă aceea reprezenta echivalentul mala al Facerii, consemnând adevărul despre geneza tuturor lucrurilor, *Profeţia în Oglindă* este versiunea noastră pentru *Apocalipsă*. Vorbeşte despre sfârşitul lumii. Strămoşii noştri credeau c-a fost dictată de zei şi consemnată în cea mai timpurie formă a limbajului uman ca o avertizare despre viitor. Simbolul acesta, întors cu capul în jos, înfăţişează calea pe care trebuie s-o urmăm şi alegerea pe care va trebui s-o facem când vom ajunge la capăt.

Îşi trecu degetul peste linia din mijloc a literei T.

— Vezi cum cuvintele astea descriu înlănțuirea de evenimente care au început deja să aibă loc:

Cheia descătuşează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură

Se întoarse şi îl privi ţintă, cu ochii ei mari.

— Cutremurul este dovada. *Probabil* că Liv a descătuşat Sacramentul.

Gabriel dădu din cap, amintindu-şi ceea ce văzuse în vârful muntelui.

— Nu sunt sigur. Capela părea goală.

La auzul cuvintelor lui, dr. Anata ezită. Îşi petrecuse întreaga viaţă cercetând legenda Sacramentului, cunoştea toate teoriile legate de identitatea lui şi îşi formase şi ea câteva teorii proprii. Nu visase niciodată că într-o zi s-ar putea afla faţă în faţă cu cineva care pătrunsese în Citadelă, şi doar durerea lui Gabriel o împiedica să-l bombardeze cu întrebările pe care ardea de nerăbdare să i le pună.

— Povesteşte-mi ce-ai văzut! zise, cedând în cele din urmă în faţa curiozităţii.

Gabriel se încruntă.

— Citadela e mai mică decât mi-am imaginat. Multe tuneluri înghesuite, ca într-o mină. Capela Sacramentului e situată sus de tot, la capătul unei scări lungi cu trepte de piatră. Pereţii sunt acoperiţi cu arme albe, iar Tau se află în fundul încăperii, în locul dedicat altarului.

Anata se apleacă înainte.

— Şi ce anume e Tau?

— E… E un coşciug în formă de cruce, cu o înălţime de circa un metru şi jumătate. Când am ajuns acolo, Liv era deja în pericol. Am crezut că murise. Partea din faţă a crucii era deschisă, iar interiorul era gol şi ţintuit cu cuie, ca o *fecioară de fier*.

— Şi nu era nimic înăuntru?

— Nimic.

Anata încuviinţă.

— Asta înseamnă că Liv a descătuşat Sacramentul. Probabil c-ai ajuns acolo după ce o făcuse deja. Asta înseamnă că *Profeţia în Oglindă* se îndeplineşte deja. Când am avut ultima oară un cutremur în Ruina?

— Nu ştiu. Acum douăzeci de ani, poate şi mai demult. Poate e doar o coincidenţă.

— Nu cred în coincidenţe, mai ales că s-au întâmplat deja atâtea. Cred în soartă şi în destin. Gândeşte-te la prima profeţie: tot ce era prezis acolo s-a adeverit, cuvânt cu cuvânt!

Îşi trecu degetul mai departe şi ajunse în punctul în care linia literei T se despărţea în două.

— Şi la fel o să se-ntâmple şi cu asta. Suntem deja pe drumul care duce la această răscruce – la această alegere – între două căi, una care duce la lumină, cealaltă, la întuneric.

Gabriel citi ultimele rânduri, frapat de limbajul lor apocaliptic:

…Pământul se va despica…
…molima îl va cotropi…

— Şi cum o putem opri?

— Nu putem. Putem doar să ne asigurăm, când o să vină momentul, că am ales calea corectă.

Arătă cu degetul înspre porţiunea din mijloc.

— Scrie chiar aici.

Gabriel citi cuvintele, ignorând părţile mai ezoterice şi concentrându-se asupra a ceea ce putea înţelege.

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

— Ce e aia Harta Stelară?

— Un alt mit. Se spune că în vremurile străvechi, când lumea era nouă şi mereu schimbătoare, primilor oameni neprihăniţi li s-a dat darul limbilor ca să consemneze unele adevăruri sfinte, printre care şi locul în care s-ar afla o aşezare sacră, interzisă muritorilor de rând. Fiindcă pământul se mişca încă pe vremea aia şi era în formare, au luat stelele care nu-şi modificau poziţia drept punct de reper şi au creat aşa-numitul *Imago Astrum* – Harta Stelară. Aceasta marca locul în care s-a aprins scânteia divină – acel Acasă pentru noi toţi – Grădina Raiului. Şi, cum Harta Stelară îi dezvăluia poziţia, a devenit cel mai râvnit obiect din Antichitate. A fi în posesia ei reprezenta nu doar o confirmare a mandatului divin al regelui de a stăpâni peste ceilalţi muritori, ci se credea chiar că aduce mare noroc şi bogăţie. Printre conducătorii despre care se crede c-ar fi avut-o în stăpânire la un moment dat se numără regele Solomon, regele Cresus al Lidiei şi Alexandru cel Mare – toţi monarhi legendari, faimoşi pentru puterile imense şi bogăţiile uriaşe pe care le-au deţinut. Ca semn de mulţumire pentru norocul divin adus de hartă, fiecare dintre aceşti mari domnitori şi-a depozitat o parte din avere la locul sacru, crezând că astfel nu doar le făceau pe plac

puterilor superioare ce îngăduiseră ca ei să se bucure de atâtea bogăţii, ci şi că îşi puneau la adăpost comorile de cei care ar fi râvnit să pună mâna pe ele, dar n-ar fi cutezat să se apropie de o aşezare atât de sfântă şi de blestemată deopotrivă. Ce se ştie cu siguranţă e că mare parte dintre bogăţiile imense ale acestor regi au fost de negăsit după moartea lor. Dacă acest loc ar exista – şi dacă mai poate fi găsit – ar fi cel mai mare tezaur din istorie. Aur, bijuterii… De nepreţuit!

— Ce s-a-ntâmplat cu harta?

— Asta e întrebarea pe care şi-au pus-o toţi împăraţii, învăţaţii şi vânătorii de comori în ultimii două mii cinci sute de ani. Adevărul e că nimeni nu ştie. Ultima menţiune scrisă datează din veacul al IV-lea î.Hr., de la moartea lui Alexandru cel Mare. Regatul a fost împărţit, iar Harta Stelară s-a pierdut. Unii cred c-a fost furată şi dusă în Persia, alţii că a fost ascunsă şi că a sfârşit în vreun colţ întunecat al Bibliotecii din Alexandria, înălţată în Egipt în onoarea defunctului rege. Romanii erau convinşi de asta. Iulius Cezar a dat foc bibliotecii, căutând-o, fără succes, însă. Există chiar o influentă şcoală de gândire care consideră că Harta Stelată ar fi Sacramentul, dar textul de faţă afirmă fără echivoc că sunt două lucruri diferite. Două lucruri despărţite, care trebuie reunite într-o zi, conform profeţiei. Mă-ntreb cum a ajuns Oscar în posesia ei.

Dădu pagina şi găsi răspunsul. Gabriel îl citi şi el şi îl cuprinse din nou furia când zări cuvintele de pe spatele fotografiei:

Asta am descoperit. Din cauza asta am fost ucişi.

Ajunseră la sfârşitul mesajului şi îşi dădură seama că are o continuare. Gabriel trase lumânarea spre el, ţinând următoarea pagină albă deasupra flăcării şi trecând-o pe deasupra valului de căldură, până când un desen se ivi, înfăţişând o reţea extinsă de tuneluri şi peşteri ce umpleau două pagini ale jurnalului.

— Voiai să ştii cum arată Citadela pe interior, zise. Ei bine, ai

aici răspunsul!

Chiar şi judecând după acea schiţă stângace, dimensiunile şi complexitatea Citadelei erau impresionante. Harta fusese desenată în secţiuni, înfăţişând diferite niveluri din interiorul muntelui, care se micşorau pe măsură ce se apropiau de vârf. Pe cea mai mică dintre ele Gabriel zări conturul unei uşi şi cuvintele *scr interzs cr dce capela Scrmnt* scrise lângă ea. Intrase chiar pe uşa aceea şi urcase exact pe scările acelea. Le folosi ca punct de referinţă şi începu să refacă traseul, prin alte tuneluri pe care se deplasase, trecând pe lângă uşa care dădea în grădina interzisă şi coborând pe scări şi pe coridoare necunoscute până în secţiunea cea mai de jos a muntelui, unde, ascunsă într-o peşteră îndepărtată, era marcată o cruce cu un craniu desenat lângă ea, ca pe o hartă a piraţilor mâzgălită de un copil.

— Acolo e ascunsă Harta Stelară, zise Gabriel.

— Dar ce-nseamnă asta?

Anata arătă înspre simbolul marcat lângă cruce – XIV – numărul paisprezece exprimat în cifre romane.

Gabriel privi ţintă crucea şi cifrele romane şi îşi dădu seama, cu o resemnare obosită, ce are de făcut. La mai puţin de două săptămâni după ce scăpase în mod miraculos din singurul loc de pe faţa pământului de unde nimeni, în afara bunicului său, nu reuşise să iasă în viaţă, era nevoit să încerce să pătrundă din nou în Citadelă, pentru a încerca să recupereze obiectul ascuns de Oscar.

46

În peştera ofrandei se adunase deja un grup numeros de curioşi, când Athanasius şi fratele Axel ajunseră acolo. Călugării fie se ţineau deoparte, în grupuleţe agitate, fie adunau pungile cu orez vărsat şi conservele pe care cutremurul le azvârlise de pe rafturi, îndepărtându-le de stâlpul din lemn care ocupa mijlocul încăperii şi care servea la acţionarea platformei.

— Aduceţi-o înapoi sus! ordonă Axel, croindu-şi drum prin mulţime, către călugării Înălțării înveşmântaţi în sutane cafenii, care se chinuiau să învârtă stâlpul prevăzut cu spiţe.

— Ce-a fost în capul vostru, să trimiteţi platforma jos când a sunat clopotul? E momentul potrivit să primim o ofrandă?

Se întoarse spre Athanasius.

— Vezi ce se-ntâmplă când e ignorată tradiţia? Lucrurile încep s-o ia razna!

Unul dintre călugării în sutane cafenii puse piedica şi se întoarse spre Axel.

— Ne-am gândit că poate cineva ne trimite veşti sau ajutoare în urma cutremurului.

— Şi de unde ştiţi c-a fost cutremur? A confirmat cineva asta? Dacă tremurul pe care l-am simțit a fost cauzat de o altă bombă, menită să ne şteargă de pe faţa pământului?

Axel se îndreptă ţanţoş către perete şi arătă înspre ecranul televizorului de mici dimensiuni în care se vedea de obicei ce se petrece la poalele muntelui. Acesta nu transmitea însă nimic, fiindcă încă nu se reluase alimentarea cu energie electrică peste tot.

— Nu vedeţi cine a tras clopotul, şi cu toate astea sunteţi gata să-i trimiteţi platforma! Aţi putea aduce orice aici sus!

Athanasius făcu un pas în faţă.

— Cred că e corect să considerăm că ceea ce am simţit a fost într-adevăr un cutremur.

Arătă spre imaginea ce se zărea prin una dintre crăpăturile săpate în stânca muntelui.

— Vedeţi cu ochii voştri, oraşul e aproape în întregime cufundat în întuneric. Probabil că şi ei au rămas fără curent. Dacă o altă bombă ne-ar fi vizat doar pe noi, mă-ndoiesc c-ar fi afectat tot oraşul. Iar tremurul pe care l-am simţit a fost unul de durată, nu scurt şi intens ca cel cauzat de o explozie. Cred că ştim cu toţii ce senzaţie îţi dă o explozie!

Axel se uită afară, la bezna pe fundalul căreia străluceau de obicei luminile oraşului. Acum nu se zăreau decât nişte petice răzleţe de lumină, fără de care s-ar fi putut crede că acolo nu se mai află nimic. Se întoarse spre mulţimea adunată în spatele său, plimbându-şi privirea de la un chip la altul, de parcă le-ar fi memorat trăsăturile şi numele în gând.

— Prea bine, spuse, trimiteţi platforma, dar vreau ca-n încăperea asta să nu mai fie decât personalul indispensabil, atunci când o s-o aduceţi din nou sus. Şi să nu-ncepeţi s-o ridicaţi până când gardienii n-o să fie pregătiţi! Cu sau fără cutremur, nu vreau să-mi asum niciun risc!

Călugării Înălţării îşi reluară poziţiile şi traseră piedica. Platforma din lemn se aşeză mai bine pe frânghiile suspendate, scârţâind ca o corabie în larg, şi dispăru încet din faţa lor.

Deşi Citadela suferise numeroase modificări şi îmbunătăţiri de-a lungul anilor, mecanismul şi modul de funcţionare al platformei înălţării rămăseseră neschimbate. Cu zeci de mii de ani în urmă, când oamenii veneau de departe ca să-şi ofere tributul bărbaţilor sfinţi ce locuiau în interiorul muntelui, ofrandele se primeau astfel. Darurile sub formă de hrană sau alte produse erau aşezate pe platforma de lemn şi ridicate cu puterea braţelor călugărilor până în încăperea căreia ajunsese să i se spună „peştera

ofrandei“.

Tot aşa pătrundeau şi nou-veniţii în Citadelă.

Novicii erau ridicaţi unul câte unul, într-o ceremonie cunoscută sub numele de Înălţarea, care avea loc în timpul solstiţiului de vară şi al celui de iarnă. Acţiunea prin care un bărbat era ridicat prin eforturile călugărilor dinăuntrul muntelui avea o încărcătură simbolică intenţionată şi era motivul pentru care sistemul nu fusese niciodată modernizat. În unele zile, când se întâmpla ca vârful muntelui să fie ascuns de câte un nor jos, novicele care se înălţa îl străpungea pur şi simplu şi se făcea nevăzut, de parcă s-ar fi ridicat la ceruri. Era o piesă de teatru sacru spectaculoasă, ce atrăgea mulţimi imense de turişti de fiecare dată când era pusă în scenă. Ritualul era atât de faimos, că oamenii se adunau chiar şi să asiste la livrarea săptămânală de produse, fotografiind cu febrilitate sacii de făină şi coşurile cu pui vii ce se înălţau spre vârful muntelui pe o platformă scârţâitoare din lemn.

Puţini aveau însă să asiste la Înălțarea din seara aceea. Oraşul vechi era pustiu, iar peştera ofrandei se golise rapid în urma ordinului dat de fratele Axel. Singurii care rămăseseră erau conducătorii confreriilor, doi călugări ai Înălțării care manevrau pârghia şi cinci gardieni înveşmântaţi în sutane roşii, ce se iviseră unul câte unul din întuneric şi stăteau acum aproape de locul în care erau descărcate mărfurile de obicei, cu mâinile băgate în mânecile încăpătoare ale sutanelor, în care îşi ţineau armele.

O bucată de pânză albă apăru pe frânghie şi se învârti în jurul tamburului, semnalând faptul că platforma se apropie de pământ.

— Ţineţi bine! ordonă unul dintre călugării Înălțării, preluând tensiunea şi încetinind roata ca să dea drumul treptat la frânghie, până când bucata de pânză ajunse în dreptul unui semn făcut în tavanul peşterii.

La o sută de metri mai jos, platforma atinse suprafaţa netedă a pietrei pentru ofrande. Unul dintre călugării înveşmântaţi în sutane cafenii trase piedica ca să înţepenească roata, după care se rezemă

de stâlp şi aşteptă până ce clopotul se opri, în cele din urmă.

În peşteră se lăsă o linişte profundă, cu atât mai evidentă după dangătul solemn al clopotului. Nimeni nu scoase o vorbă. Nimeni nu se mişcă. Toţi ochii erau aţintiţi asupra frânghiilor ce se încolăceau în întuneric, tremurând uşor, semn că ceva era urcat pe platforma de dedesubt. Apoi, un singur dangăt răsună în încăpere, dându-le de ştire că încărcătura a fost aşezată şi este gata să fie înălţată. Sutanele cafenii îşi reluară munca trudnică, îndepărtând piedica şi începând să ridice din nou platforma pe versantul muntelui.

— Nu e aşa de grea, zise unul dintre ei, împingând roata cu o cadenţă îndelung exersată. O să fie aici în câteva minute.

— Tu fii atent s-o ridici încet şi cu grijă! îi răspunse Axel, cu ochii pironiţi asupra dreptunghiului întunecat din podeaua peşterii.

Se apropie de margine, băgându-şi din reflex mâna în mâneca sutanei.

Athanasius nu-l scăpa din ochi pe Axel, profitând de ocazie ca să-l cerceteze mai bine pe cel care îl provocase nu cu mult timp în urmă şi care avea cu siguranţă să o mai facă, la alegerile apropiate. Era o prezenţă autoritară, fără nici o îndoială. Cei opt ani în care slujise drept căpitan al gărzilor îi conferiseră abilitatea de a da ordine cu o încredere de neclintit. Această calitate îi atrăgea pe mulţi dintre locuitorii Citadelei, obişnuiţi să fie conduşi cu o mână de fier. Dar armura lui avea şi o fisură.

De-a lungul istoriei, în Citadelă se organizaseră alegeri pentru o singură poziţie, cea de abate. La moartea Prelatului, Abatele devenea în mod automat conducătorul interimar al mănăstirii, până când era confirmat în această funcţie. Fusese de fiecare dată o formalitate, rar se întâmplase să apară un competitor – şi dacă apăruse, nu avusese niciodată câştig de cauză. De data aceasta, însă, lucrurile stăteau diferit. Succesiunea nu se făcea în mod automat. Atât Prelatul, cât şi Abatele erau morţi şi niciunul dintre urmaşii lor – călugării Sancti – nu se mai afla în Citadelă. De data aceasta,

locuitorii din adâncul muntelui aveau să voteze nu doar pentru un alt Abate, ci şi pentru un alt Prelat, şi, prin aceste voturi, aveau să decidă chiar viitorul Citadelei. Din această cauză, Athanasius îşi dădea seama că, la fel ca în cazul cursei prezidenţiale americane, succesul avea să depindă de atractivitatea combinată a celor doi candidaţi, nu de influenţa şi de prestanţa unuia dintre ei. Iar Axel nu avea niciun aliat evident. Urcase pe scara ierarhică datorită ambiţiei şi hotărârii sale. Poate că era respectat, dar nu era iubit. Aşa că, dacă va candida pentru postul de Abate, cine îi va fi Prelat? Iar dacă îşi va încerca şansele la funcţia de Prelat, cine îi va sluji pe post de Abate, ocupând poziţia imediat inferioară? Poate că va reuşi să-l convingă pe unul dintre gardieni să intre în cursă alături de el, dar oricine îşi va da seama că este folosit ca o marionetă, cu un singur scop: să-i garanteze lui Axel atingerea obiectivului mult visat. Iar, dacă va fi ales, Athanasius era sigur că Axel intenţiona să reinstituie călugării Sancti în numele tradiţiei, să trântească uşa în faţa oricăror reforme şi să readucă Citadela acolo unde fusese înainte. Era, la urma urmei, un soldat. Nu înţelegea şi nu avea încredere decât în ordinele stricte şi în rutină. Vechile cutume i se potriveau ca o mănuşă.

Se găseau evident şi alţi călugări în Citadelă care aveau de gând să facă un pas în faţă şi să îşi încerce norocul la alegeri. Părintele Malachi, de pildă, era foarte respectat şi avea cu siguranţă să candideze, dar Athanasius era convins că putea încheia, sub o formă sau alta, o alianţă cu el. În calitate de şambelan al fostului Abate, Athanasius cunoştea mai bine decât mulţi alţii dedesubturile Citadelei şi ar fi fost un aliat util.

Dar Axel era cu totul altă poveste. Cel mai bun mod de a-l aborda era să îl menţină izolat în candidatura lui şi să spere că încăpăţânarea cu care adera la vechea ierarhie avea să-i îndepărteze de el pe locuitorii mai moderaţi ai muntelui, nu puţini la număr. Călugării Sancti nu se mai găseau printre ei şi erau numeroşi cei care nu le deplângeau absenţa şi s-ar fi bucurat cu atât mai puţin

dacă s-ar fi întors. În fața lor avea Athanasius să îşi pledeze cauza. Ei erau cheia pentru viitorul Citadelei.

— Țineți bine!

Athanasius îşi ridică privirea când al doilea semn ce marca distanța se ridică din beznă, indicând faptul că platforma Înălțării aproape ajunsese în vârf. Axel, care până atunci străbătuse neliniştit încăperea în lung şi în lat, se apropie de marginea trapei, încercând să vadă ce se află dedesubt şi scoțându-şi în acelaşi timp pistolul din mânecă. Slobozi apoi un icnet şi făcu un pas în spate, îndreptând arma spre întuneric. Ceilalți gardieni îl imitară, chiar în clipa în care se iviră frânghiile de susținere, aducând platforma la nivelul solului.

În mijlocul ei stătea un bărbat înveşmântat în straie preoțeşti. Doi ochi roşii îi priviră țintă de pe un chip cu pielea înnegrită, iar buzele i se arcuiră într-o parodie de zâmbet, în vreme ce îi cerceta cu răceală.

— Halal primire pentru un prieten vechi! rosti creatura, cu o voce răguşită, dar familiară în acelaşi timp. M-am schimbat chiar atât de mult?

Accentul slav dulceag îl făcu pe Athanasius să îl recunoască pe cel ce se afla în fața lor. Era fratele Dragan, cel mai tânăr dintre călugării Sancti, înviat din morți şi reîntors în adâncul muntelui, scrutând cu ochii săi injectați chipurile bărbaților adunați în jurul lui, de parcă ar fi fost Moartea căutându-l pe cel mai slab dintre ei.

— Aduceți-mi sutana! le ordonă.

Un gardian se repezi să îi îndeplinească ordinul, împiedicându-se din prea marea grabă cu care îşi dorea să îi dea ascultare.

— Şi dați-i de ştire Abatelui că m-am întors!

Axel îşi drese glasul.

— Mă tem că nu e posibil. Din nefericire, fratele Abate nu mai e printre noi.

Dragan înaintă cu paşi târşâiți şi coborî țeapăn de pe platformă

pe pardoseala de piatră a peşterii.

— Atunci înştiinţaţi-l pe Prelat!

— Nici asta nu e posibil. Mă tem că nici Prelatul nu mai e printre noi.

— Şi cine e călugărul cu rangul cel mai înalt care a rămas în viaţă?

Axel se întoarse ca să-i privească pe conducătorii confreriilor, care se înghesuiseră unii într-alţii lângă roata din mijlocul încăperii.

— Noi am condus Citadela în mod democratic până la alegeri, când o să numim lideri noi.

Se întoarse din nou către Dragan.

— Dar acum, că Dumnezeu a găsit de cuviinţă să ne binecuvânteze cu întoarcerea ta, tu eşti călugărul cu rangul cel mai înalt din Citadelă.

Dragan încuviinţă şi buzele i se arcuiră din nou într-un zâmbet înfiorător.

— În cazul acesta, duceţi-mă în apartamentul Prelatului şi daţi de ştire în întregul munte că, prin voia Domnului, un călugăr Sanctus s-a întors!

Acestea fiind spuse, trecu prin faţa tuturor şi se făcu nevăzut în bezna din adâncul muntelui, trăgând după el şi toate speranţele de reformă ale lui Athanasius.

„Fericiţi cei ce citesc şi cei ce ascultă cuvintele proorociei şi păstrează cele scrise în aceasta! Căci vremea este aproape.“

Apocalipsa, 1:3

47

Badiyat al-Sham, provincia Al Anbar, vestul Irakului

Nimic nu se compară cu noaptea în deşert.

Acelaşi aer rarefiat, ce oferă atât de puţină protecţie în faţa razelor infernale ale soarelui pe timpul zilei, îi îngăduie întunericului care se lasă peste deşert să alunge căldura şi să aducă frigul absolut al spaţiului. Şi mai sunt şi stelele: miliarde de stele, umplând cerul cu o puzderie de punctuleţe luminoase şi aruncând o strălucire microscopică pe întreg peisajul. Beduinii se folosesc de stele ca să se deplaseze pe timpul nopţii; ochii lor sunt obişnuiţi cu deşertul şi cu intensităţi ale luminii pe care cei care locuiesc în oraşe nu le pot percepe. Fantoma se folosea şi el acum de această abilitate ca să-şi găsească drumul pe terenul stâncos şi pe cărările de pietriş, urmând linia trasată de spatele balaurului, înspre locul pe care beduinii îl numesc „ţara setei şi a groazei".

Deşertul sirian e o pustietate de peste o jumătate de milion de kilometri pătraţi, ce acoperă pământul precum crusta unei răni care a încetat să sângereze, revărsându-se din Siria în nordul Irakului, Iordania şi Arabia Saudită. În mijlocul lui nu se găsesc nici o aşezare şi niciun drum practicabil. În timpul războiului din Irak, insurgenţii se repliaseră aici, folosind brutalitatea deşertului, neschimbată din timpuri străvechi, ca principal mijloc de apărare împotriva tehnologiei moderne de război. Şi funcţionase: echipamentele duşmanului se defectaseră, furtunile de nisip împiedicaseră aeronavele militare să se ridice de la sol, până şi sistemele ultraperformante de termoviziune fuseseră induse în eroare de strategia simplă la care recurgeau insurgenţii – se întindeau sub o pătură pe o stâncă încălzită de soare şi rămâneau nemişcaţi acolo.

Era imposibil să te lupţi cu cei care aveau pământul şi natura de partea lor.

Insurgenţii îşi instalaseră în deşert principala bază de operaţiuni, aducându-şi oameni şi echipamente pe la frontiera fluctuantă şi greu de patrulat cu Siria. Doar după ce invadatorii cuceriseră toate oraşele, rebelii se întorseseră în zonele urbane pentru a hărţui guvernul proaspăt instaurat cu tacticile teroriste tradiţionale care implicau bombe amplasate pe marginea şoselelor şi ameninţarea mereu prezentă cu răpirea. Aşa că deşertul era pustiu din nou. Şi totuşi, pe măsură ce galopa în noapte, înaintând în adâncul lui, Fantoma începea să simtă că nu este singur.

Zări primele semne care-l făcură să creadă că ceva e diferit cu câteva ore înainte de ivirea zorilor, când frigul răcise aerul îndeajuns cât să-i dea o claritate ca de cristal şi luna începuse să se ridice pe cer. Era o formă întunecată, întinzându-se undeva în depărtare, spărgând linia altfel plată a orizontului. Bărbatul descălecă şi se apropie de ea la pas, mergând aplecat, ca nu cumva căldura corpului său, ce se profila pe cerul răcoros, să fie detectată de dispozitivele de termoviziune care s-ar fi putut găsi prin zonă.

Ajunse mai aproape şi văzu că forma întunecată e de fapt o umbră, făcută de luna ce urca pe cer şi de o grămadă mare de pietre şi de ţărână de pe marginea unei gropi. Fantoma se lăsă în jos şi se târî până acolo, oprindu-se din când în când ca să tragă cu urechea la liniştea deplină străpunsă doar de şoaptele intermitente ale brizei nocturne, ce mângâia uşor contururile neregulate ale grămezii de pietre şi de pământ.

Groapa nu avea mai mult de un metru adâncime, prin urmare neputându-se justifica mărimea grămezii care arunca o umbră atât de lungă. În mijlocul gropii, o stâncă mare cam cât o maşină fusese excavată parţial, apoi abandonată, de parcă cei care lucraseră acolo şi-ar fi pierdut brusc interesul. Fantoma se îndreptă spre grămada de pământ şi urcă pe ea cu grijă, până ajunse suficient de sus ca să vadă terenul dimprejur.

Erau mai multe gropi în zonă, toate având cam aceeaşi lărgime şi adâncime ca cea în faţa căreia se afla el, şi aceeaşi stâncă dezvelită pe jumătate în mijloc. Peisajul arăta de parcă o fiară uriaşă ar fi săpat la întâmplare, scormonind după un obiect pe care îl pierduse. Una dintre gropi era vădit mai mare şi mai adâncă decât celelalte. Fantoma alunecă în josul pantei şi se îndreptă intr-acolo, ca să o cerceteze.

Groapa avea adâncimea unui etaj de clădire şi în ea se cobora pe o rampă din pământ bătătorit, care se răsucea până jos, suficient de lată cât să încapă un cal. În fundul gropii, un petic de beznă, cu marginile neregulate, marca intrarea într-o peşteră. Era vorba de o ciudăţenie a deşertului sirian, care-l face să semene cu un uriaş stup de albine subpământean: mari părţi din el sunt străbătute de tuneluri şi de peşteri extinse, săpate cu milioane de ani în urmă de apa care îşi croise drum printre rocile sedimentare. Puteai ascunde batalioane întregi de soldaţi şi echipamentul aferent în acele peşteri, dacă le cunoşteai amplasamentul. Era unul dintre motivele pentru care Fantoma scăpase neprins de atâta vreme. Dacă cei care săpaseră acele gropi mai erau prin preajmă, se aflau cu siguranţă acolo, dormind în peşteră, la adăpost de frigul muşcător al deşertului pe timpul nopţii.

Urmări o vreme intrarea, dar nu văzu nici o mişcare, în afara lunii care îşi continua ascensiunea pe cer, simultan cu mişcarea lentă de rotaţie a Pământului. În aer nu plutea miros de lemne arse, care să dea de înţeles că în zonă s-ar fi aflat oameni. Oricine ar fi fost cei care săpaseră gropile, şi orice motiv ar fi avut s-o facă, plecaseră între timp. Fantoma ocoli craterul şi coborî rampa, scrutând cu ochii săi, obişnuiţi cu întunericul, bezna de catifea a peşterii, pe măsură ce se apropia de ea. Ajuns înăuntru, ascultă tăcerea încremenită, apoi scoase o lanternă micuţă din buzunar şi o aprinse.

Becul minuscul străpunse întunericul cu forţa unei explozii nucleare şi Fantoma fu nevoit să îşi acopere ochii ca să-i apere de lumină. Peştera era pustie – niciun semn că ar fi fost locuită, niciun

semn că ceva sau cineva s-ar fi aflat acolo. Fusese nevoie de resurse considerabile şi de timp ca să fie scoasă la iveală şi, cum şantierul nu părea să aibă nici o valoare arheologică şi nici să conţină vreun zăcământ de minerale, probabil că exista un alt motiv pentru care fuseseră săpate acele gropi. Faptul că peşterile erau goale sugera fie că fuseseră deschise pentru a se depozita ceva în ele, fie că ceva fusese găsit acolo, dar acum dispăruse.

Fantoma mai aruncă o privire, cercetând fiecare colţişor, apoi stinse lumina şi se îndreptă spre ieşire.

Bezna îi părea mai adâncă acum şi clipi ca să îşi reobişnuiască ochii cu întunericul nopţii, atunci când ieşi din crater şi scrută împrejurimile. Vedea urme vagi de paşi în ţărână, care înconjurau marginea gropii şi se întâlneau într-un loc din care urme mai adânci, brăzdate de făgaşe, se îndepărtau prin deşert înspre răsărit, acolo unde zorii începeau să lumineze cerul. Miji ochii, privind intr-acolo, şi verifică stelele. Ceva nu era în regulă. În acea perioadă a anului, soarele răsărea direct în Gemeni, dar dâra de lumină se afla undeva în dreapta constelaţiei. Nu erau zorii, ci altceva, ceva îndeajuns de mare ca să străpungă întunericul dens al deşertului.

Şi nu exista decât un singur lucru care ar fi putut face aşa ceva de la o asemenea distanţă. Probabil că era o aşezare.

48

New Jersey, SUA

Era ora trei dimineaţa când Liv încheie formalităţile de imigrare la Aeroportul Internaţional Newark Liberty. Reuşise cumva să stea trează în cele douăsprezece ore de zbor, combinând cafeaua cu frica de ceea ce i s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi adormit. Prin urmare, era agitată şi irascibilă şi aproape că avea halucinaţii de la oboseală atunci când ieşi în sala de aşteptare imensă şi aproape pustie, scăldată în lumina orbitoare a neoanelor.

Un angajat al aeroportului împingea o maşină mare de curăţat pe pardoseala dură, cu mişcări lente, ca într-un vals deprimat, în vreme ce câţiva pasageri cataleptici priveau în gol în singura cafenea deschisă, sorbind un strop de trezie din nişte pahare de hârtie. Câţiva şoferi în costume care ţineau ridicate nişte pancarte cu nume scrise pe ele într-o varietate de stiluri alcătuiau un soi de comitet de primire. Scena îi dădu lui Liv o senzaţie de déjà-vu. Când aterizase în Turcia, cu peste o săptămână în urmă, îşi văzuse propriul nume pe un astfel de carton – şi tot atunci îl zărise prima oară pe Gabriel. Cercetă chipurile cu expresii întrebătoare din faţa ei, ştiind că e imposibil ca el să se afle aici, dar căutându-l totuşi cu privirea. Îi era dor de el, deşi de-abia îl cunoştea.

Se îndreptă spre ieşire, lipsa bagajelor de cală permiţându-i să o ia înaintea celorlalţi pasageri. Noaptea adâncă de afară transformase uşile din sticlă în nişte oglinzi întunecate şi Liv de-abia îşi recunoscu chipul când se apropie de ele. Îşi vedea cearcănele negre şi hainele care-i atârnau pe trupul şi aşa slăbuţ. Era ca şi cum persoana care părăsise aeroportul în urmă cu o săptămână nu era aceeaşi cu cea care se întorcea acum acasă. Făcu încă un pas spre

strania reflecţie a ei înseşi şi uşile automate se deschiseră, dându-i la o parte imaginea şi dezvăluind noaptea care o aştepta dincolo de ele.

Dick o luase şi el înaintea mulţimii. Nici el nu avea bagaje de cală, ca să se mişte în voie. Unii foşti deţinuţi aveau obiceiul să se înconjoare de tone de obiecte după eliberare. Pentru Dick, era ca şi cum şi-ar fi ridicat un alt fel de închisoare. El prefera să poată pleca în orice moment, de oriunde, fără să îşi facă griji în legătură cu ce lasă în urmă – aceasta era adevărata libertate. Nu-i păsa prea mult de părerea celorlalţi, altfel n-ar fi fost în stare să facă ceea ce făcea.

Traversă încet sala de aşteptare, păstrând o distanţă prudentă între el şi Liv. Îi urmărea mişcările cu vederea periferică, verificându-şi în acelaşi timp telefonul, ca un om de afaceri oarecare, care coboară şifonat din avion, legat de nelipsitul BlackBerry. Când Liv ieşi pe uşă, grăbi şi el pasul. Cu diferenţa de fus orar, aterizaseră la Newark la o oră perfectă. Ora trei dimineaţa era, conform statisticilor, cea mai liniştită dintre toate, iar mai puţini oameni însemnau mai multe oportunităţi.

Afară era mai frig decât se aşteptase, ceea ce era de asemenea în favoarea lui. Frigul îi izgonea pe oameni şi îi făcea să nu iasă din case.

Noroc-chior.

Cercetă zona, căutând locuri mai întunecate şi posibili martori. Câţiva şoferi de taxi, puţini la număr, stăteau în maşinile lor încălzite, cu motoarele pornite. Cel mai apropiat dintre ei îi aruncă o privire plină de speranţă, apoi se întoarse la ziarul pe care îl citea atunci când Dick trecu pe lângă el fără să-l bage în seamă. Dick vedea părul blond al fetei strălucind în întuneric, scos şi mai tare în evidenţă de lumina bolnăvicioasă a becurilor cu vapori de sodiu. Liv se îndepărta, luând-o spre staţia de autobuz. Dacă se urca într-unul, asta putea să fie o problemă. Ar fi fost nevoit să se urce şi el, ca să fie sigur că nu o va pierde, şi ea l-ar fi recunoscut mai mult ca

sigur din avion. Iar Dick nu voia s-o sperie, cel puţin nu deocamdată.

Bărbatul trecu de şirul de taxiuri parcate, cercetându-şi în continuare telefonul, deşi în realitate verifica măsurile de securitate. După 11 septembrie 2001, toate terminalele aeroporturilor erau împânzite cu camere video. Nu puteai să te scarpini în nas fără ca un gardian să te urmărească din cinci unghiuri diferite pe cine ştie ce monitor de care habar nu aveai. Din fericire, fata se îndepărtase de intrarea în clădire, înspre care erau îndreptate majoritatea camerelor de supraveghere. Era ca şi cum i s-ar fi oferit singură spre sacrificiu. Dick sperase că va avea ocazia să rămână între patru ochi cu ea, ca să-i vorbească, dar oportunistul din el avea mult mai multă autoritate decât jucăuşul. Şi cea mai bună oportunitate se ivise chiar acum. Şoferii de taxi se uitau cu toţii spre intrare, aşteptând să le pice un client, camerele erau îndreptate în altă direcţie şi nu era nimeni prin preajmă. Liv se opri lângă copertina staţiei de autobuz şi scrută drumul pustiu. Nu venea niciun autobuz. Şi era singură.

Dick se hotărî.

Trecu printre două taxiuri şi traversă şoseaua în direcţia ei, sperând să îşi termine treaba înainte ca ceilalţi pasageri să iasă din clădire. Îşi petrecuse o bună parte din zbor privindu-i spatele fetei care citea pe scaunul ei, urmărindu-i cu privirea conturul fragil al gâtului, în vreme ce pumnii i se încleştau şi i se descleştau în poală când îşi imagina cum îi va strânge în jurul grumazului ei. Îşi imaginase până şi sunetul pe care avea să-l facă rupându-se – *trosc* – ca o grisină, sau ca piciorul unui pahar de vin.

Dick păşi pe banda rezervată autobuzului, chiar când Liv ridică privirea. Era atât de mică în comparaţie cu el, că se gândi că ar putea să stea în faţa ei şi să o ascundă cu totul în spatele trupului său masiv. Nimeni nu l-ar fi auzit întrebând-o la ce oră soseşte autobuzul, nimeni nu l-ar fi văzut sucindu-i gâtul când ea ar fi deschis gura ca să-i răspundă. Bărbatul mai avea câţiva paşi, când Liv se întoarse şi făcu un gest cu totul neaşteptat.

Făcu cu mâna.

Dick se uită în josul străzii, în direcţia în care privea şi ea. Două faruri aprinse se grăbeau spre ei. În mod normal, autoturismele nu aveau voie să se deplaseze pe banda rezervată autobuzelor, dar, când maşina se apropie, Dick îşi dădu seama de ce ignorase interdicţia. Era o maşină a poliţiei.

Îşi ridică telefonul la ureche şi trecu mai departe, chiar pe lângă Liv, spre parcarea pe perioadă limitată, căutându-şi în acelaşi timp în buzunar legătura inexistentă de chei. Un om de afaceri oarecare, întorcându-se dintr-o călătorie planificată prost.

49

Liv se urcă în maşina poliţiei şi trânti portiera, la adăpost de noaptea rece.

— Dumnezeule, Liv, arăţi ca naiba!

Tânăra privi chipul dolofan, rotund ca o lună plină al sergentului Ski Williams şi zâmbi. Era singurul lucru pe care-l auzise în ultimele zile de care nu se îndoia că e adevărat.

— Îmi cer scuze pentru ora asta dementă, zise, punându-şi centura, în vreme ce maşina se îndepărta de trotuar. Nu m-am gândit la diferenţa de fus orar atunci când te-am sunat.

Bărbatul dădu din mână, dându-i de înţeles că scuzele nu sunt necesare, şi nedezlipindu-şi nici o clipă ochii de şosea.

Îl ştia pe Ski Williams de aproape zece ani. Numele lui real era William Godlewski, dar, ca mulţi alţi poliţişti de origine poloneză, şi-l scurtase şi inversase literele ca să scape de bătaia de cap pe care o reprezenta numele lui de familie greu de pronunţat. Era unul dintre primii poliţişti pe care îi cunoscuse Liv în cursul unei misiuni adevărate. Şi el era începător pe atunci; poate de aceea se înţeleseseră atât de bine – doi puşti încercând să-şi facă loc în lumea adulţilor. Era uimită că, după atâţia ani, Ski nu fusese avansat de la gradul de sergent. Era de departe unul dintre cei mai buni poliţişti pe care îi cunoştea ea, dar era un dezastru când venea vorba de învăţătură. Picase examenul de detectiv de trei ori la rând. În plus, nu se pricepea deloc să îşi linguşească superiorii. Pur şi simplu nu putea să o facă. Era suficient de inteligent ca să ştie că l-ar fi ajutat să avanseze, dar, dacă el considera că un căpitan era un dobitoc, o spunea pur şi simplu. Avea un fel de a respinge compromisurile care era deopotrivă enervant şi nobil. De aceea Liv îl sunase pe el

din Turcia şi nu pe altcineva, ca să-l întrebe dacă l-ar deranja să o aştepte la aeroport. Era de modă veche, ca un personaj din *Incoruptibilii*, şi în el avea cea mai mare încredere.

— Deci, ai de gând să-mi povesteşti, sau nu? Ai apărut pe la toate jurnalele de ştiri, de nu ştiu câte zile. Când te-am văzut pe trotuar, n-am ştiut dacă să te invit în maşină sau să-ţi cer un autograf.

Liv îşi trase şapca de baseball ca să-şi acopere faţa şi se făcu mai mică în scaun. Nu-i trecuse prin cap că toate evenimentele care avuseseră loc în Ruina deveniseră ştiri şi aici. Subiectele din străinătate erau rareori mediatizate, dacă nu aveau de-a face cu vreun război în care mureau soldaţi americani.

— Ce ai auzit?

— Se pare că-ţi atârnă un soi de blestem medieval deasupra capului, sau ceva de genul ăsta. Toţi cei care vorbesc cu tine sunt căsăpiţi. Avem două crime care s-ar putea să aibă legătură cu tine şi cu mica ta aventură de peste ocean. Cred c-ar trebui să-mi fac un control la cap, probabil că nu sunt în toate minţile dacă te-am lăsat să te urci în maşină. Deci, ce s-a-ntâmplat? Ai aflat ce anume ţineau ascuns în adâncul muntelui?

— Nu ştiu.

— Hai, pe bune!

— Sincer, chiar nu-mi amintesc!

Liv se gândi la coşmarul care o speriase atât de tare, încât preferase să stea trează pe tot parcursul celor douăsprezece ore de zbor, decât să rişte să-l aibă din nou. Şeful ei era una dintre cele două victime despre care vorbea Ski: fusese ucis pentru simplul motiv că vorbise cu ea. Poate că era într-adevăr blestemată.

— Ascultă, Ski! Du-mă acasă şi o să-ţi povestesc totul! Poate că vorbind despre cele întâmplate o să-mi zgâlţâi puţin memoria şi o să-ncep să-mi amintesc. În plus, nu mi-ar strica să fac un duş şi să-mi schimb hainele.

— Să te duc acasă… zise Ski pe un ton neutru, fără a mai

adăuga nimic.

Liv văzu expresia stingherită de pe chipul lui. O cunoştea. Era atât de sincer, că era incapabil să se prefacă. Acum avea aceeaşi expresie ca atunci când trebuia să-i comunice cuiva o veste cu adevărat proastă.

— Spune-mi! zise Liv.

Ski dădu din cap.

— Cred c-ar fi mai simplu să-ți arăt.

50

Dick îşi făcuse loc cu coatele, intimidându-i pe ceilalţi pasageri cu statura lui impozantă, ca să ajungă în faţa cozii la taxiuri. Odată urcat în maşină, îi spusese şoferului o poveste despre un amic de-al lui care fusese arestat. Taximetristul vorbea o engleză stricată, dar înţelesese suficient şi acum urmărea maşina poliţiei de la o distanţă sigură, care să nu dea de bănuit. Dick îşi ridica din când în când privirea, ca să se asigure că nu pierduseră maşina din faţă, compunând în acelaşi timp un e-mail în care făcea un raport detaliat a tot ceea ce se întâmplase până atunci. Ştia din dosarul fetei că lucrează ca reporter de investigaţii, aşa că bănuia că poliţistul e o cunoştinţă de-a ei. Nu părea să fie o misiune de protecţie, fiindcă amândoi se comportaseră foarte relaxat. Poate că era iubitul ei, ceea ce ar fi fost o veste proastă pentru Dick, care avea un plan de pus în aplicare şi oricine i s-ar fi pus de-a curmezişul ar fi devenit o victimă colaterală. Indiferent cine era tipul, spera că o duce într-un loc liniştit, poate chiar într-o clădire cu subsol – asta ar fi fost situaţia ideală.

Termină de scris e-mailul şi îl reciti, verificând să nu fi omis vreun detaliu. Ataşă apoi fotografia cărţii pe care o citea fata în avion. Poate că nu era importantă, dar nu el hotăra asta. Mulţumit, apăsă pe *send* şi urmări mesajul până dispăru de pe ecran.

În faţă, maşina poliţiei ieşi de pe autostradă şi o luă pe şoseaua McCarter. Nu era mult trafic la ora aceea din noapte şi cei doi erau uşor de urmărit. Dick îi spuse şoferului să încetinească puţin. După vreo doi kilometri, luminile de semnalizare ale vehiculului din faţă se aprinseră şi maşina luă curba. Taximetristul apăsă pe acceleraţie, dar Dick îi spuse să nu se grăbească. Vedea că se îndreaptă spre est,

în districtul Ironbound, şi îşi aminti ceva din dosarul fetei care îi spunea cu exactitate unde anume.

— Bun venit acasă, îşi zise în barbă. Bun venit acasă!

51

Badiyat al-Sham

Adevăraţii zori începeau să mijească atunci când Fantoma se apropie destul de mult de mănunchiul de lumini ca să îşi dea seama ce anume sunt. Înaintase până acolo folosindu-se de contururile peisajului şi de rămăşiţele nopţii ca să-şi ascundă prezenţa. Acum stătea întins în spatele unei moviliţe de pământ şi cerceta cu binoclul aşezarea din faţa lui.

La prima vedere, nimic din ceea ce văzu nu i se păru ieşit din comun. Părea să fie o altă tabără de forare aidoma celor câtorva mii care se răspândiseră ca o boală contagioasă pe părţi întinse din ţară, după ce se încheiase războiul. În mijlocul aşezării se găseau o turlă de foraj subţire, mai multe clădiri cu faţade argintii care îi adăposteau pe muncitori şi un hangar mare pentru vehicule şi provizii. În partea îndepărtată a taberei, o platformă betonată inscripţionată cu un „H“ de mari dimensiuni indica locul în care puteau ateriza elicopterele, deşi niciunul nu se afla acolo în prezent.

Totul părea normal – şi totuşi ceva nu era în regulă.

În primul rând, tabăra nu era amplasată pe un câmp petrolier dat în exploatare. Nu se efectua nici o altă operaţiune de forare pe o rază de cel puţin o sută de kilometri şi întreaga aşezare era prea curată. Echipamentul de forare este de obicei mutat de la o explorare la alta şi poartă, pe lângă inevitabilele pete de petrol, şi cicatricele anilor îndelungi petrecuţi în cine ştie ce colţ uitat de lume, lovit de intemperii. Maşinăriile de aici străluceau însă, noi-nouţe, de parcă ar fi fost livrate direct din fabrică, scoase din ambalaje şi aruncate în mijlocul deşertului ca pentru o versiune de parc de distracţii a unui câmp de forare. Tabăra era în mod evident

funcţională, sonda era pornită, dar nu se vedea nici o picătură de petrol în cele două bazine de colectare.

Fantoma îşi aminti că, în urmă cu şapte, opt ani, guvernul săpase mai multe puţuri în acea zonă. Negăsind nimic, oamenii lui Saddam plecaseră mai departe. Acea informaţie era cu siguranţă înregistrată undeva şi părea puţin probabil ca o companie să reuşească acolo unde alta dăduse greş, mai ales cu tehnologia performantă care se folosea în prezent pentru a detecta zăcămintele de petrol. Până la un anumit nivel, acestea deveneau vizibile cu ajutorul seismogramelor, iar sub respectivul nivel forarea devenea oricum prea scumpă şi, prin urmare, nerentabilă.

Dar ceea ce îi atrase atenţia Fantomei fu nivelul de securitate din tabără. Irakul continua să fie o regiune periculoasă şi toate companiile occidentale erau nevoite să apeleze la firme de protecţie, dacă nu pentru altceva, măcar pentru a-i descuraja pe insurgenţi să le răpească angajaţii şi să ceară sume exorbitante pentru eliberarea lor. Dar măsurile de securitate de aici erau cu adevărat extraordinare. Două garduri de sârmă ghimpată delimitau un perimetru în jurul taberei, iar accesul se făcea pe două porţi de oțel ce blocau intrarea dinspre singurul drum care ducea acolo. În cele patru colțuri ale perimetrului se găseau turnuri de pază, având fiecare câte o platformă de tragere şi o mitralieră vizibilă prin crăpătura panoului care o împrejmuia. Erau M60 Mk43, mitraliera preferată a armatei americane. Cu o rază de acțiune de circa o mie de metri şi o cadenţă de tragere de şase sute de cartuşe pe minut, puteau opri cu uşurinţă orice vehicul care s-ar fi apropiat de tabără, chiar şi unul blindat, cu mult înainte ca acesta să ajungă la poarta principală. Iar pe un om l-ar fi spulberat pur şi simplu. Aşadar, ceva nu se lega: o artilerie de un asemenea calibru era folosită pentru a proteja ceea ce din exterior părea să fie un simplu puţ secat. Probabil că mai exista ceva acolo, care-i scăpa Fantomei, ceva îndeajuns de valoros ca să justifice acea mică armată dotată cu echipamente mortale.

Fantoma alunecă în josul moviliţei şi se apropie de tabără. Conştient că bărbaţii din turnurile de control scrutau de obicei zona cu degetul pe trăgaciul mitralierelor, înaintă cât de departe i se păru prudent, după care se ghemui din nou într-o poziţie de observare.

Auzea şi zgomote acum, provenite de peste tot din tabără: zăngănitul sondei, zumzăitul motoarelor şi al aparatelor de aer condiţionat, glasuri ce vorbeau într-un amestec de engleză şi arabă.

Un grup de bărbaţi îmbrăcaţi în salopete albe îşi făcu apariţia din clădirea principală şi se îndreptă spre turla de foraj, acolo unde alţi muncitori aşteptau să fie înlocuiţi. Şi în turnurile de control se schimba garda. Soldaţii nu îşi ocupau însă simultan poziţiile, ci aşteptau câteva minute între un turn şi altul, pentru a se asigura că tabăra nu rămâne descoperită în cazul unui atac pe toate cele patru fronturi. Totul mergea strună, foarte profesionist, ceea ce făcea ca lucrurile să pară cu atât mai bizare.

Fantoma urmări în continuare ce se petrecea în tabără, alcătuindu-şi încetul cu încetul în minte un profil operaţional al acesteia. Soarele avea să răsară în curând şi atunci va fi nevoit să dispară în deşert, altfel risca să fie văzut. Era pe punctul de a-şi schimba poziţia, când sunetul unor motoare diesel acoperi zumzetul obişnuit al locului şi trei maşini de teren se iviră din hangar. Traseră în faţa clădirii principale şi aşteptară.

Mai mulţi bărbaţi ieşiră din clădire şi se urcară în autovehicule. Cei din faţă purtau aceleaşi salopete albe ca muncitorii de la foraj şi cărau mai multe feluri de lopeţi şi târnăcoape. Cei din spate erau îmbrăcaţi în uniformele de camuflaj în deşert pe care le purtau gardienii din turnurile de control, iar jeepul în care se urcară era dotat cu o platformă şi avea o mitralieră M60 montată pe acoperiş. Era protocolul standard pentru convoaie: cercetaşii mai puţin valoroşi în faţă, paza în spate şi VIP-urile la mijloc. Pe grupul acesta din urmă îşi concentra acum atenţia Fantoma.

Erau trei bărbaţi, doi occidentali şi un irakian, îmbrăcaţi cu

nişte haine kaki şi de culoarea nisipului, care atârnau pe trupurile corpolente, deloc atletice. Doi dintre ei aveau barbă şi păr lung ce le ieşea de sub pălăria de soare pătată cu sare. Erau evident civili şi, judecând după atitudine şi după felul în care li se adresau şoferilor, erau fără nici o îndoială conducătorii grupului. Irakianul, care părea să fie şef peste toţi, îi era vag cunoscut

Fantomei, deşi, din cauza distanţei şi a bărbii, trăsăturile îi erau înceţoşate. În acel moment, apăru alt bărbat din umbra clădirii şi o bucată mare din puzzle îşi găsi locul. Necunoscutul se îndreptă spre liderul grupului, îi vorbi câteva momente, se uită la ceas şi făcu un semn cu mâna spre turnul de control de la poarta principală.

Prima dintre cele două bariere din oţel se ridică şi convoiul o luă din loc, oprindu-se în teritoriul neutru, ca o ţară a nimănui, dintre cele două garduri de sârmă ghimpată, aşteptând ca prima poartă să se închidă ermetic. Doar atunci începu cea de-a doua poartă să se ridice încet, pentru a le da drumul pe poteca săpată în nisipul deşertului, pe care o urmase şi Fantoma ca să ajungă până acolo. Bărbatul rămas în tabără îi urmări cu privirea, după care scrută împrejurimile. Se opri când ajunse cu privirea în dreptul locului în care se afla Fantoma şi, o clipă, cei doi bărbaţi părură să se uite unul la celălalt, deşi Fantoma ştia că nu poate fi zărit. Apoi, Hyde se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, făcându-se nevăzut în cochilia strălucitoare a clădirii principale.

52

Newark, New Jersey

Primul lucru pe care îl zări Liv când maşina dădu colţul şi ajunse pe strada ei fu banda de avertizare cu care poliţia împrejmuise locul incidentului şi care flutura acum în vânt. Rafalele care băteau dinspre fluviu o smulseseră într-un capăt şi o biciuiau, făcând-o să se încolăcească precum un şarpe galben cu dungi negre. Ski frână lângă trotuar, prinzând fâşia de plastic sub roţi, apoi opri motorul. În liniştea ce se lăsă brusc se auzi clar răpăitul benzii care se lovea de partea de jos a maşinii.

— Credem că aceeaşi persoană care a comis cele două crime a făcut şi asta, zise Ski. Noroc că nu erai acasă, nu?

Liv nu-i răspunse. Nu avea puterea. Tânjise cu disperare să ajungă acasă, ca să încerce să pună lucrurile cap la cap şi să înţeleagă ce se întâmplase, iar acum, că era aici, în cele din urmă, dădea peste un dezastru şi un haos şi mai mare.

Căminul ei nu mai exista.

Şindrilele albe ale clădirii erau carbonizate deasupra ferestrelor, iar geamurile ce fuseseră odinioară încadrate în tâmplărie zăceau acum împrăştiate pe jos, nişte cioburi sclipitoare. Liv deschise portiera şi coborî din maşină, înfruntând vântul îngheţat. Simţea încă mirosul de cenuşă şi de lemn ars din aer. Ski se dădu şi el jos şi se duse lângă ea pe trotuar.

— Ce s-a-ntâmplat cu familia Da Costa? îl întrebă ea, făcând un semn cu capul spre ferestrele sparte de la primul etaj.

— Sunt teferi. Erau la serviciu când a izbucnit incendiul, în jurul orei trei după-amiaza. Clădirea e distrusă. Toţi stau pe la rude sau pe la prieteni, aşteptând să primească despăgubirile de la

asigurări.

O altă bandă de avertizare se întindea de-a curmezişul unei scânduri din lemn care fusese bătută în cuie acolo unde se aflase uşa apartamentului lui Liv. Banda se încolăcea şi în jurul gardului ce împrejmuia grădiniţa minusculă care o făcuse să aleagă locuinţa atunci când o văzuse.

Când se mutase aici, curtea era pavată cu beton, pătat de uleiul scurs de la motocicleta Harley a fostului proprietar. Liv îl spărsese cu mâna ei, scoţând la iveală pământul de dedesubt, în care sădise plante şi arbuşti de-ai locului, făcând grădina să arate cam cum ar fi arătat pe vremea când primii oameni se stabiliseră aici. Se întindea adesea pe peticul de iarbă din mijlocul grădiniţei ei, privind cerul – iedera căţărătoare îi bloca în mod strategic vederea unuia dintre ziduri, iar crengile cireşului, pe celălalt – şi imaginându-şi că stă întinsă într-o pădure din vremuri imemoriale, pierdută în timp şi foarte departe de necazurile din viaţa ei.

Şi apartamentul ei fusese ticsit cu plante, un obicei rămas din copilăria petrecută alături de un tată horticultor, care o învăţase numele fiecăreia, în acelaşi timp în care o învăţa alfabetul. Tatălui ei i se păruse mereu ciudat că Liv alesese să fie jurnalist într-o metropolă şi că locuia într-o junglă de beton, când de fapt natura făcea parte din fiinţa ei. Poate că fusese felul ei de a se răzvrăti. Sau poate că pur şi simplu îi plăcuse să-îşi bage nasul în viaţa altora. Indiferent care ar fi fost explicaţia, însă, apartamentul ei, cu plantele şi florile sale şi mirosul bogat de pământ şi oxigen, era sanctuarul ei – căminul ei.

Iar acum cineva îi răpise toate astea. Liv făcu un pas în faţă şi smulse banda de avertizare, după care se strecură printr-o crăpătură din gard şi pătrunse în grădina devastată.

Piese înnegrite de mobilier fuseseră aruncate într-o grămadă mare în mijloc: o masă crăpată, pe care o moştenise de la tatăl ei, nişte cotoare de cărţi arse, o saltea cu un cearceaf încă agăţat de ea şi câteva fotografii înrămate, atinse de flăcări, dar încă vizibile. Liv o

ridică pe una dintre ele: înfăţişa o versiune mai vie şi mai fericită a ei înseşi, într-o barcă cu vâsle în Central Park. Lângă ea era Samuel. Pentru o clipă, simţi cum o cuprinde furia împotriva lui, pentru că-i adusese blestemul ăla pe cap, toată distrugerea aia, şi apoi o lăsase singură pe lume, în mijlocul vestigiilor carbonizate ale fostei ei vieţi. Dar era prea extenuată ca să se agaţe mult timp de gândul ăsta. Era prea extenuată ca să facă orice şi s-ar fi întins chiar acolo, în ţărână, dacă Ski n-ar fi prins-o într-o îmbrăţişare stângace dar bine intenţionată. Liv izbucni în hohote de plâns, cu capul pe umărul lui vânjos, simţindu-se năpăstuită şi singură, inspirând mirosul liniştitor de maşină de poliţie pe care îl emana trupul lui.

— Haide, zise el, mângâind-o stânjenit pe spate, scoate totul din tine! Ai unde să mergi, pe cine să suni, în afară de mine?

Liv dădu din cap. Ski o ţinu în continuare în braţe, lăsând-o să-şi verse tot amarul, în vreme ce se chinuia să găsească nişte cuvinte care să o facă să se simtă mai bine. Nu se pricepea la amabilităţi nici într-o situaţie normală, iar cea de faţă era cu totul ieşită din comun.

— Te-aş invita să dormi la mine, se oferi el, dar îţi spun sincer că mama te-ar scoate din minţi cu întrebările. Te-a văzut la ştiri. Ai fi ca o vedetă pentru ea. Probabil că şi-ar invita prietenele să te vadă. Haide, să mergem la maşină! E foarte frig aici. Lacrimile n-o s-aducă nimic din toate astea înapoi. O să-ncerc să-ţi găsesc un loc unde să stai.

53

Era ora patru dimineaţa în Newark, New Jersey.

Zece dimineaţa la Vatican.

Ştirea despre cutremur fusese preluată de către canalele internaţionale de ştiri târziu în cursul serii trecute, împreună cu zvonurile conform cărora unii dintre supravieţuitorii din Citadelă îi căzuseră victimă. Clementi îşi petrecuse seara şi mare parte din noapte urmărind canalele de comunicare securizate, aşteptând veşti, nerăbdător să i se confirme că ameninţarea la adresa proiectului său fusese înlăturată. În cele din urmă, se băgase în pat, epuizat şi cu întrebarea rămasă fără răspuns.

De îndată ce îşi termină rugăciunea de dimineaţă şi celelalte îndatoriri administrative, se repezi în biroul său şi îşi deschise căsuţa de e-mail.

Îl aşteptau două mesaje.

Îl citi pe primul cu o nelinişte crescândă. În ciuda promisiunii pe care o făcuse Grupului, numai unul dintre cei patru supravieţuitori fusese eliminat în cursul nopţii. Dintre cei trei rămaşi în viaţă, un martor era sub urmărire, dar încă în libertate, în America, iar ceilalţi doi dispăruseră. Fusese o noapte haotică. Doi dintre agenţii independenţi care îi supravegheaseră pe supravieţuitori la spital se numărau printre morţi. Clementi deschise o fotografie ataşată mesajului şi se încruntă la vederea imaginii de la locul crimei, care-l înfăţişa pe preot, cu ochii larg deschişi, uimit, întins pe un pat de spital, înjunghiat în gât şi cu sângele scurgându-i-se din trup. Prima ştire de la faţa locului îl identificase în mod eronat drept călugărul scos din Citadelă, dar următoarele buletine informative corectaseră acea informaţie.

Călugărul era acum dat dispărut în mod oficial, alături de Liv Adamsen şi de Gabriel Mann, singurul supravieţuitor care părea să-i preocupe în mod special pe membrii Grupului.

Clementi închise primul mesaj şi îl deschise pe al doilea. Acesta era datat câteva ore mai târziu, aşa că se aştepta la veşti mai bune. Fusese trimis de cel de-al treilea agent şi conţinea un raport detaliat al misiunii de supraveghere a femeii date dispărute. Cardinalul trecu rapid peste informaţiile privind zborul în care se urcase şi poliţistul care o întâmpinase la aterizare. Mesajul mai conţinea o fotografie ataşată, cu o notă explicativă.

Subiectul a fost văzut citind această carte pe tot parcursul zborului…

Clementi deschise fotografia şi rămase fără suflare la vederea tăbliţei, unul dintre puţinele exemple din limba pierdută care se păstraseră şi pe care Citadela nu le deţinea. Fata subliniase un şir de simboluri, iar ceea ce scrisese în dreptul lui făcu să-i îngheţe sângele în vine.

Cheia?

Tradusese corect dintr-o limbă pe care doar el şi puţini alţi oameni de pe faţa pământului o înţelegeau şi care era crucială pentru proiectul său care viza repunerea în drepturi a Bisericii. Se concentră asupra semnului de întrebare. Însemna oare că traducerea era doar o bănuială, sau că sensul ei îi era necunoscut? Apoi văzu ce mai subliniase Liv pe aceeaşi pagină şi se hotărî în aceeaşi clipă. Era Al-Hillah – cheia pentru tot. Probabil că fata ştia ceva şi asta o făcea într-adevăr foarte periculoasă.

Vremea prudenţei trecuse. Ieri luase cu greu o decizie, după o dezbatere chinuitoare cu el însuşi, dar astăzi nu mai ezită. Era prea implicat ca să se întoarcă acum din drum.

Deschizând o nouă fereastră pe ecran, tastă un răspuns scurt:

Elimin-o imediat pe fată.
Mă aştept să primesc veşti de la tine într-o oră.

54

Newark, New Jersey

— Aici e camera ta.

Ski deschise uşa cu o emfază pe care camera de hotel ce se găsea dincolo de ea nu o merita.

Era rece şi funcţională şi nu cu mult mai mare decât patul dublu din mijlocul ei. O rază palidă din lumina zorilor se strecura pe fereastra simplă din capătul celălalt al încăperii, iar dincolo de ea se zărea panorama superbă a unui zid de cărămidă.

— E perfectă, zise Liv, trecându-i pragul.

Ski rămase pe coridor, ca un îndrăgostit emoţionat la prima întâlnire, scormonind în buzunarul hainei.

— Uite! zise, întinzându-i un telefon ieftin. Are credit de vreo cincizeci de dolari. Dacă ai nevoie să suni pe cineva, foloseşte-l pe ăsta! Nu poate fi depistat.

Liv îl luă, recunoscătoare.

— Mi-am trecut numărul în agendă, în caz că trebuie să mă suni de urgență. Las-o mai moale o vreme, bine?

Ski dădu din cap, de parcă şi-ar fi răspuns singur la întrebare, după care se făcu nevăzut. Nu se dădea în vânt după manifestările de afecţiune, dar avea un suflet mare, şi asta conta mai mult decât orice altceva.

Liv închise uşa în urma lui şi răsuci cheia în broască, apoi cercetă încăperea în care se afla. Nu era cu mult diferită de salonul de spital din Ruina. Era decorată puţin mai bine şi avea un pat dublu, dar, în afară de asta, o caracteriza aceeaşi neutralitate instituţională.

Ski îi explicase pe drum că hotelul era folosit pentru a găzdui

martori-cheie şi juraţi pe durata proceselor importante. O cazase sub un nume fals, cu date de contact inventate, astfel încât numele ei real şi numărul paşaportului să nu apară în nici o bază de date. Aşa nu avea să o găsească nimeni, cel puţin pentru o vreme, şi asta o făcea pe Liv să se simtă cât de cât în siguranţă.

Scoase laptopul şi încărcătorul din geantă şi le băgă în priza de lângă măsuţa care servea drept birou. La un capăt al ei se găseau o lampă şi o oglindă pe peretele din spate, iar la celălalt, un televizor cu ecran plat. Liv îl porni şi alese un canal de ştiri, dintr-o veche obişnuinţă. Era pe punctul de a începe să îşi despacheteze restul lucrurilor, când prezentatoarea spuse ceva care o făcu să îşi întoarcă rapid privirea spre ecran:

— Primul cutremur s-a produs aseară, la ora locală opt, în oraşul istoric Ruina, din Turcia. Deşi nu au fost foarte intense, se pare că trepidaţiile au declanşat o reacţie în lanţ, o serie de evenimente de acelaşi fel măturând ulterior partea de vest a Turciei, sudul şi estul Siriei şi nordul Irakului. Seismologii spun că astfel de replici nu au mai fost înregistrate niciodată şi nu au reuşit să găsească o explicaţie pentru ceea ce le-ar fi putut cauza.

Liv privi ţintă harta.

Avionul ei decolase la ora opt fix.

Îşi amintea smucitura pe care o simţise în clipa în care roţile se desprinseseră de pistă, de parcă un cordon ar fi fost sfâşiat undeva înăuntrul ei, şi apoi luminile care se stinseseră pe rând sub ei, în vreme ce avionul se înălţa în văzduh. Să fi avut toate aceste lucruri legătură unul cu celălalt? Era imposibil. Pur şi simplu imposibil!

— Deocamdată, singurele decese par să se fi înregistrat la spitalul din Ruina. Într-o declaraţie oficială, poliţia a confirmat că Kathryn Mann – unul dintre suspecţii în recentul incident cu bombă din Citadelă – se numără printre victime, deşi nu se ştie încă dacă a decedat ca urmare a cutremurului…

Liv privea fix ecranul, înmărmurită la auzul acelei veşti.

— În prezent mai sunt doar trei supravieţuitori ai atacului cu

bombă din Citadelă: călugărul, despre care nu se ştie unde se află; Liv Adamsen, despre care se crede că s-a externat din spital pe propria răspundere, cu câteva ore înainte de cutremur; şi Gabriel Mann, care a evadat din arestul poliţiei cam la aceeaşi oră.

Liv simţi cum i se scurge sângele din obraji şi o cuprinde un val de greaţă.

Kathryn – moartă.

Gabriel – dispărut.

Se întrebă dacă într-adevăr evadase, sau dacă nu cumva păţise şi el ceva.

Încă năucă după vestea pe care o aflase, Liv deschise laptopul şi căută pe Google cuvântul „Ortus“, numele fundaţiei la care lucra Gabriel. Dacă exista cineva care putea să ia legătura cu el sau să-i spună unde se află, acolo avea să-l găsească. Verifică rapid pagina de întâmpinare, găsi datele de contact ale biroului din Ruina şi luă telefonul pe care i-l dăduse Ski. După ce îşi notă propriul număr pe un carneţel, formă numărul fundaţiei Ortus, întrebându-se cât aveau să ţină cei cincizeci de dolari de pe cartelă în cazul unei convorbiri internaţionale. Tonul de apel străin îi toarse o vreme în ureche, apoi cineva ridică receptorul şi răspunse în turcă.

— Bună ziua, zise Liv, vorbind cât mai răspicat, ca să depăşească bariera lingvistică, vorbiţi engleză?

— Da.

— Încerc să-i transmit un mesaj lui Gabriel Mann.

Urmă o pauză.

— Nu e aici.

— Ştiu, dar există cineva care ar putea să-l contacteze? Sunt o prietenă şi trebuie să-i vorbesc de urgenţă!

— Nu e aici.

Liv nu era surprinsă de lipsa de cooperare, dar asta nu o făcea mai puţin frustrantă.

— Pot să-i las un mesaj, vă rog? Doar un mesaj.

— Ce mesaj?

— Rugaţi-l s-o sune pe Liv! O să-nţeleagă. Şi vă mulţumesc, e foarte urgent!

Îşi dictă numărul de telefon, îi mai mulţumi o dată femeii, apoi închise. Nu avea cum să ştie dacă mesajul îi va fi transmis lui Gabriel sau va fi aruncat pur şi simplu la coşul de gunoi.

Înnebunită, trecu rapid în revistă toate persoanele pe care le întâlnise cât timp se aflase în Ruina şi care ar fi putut să ştie ceva, dar îşi dădu seama, îngrozită, că aproape toţi erau morţi. Poate că Ski avusese dreptate, poate că era blestemată. Istoria Sacramentului era presărată cu poveşti despre blesteme şi profeţii macabre. Liv participase şi ea la una dintre ele. Îşi aminti cum stătuse la umbra Citadelei şi discutase despre ele cu…

Deschizând o altă fereastră a browser-ului, tastă pe Google numele „Dr. Miriam Anata". Printre rezultatele căutării găsi şi un link către un site. Îl deschise şi ecranul fu acoperit de o fotografie a aceleiaşi femei impresionante pe care o cunoscuse în oraşul vechi în Ruina. Pe pagina de contact găsi adresa editurii care îi publica cărţile, cea a unui impresar pentru prelegeri şi o adresă de e-mail a autoarei înseşi. Dădu click pe acest ultim link şi începu să scrie:

> Dr. Anata,
>
> Sunt Liv Adamsen. Dacă ştii cum să iei legătura cu G, te rog să-i spui să mă sune de urgenţă. Sunt în siguranţă şi numărul acesta nu poate fi depistat.

Copie numărul mobilului în mesaj, apoi îl trimise, în vreme ce-l urmărea cum dispare de pe ecran, o copleşi o senzaţie de inutilitate şi de neputinţă. Opţiunile se împuţinau şi nu obţinuse niciun rezultat până acum.

Întorcându-se la rezultatele căutării pe Google, începu să le parcurgă unul câte unul, încercând să mai găsească un număr de telefon. Peste vreo oră, două ar fi putut să-l sune pe unul dintre

colegii ei de la ziar şi să-l roage să-i facă rost de numărul de mobil sau de fix al dr. Anata, din baza de date, dar nu voia să aştepte atât de mult, nici să fie prinsă într-o conversaţie cu un reporter care va dori, fără îndoială, să afle detalii despre ce i se întâmplase în ultimele două săptămâni.

De undeva de pe coridor se auzi sunetul singuratic al unei uşi trântite, urmat de paşi care se îndepărtau în grabă. În acel moment îi trecu prin cap că putea să stea acolo toată ziua, dacă avea chef, până când Ski avea să se întoarcă să vadă ce face, să-i spună politicos că au nevoie de cameră şi să o întrebe dacă are la cine să stea. Dar ea nu avea pe nimeni. Toate rudele ei muriseră, întreaga ei viaţă de dinainte dispăruse.

Se întrebă câţi dintre cei care se cazaseră înaintea ei în acea cameră – martori-cheie, pregătindu-se să-şi arunce în aer fosta viaţă şi să depună mărturie într-un proces important – avuseseră acelaşi sentiment. Poate încăperea era cumva contaminată de atâtea gânduri disperate despre vieţi pierdute şi perspective nesigure. Cât de uşor era oare să renunţi, atunci când stăteai într-o astfel de cameră, având drept privelişte un zid de cărămidă în faţa ochilor?

Vlăguită de fundătura întunecată înspre care i se îndreptau gândurile, Liv făcu un efort să acţioneze. Îşi goli geanta pe pat şi începu să îşi împăturească hainele, punând în ordine puţinele obiecte pe care le mai avea. Puse cartea de istorie pe noptieră, lângă carneţelul ei, şi găsi plicul în care se aflaseră lirele turceşti. Dădu să-l arunce la coş, dar îi trecu prin cap că cele câteva chitanţe dinăuntru i-ar putea oferi unele indicii despre locurile prin care umblase cât timp se aflase în Ruina. În plic se găseau două bonuri de taxi, unul de mâncare şi o hârtie mare, împăturită. O deschise, sperând să fie o factură cu sigla vreunui hotel sau alt document care să-i dea mai multe informaţii. Ceea ce găsi însă o luă cu totul prin surprindere.

O parte a colii era mâzgălită cu cărbune, acolo unde fusese frecată de o piatră cioplită în relief. Iar în locurile rămase albe ieşeau la iveală nişte simboluri: aceleaşi simboluri pe care Liv le văzuse în

carte. Întoarse foaia şi găsi un mesaj scris de mână:

Asta n-o să-ți explice totul, nimic n-ar putea să o facă vreodată, dar e posibil să fie un început. Sper, având în vedere că ți-am înlesnit evadarea din adâncul muntelui, că situația o să se schimbe și c-o să vorbim mai multe față în față. Dar, dacă Citadela rămâne închisă, și e foarte posibil să se întâmple asta, să știi că o să ai întotdeauna un prieten aici. Ca să iei legătura cu mine, vino să te spovedești la biserica deschisă publicului și cere să vorbești cu fratele Peacock. Orice mesaj sigilat pe care o să i-l înmânezi o să ajungă la mine nedeschis.

Cu sinceritate,
Fratele Athanasius

Biletul aduse la suprafaţă o serie de amintiri proaspete.

Liv şi-l aminti pe călugăr, cu creştetul său neted lucind în bezna din capelă, în vreme ce-i conducea spre tunelurile înecate de fum ale muntelui, în josul scării, spre locul prin care lumea exterioară pătrunsese cu forţa în Citadelă. Îi ajutase să scape – şi îşi oferea în continuare ajutorul. Întoarse foaia şi se uită la simbolurile mâzgălite, atât de stranii şi totuşi atât de familiare. Corpul principal de text alcătuia un bloc compact, dar în partea de jos literele formau un T. Era cel mai bun exemplu de scriere în limba pierdută pe care îl văzuse până în acel moment – mai lung decât oricare dintre textele reproduse în carte.

În vreme ce ochii ei urmăreau conturul literelor, şoaptele din minte începură să se audă tot mai tare, şi Liv simţi cum i se face pielea de găină. Ieşise de prea multă vreme din spital ca să mai poată pune acele simptome pe seama efectelor secundare ale vreunui medicament pe care i-l administraseră acolo. Cauza nu era de natură chimică, ci probabil psihologică, sau poate de un alt tip, iar Liv nu se simţea întru totul pregătită să facă faţă unor astfel de gânduri, pe moment.

Întinse hârtia pe birou şi mai privi o dată simbolurile, cu

atenţie. Aproape instantaneu, şoaptele se auziră din nou, tot mai tare, cu cât ea se concentra mai mult. Acopereau şuieratul traficului de pe şosea, umplându-i mintea, în vreme ce pielea îi era asaltată de sute de înțepături minuscule. Liv suportă cu stoicism senzaţiile, aşteptând să treacă de la sine, de parcă şi-ar fi ţinut mâna deasupra unei flăcări.

Şoaptele se înteţiră, devenind un glas în mintea ei, iar simbolurile din faţa ochilor începură să tremure, dând la iveală cuvinte care explicau totul…

55

Dick cerceta hotelul dintr-o staţie de autobuz aflată pe partea cealaltă a străzii, înfăţişarea sa de om de afaceri cam şifonat potrivindu-se perfect cu navetiştii de la primele ore ale dimineţii, care coborau şi urcau din fluxul neîntrerupt de autobuze. Maşina poliţiei plecase deja de ceva timp, şi în ea nu se aflase decât poliţistul de la volan. Dacă era iubitul ei, atunci relaţia lor nu părea prea romantică. Dick dăduse un telefon scurt la hotel şi i se spusese că nu e cazată nici o persoană cu numele Liv Adamsen acolo – cel puţin, nu în mod oficial.

Faptul că poliţistul reuşise să o cazeze sub un nume fals, într-un timp atât de scurt, sugera existenţa unui sistem pe care îl cunoştea toată lumea şi asupra căruia nimeni nu-şi punea întrebări. Având în vedere că hotelul era situat în apropierea tribunalului federal, Dick trase concluzia că era folosit ca adăpost pentru martorii aflaţi sub protecţia poliţiei. În mod normal, asta ar fi reprezentat o problemă majoră – astfel de adăposturi erau concepute tocmai pentru a-i împiedica pe cei ca el să pătrundă în ele – dar în acel loc nu exista nici o maşină a poliţiei parcată în faţa clădirii şi probabil nici gardieni pe coridoare, care să stea cu ochii în patru, alimentându-şi vigilenţa cu suspiciuni şi prea multă cafea. Poate că pe fată o linişte a iluzia de siguranţă pe care i-o dădea locul acela, care exact asta şi era: o iluzie, şi nimic mai mult.

Lui Dick îi plăceau tipul acela de supraveghere în linişte, informaţiile pe care le putea culege cu calm, înainte ca lucrurile să o ia razna în focul acţiunii. Un alt autobuz sosi în staţie şi o adunătură de zombi obsedaţi de muncă se revărsară din el şi se îndepărtară cu paşi târşâiţi, lăsându-l pe Dick singur. Era destul de devreme în

cursul anului, aşa că vremea era mohorâtă la acea oră matinală, şi el urmări luminile aprinzându-se în camere, pe măsură ce oaspeţii hotelului se trezeau unul câte unul. Stabilimentul nu părea să fie ocupat la capacitate maximă.

Telefonul sună scurt în buzunar, anunţându-l că a primit un mesaj. Îl deschise şi zări două cuvinte pe care de obicei le savura, dar care în cazul de faţă avură un gust uşor amărui.

E-li-mi-n-o

I-me-di-at

Şterse mesajul şi se îndreptă spre uşa hotelului, intrând în pielea unui om de afaceri obosit, aflat în căutarea unei camere ieftine.

Încă o dată, îi fusese luată orice posibilitate de a se mişca încet. Toată lumea era aşa de grăbită în zilele acelea!

56

Liv înhăţă carneţelul şi transcrise cu febrilitate cuvintele care-i goneau prin creier, neîncrezătoare că memoria ei capricioasă o să le reţină prea multă vreme. Dar, chiar pe măsură ce le scria, găsea în ele lucruri greu de conceput sau de descifrat, fiindcă înţelesurile îşi schimbau forma şi se pierdeau în şoaptele omniprezente. Era ca şi cum ceea ce simbolurile încercau să exprime ar fi fost prea nebulos sau prea vag pentru a fi captat de limbaj. Când termină, se prăbuşi pe scaun şi trase adânc aer în piept, lăsând şoaptele să se stingă, până când îşi recăpătă din nou controlul. Se ridică şi se duse împleticindu-se până la baie, unde se spălă cu apă pe faţă, apoi se întoarse să citească ce scrisese.

Așa că o ținură slăbită.
Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.
Căci nu-ndrăzneau să-i dea drumul, temându-se de ce s-ar întâmpla,
Și nici nu puteau s-o omoare, fiindcă nu știau cum.
Iar timpul trecea și bărbații fură înlănțuiți în propria lor vină,
Iar căminul le deveni fortăreață
În care ascundeau taina faptelor lor,
Nu un munte sanctificat, ci o temniță blestemată,
Unde Eva era captivă,
O taină sfântă – un Sacrament,
Până în ziua despre care se prevestește, când suferințele îi vor lua sfârșit.

Liv sări ca arsă, răsturnând scaunul, de parcă ar fi văzut un şarpe pe birou. Reciti ultimele trei rânduri, cuvintele-cheie

zvâcnindu-i în minte: *Eva… o taină sfântă… un Sacrament*.

Fu suficient să le rostească cu voce tare, pentru ca amintirea evenimentelor din Citadelă să-i revină cu claritate în minte. Îşi aminti de crucea în formă de Tau şi de ochii dinăuntru, verzi ca ai ei, privind-o ţintă. Îşi aminti cum partea din faţă a crucii se dăduse la o parte şi cum o zărise pe fata fragilă prinsă captivă acolo, cu părul ei ca razele lunii şi trupul şiroind de sânge, chinuită de zeci de înţepături şi răni groaznice. Liv îşi frecă pielea, amintindu-şi de înţepăturile pe care le simţise şi ea nu cu multă vreme în urmă. Erau aceleaşi. Ea era aceeaşi. Doar experienţele pe care şi le amintea nu erau ale ei.

Se uită din nou la carneţel şi citi restul traducerii:

Singura cruce adevărată se va ivi pe pământ
O vor zări cu toții într-o clipă – cu toții se vor minuna
Crucea se va prăbuși
Crucea se va înălța
Ca să descătușeze Sacramentul
Și să vestească o nouă epocă
Prin moartea-i milostivă

Era profeţia pe care i-o explicase Gabriel. Şi acum înţelegea cum se îndeplinise. Fratele ei alcătuise semnul Tau – singura cruce adevărată – înainte de a se prăbuşi, iar ea se înălţase în locul lui, sânge din sângele lui. Ea era crucea. Ea descătuşase Sacramentul.

Alte amintiri îi veniră în minte. Cuţitul din mâna ei, sângele vărsat, al ei şi… al Evei, amestecându-se pe podea. Spiritele lor contopindu-se în vreme ce sângele li se scurgea din trupuri. Se uită în oglindă, cercetându-şi ochii. Erau verzi, ai ei, şi totuşi nu ai ei, de parcă altcineva ar fi privit-o dindărătul lor. Întinse mâna, ca să-şi atingă imaginea reflectată în oglindă, dar o sonerie stridentă o făcu să-şi întoarcă rapid capul. Adrenalina îi năvăli în vene. Cine putea să fie, dimineaţa atât de devreme? Soneria se mai auzi o dată, şi

atunci îşi dădu seama de greşeala ei. Era telefonul lui Ski, aruncat pe pat. Se repezi la el, temându-se să nu se oprească din sunat, şi apăsă cu putere pe buton ca să răspundă.

— Alo?

Urmă o pauză foarte scurtă – o întârziere cauzată de comunicarea prin satelit – apoi se auzi o voce.

— Liv… Eu sunt, Gabriel.

Liv nu se mai simţise niciodată atât de uşurată la auzul vocii cuiva. Simţi cum un zâmbet ia naştere undeva adânc înăuntrul ei şi radiază spre suprafaţă, ca un val de căldură. Se întâmplaseră atât de multe, aveau atât de multe lucruri de spus!

— Bună, zise Gabriel.

Şi el zâmbea. Liv îi auzea zâmbetul în glas.

— Unde eşti?

— Sunt…

Voi să zică „acasă", dar cuvântul i se opri pe buze.

— M-am întors la New Jersey şi stau într-un hotel, într-o cameră de care mi-a făcut rost un prieten.

Ochii îi căzură pe ecranul televizorului şi îşi aminti ştirea pe care o văzuse.

— Dar tu? Am văzut ştirile.

— Sunt OK! răspunse Gabriel, retezându-i întrebarea şi zâmbetul risipindu-i-se brusc de pe buze. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să te ducem într-un loc în care să fii în siguranţă înainte ca cei din Citadelă să te găsească din nou. Ai laptopul la tine şi acces la internet?

— Da.

— Ai mai vorbit pe Skype până acum?

— Bineînţeles!

Skype-ul era cel mai bun prieten al jurnaliştilor. Oriunde se găsea o conexiune Wi-Fi, putea fi folosit în locul telefonului, pentru apeluri gratuite. Funcţiona de asemenea pe post de Videotelefon şi tot mai mulţi reporteri îl utilizau ca să transmită ştiri din locaţii

străine greu accesibile. Liv deschise aplicaţia şi copie adresa de Skype a lui Gabriel. Apăsă apoi pe butonul „contact nou“ ca să-l sune.

57

Recepţionera ridică privirea spre bărbatul îmbrăcat într-un costum şifonat, care înainta greoi în direcţia ei, şi arboră automat un zâmbet profesional.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule?

— Păi, ai putea să stai de vorbă cu şeful meu şi să-i explici că zborurile astea de la prima oră mă termină.

Bărbatul îşi puse sacul de voiaj jos şi se sprijini cu toată forţa de birou, aruncând o privire pe ecranul calculatorului.

— Aveţi rezervare la noi, domnule?

Dick trase adânc aer în piept şi apoi îl expiră cu un oftat teatral.

— Nu, mă tem că nu. Ceea ce am e o înfăţişare la tribunal în dimineaţa asta, şi, după ce n-am reuşit să-nchid un ochi în avionul care m-a adus de la Londra, am nevoie de un loc în care să-mi pun capul jos vreo oră, două, altfel n-o să-i fiu de prea mare ajutor clientului meu. Bănuiesc că nu degeaba i se spune zborului ăstuia „ochi roşii".

Îi întinse un paşaport şi un card de credit eliberate pe acelaşi nume fals.

— Să văd ce pot face pentru dumneavoastră, domnule, zise fata, luând documentele şi începând să ţăcăne pe tastatură.

— Nu-mi trebuie nimic ieşit din comun, zise el, frecându-și ochii cu dosul palmei. Doar o cameră simplă, în care să nu mă trezească zgomotele traficului sau ale oaspeţilor hotelului care se duc să ia micul-dejun.

Degetele fetei continuară să tasteze. Bărbatul se aplecă, cu un aer conspirativ, făcând ca biroul să trosnească sub greutatea lui.

— De fapt, un amic de-al meu, avocat, zice că hotelul ăsta e folosit uneori pentru cazarea juraţilor şi martorilor în procesele importante. Pun pariu că acele camere sunt drăguțe şi mai izolate. O astfel de cameră ar fi perfectă.

Degetele fetei se opriră din tastat. Apăsă pe „enter“, scoase o cartelă dintr-un aparat de codat şi o băgă într-o învelitoare din carton.

— Camera 722, zise, scriind numărul pe cartelă. Luaţi liftul până la etajul şapte şi mergeţi până în capătul culoarului, pe dreapta. Aveţi nevoie de ajutor cu bagajul?

Dick luă cartela, paşaportul şi cardul de credit şi îi făcu cu ochiul.

— Nu, mulţumesc, zise, ridicându-şi geanta şi îndepărtându-se. M-ai ajutat deja foarte mult.

58

În difuzoarele laptopului lui Liv se auzea păcănitul rapid al unui număr format. Tânăra era încă în stare de şoc, din cauza valului de amintiri care o izbise când înţelesese semnificaţia textului. În ciuda scepticismului şi a gândirii sale raţionale, ceea ce citise avea o oarecare logică. Era o explicaţie a faptului că înţelegea o limbă străveche pe care nu o auzise sau nu o învăţase în viaţa ei. Explica înţepăturile pe care le simţea în tot corpul, de fiecare dată când şoaptele se stârneau înlăuntrul ei. Dar nu explica ce anume era „Cheia" sau ce legătură avea cu ea. Păcănitul se preschimbă într-un ton de apel. Liv îşi drese glasul şi îşi îndreptă spatele, emoţionată brusc la gândul că avea să-l revadă pe Gabriel.

Pe ecran apăru imaginea transmisă de camera web a lui Liv, o versiune cu rezoluţie scăzută a ei înseşi, în care arăta încă şi mai obosită şi mai răvăşită decât era. Îşi aranjă părul şi îşi frecă cearcănele întunecate de sub ochi, de parcă ar fi fost mânjită cu noroi care putea fi şters. Se gândi să întrerupă legătura şi să-şi mai dea o dată cu apă pe faţă, ca să arate mai prezentabilă, dar un clic întrerupse tonul de apel şi fereastra principală se lărgi pentru a face loc transmisiei video.

Întâi se materializă vocea lui Gabriel, cu mult mai bogată decât se auzise la telefon, şi la fel de profundă cum şi-o amintea Liv.

— Liv? M-auzi?

Şi apoi apăru, privind-o, încruntat de îngrijorare, ochii săi albaştri arzând ecranul. Liv întinse fără să vrea mâna, ca să-i atingă chipul.

— Hei! zise ea.

Un zâmbet îi lumină faţa lui Gabriel, care întinse şi el mâna să

o atingă. Era prima oară când se vedeau, de când poliţiştii turci îl luaseră de lângă ea şi el îi spusese să meargă undeva unde să fie în siguranţă, promiţându-i că o va găsi. Iar acum îşi îndeplinea promisiunea, deşi nu era chiar revederea la care se gândiseră amândoi.

— Trebuie să-ţi arăt ceva! zise Liv, luând hârtia pe care o găsise în plic. Călugărul care ne-a ajutat să fugim din Citadelă mi-a dat-o. Spune-mi dacă tu poţi să-nţelegi ce scrie! Se pare că eu pot!

Ridică hârtia în faţa ecranului şi, la patru mii de mile distanţă, în Ruina, simbolurile deveniră clare. O ţinu suficient ca el să poată traduce textul. Când o lăsă jos, dr. Anata i se alăturase lui Gabriel. Expresia de pe chipurile lor îi dădea de înţeles că o citiseră amândoi.

— Bineînţeles! zise Anata. Ce altceva ar putea fi Sacramentul, dacă nu o entitate divină, datând de la începuturile timpurilor? Este singurul lucru îndeajuns de vechi sau îndeajuns de puternic ca să aibă sens. Sacramentul e zeiţa Pământului, zidită în beznă de bărbaţi invidioşi, iar tu ai eliberat-o. Profeţia s-a adeverit.

Liv dădu din cap şi oftă adânc.

— Trebuie să vă mărturisesc că mi-e foarte greu să asimilez toate astea. Acum două săptămâni, v-aş fi râs în nas dacă mi-aţi fi spus chiar şi jumătate dintre lucrurile pe care acum le iau în serios. Să presupunem, de dragul discuţiei, că totul e adevărat. Dar atunci de ce mă simt ca naiba? Dacă un spirit divin a intrat în mine, n-ar trebui să mă simt fantastic? Şi de ce primesc mesaje şoptite care n-au nici o noimă? Şi cum se face că dezaxaţii ăia din Citadelă continuă să omoare pe oricine le stă în cale? Mie nu prea-mi sună a profeţie adeverită.

Gabriel şi Anata se uitară unul la celălalt.

— Ce e? întrebă Liv.

— Există o a doua profeţie, zise Gabriel, Profeţia în Oglindă, o continuare a celei dintâi.

Ridică jurnalul lui Oscar în dreptul camerei web, şi, de data

asta, fu rândul ecranului lui Liv să se umple de simbolurile cunoscute. Şoaptele se stârniră din nou înlăuntrul ei, iar ea mâzgăli traducerea în carneţel, chiar sub prima profeţie. Pe măsură ce scria, îi înţelegea şi sensul. Se întrebase ce anume e cheia şi acum ştia. Era ea însăşi.

Cheia descătuşează Sacramentul
Sacramentul devine una cu Cheia
Iar Pământul se cutremură
Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Şi molima îl va cotropi, aducând sfârşitul lumii

Tânjise să ajungă acasă încă din clipa în care se trezise la spital. Atunci crezuse că e instinctul de supravieţuire, care o îmboldea să se întoarcă în locurile familiare şi sigure, înapoi în America, departe de străzile întunecate şi ameninţătoare din Ruina. Acum însă îşi dădea seama că era altceva. Nu după căminul ei tânjise – şi tânjea şi acum ci după locul din care se trăgea Sacramentul. „*Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până acasă*“, repetă în gând.

— Da, zise dr. Anata. Casa de care pomeneşte Profeţia în Oglindă este „casa“ din care ne tragem cu toţii, locul în care Sacramentul a păşit prima oară pe pământ: Grădina Raiului.

Din nou, Liv simţi cum fiinţa raţională din ea primeşte o lovitură crâncenă.

— Profeţia în Oglindă e clară, continuă Anata. Balaurul simbolizează focul şi distrugerea. Dacă nu duci Sacramentul înapoi acasă la timp, în Grădina Raiului, va veni sfârşitul lumii.

— Cât timp mai avem?

— Şaptesprezece zile, poate mai puţin.

— Şi dacă dăm greş?

— Sfârşitul lumii este descris în Apocalipsa Sfântului Ioan

Teologul. Antihristul se va pogorî pe pământ, aducând cu el molimă, foamete, cutremure şi inundaţii. Oceanele se vor umfla şi vor înghiţii munţii, iar munţii se vor prăbuşi în mare. Oraşele vor fi distruse. Viaţa aşa cum o ştim va lua sfârşit, iar cei drepţi se vor înălţa la Domnul.

Liv se lăsă pe spătarul scaunului.

Gabriel se aplecă, până când chipul lui ocupă tot ecranul.

— O să găsesc un mijloc sigur de transport ca să te aduc aici. Toate tărâmurile biblice se află nu departe de Ruina, şi acolo trebuie să căutăm. Până o s-ajungi aici, o să găsesc deja o cale ca să pătrund în Citadelă.

Liv se trezi din visare.

— Ce-ai spus?

— Acolo a ascuns Oscar Harta Stelară. Dacă n-o găsim, n-o să găsim nici Grădina Raiului.

Încă o dată, Citadela o atrăgea cu forţa ei de gravitaţie întunecată. Fugise cât de departe putuse, şi totuşi iat-o tremurând din nou la umbra lungă pe care o arunca muntele, soarta ei împletindu-se cu cea a tainelor pe care le adăpostea şi pe care Liv le purta acum cu ea. În acel moment îi veni o idee. Luă foaia de hârtie, reciti mesajul lui Athanasius, apoi îşi ridică privirea spre Gabriel şi zâmbi.

— Cred că ştiu cum poţi să intri în Citadelă, zise.

59

Uşile ascensorului se deschiseră şi Dick păşi pe mocheta gri-albastră de la etajul al şaptelea. Stătu nemişcat un moment, trăgând cu urechea la puţinele zgomote care se auzeau în hotel dimineaţa atât de devreme. Luând-o la dreapta, aşa cum îi spusese fata de la recepţie, silenţios, în ciuda staturii sale, se opri în dreptul fiecărei uşi şi ascultă sunetele ce veneau din spatele ei.

Trecu pe lângă o tavă cu resturi de mâncare, pe lângă două uşi de clanţele cărora fusese agăţat un carton pe care scria „Nu deranjaţi", dar, în afară de asta, pe coridor nu păreau să fie alte camere ocupate.

Braţul hidraulic al uşii de incendiu şuieră când Dick o împinse ca să pătrundă pe culoarul cel mai îndepărtat de scara principală. Camera lui se afla acolo, dar trecu de ea, ascultându-şi instinctul ascuţit de animal de pradă şi atras de un murmur slab, care se auzea la capătul holului. Urmări sunetul, un pic mai ridicat decât o şoaptă, până ajunse în dreptul uşii din spatele căreia provenea.

Întinse mâna şi pipăi suprafaţa uşii, simţind vibraţiile abia perceptibile care veneau de dincolo de ea. Apoi se aplecă şi îşi lipi urechea de ea. Uşa era securizată împotriva incendiilor, ceea ce însemna că era solidă şi prin urmare un conductor excelent al undelor sonore. Din cameră se auzea un televizor dat pe un canal de ştiri şi, acoperit de acesta, mai încet şi mai puţin distinct, sunetul a două voci.

Dick îşi schimbă poziţia, având grijă să nu facă niciun zgomot, şi îşi lipi şi mai tare urechea de uşă. Plănuise să intre în camera fetei sub pretextul că aduce o comandă la room service sau că trebuie să se ocupe de curăţenie, şi să îi sucească gâtul în momentul în care o

să deschidă uşa. Dar o altă persoană se interpunea între el şi planul său. Trebuia să mai aştepte puţin.

O secundă, se gândi să spargă uşa cu piciorul şi să rişte. Dar nu mai lucra aşa. Învăţase să îşi ţină în frâu pornirile violente şi să îşi exprime sentimentele în cuvinte. Cuvintele îi dădeau control, iar cuvântul pentru situaţia de faţă era unul lipsit de echivoc:

Răb-da-re.

60

Liv stătea sub duşul fierbinte, simţind cum tensiunea pe care o purtase după ea în ultimele săptămâni i se dezlipeşte de trup şi se scurge învârtindu-se în canalizare, împreună cu apa murdară. Era uimită de cât de calmă se simţea în urma discuţiei cu Gabriel. Deşi aflase că mai are două săptămâni de trăit dacă nu duce la bun sfârşit o sarcină aproape imposibilă, senzaţia care o copleşea era una de uşurare. Citise undeva că soldaţii resimt adesea astfel de senzaţii când ajung în cele din urmă pe câmpul de bătălie. Găsea puţină alinare la gândul că avea să-şi ia soarta în mâini, chiar dacă sorţii îi erau potrivnici. Liv închise robinetul şi luă un halat de baie şi două prosoape subţiri de pe suport.

Camera i se păru rece şi întunecoasă când ieşi din baia luminoasă, urmată de un nor de aburi. Gabriel îi spusese să stea liniştită până când va pune el la punct detaliile călătoriei ei înapoi la Ruina. Habar nu avea unde vor merge de acolo, dar va fi împreună cu el, iar ăsta era un câştig.

Îşi împachetă lucrurile şi întinse nişte haine curate pe un scaun, dar nu se îmbrăcă cu ele. Nu dormise de peste douăzeci şi patru de ore şi avea să dureze ceva până când Gabriel va găsi o modalitate ca ea să călătorească în siguranţă. Până o va suna înapoi, avea de gând să încerce să doarmă. După ce se şterse cu unul dintre prosoape, şi-l înfăşură pe cel mai mic în jurul părului ud şi se băgă în pat.

Cearşafurile erau apretate şi răcoroase, iar salteaua era tare, dar Liv se simţea ca pe nişte perne de puf. Afară se auzea şuieratul din ce în ce mai intens al traficului de dimineaţă, pe măsură ce tot mai mulţi oameni se îndreptau spre locurile lor de muncă. O izbi

ciudăţenia situaţiei în care se afla: stătea întinsă într-o cameră impersonală de hotel din New Jersey şi făcea planuri pentru o călătorie ce avea să o ducă în cele din urmă în Grădina Raiului. Ideea părea absurdă, ca şi cum ar fi sunat un agent de turism şi ar fi încercat să-şi rezerve un zbor spre Mordor. Educaţia ei religioasă mai degrabă vagă o făcuse să creadă că povestea genezei şi a Grădinii Raiului, a Edenului, sunt nişte simple legende. Nu-i trecuse niciodată prin cap că ar putea fi reale.

Se întinse spre noptieră şi deschise sertarul, curiozitatea învingând oboseala. În sertar se afla, evident, un exemplar din Biblia Gideon[3], singura carte pe care o puteai găsi în toate camerele de hotel din America. O deschise la *Facerea* şi parcurse rapid primele pagini, foiţa de hârtie părându-i-se prea fragilă ca să susţină greutatea cuvintelor imprimate pe ea. Dar apoi, în versetul al zecelea din capitolul al doilea, dădu peste ceva foarte interesant:

Şi din Eden ieşea un râu care uda raiul,
iar de acolo se împărţea în patru braţe.
Numele unuia era Fison; acesta înconjoară
toată ţara Havila, în care se află aur.
Iar aurul din ţara aceea este bun;
tot acolo se găseşte bdeliu şi piatra de onix.
Numele răului al doilea este Gihon.
Acesta înconjoară tot ţinutul Etiopiei.
Şi râul al treilea este Tigrul; acesta curge
prin faţa Asiriei; iar răul al patrulea este Eufratul.

Acea legendă era de fapt presărată cu nume ale unor locuri care existau şi în prezent: Etiopia, Asiria, Eufratul. Liv interpretase

[3] Gideons International este o organizaţie creştină evanghelică, a cărei misiune principală este distribuirea de exemplare din Biblie în 194 de ţări ale lumii, traduse în peste 94 de limbi. Organizaţia a devenit celebră pentru plasarea Bibliilor în camerele de hotel şi în moteluri.

întotdeauna povestea căderii omului ca pe o parabolă, ca pe o metaforă care transmite concepte teologice mai sofisticate. Dar acum o citea aşa cum era, o relatare a unui exil care avusese loc cu adevărat, o poveste teribilă, care se desfăşura într-un ritm atât de trepidant, încât omul era deja alungat din Paradis la sfârşitul următorului capitol.

Domnul Dumnezeu l-a scos din raiul Edenului,
ca să lucreze pământul din care fusese luat.
Şi l-a izgonit pe Adam şi l-a aşezat în faţa raiului Edenului;
şi heruvimi a pus, şi sabia de pară rotitoare
să păzească drumul către pomul vieţii.

Liv deschise carneţelul la o pagină goală. Copie toate numele locurilor pomenite în *Facerea* care existau şi în prezent, apoi studie lista astfel obţinută. Adăugă Al-Hillah, locul în care fusese găsită tăbliţa, şi Eden. Privi cuvintele pe care tocmai le scrisese, venindu-i în continuare greu să creadă că Edenul putea fi un loc la fel de real ca celelalte. Puse mai multe semne de întrebare în dreptul lui înainte de a-şi continua lectura, căutând mai multe indicii care să o îndrepte spre locul în care o aştepta destinul. Dar, în cele din urmă, limbajul bogat în metafore şi oboseala îi veniră de hac. La jumătatea capitolului al patrulea, la scurt timp după ce Cain îl omoară pe Abel, ochii i se închiseră şi cartea îi alunecă din mână, în vreme ce mintea îi era plină de coloane de foc şi fluvii moderne, ce izvorau dintr-un ţinut antic bogat în aur şi onix.

61

Badiyat al-Sham

Fantoma urmărea convoiul de la o distanţă sigură, atent la mitraliera M60 şi la gardienii înarmaţi până în dinţi care călătoreau în jeepul din spate. Erau uşor de depistat, cele trei vehicule ridicând suficient praf ca să-şi dea de gol poziţia de la o distanţă de câteva mile, iar calul său mergea pe terenul accidentat la fel de repede ca ei. După aproximativ o oră, norul de praf se risipi, semn că maşinile se opriseră. Fantoma merse pe urmele lăsate de cauciucuri până când simţi că e aproape de ei, apoi îşi lăsă calul la umbra unui dâmb şi parcurse restul distanţei pe jos. Aproape ajunsese în dreptul locului în care credea el că se află convoiul, când auzi o împuşcătură.

Îşi luă pistolul-mitraliera AK-47 din spate şi o aşeză pe umăr, în acelaşi moment în care se culcă la pământ. Cercetă terenul din faţa lui şi zări un firicel de praf ridicându-se ca un abur în depărtare. După sunetul pe care îl făcuse, fusese o puşcă de vânătoare cu bătaie scurtă, aşa că părea puţin probabil ca glonţul să îi fi fost destinat lui. Chiar şi aşa, Fantoma îşi continuă înaintarea târându-se, ca să nu fie văzut.

Jeepurile erau parcate la umbra unei alte movile de pământ, rezultat al gropilor care fuseseră săpate prin preajmă. Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în salopete albe stătea chircit, dezasamblând un tub gros care fusese introdus în pământ. Făcea parte dintr-un echipament de refracţie seismică, cu ajutorul căruia erau trase cartuşe oarbe în pământ şi era măsurat ecoul produs de undele sonore. Obiectele solide reflectau în mod diferit aceste unde.

Cei trei civili care conduceau expediţia erau aplecaţi deasupra

unui laptop, studiind rezultatele obţinute. Păreau agitaţi. După ce discutară puţin, arătară spre un loc aflat nu departe de cel în care se ascundea Fantoma şi porniră în direcţia lui. Bărbaţii în salopete albe îi urmară, cărând târnăcoapele şi lopeţile. Gardienii rămaseră lângă jeep, plictisiţi.

Civilii ajunseră la vreo douăzeci de metri distanţă de maşinile parcate şi arătară în jos. Apoi se dădură la o parte şi urmăriră cum muncitorii încep să sape. Unul dintre bărboşi scoase o sticlă de apă dintr-o cutie frigorifică şi bău aproape jumătate din ea dintr-o singură înghiţitură. Fantoma zări prin binoclu picăturile de apă care se formaseră pe sticla rece şi îşi linse din reflex buzele uscate. Soarele nu urcase pe cer decât la o treime din distanţa pe care o avea de parcurs în acea zi şi deja îl pârjolea de parcă ar fi fost o şopârlă întinsă pe o stâncă. Trebuia să-şi găsească o ascunzătoare mai bună şi să se hidrateze şi el, dar membrii expediţiei se aflau prea aproape. Nu putea decât să stea pe loc, până ce se vor plictisi de săpat şi ultima groapă şi îşi vor vedea de drum.

Dar nu se întâmplă aşa.

După cinci minute, din groapă se ridică un sunet clar, atrăgându-le atenţia tuturor. Civilii se repeziră într-acolo şi cel mai gras dintre ei se lăsă pe vine, ca să dea la o parte pământul cu mâinile. Când se ridică, avea o expresie aproape extatică pe chip.

— Anunţaţi baza prin staţia radio şi spuneţi-le să trimită excavatoarele aici, imediat! le strigă membrilor echipei de securitate. Şi spuneţi-le că va trebui să ridicăm o tabără! Am găsit-o!

Ieşi la suprafaţă, curăţându-şi pământul de pe mâini.

— Domnul fie lăudat, am găsit-o!

62

Citadela

Dragan fu cuprins de panică când pătrunse în capela Sacramentului şi zări uşa deschisă, cuiele scoase la iveală şi crucea goală.

Căzu în genunchi în faţa ei, dar nu pentru a se prosterna. După eforturile supraomeneşti pe care le făcuse ca să se întoarcă în Citadelă, se simţea istovit. Singurul lucru care îi dăduse puterea să continue fusese dorinţa de a se găsi din nou în preajma Sacramentului, de a relua ritualul de comuniune care îi umplea pe toţi cei care luau parte la el de o forţă şi o energie sacre. Doar Sacramentul le putea reda sănătatea şi vigoarea, atât lui, cât şi muntelui. Dar Sacramentul dispăruse.

Se uită în jur, prin capela pustie, şi îşi zări propria imagine răsfrântă în una dintre lamele lucioase de pe pereţi. Cum putea Dumnezeu să-l chinuie atât? Cum putuse să-i sfârtece trupul şi să-i ofere apoi o şansă la izbăvire, pe care să i-o retragă din nou? Dădu din cap şi se ruşină. Nu era opera lui Dumnezeu. Asista la lucrarea Diavolului.

Dragan îşi aminti de Sfântul Iacob şi de toate încercările prin care trecuse acesta după ce Dumnezeu îl scosese de sub protecţia Sa. Satana îi răpise bogăţiile, familia şi sănătatea, pentru a-i pune la încercare credinţa şi a-l face să blesteme numele Domnului. Dar Iacob refuzase, blestemând în schimb ziua în care se născuse. Şi nu fusese oare răsplătit pentru credinţa lui şi nu fusese binecuvântat în cele din urmă cu şi mai multă prosperitate şi sănătate decât înainte? Dragan ştia că asta trebuie să facă acum. Să-şi păstreze credinţa nestrămutată, deşi trupul îi era istovit şi calea de urmat era

nesigură. Doar aşa Citadela avea să-şi recapete puterile de odinioară.

Plecându-şi capul, se rugă în faţa crucii goale, mărturisind păcatele pe care le comisese de când se aflase ultima oară acolo. Ceru iertare pentru că se îndoise şi ceru tăria de a duce la bun sfârşit voia Domnului. În cele din urmă, spuse o rugăciune pentru sufletul preotului care fusese trimis să-i ia viaţa şi sfârşise prin a şi-o pierde pe a lui. Dragan credea că nimic nu e întâmplător, că fiecare pas e predeterminat şi că oamenii nu sunt decât un simplu instrument în slujba voinţei superioare a lui Dumnezeu. Gândindu-se acum la felul în care se derulaseră evenimentele ce duseseră la întoarcerea lui în Citadelă, începu să întrezărească mâna Domnului chiar şi în ele.

Mai întâi, Dumnezeu îi trimisese infirmierul agitat, care se grăbea de fiecare dată să o şteargă din salon şi care într-o zi uitase acolo un bisturiu. Apoi, i-l trimisese pe preotul care murise de lama aceluiaşi bisturiu, în vreme ce încerca să-l sugrume pe Dragan cu o pernă. Lucrurile acelea nu fuseseră simple accidente; se întâmplaseră cu un scop şi fuseseră stabilite dinainte.

Când îşi încheie rugăciunea, se aplecă, întinzându-se pe duşumeaua rece din piatră a capelei. Îşi întinse braţele în lături, alcătuind semnul Tau cu trupul său, prosternându-se în faţa altarului, cu un gest de supunere şi smerenie. Zăcu multă vreme întins aşa, rugându-se la Dumnezeu să-i dea un semn care să-l îndrume, până când trupul său nu mai îndură durerile şi un acces de tuse îl sili să se ridice în picioare.

Se ridică ţeapăn, scuturându-şi praful de pe sutană. Un fir lung şi subţire de aur se răsuci în aer, sclipind în lumina tremurândă a lumânării. Dragan întinse mâna şi îl prinse în palmă, iar firul auriu păru şi mai strălucitor pe pielea lui înnegrită. Era surprins să găsească aşa ceva în capelă. Spre deosebire de cei care slujeau înalta Biserică aflată dincolo de ziduri, bărbaţii sfinţi din Citadelă nu purtau niciun veşmânt de ceremonie poleit cu aur sau

ţesut din mătase. Până şi Abatele şi Prelatul purtau aceleaşi sutane din stofa aspră ca restul congregaţiei, aşa că era un mister cum firul acela de aur ajunsese până acolo.

Dragan îl ţinu în lumină, întinzându-l ca să-l vadă mai bine, şi atunci îşi dădu seama ce este. Nu era un fir din aur, ci un fir lung de păr blond, mai deschis la vârf şi mai închis la rădăcină.

Vopsit, deci provenind de la o femeie. Se gândi la femeia care fusese scoasă din Citadelă. O văzuse la ştiri, o zărise chiar pentru scurtă vreme atunci când fuseseră internaţi cu toţii în spital. Şi ea avea părul blond, de aceeaşi culoare şi lungime ca firul pe care îl ţinea el acum în mână. Probabil că se aflase aici, în capelă. Şi era femeie, adică un recipient sacru, înzestrat cu capacitatea de a purta fiinţe vii înlăuntrul lui.

Dragan se răsuci pe călcâie şi ieşi din capelă, cu un nou obiectiv în minte. Străbătu rapid tunelul, îndreptându-se spre capătul scărilor, apoi o luă la dreapta, pătrunzând în una dintre pasarelele adiacente. Coborî câteva niveluri, pe nişte trepte înguste, până la una dintre secţiunile pustii ale muntelui, unde mai multe celule părăsite se deschideau din tunelul principal. Intră pe prima uşă care-i ieşi în cale şi zări ceea ce căuta în zidul din faţă. Era o fereastră îngustă, săpată în stânca muntelui. Prin ea se zărea oraşul Ruina, care se întindea la picioarele lui.

Dragan se grăbi intr-acolo, băgând mâna în buzunarul sutanei şi scoţând telefonul mobil pe care-l luase de la preot. În mod normal, toţi cei care pătrundeau în Citadelă prin Peştera Înălțării erau dezbrăcaţi până la piele: o renaştere simbolică, dar şi o măsură practică pentru a garanta că niciun obiect din lumea de afară nu va fi adus în interiorul muntelui. În împrejurările neobişnuite în care el însuşi revenise în Citadelă, acel obicei fusese ignorat, iar telefonul rămăsese nedepistat în buzunarul lui.

Dragan îl deschise şi ecranul se lumină. După cum sperase, faptul că se afla la înălţime şi că nu avea niciun obstacol în faţă îl ajuta să aibă un semnal foarte bun. Degetele lui negre şi rigide se

deplasară de-a lungul tastaturii, parcurgând meniul în căutarea listei apelurilor. Era un singur număr, care figura cu mai multe apeluri date sau primite în ultimele zile. De la acelaşi număr se primiseră şi câteva SMS-uri. Dragan le citi pe toate, zâmbind când dădu peste cel prin care se ordona chiar uciderea lui. Selectă numărul de la care provenea mesajul şi apăsă pe butonul de apelare.

Privind spre Ruina, aşteptând ca telefonul să se conecteze, îşi dădu seama că stă în aceeaşi celulă în care fusese dus fratele Samuel după ce iniţierea lui eşuase. De aici evadase şi declanşase reacţia în lanţ care adusese Citadela în situaţia de criză în care se afla acum. Cât de ironic şi de plăcut ar fi dacă revenirea surorii lui ar închide cercul şi ar readuce lucrurile la starea lor iniţială! Probabil că ea scosese Sacramentul din Citadelă. Doar ea îl putea aduce înapoi.

Telefonul începu să sune.

Dragan aşteptă.

Apoi, aşa cum stabilise Dumnezeu, cineva ridică receptorul.

63

Cetatea Vaticanului

Clementi se plimba neliniştit încoace şi încolo prin biroul lui, aşteptând confirmarea că ordinul său a fost dus la îndeplinire, când telefonul îi sună în buzunar. Îşi stinse ţigara şi răspunse.

— Ai veşti?

— Da.

Vocea era necunoscută şi avea un accent puternic.

— Am veşti de dincolo de mormânt.

Clementi nu zise nimic, temându-se că i se întinde o cursă.

— Nu-ţi face griji, continuă vocea, nu sunt furios c-ai dat ordin să fiu ucis. Înțeleg mai bine ca mulți alții cât de necesare sunt regulile privind secretul absolut. Mă surprinde doar că n-ai încercat mai devreme. Din nefericire, preotul pe care l-ai trimis n-a reuşit să mă răpună, ci s-a-ntâmplat exact pe dos. Prin bunăvoința lui Dumnezeu, m-am întors de unde am plecat, sunt din nou în Citadelă.

Avea un accent slav. Conform dosarelor personale pe care le citise Clementi, ultimul călugăr Sanctus rămas în viaţă era un sârb. Putea să fie el, dar cardinalul trebuia să fie sigur. Se îndreptă spre birou şi deschise sertarul de sus, în care ținea documentele legate de criza din Ruina.

— Spune-mi cum te cheamă, zise.

— Numele meu e Dragan Ruja. M-am născut în oraşul Banja Luka, în 24 octombrie 1964. Am ajuns în Citadelă în 1995, după ce mi-am pierdut întreaga familie în Războiul Bosniac.

Era el. Fără nici o îndoială. Informaţiile se potriveau.

— Mă bucur că te-ai întors teafăr acasă, zise Clementi, cuprins

de un uşor fior la gândul că vorbeşte cu cineva din interiorul Citadelei.

— Îţi mulţumesc pentru grijă. Dar m-am întors aici ca să descopăr c-a avut loc un furt. Spune-mi, ştii unde se află Liv Adamsen?

— Da.

— Bine. Presupun că ai dat un ordin similar de eliminare şi în ceea ce o priveşte.

Clementi nu răspunse.

— Trebuie să-l anulezi imediat! Liv Adamsen nu trebuie ucisă! Trebuie adusă înapoi în Citadelă, cât mai repede cu putinţă. Trebuie adusă aici în viaţă!

— Nu sunt sigur că va fi posibil.

— Nu e o cerere, e un ordin. Cunoşti decretul lui Constantin din 374, prin care se cedează puterea Bisericii de la Roma?

— Bineînţeles.

— Atunci ştii şi că Prelatul din Ruina rămâne conducătorul *de facto* al Bisericii, chiar dacă Papa e liderul ei public şi vremelnic.

Clementi înghiţi în sec. Orice îndoială privind identitatea bărbatului de la celălalt capăt al firului se risipise. Numai clericii de rang înalt de la Vatican şi călugării aleşi în fruntea Citadelei cunoşteau acele edicte secrete.

— O să fac tot ce stă în puterea mea, zise Clementi, dar agentul trimis pe teren e aproape de ţinta lui şi s-ar putea să nu reuşesc să-l contactez la timp. Riscul e mare ca fata să fie deja moartă.

Urmă o pauză la celălalt capăt al firului, în care Clementi simţi mânia interlocutorului său.

— Sper, spre binele tău, că nu e moartă, răspunse călugărul Sanctus.

Apoi închise.

64

Newark, New Jersey

Liv se trezi lin din somn.

De afară se auzeau huruitul şi şuieratul uşor al maşinilor care treceau pe stradă. Lumina se infiltra cu blândeţe prin draperiile trase, dându-i de înţeles că e încă zi, chiar dacă nu ştia cât e ceasul. Putea la fel de bine să fi dormit câteva minute, câteva ore sau chiar câteva zile. Clipi şi se uită în jur, în camera simplă de hotel. Laptopul ei se afla acolo unde îl lăsase, cu capacul închis şi scos din priză. Biblia Gideon era deschisă pe pat, acolo unde îi alunecase din mână. Nimic nu era nelalocul lui, şi totuşi ceva era altfel. Îi trebuiră câteva secunde bune ca să-şi dea seama ce anume. Pentru prima oară în ultimele săptămâni, nu avusese niciun coşmar. Se trezise, uşor şi fără să fie îngrozită, ca orice persoană normală. Nu auzea nici o şoaptă, nu avea vedenii cu cruci în formă de T sau cu alte lucruri îngrozitoare şi nemaivăzute târându-se în beznă.

Era linişte.

Era calm.

Liv trase adânc aer în piept şi îl expiră încet, simţind cum tensiunea care îi apăsa umerii se risipeşte. Era relaxată, era liniştită.

În clipa aceea, o bătaie puternică în uşă sparse tăcerea, ca o împuşcătură.

Liv se ridică brusc în capul oaselor în pat şi se uită spre uşă, trecând în revistă lista scurtă a celor care ştiau unde se află: Gabriel, Ski, dr. Anata. Nimeni altcineva.

Era posibil să fie Ski, care să fi venit să vadă ce mai face, dar Liv nu voia să îl strige şi să-şi confirme astfel prezenţa în cameră, până când nu ştia cu siguranţă cine se află dincolo de uşă.

O nouă bătaie, puternică şi dramatică, neînsoţită de o voce care să dezvăluie identitatea vizitatorului, o făcu să tresară. Până şi cei de la room service şi-ar fi anunţat prezenţa până acum.

Liv se dădu jos din pat, fără să facă vreun zgomot, şi luă halatul de baie aruncat pe podea, în vreme ce cântărea în minte opţiunile. Nu avea unde să se ascundă în camera foarte mică şi nu vedea niciun obiect pe care l-ar fi putut folosi pe post de armă. Camera era o capcană – se putea intra şi se putea ieşi printr-un singur loc.

Ocolind patul şi ţinându-se cât mai departe de uşă, puse mâna pe telefonul lui Ski, aflat pe birou, şi copie repede în el numărul centralei hotelului de pe hârtiile cu antet aflate la dispoziţia oaspeţilor. Dacă cel care bătea la uşă avea să încerce să intre în cameră, Liv avea de gând să se încuie în baie şi să cheme paza sau să strige că e violată – orice ar fi fost necesar ca să-i facă să îi sară în ajutor. Făcu un pas, când o voce o făcu să încremenească.

— Liv?

— Gabriel?

Îi rostise numele fără să se gândească şi, în tăcerea care se lăsă, îşi regretă imediat greşeala.

Individul de pe coridor nu rostise decât un singur cuvânt, şi acela înăbuşit de uşa groasă a camerei de hotel. Era oare Gabriel? Imposibil, de-abia vorbise cu el şi se afla la Ruina, la o distanţă de o jumătate de zi. Asta dacă nu… Poate că dormise mai mult decât credea, fiindcă fusese epuizată.

— Liv?

Aceeaşi voce, semănând atât de mult cu a lui Gabriel.

— Aşteaptă puţin! răspunse Liv, dându-şi seama că nu mai are niciun sens să fie precaută.

— Cum ai ajuns aici aşa de repede?

— Am luat primul avion. Cred c-ai dormit toată ziua.

El era. Liv se simţi cuprinsă de un val de căldură şi se repezi la uşă, deschizând-o fără să mai stea pe gânduri.

Un alt val de căldură o izbi de pe coridor, mai fierbinte chiar decât aerul din cameră.

Gabriel stătea puţin retras în cadrul uşii, cu braţele pe lângă corp, părând uşor stânjenit. Era exact cum şi-l amintea Liv, pielea lui albă părând şi mai palidă în contrast cu hainele şi cu părul negru, albastrul rece al ochilor săi fiind singurul punct colorat de pe culoarul fără ferestre. Îl privi drept în ochi şi îi zâmbi, dar el rămase serios. O singură lacrimă îi alunecă pe obraz, de parcă gheaţa rece a ochilor săi s-ar fi topit de la căldură.

— Îmi pare rău, zise el.

Şi în acea clipă întreg coridorul fu cuprins de flăcări.

Liv fu aruncată în spate de suflul exploziei. Căzu pe pat şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Prin răcnetul flăcărilor, auzea şoaptele din mintea ei, tot mai puternice, ridicându-se ca o avertizare. Se uită spre locul în care stătuse Gabriel, dar căldura şi lumina strălucitoare o făcură să închidă ochii. Se ridică şi vru să se apropie de uşă, acoperindu-şi faţa cu mâneca halatului de baie, sperând că Gabriel supravieţuise cumva în acel furnal încins.

În momentul acela, la fel de repede pe cât se aprinsese, focul se făcu nevăzut şi, în locul unui coridor de hotel, uşa deschisă dădea acum spre un peisaj din deşert. Era neted şi întins, acoperit cu umbre ale nopţii şi luminat de razele blânde ale lunii. Liv se îndreptă spre el, atrasă de aerul său straniu.

Ajunse la uşă şi atunci o văzu: fiara, izvorul iadului mistuitor. Stătea ghemuită pe nisip, o şopârlă uriaşă, făcută din solzi, platoşă şi limbi de foc. Ochii săi roşii o priveau ţintă, iar coada, ascuţită ca o lance, îi fremăta şi se arcuia pe fundalul cerului nopţii, pe care strălucea o lună plină.

Fiara trase adânc aer în piept, înghiţind flăcările şi fumul care îi pluteau în jurul botului şi închizând ochii de plăcere, savurându-le mireasma. Apoi, ceva zbură în noapte, lovind-o pe Liv în coşul pieptului şi spintecându-i carnea şi sufletul. Tânăra încercă să ţipe, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Simţea cum sângele i se prelinge

pe piele, ca o amintire a clipelor petrecute în Citadelă. Era răcoros, contrastând cu fierbinţeala nopţii din deşert. În acel moment, creatura o luă pe sus, ducând-o spre bot cu vârful ascuţit al cozii. Liv simţi mirosul morţii în răsuflarea ei fierbinte şi zări un semn marcat pe gâtlej: o cruce de forma unei litere T aşezate cu capul în jos. Fiara scoase un răcnet care-i spintecă ţeasta şi din gură i se revărsară limbi de foc, gata să o înghită.

65

Liv se ridică în capul oaselor pe pat, ţipătul ascuţit al coşmarului încă răsunându-i în urechi.

Camera era vraişte: scaunul răsturnat, cearşafurile mototolite şi căzute din pat, foi rupte peste tot. Liv se întrebă dacă visează în continuare şi dacă se află la un alt nivel al coşmarului din care va trebui să scape pas cu pas. Îşi duse genunchii la gură, pregătindu-se pentru următoarea grozăvie, dar nimeni nu bătu la uşă, temperatura din cameră rămase normală şi niciun balaur nu îşi făcu apariţia în mijlocul unui deşert bizar. Lucrurile de sub ochii ei erau reale, şi cu atât mai neliniştitoare.

Încercă să găsească o explicaţie logică pentru ce s-ar fi putut întâmpla: fie cineva intrase cu forţa în cameră şi făcuse toate alea cât timp ea dormise, fie le făcuse chiar ea, într-un soi de criză somnambulică. Niciuna dintre cele două explicaţii nu avu darul s-o liniştească. Laptopul era închis, aşezat acolo unde îl lăsase. Cu siguranţă că un intrus l-ar fi luat cu el. Sigura concluzie logică era, prin urmare, că făcuse singură toate alea, sau entitatea pe care o purta în ea, indiferent ce ar fi fost, în vreme ce sinele ei conştient dormea.

Luă câteva bucăţele de hârtie de pe pat. Erau pagini din Scriptură, smulse din Biblia Gideon. Copertele erau aruncate pe jos, lângă pat. Liv le ridică şi copertele se deschiseră, ca o fiinţă lipsită de viaţă. Mai rămăsese o singură pagină, din *Apocalipsa,* care cu siguranţă nu fusese cruţată din întâmplare. Mare parte din text fusese mâzgălit şi tăiat de o mână furioasă, care mai lăsase un singur fragment lizibil:

…Iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte. Şi a născut un copil, care avea să păstorească toate neamurile…

Liv privi fix cuvintele, ţipătul ascuţit al balaurului din coşmarul ei spintecându-i în continuare ţeasta.

O bătaie puternică în uşă o făcu să tresară.

— Deplasaţi-vă spre scări, repede, vă rugăm!

Bărbatul se îndepărtă pe coridor, bătând la fiecare uşă şi repetând acelaşi îndemn. Sunetul tânguitor pe care-l auzea nu era ţipătul fiarei din visul ei, ci alarma de incendiu.

Se îmbrăcă repede cu hainele pe care le pregătise şi îşi înhăţă geanta.

Sirena se auzea mai tare pe coridor şi Liv îşi acoperi urechile cu mâinile, în vreme ce se îndrepta spre scări. Se gândi că e o coincidenţă că versetul din *Apocalipsă* îi descrie cu atâta precizie propriul coşmar. Poate că îl citise înainte să adoarmă şi îşi plantase seminţele acelor imagini în minte.

Ajunse la uşa de incendiu şi o împinse, întrebându-se dacă Gabriel reuşise să-i planifice întoarcerea la Ruina. Nu-i venea să creadă că era nerăbdătoare să ajungă din nou acolo. Când îl revăzuse, ceva se aprinsese încă o dată înlăuntrul ei, ceva legat de el.

Era atât de cufundată în gânduri, încât nu auzi uşa şuierând când se deschise în spatele ei, nici nu simţi mirosul înţepător de cloroform, până când tamponul nu îi ajunsese deja pe faţă, unde o mână mare cât capul ei îl apăsa cu putere.

Încercă să ţipe, dar sunetul sirenei şi bucata de material îi înăbuşiră strigătul. Încercă să îndepărteze mâna uriaşă, dar braţele i se înmuiaseră deja, fiindcă anestezicul începea să-şi facă efectul.

Ultimul lucru pe care şi-l aminti, înainte ca întunericul să o înghită, fu panica ce o cuprinse când zări crucea tatuată pe braţul bărbatului care o ţinea strâns.

66

Dick închise uşa cu piciorul şi o întinse pe fată pe pat.

Se uită la ceas. Mai avea zece minute până când trebuia să raporteze dacă şi-a îndeplinit sau nu misiunea. Partea mai grea trecuse. Îi găsise camera, descoperise că e singură şi acum se afla în mâinile lui. Nu trebuia decât să-i sucească gâtul şi să se facă nevăzut. Un carton cu „Nu deranjaţi“ agăţat pe uşă avea să garanteze că nimeni nu-i va găsi cadavrul până a doua zi, cel mai devreme, când el va fi dispărut de mult.

Aplecându-se deasupra ei, ca să-i cerceteze chipul, simţi mirosul săpunului de hotel, care acoperea mireasma înţepătoare de etanol a cloroformului. Fata avea pielea palidă, aproape translucidă, şi trăsături delicate. Buzele îi erau întredeschise şi un şir de dinţi albi, micuţi luceau în întunericul umed din gura ei. Se aplecă şi mai mult, suficient ca să-i simtă răsuflarea caldă pe piele, şi observă o încreţitură abia vizibilă, un rid de concentrare, care-i brăzda spaţiul de la rădăcina nasului, dintre ochii ei închişi. Şi el avea unul identic, săpat în anii în care se educase singur, cu încrâncenare, în bibliotecile închisorilor în care îşi petrecuse mare parte din timp.

Dădu cu ochii de sacul ei de voiaj, îl ridică şi începu să cotrobăie prin el, căutând cartea pe care o citea în avion. Îi plăcea să păstreze de fiecare dată câte ceva. Un *su-ve-nir*. Nu erau prea multe în geantă, aşa că o găsi imediat. Dar mai văzu ceva care îi strică buna dispoziţie.

Scoase Biblia Gideon, mânuind resturile zdrenţuite cu delicateţe, de parcă ar fi fost o pasăre rănită. Coperta se deschise şi Dick se simţi cuprins de un nou val de dezgust când zări mâzgălelile de pe singura pagină rămasă din volum. Fata nesocotise

cuvintele Domnului, le distrusese chiar, şi, astfel, săvârşise cel mai grav păcat în ochii lui.

Îi privi trupul inconştient. Nu i se mai părea frumuşică. Nu-şi dorea decât să-şi termine treaba şi să plece.

Afară, alarma de incendiu se opri brusc şi în cameră se lăsă tăcerea. Trebuia să se grăbească, dacă voia să se folosească de contuzia creată ca să dispară neobservat.

Fata rupsese Biblia, frângându-i coloana vertebrală, iar acum el avea să i-o frângă pe a ei. De parcă ar fi restabilit un oarecare echilibru, ca în Vechiul Testament: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte.

Tocmai îi luase capul în mâinile lui uriaşe şi îşi încordase muşchii umerilor, pregătindu-se să-i sucească gâtul, când în tăcerea din cameră se auzi un clinchet ca de clopoţel, semnalul care îl înştiinţa că primise un SMS. Îşi dorea atât de tare să audă gâtul fetei frângându-se, dar instinctul şi experienţa îi spuseră să aştepte, iar disciplina avu ultimul cuvânt, aşa că Dick se supuse. Scoţând telefonul din buzunar, deschise mesajul. Ridul din frunte i se adânci. Îl citi de două ori, după care o privi din nou pe Liv.

— Îţi plac cuvintele, îi şopti trupului ei adormit. Ei bine, am unul tare pentru tine. *A-mâ-na-re.*

67

Ruina

Oraşul vechi rămăsese închis toată dimineaţa, până când urmele cutremurului fuseseră îndepărtate de pe străzi. Când porţile din fier se ridicaseră în cele din urmă, puţin după ora două după-amiază, mii de oameni aşteptau să urce spre biserica publică aflată în vârful dealului, ca să mulţumească pentru că scăpaseră cu viaţă. Dr. Anata se număra printre ei.

Înaintă poticnindu-se, ţinând ritmul cu fluviul uman alcătuit din trupuri ce se loveau accidental unele de altele, în vreme ce remarcau cât de puţin atins de calamitate părea să fie oraşul vechi. Unii dintre pelerini vorbeau deja despre un miracol, dar dr. Anata nu se lăsa înşelată: situaţia se datora mai degrabă geologiei decât teologiei. Cutremurele erau ca nişte unde, pe care pământul moale le amplifica, pe când stânca solidă pe care fusese construit oraşul vechi le atenuase, reducându-le din intensitate. Cutremurul fusese mai puţin puternic aici, atâta tot.

Îi luă aproape patruzeci de minute să ajungă în vârful dealului şi să pătrundă în incinta răcoroasă, monolitică a bisericii publice. Edificiul era plin ochi cu credincioşi veniţi să-şi ceară iertare şi zumzăia de zgomotele şi energia pe care o degajau turiştii şi enoriaşii care se adunaseră aici să se roage pentru iertarea păcatelor, să mulţumească sau să se căiască. Dr. Anata îşi croi drum printre ei, pe pardoseala acoperită cu lespezi de piatră, îndreptându-se ţintă spre confesionalele aflate în colţul cel mai îndepărtat al bisericii. Gabriel se oferise să vină el, dar, cum lucrurile reveneau la normal în oraş şi prea mulţi oameni erau pe urmele lui, venise ea, entuziasmându-se la gândul că va juca un rol cât de mic într-o piesă

atât de grandioasă. Îşi petrecuse întreaga viaţă studiind istoria, astăzi lua parte la ea.

Ajunse în faţa confesionalelor şi se aşeză la capătul unei cozi alcătuite din credincioşi smeriţi, care priveau cu toţii hotărât spre cabinele acoperite cu draperii. Pe zidul din spatele lor se găsea o frescă medievală care înfăţişa, în imagini grăitoare, ziua Judecăţii de Apoi. Dr. Anata se întrebă dacă cei din faţa ei i-ar ceda rândul dacă ar şti că se află acolo ca să încerce să evite exact evenimentul la care se uitau cu toţii. Se îndoia. Oamenii erau neclintiţi când venea vorba de statul la coadă – chiar şi când în joc era sfârşitul lumii aşa că se pregăti de aşteptare. Mai trecură douăzeci de minute până parcurse scurtul drum al ruşinii şi trase draperia în spatele ei.

Cabina era înghesuită şi mirosea a tămâie şi a frică. Dr. Anata se cocoţă pe o băncuţă de lemn, cu chipul la nivelul grilajului.

— Ai ceva de mărturisit? o îndemnă o voce înăbuşită.

— Aş vrea să-i transmit un mesaj Fratelui Peacock.

Urmă o pauză scurtă, după care cel care se afla dincolo de grilaj se ridică repede şi ieşi, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Dr. Anata ascultă cum sunetul paşilor lui care se îndepărtau se pierde în hărmălaia din imensa biserică. Nu era sigură la ce se aşteptase, dar cu siguranţă nu la acea retragere tăcută şi surprinzătoare. O cuprinse agitaţia. Ca om de ştiinţă, nu era deloc obişnuită să fie pusă în situaţii riscante, şi mintea ei gonea acum cu o viteză nebună, imaginând tot soiul de scenarii care implicau gărzi de corp şi interogatorii brutale. Doar importanţa mesajului pe care îl ducea cu ea şi tot ce depindea de transmiterea lui în siguranţă o împiedicară să se facă nevăzută cât timp mai avea ocazia. O secundă mai târziu, fâsâitul draperiei pe partea cealaltă a grilajului îi dădu de înţeles că e prea târziu ca s-o ia la fugă. O voce diferită îi vorbi, atât de aproape, că o făcu să tresară.

— M-a trimis Fratele Peacock, zise vocea. Ai un mesaj pentru el?

— Da.

— Spune-mi-l şi o să m-asigur c-o să-l primească! Poţi conta pe discreţia mea.

Dr. Anata scoase un plic sigilat din buzunar.

— Am o scrisoare pentru el.

— În cazul acesta, pleacă-ţi capul în faţa Domnului şi roagă-te s-o primească!

Dr. Anata se supuse. O porţiune mică din grilaj se dădu la o parte, scoţând la iveală o deschizătură între cele două panouri. Femeia se aplecă şi strecură plicul prin ea. Simţi cum îi este tras uşor din mână, apoi grilajul se închise la loc, la fel de repede pe cât se deschisese.

— Când o să primească fratele Peacock mesajul? întrebă. Dar nu primi niciun răspuns. Cel care luase plicul se făcuse deja nevăzut.

68

Etajul al patrulea al secţiei de poliţie din Ruina era la fel de agitat şi de haotic ca de obicei. Biroul deschis răsuna de glasuri care vorbeau tare şi de telefoane ce sunau întruna, iar pe deasupra tuturor plutea o mireasmă de cafea şi de stres. Cea mai mare problemă o reprezentau jafurile. În urma cutremurului, hoţii de meserie, dar şi cei de ocazie, vrând să profite de ocazie, dăduseră iama în magazinele şi birourile rămase nepăzite. Doar ulterior, la lumina nemiloasă a zilei, când încetaseră să se mai bucure că sunt în viaţă şi îşi îndreptaseră atenţia spre chestiuni mai pragmatice, proprietarii descoperiseră că fuseseră jefuiţi. Din clipa în care fusese reluată alimentarea cu energie electrică şi liniile telefonice reîncepuseră să funcţioneze, Secţia Furturi a Diviziei Criminalistică şi Furturi din cadrul poliţiei Ruina fusese inundată de apeluri.

Arkadian stătea la biroul lui din colţ, încercând din răsputeri să ignore vacarmul din jur. Era unul dintre puţinii care se ocupau în acea zi de un cadavru, şi nu de o spargere. De când se întorsese de la spital şi avea din nou acces la bazele de date, încerca să afle de unde provenea poliţistul mort. Nu găsise nici o înregistrare sub numele de Nesim Senturk în registrele secţiilor de poliţie din districtele vecine, aşa că îşi extinsese căutările la toate departamentele din ţară. Calculatorul său procesa acum din greu datele, căutând acul unui nume în carul cu fân al informaţiilor strânse în ani de zile.

Între timp, Arkadian făcuse tot ce-i stătuse în putinţă ca să afle ce se întâmplase cu Liv. Un apel către Yun îi confirmase că zborul ei aterizase cu câteva minute înaintea orei anunţate, la 03:05 dimineaţa, ora locală. Arkadian sunase apoi la serviciul de

securitate al Aeroportului Internaţional Newark şi, după ce le explicase cine e şi fusese supus unui control amănunțit al identității în cadrul căruia le dezvăluise mai multe detalii personale decât dădea de obicei până şi băncii, i se făcuse legătura cu centrul principal de control. Acolo, şeful de tură îi confirmase că paşaportul lui Liv Adamsen fusese verificat de Serviciul Imigrări la unsprezece minute după ce aterizase avionul şi că înregistrările video o arătau părăsind terminalul un minut mai târziu şi urcându-se într-o maşină a poliţiei. Bărbatul îi dăduse până şi numărul plăcuţei de înmatriculare. După un apel la o secţie de poliţie din New Jersey, şi după o verificare a identității mai puțin strictă, Arkadian obținuse şi un nume: sergentul William Godlewski, care în acel moment ieşise din tură, dar ofițerul de serviciu îi promisese că îl va contacta şi îi va transmite să îl sune înapoi.

Arkadian zâmbi pentru prima oară de câteva ore bune. Liv era teafără. Era evident că se afla în grija unei versiuni americane a lui însuşi şi asta îl făcea să se simtă cu mult mai bine. Trecând la următorul punct de pe listă, formă un număr intern şi îşi acoperi cealaltă ureche cu mâna ca să nu mai audă zgomotele din jur.

— Blocul de celule, aici securitatea.

— Suleiman? Arkadian sunt.

— Hei, parcă erai în concediu de boală, după ce ai suferit o intoxicaţie cu „plumb"!

— Da, păi, nu prea a fost să fie… Jumate din oraş a fost jefuit, aşa că cine poate să stea acasă şi să se uite la „Ştii şi câştigi" în timpul ăsta?

— Tot e mai bine decât chestiile la care mă uit eu în fiecare zi. Ce-ți mai face mâna?

— Mă doare. Ascultă, poţi să extragi înregistrările video de la ora evadării de ieri, ca să cobor la tine şi să arunc o privire peste ele?

— Aăă… Nu prea. Tocmai am reuşit să repornim sistemul în întregime şi unele fişiere lipsesc.

— Care?

— Toate înregistrările de ieri după-amiază.

Instinctul de poliţist al lui Arkadian intră în alertă.

— Există vreo şansă să le recuperaţi?

— Nu. Fişierele n-au fost distruse, pur şi simplu au dispărut. Probabil că sistemul de back-up n-a funcţionat cum trebuie.

— S-a mai întâmplat aşa ceva până acum?

— Nu, e prima oară.

— Ştii care ar putea fi cauza?

Suleiman oftă lung, ca un constructor care se pregăteşte să evalueze costurile unei lucrări dificile.

— Ar putea fi mai multe cauze. Apa a inundat celulele când s-au declanşat aspersoarele, ceea ce ar fi putut provoca un scurtcircuit pe undeva. Sistemul e oricum o porcărie şi pică des. În plus, tocmai am avut un cutremur cu magnitudine mare. Alege tu ce variantă vrei.

Arkadian bănuia că nu era niciuna dintre ele. Ar fi fost prea convenabil, iar fişierele care lipseau acopereau o perioadă de timp mult prea precisă.

— OK, mersi, Suleiman. Anunță-mă dacă le găsiți!

— Aşa o să fac, dar nu-ţi face speranţe prea mari!

Arkadian puse telefonul în furcă şi se uită la forfota din jur, întrebându-se dacă cel care distrusese înregistrările se afla cumva acolo. Un bip îi atrase atenţia către monitorul calculatorului. Prima pagină a unui dosar îi umplea ecranul, având într-un colţ fotografia unui bărbat subţirel, cu ochelari. Nu aducea deloc cu ofițerul pe care Arkadian îl găsise zăcând mort în mijlocul străzii. Singurele lucruri care se potriveau erau numele, numărul insignei şi faptul că amândoi bărbaţii erau decedaţi. Adevăratul subinspector Nesim Senturk lucrase la poliţia metropolitană din Istanbul şi fusese ucis în misiune, cu mai bine de un an în urmă, în timpul unei descinderi la un traficant de droguri. Cel care zăcea acum întins pe lespedea de la morga poliţiei din Ruina era un impostor, infiltrat în rândul paznicilor cu ajutorul unui nume şi număr de înmatriculare reale,

de către cineva care avea acces la dosarele poliţiei. Cei care se aflau în spatele acelei acţiuni erau cu siguranţă bine informaţi, influenţi şi cu relaţii sus-puse.

Telefonul de pe birou începu să sune, acoperind vacarmul din încăpere.

— Arkadian! răspunse, ducând receptorul la una dintre urechi şi acoperindu-şi-o pe cealaltă cu palma.

— Alo, sunt sergentul Godlewski de la Poliţia din New Jersey. Am primit un mesaj să vă sun în legătură cu Liv Adamsen.

Arkadian îi răspunse în engleză.

— Da, mulţumesc că m-aţi sunat aşa de repede.

— Ştiţi unde a plecat?

Întrebarea îl luă pe nepregătite.

— Credeam că e cu dumneavoastră!

— Era. Am lăsat-o la un hotel sigur acum câteva ore, unde tocmai am revenit ca să mă asigur că e în regulă şi n-am mai găsit-o. I-au dispărut şi bagajele, iar camera e vraişte.

Ski îi povesti apoi despre paginile smulse din Biblie, iar pe Arkadian îl trecu un fior rece pe şira spinării când îşi dădu seama în mâinile cui se află Liv.

69

Avionul McDonnell Douglas DE-9 modificat se ridică de pe pista Aeroportului Internaţional Newark şi îşi începu ascensiunea rapidă spre cerul după-amiezii timpurii.

Văzut din exterior, părea un avion charter ca oricare altul, singurul semn distinctiv fiind o siglă albastru-deschis, cu o porumbiţă albă în coadă, care părea să fi prins şi zile mai bune şi care aluneca acum pe cerul şters, cenuşiu. Înăuntru însă nu prea mai aducea a avion. Scaunele fuseseră înlocuite cu un rând dublu de paturi de campanie cu cadru de oţel, care se întindeau aproape pe întreaga lungime a aeronavei. În spate, o secţiune separată fusese amenajată ca o sală de operaţii pe deplin funcţională.

Aparatul DE-9 aparţinea fundaţiei *White Dove*[4], o organizaţie mondială de caritate administrată de Biserică, care transporta victime ce suferiseră traume majore sau alţi civili aflaţi în situaţii dificile din ţările lor sfâşiate de război, spre a fi trataţi în spitale occidentale dotate după ultimele standarde. Avionul făcea cam trei zboruri pe săptămână şi majoritatea pacienţilor erau duşi în Statele Unite. Când pleca dinspre SUA, era folosit ca avion de marfă. Pentru zborul de faţă, saltelele fuseseră scoase de pe paturile transformate în nişte rafturi de mari dimensiuni, burduşite cu cutii cu medicamente şi alte provizii.

Singura pacientă de la bord era întinsă la unul dintre capetele avionului, legată bine de un pat de campanie. Trei centuri de siguranţă îi brăzdau genunchii, mijlocul şi pieptul, şi braţele subţirele îi ieşeau din trupul mumificat, bandajat din cap până în picioare. O mască din gel îi acoperea chipul, lăsând să se înţeleagă

[4] „Porumbiţa Albă."

că pacienta suferise o traumă facială severă, pe lângă rănile extinse de pe trunchi şi de pe braţe.

Fişa medicală care prezenta în detaliu istoricul pacientei se afla într-o pungă de plastic închisă ermetic şi aşezată pe marginea patului, alături de un paşaport ce o identifica drept Annie Lieberman, o misionară din Ohio, care fusese violată şi mutilată cu cruzime de către soldaţi rebeli în Guineea, în vestul Africii, care îi dăduseră apoi foc şi o lăsaseră să moară. Ofiţerul de la Imigrări care urcase la bord înainte de decolare îi verificase documentele, dar nu se obosise să-i desfacă bandajele sau să-i ridice masca. Victimele incendiilor nu prea mai semănau cu portretele din fotografii, aşa că nu avea niciun rost să verifice. Conform fişei, fusese tratată la Centrul pentru Arşi din Saint Barnabas, New Jersey, şi acum era transportată la o clinică specializată din Bangkok, unde urma să sufere mai multe intervenţii chirurgicale pentru reconstrucţie genitală şi mamară. Ofiţerul pălise când citise detaliile şi semnase rapid documentele necesare, ca să le dea permisiunea să decoleze.

Avionul se înclină, străpungând norii, şi cabina fu inundată de fâşii de lumină care o măturară încet, în vreme ce aparatul îşi recăpăta echilibrul şi o lua spre est. Printre modificările aduse aeronavei se numărau şi rezervoarele de combustibil care fuseseră adăugate şi care permiteau o autonomie în zbor mai mare decât cea a modelelor standard, dar Bangkokul, aflat la şapte mii cinci sute de mile nautice depărtare, era imposibil de atins fără o escală. Prin urmare, planul de zbor includea o oprire pentru alimentarea cu combustibil la Aeroportul Internaţional din Gaziantep, din sudul Turciei.

Liv zăcea întinsă în patul de campanie, trează, dar nu pe deplin conştientă. Percepea zumzăitul şi tremurul motoarelor. Simţea presiunea chingilor care nu-i îngăduiau să se mişte şi mai simţea ceva pe faţă, ceva care-i apăsa pielea. Încercă să-şi mişte braţul, ca să-şi pipăie faţa cu mâna, dar nu se întâmplă nimic.

Încercă să deschidă ochii, dar şi aceştia rămaseră închişi. Era ca şi cum liniile de comunicare dintre creierul şi corpul ei ar fi fost blocate, lipsind-o de orice posibilitate de a se mişca, dar lăsându-i mintea trează. O amintire senzorială îşi făcu loc la suprafaţa conştiinţei ei şi Liv începu să se sufoce. Mai trăise senzaţiile acelea. Claustrofobia. Privarea de libertate. Durerea. Erau atât de crude şi de familiare, încât păreau să facă parte din ea. Dar, chiar în vreme ce şi le amintea, Liv ştia că nu-i aparţin. Erau ale creaturii pe care o purta acum în ea, ca pe un copil damnat pe care trebuia să-l aducă pe lume teafăr şi nevătămat, înainte să fie prea târziu pentru amândoi. Îşi aminti de coşmarul cu balaurul şi îi simţi prezenţa în apropiere, aşteptând să-i înghită fătul, precum proorocea versetul din Apocalipsă. În clipa aceea, ceva îi fu înlăturat de pe faţă şi o voce începu să-i şoptească la ureche:

— Nu-ncerca să vorbeşti, îi spuse, şi nu-ncerca să te mişti: n-o să poţi şi n-o să reuşeşti decât să-ţi faci rău. Ai fost paralizată cu un drog care se numeşte *Suc-ci-nil-co-li-nă.* Dar nu-ţi face griji, în scurtă vreme n-o să-i mai simţi efectele.

Liv simţi o apăsare pe pleoape când bărbatul îşi puse degetul mare şi arătătorul pe ele şi i le deschise cu blândeţe. O lumină strălucitoare îi sfredeli creierul şi tânăra se trezi uitându-se nu la bestia descrisă în Biblie, ci la silueta uriaşă a unui bărbat.

— Iată! zise el. În curând o să fii din nou acasă, acolo unde ţi-e locul.

Liv înţelese ce voia să spună şi o cuprinse din nou panica. Bărbatul continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Nu auzea decât şoaptele care se stârniseră înlăuntrul ei, punând stăpânire pe mintea ei, acoperind orice alte sunete, ca un ţipăt, aducând cu ele imagini ale crucii Tau pline de cuie, care o aştepta în capela Sacramentului. Pielea începu să o usture când îşi aminti de înţepături, iar frica îi răscoli tot trupul, arzând-o ca un fier încins. Îi veni în minte traducerea mesajului călugărului:

Așa că o ținură slăbită.
Lumina lui Dumnezeu, zidită în întuneric.
Căci nu îndrăzneau să-i dea drumul, temându-se de ce s-ar întâmpla.
Și nici nu puteau s-o omoare, fiindcă nu știau cum.

O ţinuseră pe Eva captivă încă de la începutul timpurilor şi Liv o eliberase, dar nu pentru multă vreme.

„În curând o să fii din nou acasă“, îi spusese bărbatul. Amândouă erau duse înapoi în Citadelă, ca să fie iarăşi zidite în întuneric.

70

Fratele Grădinar înainta pe coridoarele întunecate şi răcoroase din adâncul muntelui, încălzit de pe urma muncii pe care tocmai o isprăvise. Simţea încă în nări mirosul de lemn ars şi pe piele căldura pe care o degajase acesta în vreme ce era înghiţit de limbile de foc.

Se sculase înainte de ivirea zorilor şi îşi împărţise ucenicii într-o echipă de opt persoane, dându-le câte un fierăstrău şi o foarfecă de grădină. Începuseră de la un capăt al grădinii şi înaintaseră pas cu pas, studiind fiecare copac şi tăind cât de adânc îi lăsa inima, acolo unde găseau semne de molimă. La început, li se păruse că arborii mai bătrâni erau afectaţi mai grav, dar, pe măsură ce înaintau în livadă, începuseră să găsească semne că boala se cuibărise şi în frunzele şi pe ramurile unor exemplare mai tinere.

Fratele Grădinar îşi asumase din nou misiunea de a supraveghea rugul aprins în vatră, cercetând fiecare creangă sacrificată, în speranţa că i-ar putea oferi cheia ca să înțeleagă ce anume se abătuse asupra grădinii. Focul fusese totodată un pretext foarte bun ca să se concentreze asupra unei alte munci decât cea care implica decimarea sistematică a grădinii lui mult iubite. Doar după ce ultima ramură atinsă de boală fusese disecată şi aruncată în flăcări îşi îngăduise să arunce o privire asupra distrugerii pe care ei înşişi o săvârşiseră în grădină. Muncise în ea peste patruzeci de ani şi cunoştea fiecare plantă şi fiecare arbust. Dar acum nu mai recunoştea fiinţa oloagă în care se preschimbase grădina. Iar când rugul prinse puteri, cotropind vatra şi mistuind cu repeziciune crengile care-l alimentau, Fratele Grădinar tot nu avea habar de unde venise molima şi cum putea fi stârpită. Istovit şi mâhnit, se îndepărtase de grădină, căutând alinarea în adâncul muntelui, acolo

unde-i mai rămăsese un singur lucru de încercat.

Acum mergea împleticindu-se de-a lungul coridorului, ţinându-se cu mâinile de zidurile grosolane din piatră ca să nu cadă şi sperând că nu va da ochii cu nimeni înainte de a ajunge în sanctuarul capelelor private, unde avea de gând să-şi verse toate emoţiile reprimate într-o rugăciune arzătoare adresată lui Dumnezeu, implorându-L să-i cruţe grădina. Ajunse la scările care duceau la culoarul de sub peştera ce adăpostea catedrala şi fu cât pe ce să cadă, atât de slăbite îi erau picioarele după ce stătuse ore în şir fără să se aşeze măcar o secundă. Se simţea de parcă s-ar fi molipsit cu o boală. În urmă cu câteva ceasuri îi cursese sânge din nas şi încă nu reuşise să scape de mirosul de portocale care îi umplea nările. La capătul scărilor se găsea un coridor scurt şi îngust. De o parte şi de alta a lui se aflau uşi din lemn, cu câte o lumânare în dreptul fiecăreia, înfiptă în ceara întărită ce se scursese din miile de lumânări identice care arseseră acolo înaintea ei. Majoritatea erau aprinse acum, ceea ce însemna că acele capele erau ocupate, dar nu toate. Fratele Grădinar se îndreptă spre una dintre cele rămase libere, aprinse lumânarea rece de la fitilul pâlpâitor al lumânării de la capela vecină, o aşeză la locul ei şi păşi în încăpere.

Capela era o simplă peşteră săpată în stânca muntelui. Era luminată de candelele aprinse de cei care o vizitaseră până atunci; acestea tremurară când Fratele Grădinar se aşeză în faţa lor pe podeaua netedă şi lucioasă, şlefuită de genunchii sutelor de credincioşi ce se aşezaseră acolo înaintea lui.

Căldura continua să îl supere, în ciuda întunericului răcoros din adâncul muntelui. Simţi înţepături pe piele, pe sub sutană, atunci când îngenunche şi îşi ridică privirea înspre crucea mică în formă de T aşezată pe piatra de altar.

Copacii lui. Grădina lui. Mistuită de molimă şi de flăcări, ca un suflet blestemat de Dumnezeu. Şi el nu putea face nimic ca să alunge acel blestem.

Simţi cum emoţiile pe care şi le înăbuşise întreaga zi dau în

clocot înlăuntrul lui, răbufnind în cele din urmă sub forma unui hohot de plâns atât de puternic, că îi zgârie gâtlejul. Închise ochii şi împreună mâinile, încercând să-şi canalizeze emoţiile spre rugăciunea pe care voia să o rostească, dar hohotele continuară să-i zguduie trupul. Îşi strânse braţele în jurul corpului, ca să se potolească. Simţea mirosul de fum, care nu-l părăsise nici acum, şi îşi simţea trupul fierbinte sub sutană. Se legănă înainte şi înapoi, prăbuşit pe duşumeaua dură, şi îşi îngropă capul în umăr ca să înăbuşe hohotele de plâns, de teamă că îl vor auzi cei din capelele învecinate.

Simţi mâncărimi de la sudoarea care i se prelingea pe sub sutană şi începu să se scarpine prin ţesătură. Pe obraji i se prelingeau lacrimi, dar, oricât de tare ar fi plâns, oricât de tare ar fi fost zguduit de hohote, disperarea nu se risipea; dimpotrivă, se acumula înlăuntrul lui, umflându-se, până când simţi că îl va rupe în două ca să iasă la suprafaţă. Durerea se înteţi şi mâncărimile deveniră insuportabile, iar din gâtlej îi erupse un sunet, un urlet atât de înfricoşător, de parcă ar fi fost jupuit de viu, încât ştiu că îi va atrage pe fraţii lui acolo.

Se întoarse spre uşă, aşteptându-se să-i vadă deschizând-o, ştergându-şi lacrimile de pe obraji cu dosul palmei şi încercând să-şi vină în fire. Dar urletul continuă, mai tare şi mai disperat, cu cât el încerca mai mult să-l ţină în frâu. Atunci observă că lichidul de pe mână e închis la culoare şi că sutana îi este pătată aşijderea acolo unde se scărpinase. Cuprins de panică, îşi rupse hainele, sfâşiind partea din faţă a veşmintelor şi dând la iveală lichidul care îl gâdilase şi care nu era, aşa cum crezuse, sudoare, ci o puzderie de buboaie ce-i erupseseră pe toată pielea. Acolo unde se scărpinase, buboaiele se spărseseră şi din ele se prelingea acum un lichid maroniu-închis. Dar nevoia de a se scărpina în continuare era mai puternică decât el. Era ca şi cum fiecare atom al corpului său ar fi fost cuprins de mâncărime şi singurul fel în care l-ar fi putut salva ar fi fost să-l frece până la disoluţie.

Începu să-şi sfâşie pielea, smulgând cu unghiile lui tari, de om care muncea pământul, fâşii de carne şi spărgând tot mai multe buboaie. Uşurarea era instantanee, depăşind ca intensitate durerea care o însoţea. O fericire extatică. Un chin îngrozitor.

Auzi uşa deschizându-se şi ridică privirea spre chipul şocat al unui frate călugăr care făcu un pas îndărăt la vederea creaturii îngenuncheate, ce se legăna în faţa lui, smulgându-şi cu frenezie carnea purulentă, cu gura larg deschisă, din care ieşea un urlet terifiant, cu ochii ficşi şi îngroziţi, din care în loc de lacrimi se scurgea un lichid maroniu.

71

Arkadian simţi telefonul vibrând şi miji ochii ca să privească ecranul pe deasupra ochelarilor. Era un număr ascuns. Se ridică de la birou şi traversă cu repeziciune încăperea aglomerată.

— Alo? zise împingând uşa şi începând să coboare scările spre ieşire.

— Sunt Gabriel.

— Hei, tocmai mă pregăteam să te sun! îl întrerupse Arkadian, înainte ca tânărul să mai apuce să spună ceva. Acum ies din birou şi mobilul o să rămână fără baterie. Îţi dau un alt număr pe care să mă suni. Ajung acolo în cinci minute.

Îi dictă un număr de telefon fix pe care şi-l scrisese pe mână, apoi închise înainte ca Gabriel să-i răspundă.

Gabriel ascultă tonul, surprins de cât de scurtă fusese conversaţia. Era evident că Arkadian nu vrea să vorbească, cel puţin nu de pe mobil.

Cinci minute.

Ridică privirea spre peretele acoperit cu cărţi din biroul dr. Anata. Poate că Arkadian avea nevoie de cinci minute ca să seteze un supersistem de interceptare a apelului. Gabriel citise despre nişte supercalculatoare noi, create de CIA ca armă în războiul împotriva terorii, care puteau depista până şi apelurile cu cele mai complexe trasee, în doar câteva secunde. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie prins şi să sfârşească într-o altă celulă. Dr. Anata probabil că livrase deja mesajul. Ceea ce însemna că era aşteptat în Citadelă mai târziu în cursul nopţii şi nici în ruptul capului nu îşi putea permite să rateze acea întâlnire.

Deschise browser-ul telefonului şi tastă în fereastra de căutare numărul pe care i-l dăduse Arkadian. Apăru o pagină cu rezultate şi Gabriel dădu clic pe două dintre ele. Ambele atribuiau numărul unui telefon public din Basilica Ferrumvia, gara principală din Ruina. Se încruntă. Părea o alegere ciudată. Telefoanele publice erau folosite de cei care voiau să vorbească cu poliţia sub protecţia anonimatului, şi nu invers.

Gabriel aruncă o privire spre televizorul care pâlpâia în colţul încăperii. Cronometrul de pe ecran înaintase cu un minut: mai avea patru minute în care să se decidă dacă va suna sau nu.

Urmărise ştirile aproape întreaga zi, ca să fie la curent cu ultimele noutăţi, în vreme ce dădea telefoane pe la diverse cunoştinţe ca să aranjeze un transport sigur pentru Liv. Se folosise de toate favorurile pe care le putea invoca şi reuşise să-i rezerve un loc într-un avion cargo, sub un nume şi cu un paşaport fals. Încercase să o sune, ca să-i spună, dar nu răspundea. Poate dormea. Cel puţin asta spera Gabriel. Ceasul ticăia pe perete. La televizor, o ştire despre pagubele minore suferite de câteva clădiri istorice se sfârşi şi fu urmată de alta despre morţii de la spital. Pe ecran apăru o fotografie a mamei lui şi Gabriel îşi întoarse privirea. Verifică ora pe telefon.

Trecuseră cele cinci minute.

Formă numărul.

Arkadian auzi telefonul sunând pe când îşi croia cu greu drum prin mulţimea care se adunase sub cupola imensei săli de aşteptare, din oţel şi sticlă, a gării. Telefonul încetă să sune chiar în clipa în care poliţistul ajunse lângă el. Înjură suficient de tare ca să-i facă pe câţiva dintre cei aflaţi în preajmă să arunce o privire, după care scormoni prin buzunare, prefăcându-se că-şi caută nişte mărunţiş, ca să poată rămâne lângă aparat. Telefonul sună din nou, aproape imediat.

— Am ajuns, zise Arkadian.

— Care-i treaba cu noul număr de telefon, mă poţi depista mai uşor aşa?

— Nu vreau să te depistez, zise Arkadian, răsuflând greu, dimpotrivă! Telefonul meu e mai uşor de înregistrat – e deja setat pentru asta aşa că m-am gândit c-ar fi mai bine să fiu discret. Ca să putem vorbi liniştiţi. Ascultă, îmi pare foarte, foarte rău pentru ce s-a-ntâmplat la spital.

Gabriel nu zise nimic.

— Am verificat şi fişierele legate de evadarea ta din celula poliţiei şi ai avut dreptate: a dispărut totul, înregistrările video, registrele privind înregistrarea deţinuţilor, totul!

— Deci, dacă nu există dovezi privind evadarea mea, bănuiesc că n-o să mă caute nimeni.

— O, ba da, o să te caute! Doar că acum au un alt motiv pentru care vor să te găsească. Ţi-au luat amprentele de la spital. Eşti principalul suspect în cazul celor trei crime.

Gabriel tăcu, asimilând informaţia. Nu văzuse asta la ştiri. Era evident că poliţia încerca să nu o facă publică, probabil fiindcă se gândeau că e prin preajmă şi nu voiau să-l sperie.

— Poliţistul ăla nu era un poliţist pe bune, zise, aproape pentru sine.

— Ştiu. L-am verificat. Încerc să aflu de unde a apărut, dar deocamdată am ajuns într-o fundătură. Nu ştiu unde eşti, dar trebuie să stai ascuns.

— De ce eşti de partea mea, aşa, dintr-odată?

— Pentru c-ai avut dreptate: e ceva putred în povestea asta. Mă simt îngrozitor că n-am făcut mai multe ca s-o apăr pe mama ta. Ar fi trebuit să-mi dau seama în ce pericol se află, în ce pericol vă aflaţi cu toţii. O să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să m-asigur că n-o să se mai întâmple din nou.

— Şi cu Liv cum rămâne? Aceiaşi oameni o caută şi pe ea.

Arkadian lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Mă tem că e posibil să fi pus deja mâna pe ea.

Şi îi relată conversaţia pe care o avusese cu poliţistul din New Jersey.

— Nu e moartă, zise Gabriel, după ce Arkadian termină de vorbit. Dac-ar fi vrut s-o omoare, poliţistul i-ar fi găsit cadavrul în camera de hotel. O aduc aici. Probabil că ştiu că poartă Sacramentul în ea şi vor să-l aducă înapoi.

Îşi privi ceasul, calculând ora de la New Jersey.

— Când ai vorbit cu poliţistul?

— Acum douăzeci de minute, aproximativ.

— Şi ţi-a spus cam de cât timp crede el că a dispărut Liv?

— Mi-a zis c-a luat-o de la aeroport şi a lăsat-o la hotel pe la patru dimineaţa. S-a dus să vadă ce face pe la nouă dimineaţa, fiindcă nu-i răspundea la telefon. La hotel s-a declanşat alarma de incendiu, puţin după ora şapte. A vrut să vadă dacă Liv a păţit ceva, dar ea dispăruse deja.

— Alarma de incendiu n-a fost pe bune, ci doar o păcăleală. Probabil că atunci au pus mâna pe ea.

— Şi eu cred asta. Am verificat la Imigrări dacă paşaportul ei a apărut în vreun zbor care pleacă din State, dar deocamdată n-am găsit nimic.

— N-o s-o scoată din ţară cu numele ei. O s-o transporte cu o cursă charter sau cu un avion privat, sub un nume fals.

— În cazul ăsta, va trebui s-o interceptăm când ajunge aici.

Gabriel se gândi rapid la tot ce implica asta. Cele două aeroporturi din apropierea Ruinei procesau sute de zboruri zilnic. Prima oară când Liv sosise aici, el o aşteptase la unul dintre ele, iar Kathryn, la celălalt. Acum însă mama lui nu mai era. Cât despre el, dacă punea piciorul chiar şi la un kilometru de aeroport, forţele de securitate aveau să-l înhaţe în doi timpi şi trei mişcări.

— Ai pe cineva de încredere care să stea de pază în aeroporturi?

Arkadian se gândi la Yun Haldin şi la agenţia lui de pază. Avea încredere în Yun, dar mulţi dintre angajaţii lui erau foşti

poliţişti şi nu putea garanta pentru toţi.

— Sincer, la cum stau lucrurile, n-am încredere în nimeni, în plus, dac-ar sosi cu un avion cargo, oricum n-ar vedea-o nimeni.

Gabriel ridică privirea spre ecranul televizorului, încercând să evalueze cu obiectivitate problema cu care se confruntau. Un reporter transmitea din faţa Citadelei, iar pe burtiera de dedesubt scria: UNDE SUNT SUPRAVIEŢUITORII DIN CITADELĂ?

În clipa aceea îşi dădu seama că soluţia se află sub ochii lui.

— Nu e nevoie să stăm de pândă la cele două aeroporturi, zise, ci doar la Citadelă, pentru că acolo o s-o ducă. Să presupunem că au răpit-o undeva între ora şapte şi nouă la New Jersey, după care avem un interval cam de două ore până la decolare. Un zbor direct până aici durează aproximativ douăsprezece ore. Care e diferenţa de fus orar între Ruina şi New Jersey?

— Şapte ore.

— OK, să zicem că a decolat în jurul orei nouă. Plus douăsprezece ore – asta înseamnă ora nouă seara în State. Ora patru dimineaţa la Ruina.

— Ora ideală ca să bagi pe cineva în Citadelă fără să fii văzut.

— Exact! Nu trebuie decât să stăm la pândă în preajma muntelui, în cursul nopţii, şi să atacăm prin surprindere pe oricine o să-şi facă apariţia.

Gabriel se încruntă când îşi dădu seama care e problema cu planul lui. El nu va putea să stea de pândă în faţa Citadelei peste noapte, fiindcă, dacă lucrurile vor merge cum trebuie, el va fi deja înăuntrul muntelui. Se gândi la Arkadian, cu braţul prins într-o eşarfă, făcând de pază de unul singur. Avea nevoie de ajutoare, dar era dificil şi riscant să găsească pe cineva de încredere.

Pe ecranul televizorului apăru apoi primarul, stând la poalele muntelui, la o tribună ce se clătina sub greutatea microfoanelor tuturor posturilor importante de ştiri. Gabriel zâmbi pentru prima oară de când vorbise cu Liv.

— O să te rog să dai nişte telefoane pentru mine, zise.

72

Vestea despre căderea nervoasă a Fratelui Grădinar făcu înconjurul Citadelei cu viteza unei boli contagioase, care de altfel se temeau cu toţii că ar fi stat la originea crizei. Zvonuri de tot felul încingeau spiritele în sala de mese şi le îndepărtau mintea călugărilor de la rugăciune şi studiu, hrănindu-se din tensiunile deja existente şi reaţâţând spaima că, odată cu dispariţia Sacramentului, ciuma proorocită în Biblie se va pogorî asupra tuturor.

Athanasius se afla în biroul Abatelui când primi vestea. De la explozie, îşi petrecea acolo câteva ore pe zi, încercând să facă faţă numeroaselor comunicate, articole din presă şi memorii care ţineau Citadela la curent cu ceea ce se întâmpla în lumea de afară şi care în ultima vreme nu erau o lectură prea plăcută.

Arunca mare parte din informări, făcându-le ghemotoc de îndată ce le citea şi depozitându-le într-un coş aflat lângă el, care servea la alimentarea vetrei rămase reci de la moartea Abatelui. Athanasius venea aici doar ca să fie singur. Coşul era aproape plin şi îşi spuse în sinea lui că trebuie să-şi amintească să le spună bucătarilor să vină şi să se servească din el, fiindcă aveau tot timpul nevoie de hârtii cu care să aprindă focurile din bucătării. Aruncă ultimul articol decupat din ziare şi era pe punctul de a se ridica şi a se aventura din nou în adâncul muntelui, când o bătaie uşoară în uşă îl anunţă că tocmai sosiseră ştirile proaspete din ziua aceea.

Le aducea fratele Osgood, un călugăr deşirat şi veşnic agitat, cu o figură de şobolan, care fusese de puţină vreme ridicat de la rangul de novice şi promovat în rândurile sutanelor maronii ale ordinului *Administrata*. Bărbatul traversă încăperea în tăcere, cu

maxilarul încleştat din cauza tensiunii, şi puse teancul de documente legate cu o panglică verde-închis pe birou. Athanasius zări scrisoarea de deasupra. Îi era adresată, cu un scris de mână, „Fratelui Peacock“. Întinse instinctiv mâna spre ea, nerăbdător să vadă ce conţine, dar se opri când îşi dădu seama că Osgood zăboveşte în faţa lui.

— S-a-ntâmplat ceva?

— Fratele Grădinar a căzut la pat, răspunse Osgood, scărpinându-şi dosul palmei cu cealaltă mână. Unii zic că e un soi de ciumă bubonică care atacă pielea. A fost dus la infirmerie.

— Mulţumesc. O să merg să văd cum se simte după ce termin aici.

Osgood încuviinţă, dar nu dădu semne că ar avea de gând să plece. Îşi drese glasul şi îşi privi mâinile împreunate.

— Credeţi c-ar putea să fie asta? Ciumă, adică? Cu molima care s-a abătut asupra grădinii şi cu ce s-a-ntâmplat cu călugării Sancti, oamenii încep să-şi pună întrebări.

— Ce întrebări încep să-şi pună?

— Se întreabă dacă nu cumva L-am mâniat pe Dumnezeu în vreun fel şi acum suntem pedepsiţi pentru asta.

Athanasius se gândi la scenele la care fusese martor în capela din vârful muntelui.

— Poate că aşa e, poate că L-am mâniat.

Ridică privirea şi zări o undă de teamă trecând peste chipul fratelui Osgood.

— Nu-ţi face griji, zise. Fratele Grădinar e epuizat şi extrem de mâhnit din cauza molimei. Sunt sigur că suferinţa lui se trage mai degrabă de aici decât din nemulţumirea lui Dumnezeu. Şi sunt sigur că nu e contagioasă.

Făcu un semn cu capul înspre degetele lui Osgood, care continuau să se scarpine cu nervozitate.

— Când se vorbeşte despre purici, îţi vine să te scarpini. Întoarce-te la treburile tale şi nu lăsa ca bârfa şi zvonurile să-ţi

întunece judecata! Uite, zise şi îi arătă coşul plin cu hârtii mototolite, du-l la bucătărie şi dă-i-l călugărului care se ocupă de foc! Nu uita că veştile de azi sfârşesc aruncate în vatră mâine!

Osgood zâmbi, luă coşul şi se grăbi să iasă din încăpere. În clipa în care uşa se închise în urma lui, Athanasius luă plicul şi îl rupse, îndreptându-se înspre şemineu ca să-i citească acolo conţinutul. Apoi mototoli scrisoarea, o aruncă pe grătarul rece şi îi dădu foc, urmărind cum flacăra preschimbă cuvintele periculoase în cenuşă, şi apoi într-o pulbere pe care o mătură cu mâna.

„La noapte“, scria în bilet.

Athanasius se ridică şi părăsi grăbit încăperea, gândindu-se la celelalte lucruri pe care le conţinea mesajul în vreme ce îşi ştergea cenuşa de pe mâini şi se îndrepta înspre infirmerie.

73

Athanasius îl auzi pe Fratele Grădinar înainte de a da ochii cu el.

Ecoul vaietelor sale răzbătea de-a lungul coridorului cufundat în linişte, ce ducea la grotele izolate care alcătuiau spitalul. Auzindu-l, lui Athanasius îi veni să îşi acopere urechile şi să o ia la fugă, fiindcă ceva din sunetul acela îl ducea cu gândul la gemetele scăpate din Iad ale unui biet suflet damnat. Era sunetul chinului şi al nebuniei, care îi sfredelea o zonă primară din creier, acolo unde sălăşluiau fricile cele mai adânci.

Ajunse pe coridorul unde se aflau saloanele şi camerele de carantină şi găsi încăperea pe care o căuta ghidându-se după sunete. Trase adânc aer în piept, înghiţi în sec şi împinse uşa grea din lemn.

Primul lucru pe care-l zări fu silueta fantomatică a unui călugăr Apothecaria, care stătea la căpătâiul bolnavului. Lângă el, trupul gol al Fratelui Grădinar se zvârcolea pe patul pe care era întins. Îi dăduseră jos lenjeria de corp şi îl legaseră de cadrul din metal cu fâşii de pânză, late, de culoare crem, pătate deja cu lichidul ce i se scurgea din trup. Pielea îi era acoperită de buboaie purulente, pe care şi le râcâise cu unghiile lui lungi şi tari ca nişte gheare, lăsând în urmă scobituri adânci şi zgârieturi sângerânde, ce-l făceau să arate de parcă l-ar fi atacat un animal sălbatic. Chiar şi acum, pumnii i se încleştau şi i se descleştau, ca şi cum ar fi încercat cu disperare să scarpine mâncărimea teribilă ce-l făcea să scoată acel urlet înspăimântător din gura acoperită cu spume.

Călugărul Apothecaria se întoarse când Athanasius făcu un pas în faţă, dând să intre în încăpere, şi ridică o mână acoperită cu o mânuşă chirurgicală, avertizându-l să nu se apropie.

Athanasius ieşi din nou pe coridor, iar bărbatul i se alătură imediat, închizând uşa în urma lui şi înăbuşind urletele teribile. Doar apoi îşi scoase masca. Era fratele Simenon, unul dintre membrii de rang înalt ai confreriei medicilor. Trecu pe lângă Athanasius fără să rostească o vorbă şi o luă înainte pe coridor.

— Ce are? întrebă Athanasius, urmându-l.

— Nu ştim. La început am crezut c-ar fi aceeaşi boală care i-a lovit pe călugării Sancti, dar aia aducea mai degrabă cu o febră hemoragică. Or, afecţiunea de faţă e cu totul altceva. I-am luat sânge şi secreţii din furuncule, dar deocamdată analizele n-au ieşit pozitive pentru niciuna una dintre afecţiunile cunoscute. Există simptome similare cu varicela, de aceea l-am adus aici, în zona de carantină, dar nu se potrivesc sută la sută şi eu personal nu cred că despre asta e vorba. Ar putea fi şi semne de ciumă bubonică, dar e o boală dispărută sau în orice caz extrem de rară în zilele noastre, aşa că nu e foarte clar cum ar fi putut să se molipsească.

— A curăţat grădina, zise Athanasius, amintindu-şi când îl văzuse ultima oară.

— Da, molima care a lovit copacii. M-am gândit şi la asta, şi e cea mai probabilă cauză. Există unele forme de ciuperci şi de mucegai ai căror spori pot ataca rapid sistemul imunitar şi respirator al omului, provocând o reacţie alergică severă, care produce micotoxine, sau pot cauza micoză, o infecţie fungică gravă. După aspectul pielii, bănuiesc c-avem de-a face cu un caz de micoză, deşi n-am auzit de niciun agent patogen care s-o declanşeze atât de rapid. Sperăm să găsim o mostră de copac afectat de molimă şi să facem analiza toxicologică, dar, din câte am înţeles, grădinarilor li s-a ordonat să ardă toate crengile afectate.

Athanasius încuviinţă, gândindu-se la fumul negru infestat care se ridica în aerul limpede.

— Şi ceilalţi grădinari?

Simenon se opri în faţa unei alte uşi masive.

— Asta mă-ngrijorează cel mai mult.

Deschise uşa care dădea în cel mai mare salon din tot spitalul.

Încăperea era îngustă şi cu tavanul boltit, semănând cu o pivniţă de mari dimensiuni, în care câte patru paturi erau aliniate de-a lungul fiecărui perete – opt paturi în total. În fiecare dintre ele se găsea câte un călugăr. Ridicară cu toţii în acelaşi timp privirea când uşa se deschise şi Athanasius zări frica lucind în ochii tuturor. Erau călugării care lucraseră în grădină, acum în carantină. Alţi trei călugări Apothecaria se ocupau de ei, cu mască chirurgicală pe faţă şi mănuşi albastre de cauciuc, vorbind cu fiecare şi căutând simptome premature ale bolii, în vreme ce luau numeroase mostre de sânge.

— Ne-am gândit c-ar fi mai bine să-i izolăm pe toţi cei care au intrat în contact cu copacii afectaţi de molimă, până o să stabilim fără urmă de îndoială că nu asta e cauza afecţiunii de care suferă Fratele Grădinar.

Bocetul ce se auzea în surdină la capătul coridorului crescu în intensitate, de parcă bolnavul ar fi răspuns auzindu-şi rostit numele. Toţi cei din salon îl auziră.

Unul dintre călugării mai tineri, care zăcea în patul de lângă uşă, izbucni în plâns. Se înfăşură în aşternuturile de spital ca un copil care se ascunde de întuneric şi se uită prin uşa deschisă înspre coridor, de parcă creatura ce scotea acele sunete avea să vină după el.

Simenon închise uşa şi se repezi înapoi pe coridor, băgând mâna în buzunar după o seringă şi un sedativ.

— Şi dacă e vorba de molima care a atins copacii, cât de repede o să vedem aceleaşi simptome?

— Fratele Grădinar a fost primul care a intrat în contact cu arborii infestaţi şi simptomele au devenit vizibile în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Deci, dacă molima e cauza şi vreunul dintre ceilalţi călugări trimişi în grădină a fost şi el infectat, o să aflăm destul de curând.

Simenon îşi puse masca la loc când ajunse în faţa uşii.

— Aş spune că vom şti în următoarele două ore. Dacă ceilalţi n-au fost infectaţi, o să răsuflăm uşuraţi şi o să facem tot ce se poate pentru Fratele Grădinar. Dacă s-au molipsit şi ei, atunci să sperăm că ceea ce am făcut deja o să împiedice răspândirea bolii. Dar există şi o a treia variantă. Dacă boala se dovedeşte mai virulentă şi mai contagioasă decât ne-am aşteptat, declanşată de un agent patogen care se răspândeşte pe calea aerului şi trece de la o gazdă la alta prin simpla apropiere, atunci noi toţi cei din Citadelă, până la ultimul, am fost expuşi. Am fost cu toţii de faţă, aseară, în catedrală, când Fratele Grădinar a adus prima creangă infectată şi a aruncat-o în faţa altarului.

Athanasius văzu cu ochii minţii creanga rupându-se la contactul cu lespezile de piatră, şi praful, vizibil în lumină, care se ridicase din lemnul sfărâmicios ca un firicel de fum.

— Tu te-ai aflat în grădină la începutul operațiunii de curățare, zise Simenon. Câţi copaci erau infectaţi? Doar unul, sau doi? Boala era izolată, doar în anumite părți ale grădinii sau la anumite specii?

Athanasius dădu din cap cu gravitate.

— Era peste tot, zise, înțelegând unde bate Simenon cu întrebarea pusă cu grijă. Aproape fiecare copac a fost infectat.

IV

„Iarăşi a grăit Domnul cu Moise şi cu Aaron şi a zis: «Luaţi-vă câte o mână plină de cenuşă din cuptor şi s-o arunce Moise spre cer înaintea lui Faraon şi a slujitorilor lui. Şi se va stârni pulbere în tot pământul Egiptului şi vor fi pe oameni şi pe vite răni şi băşici usturătoare în toată ţara Egiptului.»“

Ieşirea, 9: 8-9

74

Înserarea aduse cu ea şi un soi de întoarcere la normalitate în oraşul Ruina. Nu se făcuseră simţite replici ale cutremurului iniţial, aşa că operaţiunile de curăţenie se desfăşuraseră cu rapiditate şi fără mari probleme. Mare parte dintre străzi fuseseră redeschise circulaţiei, iar mesele restaurantelor se întindeau acum din nou pe trotuarele care fuseseră pline de cioburi cu doar câteva ore înainte. Erau şi mulţi oameni în oraş, ieşiseră ca să se relaxeze după stresul ultimelor douăzeci şi patru de ore. Gabriel se ivi şi el în mijlocul unei mulţimi de trecători.

Mergea oarecum la voia întâmplării, lăsându-se purtat de fluviul uman, dar fără să se îndepărteze de străzile turistice, cu şapca trasă pe ochi, ca să-şi ascundă chipul, şi camuflându-se în spatele mulţimii în drumul său spre zidurile oraşului vechi. Nu trebuia să ajungă la locul de întâlnire convenit decât peste câteva ore, dar, dacă ar fi ieşit mai devreme, lumina zilei l-ar fi făcut mai uşor de recunoscut, iar, dacă şi-ar fi făcut apariţia mai târziu, prezenţa lui pe străzile pustii ar fi putut isca suspiciuni nedorite.

Oraşul vechi era închis publicului. De la mijlocul veacului al nouăsprezecelea, toate clădirile de acolo erau folosite în scopuri exclusiv comerciale. Pretextul oficial era că interdicţia de a circula pe străzi în timpul nopţii trebuia să menţină liniştea în zonă, pentru a nu tulbura slujbele nocturne din adâncul muntelui. Dar adevărul e că exista o veche înţelegere privind toate terenurile din preajma Citadelei, conform căreia chiriile pentru spaţiile de locuit nu puteau depăşi nivelul pe care îl atinseseră în Evul Mediu, în vreme ce chiriile percepute pentru spaţiile comerciale nu erau în niciun fel controlate. Iar Biserica câştigase de zece ori mai bine după ce interdicţia de a circula pe timpul nopţii intrase în vigoare. Aşa că

nimeni nu avea voie să pătrundă în oraşul vechi după lăsarea întunericului. În fiecare zi, la amurg, gardienii străbăteau străzile în căutarea turiştilor pe care să-i îndrume în josul dealului, înspre porţile din fier gata să se închidă ermetic, sigilând astfel locul pe timpul nopţii. Aşadar, prima provocare pentru Gabriel era să pătrundă în interior.

Îl zări pe Arkadian lângă una dintre porţi, plimbându-se încolo şi încoace prin faţa unei uşi din metal încastrate în vechiul zid din piatră. Milioane de turişti şi de pelerini urcau în fiecare an pe ulicioarele înguste, în căutarea mântuirii, şi aproape zilnic aveau loc incidente – de la o gleznă sucită, până la epuizarea cauzată de caniculă. Mare parte dintre ele puteau fi rezolvate pe loc, dar, dacă se întâmpla ceva mai grav şi era nevoie de o ambulanţă care să ajungă acolo rapid, se foloseau intrările de urgenţă, operate şi întreţinute de către poliţie şi de către serviciul de ambulanţă.

Arkadian făcu un semn cu capul spre Gabriel când îl zări apropiindu-se şi se întoarse spre panoul de control, pentru a introduce codurile de acces. De undeva din interiorul zidului se auzi un motor torcând şi panoul metalic începu să se ridice. Gabriel se strecură pe sub el fără să se oprească din mers. Arkadian îl urmă, ferindu-şi braţul imobilizat când se lăsă în jos, ca să intre târâş pe sub panou. Introduse aceleaşi coduri în alt panou şi oblonul o porni în sens invers, alunecând spre podea zgâlţâindu-se şi se închise cu un zăngănit puternic. Întreaga operaţiune durase mai puţin de un minut. Urcară amândoi pe străzile întunecate în tăcere, ţinându-se pe cât posibil în umbră.

Oraşul vechi era luminat de lămpi cu vapori de sodiu, care aruncau o lumină gălbuie, bolnăvicioasă asupra clădirilor pustii, făcând ca locul să pară contaminat. Cei doi bărbaţi înaintau cu grijă, încercând să facă cât mai puţin zgomot pe caldarâmul acoperit cu piatră cubică şi trăgând cu urechea la sunetele ce le-ar fi putut indica prezenţa echipelor de curăţenie. Nu se auzea nimic în afara zgomotelor înăbuşite ale nopţii şi a râsetelor locuitorilor care se

distrau dincolo de zidurile oraşului vechi.

Ajuns la jumătatea dealului, Arkadian o coti pe o străduţă îngustă, dintre două clădiri aplecate într-o rână, şi descuie uşa unui birou minuscul traversat de-a curmezişul de o tejghea şi ai cărui pereţi erau plini de afişe în mai multe limbi, care îi sfătuiau pe turişti cum să se ferească de hoţii de buzunare. Era postul de poliţie din oraşul vechi, un loc cât se poate de potrivit în care să aştepte până când sosea momentul să acţioneze. Gabriel se uită la ceas. Aveau vreo patru ore de aşteptat, dar cel puţin ajunseseră la locul misiunii.

Arkadian ridică uşiţa tejghelei şi se îndreptă spre cămăruţa din spate, având grijă să nu aprindă nici o lumină.

— Vrei o cafea? strigă, în vreme ce începea să umple un ibric cu apă. O să fie o noapte lungă, probabil c-o să fii recunoscător pentru fiecare strop de cofeină.

— Mersi.

În timpul operaţiunilor de noapte din Afganistan, Gabriel şi trupa lui mestecau pastile cu cofeină, cunoscute sub numele de Ripper Fuel, sau uneori beau direct din pacheţelele de cafea congelată ca să stea treji. E o ciudăţenie pe care o trăiesc soldaţii pe front: cel mai greu fac faţă aşteptării. Plictiseala îi doboară aproape la fel de mult ca gloanţele. Îi înnebuneşte şi îi face nechibzuiţi, şi acum, la fel ca atunci, pe front, Gabriel nu-şi permitea să fie niciuna, nici alta. Ar fi trebuit să încerce să doarmă puţin, dar ştia că e imposibil. Gândurile îi tot zburau spre Liv, aflată în mâinile duşmanului şi îndreptându-se încet în direcţia lor. Nu putea să nu se gândească că nu se aflase lângă ea atunci când ea avusese nevoie de el.

— Poftim, zise Arkadian şi îi întinse o cană de cafea neagră, nu e chiar cea mai bună *khave* din lume, dar ar trebui să te ţină treaz.

Gabriel luă cana şi sorbi din lichidul fierbinte.

— Mersi, zise. Mulţumesc pentru tot.

Arkadian ridică din umeri.

— Încerc doar să m-asigur c-o să câştige băieţii buni. Între timp, ce-ar fi să-mi povesteşti toată tărăşenia?

Gabriel se gândi la toate lucrurile pe care le aflase în ultimele ore: Profeţia în Oglindă, sfârşitul lumii, căutarea locului în care se afla Edenul. Nu ştia de unde să înceapă. Privi chipul inteligent al detectivului şi dintr-odată i se păru evident de unde.

— Totul a început acum doisprezece ani, zise, sau cel puţin pentru mine a început atunci. Odată cu moartea tatălui meu…

75

Ziua de rugăciune din Citadelă era împărţită în douăsprezece slujbe diferite, iar, dintre acestea, cele patru rugăciuni nocturne divizau la rândul lor intervalul nopţii în sferturi; a doua dintre ele era rugăciunea *Completorium.* Aceasta începea la două ore după apusul soarelui şi marca momentul în care locuitorii din adâncul muntelui mergeau la culcare şi se dădea stingerea. Nimeni nu avea voie să mai umble prin tuneluri, cu excepţia gardienilor care patrulau, a călugărilor responsabili cu rugăciunea, care făceau de serviciu prin rotaţie şi mergeau sau veneau dinspre capelele private, şi a călugărilor cu un rang suficient de înalt ca să fie scutiţi de multe dintre regulile cărora se supuneau fraţii lor de rând.

Prin urmare, la o jumătate de oră după începerea rugăciunii, în Citadelă era linişte – dar nu toată lumea era cufundată în somn.

Părintele Thomas era treaz şi lucra singur în bibliotecă, verificând din nou şi din nou sistemele de securitate şi de mediu şi încercând să repare defecţiunile care ţinuseră închisă atâta vreme peştera care o adăpostea. Până în acel moment reuşise să rezolve câte ceva la sălile de lectură şi birouri, dar încăperile principale, interconectate şi vaste, rămâneau problematice – aşa că îşi vedea în continuare de treabă.

Pe balconul larg de piatră, parte a apartamentului Prelatului şi care dădea spre grădina împrejmuită cu ziduri din mijlocul muntelui, o siluetă întunecată şi neliniştită, înveşmântată într-o sutană verde, se plimba încoace şi încolo. Dragan nu avea stare. Nu putea să doarmă. Sacramentul nu avea să se întoarcă în Citadelă decât cu puţin înainte de ivirea zorilor, dar călugărul îl simţea deja apropiindu-se şi aducându-şi cu el forţa vitală. Fusese răpit din

munte de o mână de trădători şi de eretici, dar el alesese să îl aducă înapoi – şi avea să se ţină de cuvânt. Până la încheierea rugăciunilor de noapte, Sacramentul îşi va relua locul în capelă, închis în crucea Tau, iar purtătoarea sa va deveni şi ea prizonieră, o victimă colaterală a procesului divin. Doar atunci Dragan îşi va recăpăta puterile, iar muntele va fi tămăduit. Pe urmă, se va ocupa el şi de trădători.

În cealaltă parte a muntelui, într-o chilie fără ferestre, săpată în stâncă lângă apartamentul Abatelui, Athanasius era şi el treaz. Ascultase cum zgomotele se împuţinează dincolo de uşa lui, împăturindu-şi şi despăturindu-şi în tot acest timp cu grijă sutana, ca să-şi ţină mâinile ocupate. Simţurile îi erau în alertă, zgândărite de nivelul ridicat de adrenalină pe care i-l cauzau frica şi anxietatea. În curând, va trebui să îşi părăsească camera, unde era în siguranţă, şi să se aventureze în întuneric. Mai încălcase şi până atunci consemnul în timpul nopţii, dar de fiecare dată trimis de Abate, cu diferite însărcinări. Dar acum Abatele nu mai era. De data asta, Athanasius era pe cont propriu, iar treaba pe care trebuia să o rezolve era foarte periculoasă. Aşa că îşi împăturea şi îşi despăturea hainele.

Şi aştepta.

76

Dincolo de versantul muntelui, străzile oraşului vechi erau cufundate în tăcere. Echipa de curăţenie plecase, iar luna ca o seceră urcase pe cer. La postul de poliţie, Gabriel şi Arkadian trecură în revistă ce are de făcut fiecare, apoi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră. Arkadian rămase pe loc, în vreme ce Gabriel se strecură pe uşă şi începu să urce tăcut dealul, spre Citadelă. Era aproape ora unu dimineaţa.

Mergea încet, ascultând sunetele nopţii. Tăcerea era deplină. Până şi oraşul se liniştise, dincolo de ziduri.

Piaţa publică, înţesată de turişti în timpul zilei, era acum pustie, ceea ce îi dădea un aer straniu. Gabriel se strecură pe sub o arcadă de lângă biserica publică şi ridică ochii spre Citadelă. Se simţea ca de fiecare dată înaintea unei bătălii: concentrat, fremătând – şi puţin temător. Frica era esenţială. Îl împiedica să devină neglijent, iar ceea ce urma să facă implica numeroase riscuri.

Strecurându-se de-a lungul zidului întunecat, se ţinu aproape de clădiri şi o luă spre podul din lemn care traversa şanţul de apărare acum secat. Deasupra lui, Gabriel zărea peştera ofrandei, undeva sus, pe versantul abrupt al muntelui. Înăuntru nu era aprinsă nici o lumină. Singurul indiciu că acolo s-ar fi aflat ceva era o frânghie subţire, de-abia vizibilă pe fundalul muntelui întunecat, ca o zgârietură pe chipul nopţii, coborând până jos, pe piatra netedă a ofrandei ce se afla la poale.

Întinse mâna şi apucă grijuliu frânghia, atent să nu tragă de ea. Era mai subţire decât sperase şi împletită de mână, din cânepă – nu chiar cel mai rezistent material, dar cel puţin avea o suprafaţă aspră, de care se putea prinde fără să alunece. Scoase o pereche de mănuşi

de căţărat din buzunar şi le trase pe mâini, cercetând zidul de apărare, în căutarea vreunei mişcări. Un steag coborât în bernă pe faţada unei clădiri fâlfâia uşor în briza care adia. Un ambalaj aruncat pe jos, pe care cei de la curăţenie nu îl ridicaseră, se rostogolea pe caldarâm. În afară de asta nu se mai mişca nimic.

Gabriel testă frânghia care scârţâi când trase de ea, întinzându-se puţin, dar nu prea mult. Trebuia să se mulţumească cu atât. Trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu oxigen, după care se lăsă cu toată greutatea pe frânghie, pregătindu-se să o ia la fugă dacă vreun sunet metalic avea să răsune undeva sus, deasupra capului său.

Dar nu se întâmplă nimic.

Mesajul ajunsese la destinatar.

Clopotul Înălțării fusese blocat.

Se urcă pe frânghie şi şi-o încolăci peste piciorul drept, trecându-şi-o pe deasupra bocancului. Întinse braţele şi o prinse cu putere, se trase în sus, lăsă frânghia să alunece peste bocancul drept şi o prinse cu talpa celui stâng, care acţiona pe post de frână, lăsându-şi apoi greutatea pe picioare şi eliberându-şi braţele ca să apuce o altă bucată de frânghie, de mai sus. Era o tehnică simplă, cunoscută drept „pune frână şi trage-ţi picioarele sub tine", pe care o învăţa orice soldat din armata SUA. Puteai să te ridici încetul cu încetul, folosind orice tip de material pe post de frânghie, atât cât îţi permiteau forţa din partea superioară a trupului şi rezistenţa ţesăturii. Peştera ofrandei se afla la aproximativ o sută de metri deasupra lui. Gabriel încercă să nu se gândească care sunt şansele să dea peste o bucată de frânghie care să cedeze undeva mai sus, de-a lungul urcuşului.

Îşi alungă orice gând din minte şi începu să urce, menţinând un ritm constant.

Îndreaptă-ţi picioarele.

Întinde braţele în sus.

Prinde frânghia cu mâinile.

Trage-ţi picioarele sub tine.

Fă o pauză. – Repetă mişcările.

Înainta aproximativ un metru la fiecare ciclu, o sută de repetări până avea să ajungă la peştera ofrandei. În cursul antrenamentelor de luptă, făcuse în mod regulat câte cinci seturi de zece repetări, chiar dacă pe o frânghie mai groasă, cu priză mai bună. Cel puţin de data aceasta nu-şi căra raniţa în spate, doar o armă şi o copie a hărţii desenate de bunicul său.

Continuă să înainteze într-un ritm susţinut, răsucindu-se în aerul nopţii, în vreme ce frânghia se întindea şi scârţâia. Îl dureau deja încheieturile, tot mai tare cu fiecare priză. Încetini ritmul, dar continuă să urce. Se gândea întruna la Liv, speriată şi singură, adusă acolo de cei care o omorâseră pe mama lui. Nu avea să îngăduie să i se întâmple şi ei acelaşi lucru. Oricât de tare l-ar fi durut, avea să-şi continue urcuşul, de dragul ei.

Îi luă cam zece minute să ajungă la trapa din dreptul peşterii ofrandei, moment în care toţi muşchii braţelor şi ai picioarelor îi erau săgetaţi de durere, iar hainele şi mănuşile îi erau ude leoarcă. Mare parte din trapă era blocată de platforma Înălțării, făcută din lemn solid. Frânghia clopotului atârna pe lângă ea şi dispărea într-o gaură din stâncă; o gaură suficient de largă pentru frânghie, dar prea îngustă ca el să se poată strecura pe acolo. Se mai ridică o dată, folosindu-se de ultimii centimetri de frânghie, până când capul îi ajunse deasupra pardoselii peşterii.

Aceasta era pustie.

Nu-l aştepta nimeni.

Trebuia să ajungă mai aproape de buza peşterii, sau de platforma din lemn, ambele imposibil de atins din locul în care atârna el. Începu să se împingă dintr-o parte în alta, cu toată greutatea, făcând frânghia să se legene. Aceasta scârțâia pe măsură ce prindea viteză. Gabriel avea o singură încercare.

Frânghia se întinse la maximum.

Fibrele trosniră.

Buza peşterii se năpusti spre el.

Gabriel dădu drumul frânghiei şi se arcui înspre peretele din stâncă.

În clipa în care frânghia se desprinse din mână, Gabriel ştiu că nu va fi o aterizare uşoară. Simţea cum forţa gravitaţiei îl trage în jos, de parcă ar fi avut bolovani în buzunare. Se întinse cu disperare spre marginea trapei şi se lovi de ea, cu o trosnitură de oase rupte; coastele i se izbiră de stânca tare şi Gabriel rămase tară suflare. Partea inferioară a trupului îi atârna în beznă, şi doar braţele îl împiedicau să alunece în hău. Se agăţă cu putere, cu durerea zvâcnindu-i în piept, şi dădu din picioare, căutând ceva solid de care să se prindă, dar nu găsi nimic. Trapa era o ieşitură din versantul muntelui, iar sub ea nu se afla decât un hău adânc de o sută de metri.

Gabriel îşi canaliză stropul de energie rămas în braţele tremurătoare, poruncindu-le să-l ridice, dar pardoseala peşterii era netedă ca marmura, şlefuită de miile de ani în care se perindaseră călugări pe acolo. De fiecare dată când încerca să se tragă în sus, mai pierdea puţin teren şi mai aluneca puţin. În cele din urmă, nu se mai zbătu şi încremeni în poziţia în care se afla, conştient că, dacă va mai continua, se va prăbuşi în gol.

Dar trebuia să facă ceva.

Chiar şi atârnând aşa, nemişcat, simţea cum alunecă, milimetru cu milimetru. Cu un efort disperat, întinse piciorul drept, cât de sus putu. Prinse buza prăpastiei şi rămase acolo. Îl mişcă puţin în stânga şi în dreapta, ca să se prindă mai bine, iar cauciucul de pe talpa bocancului scârţâi pe suprafaţa lucioasă. Însă, cu fiecare centimetru pe care îl câştiga piciorul său, îşi simţea braţele slăbindu-i. După căţărarea istovitoare, nu mai avea forţă în degete şi nici de ce să se prindă. Atârnând aşa, cu trupul aplecat într-o parte, mai mult în afara decât pe ieşitura din stâncă, ştia că braţele vor ceda primele. Cu fiecare secundă, degetele sale, umede de la transpiraţie, îi alunecau tot mai mult. În curând, avea să se prăbuşească de pe

versantul muntelui şi nu mai avea forţă să se împotrivească.

În acea clipă, o mână îl apucă de haină şi începu să îl tragă în sus.

Gabriel se trase şi el, sincronizându-şi eforturile cu ritmul celui care încerca să îl ridice, astfel încât, după cinci mişcări bine coordonate, se săltă peste buza peşterii şi se întinse recunoscător pe pardoseala din stâncă. Pielea încinsă, pe care îi şiroiau broboane de sudoare, i se răcori la atingerea pietrei şi stătu întins aşa o vreme, savurând gustul gloriei de a fi în viaţă. Nici dacă pardoseala ar fi fost făcută din puf de gâscă nu i s-ar fi părut mai confortabilă sau mai primitoare. Ridică privirea înspre chipul celui care-l salvase.

— Trebuie să ne grăbim, zise Athanasius, nu putem risca să dea cineva peste noi aici!

Îi întinse o sutană împăturită.

— Ia-o pe tine şi vei trece neobservat în adâncul muntelui.

Gabriel se ridică, în ciuda protestelor muşchilor care-i tremurau de durere şi de efort, şi îşi trase veşmântul aspru din lână peste haine. Sutana avea să-i încălzească muşchii, ceea ce era un lucru bun, fiindcă avea nevoie să-şi recapete forţele cât mai repede, ca să scape cu viaţă din adâncul muntelui. Ridică privirea şi întinse mâna.

— Gabriel, zise. Îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Călugărul chel păru uşor stânjenit.

— Athanasius, se prezentă la rândul lui, strângând mâna care îi fusese întinsă, sau Fratele Peacock, dacă preferi. În mesajul tău spuneai ceva despre o hartă.

Gabriel scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse. Era o copie a hărţii desenate de Oscar în jurnalul său. Athanasius o luă şi urmări cu degetul conturul tunelelor şi coridoarelor, până ajunse la simbolul oaselor încrucişate.

— Este osuarul, zise. Ceea ce cauţi se află îngropat sub peştera care adăposteşte catedrala, lângă oasele sacre ale prelaţilor.

Luă lampa cu petrol din nişa din perete.

— Trage-ţi gluga pe cap, păstrează distanţa în spatele meu şi ascunde-te dacă cineva mă opreşte ca să-mi vorbească! N-ar trebui să umble nimeni pe coridoare la ora asta. Să sperăm că ceilalţi respectă regula asta cu mai multă stricteţe decât mine.

Apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi din peştera ofrandei, îndreptându-se spre adâncurile întunecate ale muntelui.

77

Gabriel urma haloul lămpii cu petrol, care se clătina în faţa lui în întuneric. Lumina aluneca de-a lungul tunelelor, scoţând la iveală, pentru câteva clipe, uşi întunecate şi cabluri ce se încolăceau pe ziduri aidoma unor vene. Cam la zece paşi, câte un bec se iţea din tavan, dar niciunul nu era aprins. Gabriel se întrebă dacă e din cauza cutremurului recent sau pur şi simplu pentru a face economie. Gândul acesta îl tulbură în mod straniu. Demonizase atâta vreme Citadela şi pe toţi cei ce sălăşluiau în adâncul ei, iar faptul că acum se găsea brusc aici şi îl interesau nişte detalii atât de banale i se părea ireal. Îşi reaminti că este pe terenul duşmanului şi că se află acolo cu un scop. Băgă mâna în buzunar şi simţi greutatea pistolului, ceea ce avu darul să-l liniştească. Îşi continuă drumul, fără să scape din ochi lumina ce pâlpâia la vreo zece paşi în faţa lui şi din vedere misiunea pe care o avea de îndeplinit.

Din loc în loc, tunelul o cotea şi lumina dispărea pentru o secundă sau două, iar Gabriel era nevoit să înainteze pipăind zidurile grunjoase, ca să-l prindă din urmă pe Athanasius. Alteori, drumul cobora la stânga sau urca la dreapta, atunci când călugărul o lua pe scările care îi duceau la alt nivel. Gabriel încerca să-şi dea seama unde se află, dar era imposibil. Spera că ghidul său îl duce pe acel traseu sinuos ca să evite zonele mai aglomerate ale muntelui, şi nu ca să-l deruteze, pregătindu-l pentru un atac prin surprindere.

După zece minute de mers, cu capul aplecat pe sub becurile joase şi strecurându-se prin tuneluri atât de înguste, că nu încăpea decât un singur om prin ele, păşiră printr-o uşă masivă şi în faţa ochilor li se înfăţişă o privelişte care-i tăie respiraţia lui Gabriel. Peştera era atât de mare, că îl luă cu ameţeală. Stalactite uriaşe

atârnau din tavanul aflat undeva foarte sus şi o fereastră masivă era săpată în peretele din spate. Gabriel vedea semiluna prin ea şi asta îi amintea de minutele care se scurgeau; razele ei aruncau o lumină argintie prin sticla veche, creând modele schimbătoare pe pardoseala din piatră. Probabil că traversaseră muntele prin mijlocul lui şi ajunseseră în cealaltă parte.

— Pe aici şopti Athanasius, osuarul se află sub peştera catedralei.

Gabriel îl urmă, trecând pe lângă crucea Tau ale cărei contururi se înălţau din altarul de pe peretele din spate, unde un şir de stalagmite, ascuţite ca nişte ace, alcătuiau un paravan natural în spatele căruia se ascundea o uşă ţintuită cu piroane metalice. Athanasius răsuci o cheie în broască şi zgomotul răsună în spaţiul imens ca pocnetul unui glonte ţâşnind dintr-o puşcă de vânătoare. Gabriel se uită în spate, ca să se asigure că sunt în continuare singuri, înainte de a-l urma pe Athanasius.

Se găseau în partea de sus a unei rampe de piatră ce cobora în beznă. Locul mirosea a moarte. Athanasius încuie uşa şi începu să coboare. Mirosul de mucegai şi de putrefacţie se înteţea cu fiecare pas. În josul rampei, o altă uşă le bloca trecerea. O deschiseră şi îi izbi un miros şi mai puternic de putreziciune uscată.

— Osuarul, zise Athanasius, păşind înăuntru şi ridicând lampa cu petrol ca să lumineze încăperea.

Şiruri de firide lungi erau scobite în ambii pereţi, adăpostind câte trei cadavre fiecare şi pierzându-se în beznă în ambele direcţii, ceea ce făcea ca încăperea îngustă să semene cu un vagon de dormit, ai cărui călători nu aveau să se mai trezească însă niciodată. În fiecare firidă, Gabriel zări oase ieşind din sutanele putrezite care acopereau ce mai rămăsese din trupurile şi din măreţia unor oameni de mult dispăruţi. Într-una dintre nişele din faţa lui, craniul se rostogolise de sub glugă şi îi fixa cu orbitele goale. Sub el, în stâncă, era cioplită litera X.

Gabriel făcu un pas în faţă. Oscar însemnase cu un X, pe

desenul lui, locul în care se afla Harta Stelară, dar părea o alegere ciudată s-o fi ascuns chiar în dreptul uşii.

La lumina lămpii, Gabriel mai zări ceva cioplit lângă litera X, ascuns parţial de aceleaşi fire subţiri ca de borangic ale pânzelor de păianjen ce acopereau mare parte din ziduri şi din firide. Le dădu la o parte şi avu un şoc când dădu cu ochii de literele care ieşiră la iveală: LIV.

Le privi ţintă o clipă, uimit să dea de numele lui Liv în acea criptă secretă. Apoi îşi dădu seama de greşeală. Fiecare firidă avea câte un simbol cioplit sub ea. Sub cea de deasupra scria XLIII, iar la stânga şirul continua cu XLII, XLI şi XL. Erau cifre romane. XLIV însemna pur şi simplu numărul 44.

Scoase harta lui Oscar din buzunar, amintindu-şi ce scria în dreptul oaselor încrucişate: XIV, numărul 14.

— Pe aici! zise, luând-o la stânga.

O porni grăbit prin tunelul umed, numărând firidele pe măsură ce înainta, lumina lămpii cu petrol a lui Athanasius aruncând o umbră lungă şi nerăbdătoare în faţa lui. Cu cât scădeau numerele, cu atât zidurile tunelului deveneau mai grunjoase. Când coborâră sub 30, tunelul se schimbă din nou. Pânzele de păianjen care împodobiseră pereţii până atunci dispărură, astfel încât fiecare firidă se căsca în faţa ochilor lor întunecată, dar curată. Şi trupurile fuseseră curăţate, iar grămezile de oase prăfuite nu mai zăceau împrăştiate peste tot, ci adunate în saci de pânză în mijlocul fiecărei firide, cu craniul odihnindu-se deasupra.

— Aici! zise Gabriel când ajunse la numărul 14. Scoase o lanternă din buzunar şi o aprinse, iar lumina becului minuscul inundă întunericul.

— Ce căutăm? întrebă Athanasius, ridicând lampa, ca să facă mai multă lumină.

— Ceva ce aduce cu o bucată de stâncă, sau un fragment dintr-o tăbliţă cu simboluri scrijelite pe ea: prea grea ca să poată fi transportată de cineva înot, dar suficient de mică ca să poată fi

adusă aici în mare taină şi ascunsă.

Mătură firida cu fasciculul de lumină al lanternei şi îşi simţi toate speranţele, care crescuseră vertiginos înlăuntrul lui, prăbuşindu-se la fel de repede. În afara rămăşiţelor aranjate ordonat într-o grămăjoară în mijloc, în nişă nu se mai afla nimic. Le verifică şi pe cele de lângă: toate erau goale, cu excepţia aceloraşi grămăjoare şi a craniilor ce rânjeau, făcându-i parcă în ciudă. Cercetă pereţii, podeaua, tavanul. Toate erau imaculate, săpate în stâncă solidă, aşa că ar fi fost imposibil ca Oscar să fi îngropat harta în ele.

Îşi îndreptă atenţia către singurul lucru care se mai afla în firida cu numărul XIV: grămăjoara de oase de sub craniu. Iniţial nu o băgase în seamă, părându-i-se prea mică, dar acum, că eliminase toate celelalte posibilităţi, era singurul loc în care s-ar mai fi putut afla Harta Stelară. Întinse mâna şi o ridică.

— Te rog, zise Athanasius, nu tulbura relicvele!

Gabriel l-ar fi ignorat bucuros, dar, în clipa în care ridică oasele învelite în pânză, îşi dădu seama că sunt prea uşoare ca în mijlocul lor să se ascundă ceea ce căuta. Obiectul pe care Oscar îl ascunsese acolo, cu peste nouăzeci de ani în urmă, dispăruse: probabil că altcineva îl găsise înaintea lui. Puse oasele la loc, cu grijă, şi îşi trecu mâna peste piatra rece, curată.

— De ce e aşa de curat aici?

— Sunt cele mai vechi rămăşiţe pământeşti din osuar, aparţinând primilor prelaţi care au locuit în adâncul muntelui. Vârsta foarte înaintată până la care au trăit a făcut ca oasele lor să se fărâmiţeze foarte repede, preschimbându-se aproape în pulbere, ce poate fi îndepărtată uşor chiar şi cu o suflare. Printr-un ordin al Consiliului, s-a hotărât ca rămăşiţele lor să fie protejate.

— Când s-a-ntâmplat asta?

— În urmă cu aproape zece ani.

Gabriel dădu din cap. Ajunsese cu zece ani prea târziu.

— Cine mai coboară aici?

— Doar novicii Sanctus. În cadrul pregătirii pentru hirotonisire, trebuie să petreacă o perioadă de timp aici, gândindu-se la poziția lor, ca ultima verigă dintr-un lanț neîntrerupt, ce se întinde până la începuturi. Catacombele astea sunt ca o raclă uriaşă, iar oasele prelaților sunt ele însele nişte moaşte, sfințite în urma lungii perioade de timp pe care au petrecut-o în apropierea moaştelor supreme: Sacramentul. Cum astea sunt rămăşițele pământeşti ale primilor prelați, părinții întemeietori ai Citadelei, sunt cele mai sacre dintre toate. De aceea novicii vin aici să se roage.

Aşa se explica cum reuşise Oscar să strecoare Harta Stelară în osuar. Fusese novice în ordinul călugărilor Sancti, înainte de a fugi din Citadelă. Ar fi putut să aducă harta aici şi să o ascundă în timpul rugăciunilor pe care le înălța în tăcere, având certitudinea că puțină lume se aventura până în cripte. Asta până se luase hotărârea ca osuarul să fie curățat.

— Există undeva înregistrări privind renovarea?

— Toate lucrările sunt catalogate şi informațiile sunt păstrate în arhivele din bibliotecă. Dar aceasta e în continuare închisă. Aş putea să intru, dar nu înainte de utrenie, cel mai devreme, şi n-o să fie uşor. Arhivele sunt imense.

Gabriel oftă cu năduf, amintindu-şi de raza de lună pe care o văzuse prin imensa fereastră din catedrală, subțiindu-se, imperceptibil, dar ireversibil, cu fiecare oră care trecea. Băgă mâna în buzunar şi îşi scoase iPhone-ul.

— Timpul e singurul lucru de care nu dispunem, zise, tastând ceva pe ecran şi întinzându-i-l lui Athanasius.

Screensaver-ul înfățişa o fotografie a paginii din jurnalul lui Oscar care conținea Profeția în Oglindă. Athanasius îl luă şi începu să citească.

Aerul din peştera catedralei avea o aromă dulce după putreziciunea din criptă.

— Am face bine să ne grăbim, zise Athanasius, îndreptându-se spre uşa principală, călugării care fac cu schimbul în serviciul de

rugăciune o să iasă în curând şi coridoarele n-o să mai fie aşa de pustii. O să te duc înapoi pe un drum mai scurt.

O luară înapoi pe unde veniseră, prin labirintul întortocheat din adâncul muntelui, cotind-o la stânga sau la dreapta pe unele coridoare, trecând prin faţa dormitoarelor în care unii călugări sforăiau sau a capelelor private în care alţii se rugau. Gabriel se ţinea în spate, ca la venire, cu capul plecat, gluga acoperindu-i chipul, gata să mărească distanţa dintre el şi Athanasius în caz că i-ar fi oprit cineva pe drum. Aproape ajunseseră la peştera ofrandei, când îl auziră amândoi: un geamăt grav, purtat de întuneric ca plânsetul chinuit al unui animal prins în cuşcă. Se opriră şi îl ascultară cum creşte în intensitate, înainte de a se risipi la fel de repede pe cât se iscase. Atunci auziră nişte paşi. În spaţiul strâmt din tunel, care purta cu uşurinţă ecoul, era imposibil să-ţi dai seama din ce direcţie vin. Gabriel se ascunse în umbra unei uşi şi întinse mâna după pistol, dar chiar în clipa aceea o siluetă înveşmântată într-o sutană roşie se ivi în spatele lui şi trecu grăbită pe lângă el, în direcţia lui Athanasius.

— Trebuie să vii cu mine! zise călugărul.

— Să vin unde?

— La infirmerie. Fratele Simenon mi-a dat ordin să te găsesc. Spune că e urgent!

Un alt geamăt care-ţi îngheţa sângele în vine se auzi de undeva din adâncul muntelui.

— Prea bine, răspunse Athanasius. Tocmai aveam de gând să urc pe scările astea ca să duc noul schimb de călugări la peştera ofrandei, dar asta poate să mai aştepte.

Gabriel se lipi de tocul uşii şi urmări cum călugărul înveşmântat în roşu se îndepărtează împreună cu Athanasius prin tunel, lăsându-l fără lumina slabă pe care o dădea lampa cu petrol. În bezna adâncă rămasă în urma lor, le ascultă paşii care se auzeau tot mai slab, până când se făcură una cu liniştea, apoi păşi din nou pe coridor şi îşi continuă drumul în direcţia în care îl urmase pe

Athanasius. Scoase lanterna din buzunar şi o aprinse, ascunzând mare parte din lumina ei în palmă. În faţă se vedea o scară de piatră care pornea din tunelul principal şi Gabriel speră că e cea la care făcuse aluzie Athanasius în instrucţiunile lui criptice.

După câteva minute de urcat, simţi aerul rece al nopţii venind de undeva din stânga şi îl urmă până ajunse în peştera ofrandei, îşi dădu jos sutana de călugăr, o împături şi o puse pe un raft, apoi se îndreptă spre marginea trapei. Blocă frânghia clopotului cu o scândură depozitată într-una dintre nişe. Braţele îi erau în continuare slăbite şi le simţea grele, dar cel puţin gravitaţia avea să fie de partea lui de data asta. Îşi luă din nou mănuşile şi înfăşură o bucată din frânghie, ca să-i reducă din presiune.

Urcase până acolo sperând că va găsi o hartă care să-i ducă la un deznodământ sacru, prevestit din vremuri străvechi. Pleca cu nimic mai mult decât un firicel de speranţă că Athanasius ar putea să găsească vreun indiciu, undeva în arhive. Gabriel privi înspre noaptea luminată de lună, ştiind că Liv e undeva acolo. Îi promisese că nu o va părăsi şi cu toate acestea dăduse greş de mai multe ori. Nu fusese în stare să o protejeze şi nu reuşise să găsească singurul lucru care ar fi eliberat-o din înşiruirea fatală de evenimente în care o înlănțuise profeția. Apăsat de acele gânduri, îşi încolăci frânghia în jurul piciorului şi făcu un pas în afara platformei, alunecând în întuneric ca un bărbat spânzurat cu lentoare.

78

Când Athanasius ajunse la scara care ducea la infirmerie, sunetul pe care îl auzise pe când se afla în partea de sus a muntelui se transformase deja într-un bocet al damnaţilor. Vaietul creştea în intensitate cu fiecare pas pe care îl făcea, până când fu nevoit să îşi mobilizeze întreaga stăpânire de sine ca să îşi continue coborârea în direcţia lui. Auzea acum şi cuvinte ce răzbăteau prin bocetul neîntrerupt, văitându-se şi cerând îndurare, cel mai adesea fiind rostită rugămintea „iartă-mă“.

La capătul scărilor îl întâmpină un gardian cu o mască chirurgicală albă pe faţă, care ieşea în evidenţă în contrast cu gluga ridicată a sutanei sale roşii. Alt gardian mascat era postat în faţa uşii salonului principal – de unde se auzea zgomotul. Când Athanasius se apropie, gardianul îi întinse o mască şi îl urmări în tăcere cum şi-o pune pe faţă. Doar după aceea făcu un pas spre uşă şi bătu în ea suficient de tare ca să acopere vaietele. Se auzi un drug ridicându-se, iar uşa începu să se deschidă încet.

Scena care îl întâmpină pe Athanasius era una de infern. Cele opt paturi pe care le văzuse mai devreme erau acum împrăştiate care încotro prin încăpere, împinse de pacienţii ce se zvârcoleau în ele cu contorsionări violente. Toţi călugării fuseseră dezbrăcaţi şi lăsaţi doar în lenjeria de corp şi erau acum legaţi de paturi la fel ca Fratele Grădinar. Toţi prezentau aceleaşi simptome: abcese purulente pe aproape toată suprafaţa corpului, urme adânci acolo unde se scărpinaseră cu violenţă înainte de a fi imobilizaţi, şi toţi scoteau aceleaşi vaiete jalnice care le însoţeau suferinţa.

Vaietul se auzea cel mai tare dintr-un pat de lângă uşă, al cărui ocupant reuşise cumva să îşi desfacă legăturile şi se scărpina acum

cu mâna pe care şi-o eliberase, trecându-şi unghiile peste furunculele ce se spărgeau şi supurau, făcându-l să urle cu un amestec de agonie şi uşurare. Doi călugări Apothecaria încercau să-l imobilizeze, să-i prindă cu mănuşile lor din cauciuc albastru o bucată din pielea alunecoasă de la lichidul maroniu ce se scurgea din abcese. Un al treilea călugăr îi urmărea cu o siringă braţul care se zbătea încontinuu, adaptându-se la mişcările lui, până când reuşi să o înfigă în locul potrivit. Masca schimonosită de creatură chinuită se topi odată cu efectul sedativului, dând la iveală chipul călugărului tânăr şi speriat pe care Athanasius îl văzuse mai devreme.

Se întoarse şi dădu nas în nas cu fratele Simenon, ai cărui ochi îl priveau ţintă prin spaţiul dintre mască şi glugă.

— Toţi copacii, ai spus.

Athanasius încuviinţă.

— Toţi copacii.

— Şi molima a revenit în grădină?

Athanasius dădu din cap.

— Nu ultima oară când a fost examinată.

— Deci eşti de acord că măsurile de izolare au avut efect?

Athanasius încuviinţă.

— Şi ai recomanda, evident, o procedură similară pentru a împiedica potenţiala răspândire a bolii în rândul oamenilor?

În ciuda căldurii înăbuşitoare din încăpere, Athanasius simţi un fior rece pe şira spinării când îşi dădu seama de ce fusese chemat acolo.

— Crezi c-ar trebui să fiu pus în carantină?

— Nu doar tu. Singurele persoane care s-au molipsit până acum sunt cele care s-au aflat în partea infestată a grădinii şi au avut contact direct cu materialul contaminat. Şi tu ai fost acolo, la fel şi conducătorii celorlalte confrerii. Aţi stat cu toţii în grădină şi aţi cercetat crengile putrezite, poate chiar le-aţi atins, în vreme ce încercaţi să decideţi ce măsuri trebuie luate în legătură cu molima.

Athanasius îşi aminti de cei doi gardieni tăcuţi care îl aşteptau în faţa salonului. Crezuse iniţial că fuseseră puşi acolo ca să-i împiedice pe oameni să intre. Acum îşi dădea seama care e adevărul. Erau acolo ca să-i împiedice să mai iasă.

— Dar, dacă aş fi fost infectat, ar fi trebuit să am nişte simptome până acum, nu?

— Nu neapărat. Expunerea ta a fost limitată, aşa că s-ar putea ca boala să-şi facă efectul mai încet în organismul tău. Toţi cei de aici au fost expuşi multă vreme şi fără protecţie, iar cantitatea este un factor-cheie în cazurile de micoză acută. Dacă ar exista o altă cale, aş sugera-o, dar nu ne putem asuma riscul ca boala să se răspândească şi mai mult. Toţi cei care ar putea să fie contaminaţi trebuie să rămână izolaţi cel puţin patru zile, sub strictă observaţie. Dacă n-o să manifeste niciun simptom în acest interval, putem presupune fără să greşim că infecţia a fost izolată. Altfel…

Lăsă ideea să plutească în aer.

— Dacă asta te face să te simţi mai bine, eu însumi şi toate ajutoarele mele o să rămânem aici pe toată perioada de carantină.

Athanasius înţelegea logica acelei măsuri, dar avea şi o problemă legată de ea. Carantina însemna că vor trece încă patru zile înainte ca el să poată să verifice arhivele pentru Gabriel – presupunând că nu va sfârşi şi el legat de un pat, sau chiar mai rău. Ideea aceea îi ridică un alt semn de întrebare şi, deşi se temea de răspuns, întrebă:

— Cum se mai simte Fratele Grădinar?

— Mă tem c-a murit la scurt timp după ce l-ai văzut tu ultima oară. Organele interne i-au cedat din cauza infecţiei cronice. Buboaiele pe care le vezi pe piele se formează şi în interiorul organismului. O activitate fizică violentă duce la spargerea lor, inundând organismul cu toxine. Dacă nivelurile acestora sunt prea ridicate, organele nu mai fac faţă, pur şi simplu.

Athanasius privi din nou trupurile ce se zvârcoleau legate de paturi şi îşi imagină abcesele care dădeau năvală prin carne, aceleaşi

care se formau poate şi înlăuntrul lui chiar în acel moment.

— Şi unde o să stăm? Spaţiul de aici nu e suficient şi contactul cu cei deja infectaţi e cu siguranţă contraindicat.

— Gardienii fac aranjamentele chiar acum. Eu şi ajutoarele mele o să ocupăm celelalte grote desemnate pentru carantină. Sunt convins c-o să găsească o soluţie adecvată.

Athanasius începu să facă nişte calcule în minte, zărind o oportunitate în izolarea iminentă.

— Pot să fac o sugestie? Biblioteca se află în apropiere şi se poate ajunge la ea fără a trece prin zonele mai aglomerate ale muntelui. Am putea transforma una dintre sălile de lectură într-un salon improvizat pe perioada carantinei, fără să deranjăm prea mult. Nimeni n-o foloseşte în momentul ăsta şi faptul că e închisă ermetic şi beneficiază de un sistem de climatizare cu circuit închis ar garanta că aerul pe care-l respirăm n-o să contamineze restul muntelui.

Simenon încuviinţă.

— O să fac propunerea. Între timp, ar trebui să părăseşti încăperea şi s-aştepţi afară, pe coridor. Au fost convocaţi şi ceilalţi conducători ai confreriilor. Am vrut să vorbesc cu tine mai întâi fiindcă ştiam că tu o să-nțelegi că e o măsură logică şi poate chiar o să m-ajuţi să-i conving pe ceilalţi.

— Bineînțeles.

Ca la un semnal, se auzi o bătaie în uşă, care acoperi gemetele din încăpere. Simenon deschise uşa şi dădu peste fratele Axel, care aştepta perplex în faţa ei. Athanasius se strecură afară din salon şi puse mâna pe umărul lui Axel, îndepărtându-l de priveliştea teribilă dinăuntru.

Axel se smuci, eliberându-şi umărul, şi îl privi ţintă, cu o mânie pe care de-abia şi-o disimula.

— Vezi ce ai făcut? zise. Ai adus ciuma pe capul nostru!

— Să sperăm că nu e aşa, răspunse Athanasius. De dragul nostru, al amândurora, să ne rugăm să se dovedească în cele din

urmă că e altceva.

79

Vânturile puternice de deasupra Atlanticului împinseseră porumbiţa albă din coada avionului DE-9 cu repeziciune în zborul său spre marginea estică a Europei. Aeronava ateriză pe Aeroportul Internaţional din Gaziantep puţin înainte de ora prevăzută, la două şi cincizeci de minute dimineaţa.

La ora trei şi trei minute, un încărcător trase lângă avion şi platforma lui fu ridicată până la uşa destinată pasagerilor. Pe aceasta fură încărcate două lucruri: o cutie având aproximativ aceeaşi formă şi aceleaşi dimensiuni ca un coşciug şi un bărbat blond, masiv, îmbrăcat în negru, care îşi puse palma pe cutie, de parcă ar fi jurat pe o Biblie supradimensionată. Încărcătorul îi coborî în dreptul unei camionete care aştepta parcată, cu uşile din spate deschise şi cu cheia în contact. Fără niciun ajutor, bărbatul mută cutia de pe platformă în spatele autovehiculului, după care închise uşa şi se îndreptă spre scaunul şoferului. Răsuci cheia în contact şi vocea robotică a GPS-ului îi dădu prima direcţie a traseului preprogramat. Patru minute mai târziu, trecea cu maşina prin poarta de securitate şi o lua pe drumul de acces, de-a lungul gardului aeroportului. Acesta îl duse la şoseaua principală, departe de aeroport şi înspre munţii care urcau spre Ruina.

Traversă trecătoarea din munţi şi ajunse la periferia oraşului fix la ora trei şi treizeci de minute. Vocea plată din bord îl ghidă spre Bulevardul de Est şi apoi pe şoseaua de centură care înconjura oraşul vechi şi îl duse apoi în secţiunea de nord-est cunoscută sub numele de Cartierul Umbrasian. Nouă minute mai târziu, ajungea la destinaţie.

Dick încetini şi intră cu camioneta în depozitul construit în

partea inferioară a zidului oraşului vechi, o parcă cu spatele într-un loc de încărcare şi opri motorul. Vehiculele de mare tonaj nu aveau voie să intre în oraşul vechi, aşa că tonele de mâncare şi de mărfuri care trebuiau să fie livrate în fiecare zi în cafenele şi magazinele de suvenire erau transportate cu ajutorul funicularului. Semănând cu un *montagne-russe* imens şi lent, acesta străpungea zidul care împrejmuia oraşul vechi şi urca dealul printr-un tunel din piatră ascuns vederii, care pornea din depozitul de mărfuri.

După ce se asigură că nu e nimeni în jur, Dick se dădu jos de la volan, luă un motostivuitor şi deschise uşile din spate ale camionetei. Scoase cutia în formă de coşciug şi o urcă pe platformă, ducând-o apoi la unicul vagon al funicularului care era oprit în dreptul intrării în tunel, cu uşa deschisă şi gata de pornire. După ce băgă cutia în vagon, se strecură şi el, cu dificultate, din cauza staturii uriaşe, în partea din spate destinată persoanelor şi deschise un e-mail pe telefonul mobil ca să recitească instrucţiunile pe care le primise.

Deschise tabloul de comandă al vagonului şi apăsă pe al treilea dintre cele trei butoane roşii. Vagonul o luă încet din loc, tras de un lanţ cu clichet, iar cauciucurile uşoare şi motorul electric de-abia dacă se auziră în linştea nopţii. Intrară în tunelul slab luminat, apoi începură să urce, până la cea de-a treia şi ultima staţie, aflată chiar în vârful dealului pe care se găsea oraşul vechi, acolo unde zidul de apărare împrejmuia Citadela.

Era ora trei şi patruzeci şi unu de minute.

Dragan se prinse de zidul grunjos al peşterii ofrandei şi se uită în jos prin trapă, ca o pasăre de pradă. Nu zări nici o mişcare, doar străzile luminate cu lămpi cu vapori de sodiu ale oraşului vechi întinzându-se la picioarele lui ca o pată galbenă strălucitoare.

Simţea cum frigul nopţii îi cuprinde trupul slăbit, dar mai simţi şi ceva ce semăna cu mirosul ploii adus de briză, sau cu soarele care iese din spatele norilor reci ca să-l încălzească. La fel

cum oceanul răspundea chemării lunii, tot aşa şi trupul său reacţiona la apropierea Sacramentului.

În curând, relicva avea să fie din nou acasă, inundând muntele cu puterea ei purificatoare şi radiind prin trupul său, redându-i sănătatea jalnicei creaturi în care se transformase.

În spatele lui, auzi scârţâitul unor pantofi pe pardoseala din piatră, venind dinspre cei doi gardieni înveşmântaţi în sutane roşii care aşteptau lângă stâlpul de lemn folosit pentru manevrarea platformei. Profitase de frica şi de ambiţia lor, promiţându-le că îi va înălţa la rangul de călugări Sancti dacă îl vor ajuta.

„Aduceţi înapoi Sacramentul“, le spusese, „şi lucrurile o să fie din nou ca înainte.“

Citadela, călugării Sancti – şi el însuşi.

80

Dick simţi cum frânele automate se pun în mişcare şi vagonul încetineşte. În faţă, lumina slabă a lămpilor cu vapori de sodiu se strecura prin tunel din terminalul aflat lângă zidul de apărare.

Destinaţia finală.

Avea o senzaţie de linişte şi mulţumire. După ce cutia va fi urcată pe platforma Înălțării şi el va trage clopotul ca să-i anunţe să o ridice, misiunea lui se va încheia.

Va fi *com-ple-tă.*

Era unul dintre cuvintele lui preferate, atât de perfect ca formă şi ca sens. Până şi felul în care trebuia pronunţat implica un efort, buzele fiind nevoite mai întâi să se rotunjească în jurul consoanelor ocluzive şi să se întindă apoi într-un zâmbet de satisfacţie. Aşa se simţise şi el când descoperise cuvântul Domnului în închisoare, care-i umpluse fiinţa până atunci pustie, aidoma unui recipient gol.

Vagonul se opri lin şi Dick păşi în zona de încărcare. Aceasta avea dimensiunile unui garaj dublu, de-a lungul pereţilor erau aliniate rafturi de depozitare şi într-o parte erau parcate câteva transportoare, băgate în priză ca să se încarce peste noapte. Rafturile erau goale, toate mărfurile fiind livrate în seara precedentă. Sunetul paşilor lui răsuna în hala pustie, izbindu-se de pereţi şi amestecându-se cu zumzetul ca de insectă al unuia dintre transportoarele mai mici, pe care îl luă şi îl duse înspre vagon. Târî cutia şi o urcă în el, apoi traversă platforma, spre ieşire.

Aerul rece al nopţii îl izbi când ieşi din incintă şi o luă în sus pe o rampă ce ducea la zidul de apărare. Platforma Înălțării se afla în faţa lui, dincolo de un podeţ din lemn. Se îndreptă într-acolo, savurând singurătatea şi sentimentul de satisfacţie că aproape îşi

îndeplinise misiunea.

Tocmai păşise pe podeţ, când totul o luă razna.

Primul lucru pe care îl auzi fură nişte paşi grăbiţi, scârţâind pe scândurile uscate, în direcţia lui: trei sau patru persoane. Se întoarse din instinct şi băgă mâna în haină, în căutarea pistolului, când o lumină albă şi puternică îl orbi.

— James Harris, *World News*. Ce e-n cutie?

Dick zări marginea lentilei unei camere de filmat sub lumina strălucitoare şi capătul buretos al unui microfon care îi fusese băgat sub nas. Primul impuls fu să tragă în direcţia luminii şi să încerce să-l nimerească pe cel ce se afla în spatele ei, dar mintea îi ajunse instinctele din urmă şi îl făcu să se oprească. Camera trimitea probabil imaginile în altă parte sau poate chiar le transmitea *live*.

Băgă mâna la loc în haină, dar nu înainte ca operatorul să-i fi zărit pistolul şi să se fi oprit asupra lui cu obiectivul pentru o secundă.

— Nu e nimic în cutie, zise. N-aveţi autoritatea să vă aflaţi aici! N-aveţi ce căuta aici!

— Au permisiunea mea.

Un glas nou şi silueta neclară a unui bărbat care avea o mână înfăşurată într-o eşarfă şi care îi întindea cu cealaltă o insignă de poliţist.

Poliţia şi presa. Cum nu se poate mai rău!

Trebuia să-şi abandoneze misiunea şi s-o ia la fugă.

Făcu un pas spre cameră, cu un zâmbet larg pe chip, ridicând braţele ca să schiţeze un gest de capitulare. Cameramanul se dădu în spate, dar nu suficient de repede. Cu un gest rapid, Dick îi izbi şi îi aruncă camera pe jos. Se auzi un zgomot de sticlă spartă când becul camerei de filmat se stinse şi totul se cufundă în întuneric. În acel moment, Dick se năpusti asupra poliţistului.

Durerea îi fulgeră braţul lui Arkadian când bărbatul se ciocni de el, aruncându-l pe spate pe caldarâm. Poliţistul se răsuci –

provocând un nou val de durere sfâşietoare în umăr – şi întinse mâna după armă, dar silueta mătăhăloasă se făcuse deja nevăzută după colţul clădirii. Dispăruse. Ceilalţi doi nu aveau de gând să fugă după el. Erau prea preocupaţi de subiectul principal al ştirii exclusive pe care le-o promisese.

Operatorul ridicase camera şi filma de aproape capacul cutiei, pe care reporterul îl ridica încet, comentând în acelaşi timp ceea ce vedea.

Arkadian se ridică cu greu în picioare. Voia să-l urmărească pe bărbatul care îi atacase, dar nu putea să fugă în starea în care se afla, aşa că se îndreptă spre cutie, sperând din tot sufletul că va da peste o veste bună.

Capacul se desprinse şi căzu zăngănind la pământ.

Liv era întinsă pe o parte, înfăşurată în pături şi bandaje ca o mumie de Halloween. Reporterul îi punea întrebări, dar tânăra era evident drogată. Cel puţin asta spera Arkadian, că aşa se explica de ce toată gălăgia de până atunci nu o trezise. Detectivul se apropie şi îi puse degetele pe gât.

Avea puls.

Trăia.

Dragan urmărise întreaga scenă care se desfăşura la picioarele lui, ca un Dumnezeu neputincios. Din clipa în care lumina puternică se aprinsese şi bărbatul masiv o aruncase la pământ şi o luase la fugă, ştiuse că lucrurile nu vor decurge aşa cum ar fi trebuit.

Îi urmări pe ceilalţi bărbaţi cum înconjoară cutia, cum scot capacul şi simţi ceva răscolindu-se în el când zări silueta ghemuită înăuntru. Era atras de ea şi fu nevoit să se agaţe de zidul peşterii ca să nu se prăbuşească în gol. Era atât de aproape încât o putea vedea, dar prea departe ca să îl ajute la ceva. Îi venea să plângă, să urle de furie, sau să ucidă pe cineva. Dar nu putu decât să privească cum grupul se îndepărtează, luând fata cu ei.

81

Arkadian o sprijini pe Liv cât timp coborâră pe străduţele pline de gropi din oraşul vechi, înconjurându-i umerii cu braţul sănătos, ca un tată care-şi consolează copilul, în vreme ce braţul rănit îl durea la fiecare hurducătură.

Luaseră una dintre maşinuţele de golf folosite pentru a-i transporta pe bătrâni şi pe infirmi pe povârnişul muntelui. În acel moment, Arkadian simţea că aparţine ambelor categorii. Reporterul conducea, în vreme ce cameramanul mătura străzile cu obiectivul lui, ca un soldat urmărindu-şi ţinta. Nimeni nu scotea o vorbă, fiind conştienţi cu toţii că uriaşul pe care îl acostaseră putea fi în continuare prin preajmă, ascunzându-se în beznă şi aşteptând momentul prielnic ca să se repeadă asupra atacatorilor săi.

Când ajunseră jos, Liv începu să dea semne de viaţă, trezită de hurducăturile de pe drum. Arkadian introduse codurile de acces în trapa de urgenţă şi zâmbi când oblonul care se ridica dădu la iveală faptul că a doua parte a planului de salvare îi aştepta deja acolo.

Reporterul o zări şi el.

— Ce caută ambulanţa aia aici?

— Eu am chemat-o. Nu ştiam în ce stare o să fie ostatica. Trage lângă uşa din spate şi eu o să-i rog s-o examineze, ca să m-asigur că e teafără înainte să vorbeşti cu ea.

Reporterul trase de volan spre ambulanţa parcată şi apăsă tare pe frâne, ca să-şi facă auzită nemulţumirea. Înţelegerea pe care o făcuse cu Arkadian îi asigura exclusivitatea asupra ştirii şi acum simţea cum aceasta îi scapă printre degete.

Portiera din dreptul şoferului ambulanţei se deschise şi din ea coborî un bărbat slab şi palid, cu părul negru lung căzându-i pe

umeri, care se îndreptă spre ei. Se lăsă jos şi îi luă încheietura lui Liv în mâini.

— Pulsul e slab, zise după ce ascultă câteva bătăi. Tensiunea arterială e scăzută.

Îi ridică o pleoapă şi îi lumină pupila cu o lanternă mică, apoi repetă operaţiunea la celălalt ochi.

— Pupilele sunt contractate, dar răspund la stimuli. Pare a fi o intoxicaţie cu barbiturice. Trebuie să-i pun o mască de oxigen şi o perfuzie şi s-o duc imediat la spital, ca să aflăm cu ce medicament au drogat-o şi să-ncepem să-l eliminăm din organism.

Deschise uşile şi scoase afară targa ale cărei picioare fură depliate şi zăngăniră pe dalele din piatră.

— Ajutaţi-l! zise Arkadian. Aş face-o eu, dar…

— Filmează în continuare! îi ordonă reporterul cameramanului cu o voce guturală, apoi făcu un pas în faţă ca să-l ajute pe medic să o urce pe Liv pe targă.

Pletosul o prinse pe Liv cu chingile de saltea şi apoi urcă targa înapoi în ambulanţă, împingând-o cu putere în sistemul de prindere pentru a o asigura pe timpul drumului.

Reporterul se întoarse spre Arkadian.

— Ai spus că putem să-i luăm un interviu.

— Şi o să-i luaţi, de-ndată ce spitalul o să spună că e-n regulă. N-ai vrea să-i pui sănătatea în pericol doar ca să obţii o ştire bună, nu-i aşa?

În spatele lui, ambulanţa vibră când porni motorul şi girofarul bicolor de pe acoperiş se aprinse şi începu să se rotească, proiectându-şi luminile colorate asupra zidului cenuşiu din oraşul vechi.

— O să ţin restul presei la distanţă, îţi promit! zise Arkadian. De fapt, o să mă urc cu ei în ambulanţă, ca să m-asigur c-o să reuşesc.

Se urcă în scaunul pasagerului şi trânti portiera.

— Ne vedem la spital! Întreabă de mine la recepţie, o să-ţi

spună ei unde să mergi!

Ambulanţa o luă din loc.

Reporterul sări la volanul carului de reportaje şi porni motorul. Îl băgă în viteză şi apăsă pe acceleraţie de îndată ce cameramanul reuşi să urce şi el, înghesuindu-şi tot echipamentul. De afară se auzi o bubuitură şi roata alunecă spre dreapta. Bărbatul încercă să ţină volanul drept cale de câţiva metri, apoi apăsă pe frână şi sări jos din maşină ca să vadă ce s-a întâmplat.

O bucăţică de lemn era înfiptă în unul dintre cauciucurile din faţă, care se dezumflase. O scoase afară, iar cuiele prinse în ea căzură cu zgomot pe şosea, lucind în lumina felinarelor. Sabotaj. Reporterul îşi ridică privirea la timp ca să zărească ambulanţa dispărând după colţ şi făcându-se nevăzută în noapte.

— Chiar suferă după o supradoză de barbiturice? întrebă Arkadian.

Şoferul dădu din cap.

— E puţin probabil. Poate că i-au fost administrate somnifere, dar nu o doză periculoasă: a răspuns la stimuli şi tensiunea e bună. Am fost convingător? Nu sunt obişnuit să am de-a face cu pacienţi care încă respiră.

Şoferul era dr. Bartholomew Reis, legistul-şef de la morgă. Lucrase la sute de cazuri împreună cu Arkadian şi era singura persoană în care detectivul avea încredere şi care putea împrumuta o ambulanţă într-un timp aşa de scurt şi se putea da drept medic într-un fel convingător.

— Încotro? întrebă Reis, oprind sirena şi girofarul şi reducând viteza când ajunseră pe străzile pustii din Ruina.

— Mergi tot înainte spre est, afară din oraş, îi răspunse Arkadian, privind spitalul care se ivi în faţă şi apoi le trecu prin faţa ochilor şi rămase în urmă. Îţi spun eu când ne apropiem.

82

Cetatea Vaticanului

Clementi fu smuls dintr-un vis agitat de soneria supărătoare a telefonului. Se uită la deşteptătorul de la capul patului. Era trecut puţin de ora patru dimineaţa, cea mai proastă oră ca să primeşti un telefon. Întinse mâna după aparat în întuneric şi îl smulse din furcă, ca să-l facă să tacă.

— Alo?

— Cât de repede poţi accesa serverul tău securizat?

Era Pentangeli, membrul american al Grupului.

— În zece minute, răspunse Clementi, trezindu-se într-o clipă. Trebuie s-ajung la birou.

— Fă-o mai repede! Tocmai ţi-am trimis ceva ce trebuie neapărat să vezi!

Interlocutorul închise.

Clementi auzi telefonul sunând în biroul său, când, opt minute mai târziu, uşile ascensorului se deschiseră la etajul al patrulea al Palatului Apostolic.

Înaintă poticnindu-se pe coridor, conştient că Sanctitatea Sa doarme în încăperea de alături. Apartamentul cardinalului se afla în altă clădire, de cealaltă parte a Capelei Sixtine. Fugise tot drumul până acolo, sau cel puţin se străduise să fugă pe cât îi permitea trupul său dolofan. Băgă cheia în broască, cu mâini tremurânde, şi păşi în încăperea cufundată în întuneric, răsturnând un teanc de ziare când înhăţă telefonul ca să-i oprească soneria.

— Am ajuns, zise gâfâind.

— Îţi citeşti e-mailul?

Clementi se prăbuşi pe scaun.

— Acum îl… accesez.

Suflând greu, cu inima bătându-i nebuneşte în piept, lovi tastatura cu degete tremurătoare. Îl aşteptau două mesaje în contul lui securizat, unul trimis de la tabăra din Irak şi unul fără subiect sau expeditor. Bănui că cel din urmă era de la Pentangeli. Îl deschise şi o altă fereastră îi apăru pe ecran, iar în ea începu imediat să se deruleze un clip video.

La început, imaginile fură prea întunecate şi prea tremurătoare ca să se poată distinge ceva, apoi deveniră mai clare şi o lumină puternică se aprinse, surprinzând un blond mătăhălos îmbrăcat în negru care împingea o cutie mare. Clementi simţi cum îi fuge pământul de sub picioare când îşi dădu seama la ce se uită.

— Ceea ce vezi tu acum este un material needitat, care i-a atras atenţia unuia dintre producătorii mei de ştiri. Aveau de gând să-l transmită ca ştire exclusivă la următorul jurnal, dar i-am convins să muşamalizeze povestea. Singura dovadă că aşa ceva s-a întâmplat vreodată e înregistrarea la care te uiţi chiar acum.

Imaginile se stabilizară din nou şi se văzu clar cum este ridicat capacul cutiei. Camera încadră silueta adormită a fetei ghemuite în interior, apoi imaginea se lărgi şi se înclină, arătând Citadela din spatele ei. Era o catastrofa.

— La scurt timp după ce au fost filmate imaginile astea, fata a fost dusă sub escorta poliţiei la spitalul din Ruina – dar n-a mai ajuns acolo. A dispărut. Din nou. Ştiu c-ai spus c-o să te „ocupi" de asta – Clementi sesiză foarte bine intonaţia ironică a interlocutorului – aşa c-ai putea te rog să-mi spui unde e acum?

Clementi se gândi să mintă, să inventeze o poveste cum că fata se afla sub supraveghere şi avea să fie eliminată într-o oră, dar făcuse atât de multe astfel de promisiuni în ultimele zile, că pur şi simplu nu mai putea să facă încă una.

— Nu ştiu, recunoscu.

La celălalt capăt al firului se auzi un oftat adânc, înainte ca

Pentangeli să vorbească din nou:

— Nu ştiu de ce ţi-e atât de greu să rezolvi încurcătura asta. Nu uita, dacă întreaga afacere e compromisă, tu o să ai cel mai mult de suferit! În afară de faptul că ţi-am împrumutat bani, nu avem nici o legătură evidentă cu toată povestea asta. Şi, într-un fel sau altul, o să ne recuperăm investiţia, în bani sau în bunuri. Ce naiba, terenul pe care se află Catedrala St Patrick din New York valorează probabil un sfert de miliard! Deci, dac-aş fi în locul tău, mi-aş pune în joc toate resursele de care dispun ca să-i găsesc pe oamenii ăştia, înainte ca ei să dea peste ceva care ar putea cu adevărat să ne facă rău. Noi deţinem mare parte dintre posturile de ştiri din lume, dar nu le deţinem pe toate. Nu te baza pe faptul că povestea o să fie muşamalizată dacă o mai dai o dată în bară! E vremea să-ţi faci ordine în ogradă, cardinale! Anunţă-mă când ai reuşit!

83

Liv era conştientă de zgomotele şi de mişcările care-i străpungeau învelişul confortabil al somnului indus de tranchilizante. Erau diferite de cele pe care le auzise până atunci; în locul bâzâitului motorului avionului charter, auzea acum nişte sunete mai estompate. Până la ea ajungeau scârţâitul cauciucurilor şi mişcările line ale unui vehicul care se deplasa încet pe un teren accidentat. Auzi o uşă deschizându-se şi simţi arcurile săltând când cineva urcă în maşină alături de ea. Afară era încă întuneric, simţea asta chiar dacă avea ochii închişi. Simţea mirosul nopţii strecurându-se prin uşa deschisă şi auzea zgomotele nopţii amestecându-se cu el: ţârâitul greierilor, plescăitul pământului care se răcea.

Cel care urcase se apropie de ea, privind-o de deasupra. Şi-l imagină pe uriaşul blond pregătindu-i o altă injecţie care să o ţină captivă în propriul trup. Se gândi să se ridice brusc şi să o ia la fugă în noapte, dar ştia că organismul îi este prea slăbit ca să o asculte. Se pregăti să simtă o înţepătură. În clipa aceea, bărbatul vorbi.

— Liv?

Pleoapele i se zbătură ca să se deschidă şi încercă să se concentreze. Silueta aplecată deasupra ei era luminată din spate de becurile strălucitoare din interiorul vehiculului, dar ea ştia cine e.

Gabriel zâmbi când ea deschise ochii şi, în mintea ei, Liv îi zâmbi şi ea şi întinse mâna ca să-i atingă chipul, dar în realitate braţul îi rămase nemişcat pe saltea şi pe faţa ca o mască nu-i apăru nici o expresie. Nu ştia în ce fel de închisoare chimică fusese închisă, dar era evident că nu scăpase încă din ea. Şi, chiar în timp ce savura acea clipă, amintiri ale coşmarului îi reveniră în minte. Ultima oară

când se trezise dintr-un vis şi îl găsise pe Gabriel lângă ea, tânărul fusese mistuit de flăcări. Imaginea lui începu să se lichefieze când în ochi i se adunară lacrimi, dar Liv clipi ca să le alunge şi ţinu ochii deschişi. Voia să-l privească cât mai mult posibil, chiar dacă nu era decât o iluzie.

Gabriel întinse mâna şi îi şterse o lacrimă, apoi se aplecă să o sărute. Doar când îi simţi buzele atingându-i-le pe ale ei şi căldura respiraţiei mângâindu-i pielea Liv ştiu că *e* real. Era acolo, în carne şi oase.

„Stai într-un loc sigur“, îi spusese el ultima oară când îl văzuse, „până o să te găsesc.“

Şi, chiar dacă ea dăduse greş, cu urmări dezastruoase, şi nu îşi îndeplinise partea ei din înțelegere, el reuşise cumva să se ţină de cuvânt.

— Eşti în siguranţă, îi şopti Gabriel, şi cuvintele avură efectul unei vrăji, eliberând-o din înlănțuirea malefică a unui blestem. Încearcă să dormi! O să vorbim mai multe după ce te odihneşti.

Apoi o luă de mână, rămânând lângă ea până când ochii i se închiseră din nou şi Liv alunecă în sanctuarul sigur al somnului.

84

Cetatea Vaticanului

Clementi înghiţi în sec, uitându-se în gol în bezna din biroul său. Îi promisese lui Pentangeli că îl va suna după ce va lua legătura cu agenţii de pe teren şi va afla ce se întâmplă. Ultimul raport stătea deschis pe birou, trimis de la aeroportul din New Jersey. Sunase la numărul de contact de pe prima pagină, dar nu răspunsese nimeni. Din încăperea alăturată se auzi o bufnitură şi un scaun scârţâind pe podea. Sanctitatea Sa se trezise, fără nici o îndoială din cauza telefonului.

Clementi puse receptorul în furcă şi aprinse lampa de pe birou, dând la iveală ziarele împrăştiate pe podea, acolo unde le răsturnase în graba cu care intrase în încăpere. Se lăsă în genunchi şi începu să le adune, în caz că Papa ar fi decis să-i facă o vizită inopinată. Dacă l-ar fi întrebat ceva, i-ar fi spus că e o problemă legată de pieţele financiare mondiale. Sanctitatea Sa se uita întotdeauna undeva în gol atunci când el începea să-i vorbească despre bani – şi aşa se explicau de altfel o mare parte dintre problemele Bisericii.

Puse şi ultimul ziar înapoi pe birou şi privirea îi rămase ţintită pe prima pagină. Aceasta înfăţişa două fotografii, una a lui Liv Adamsen şi cealaltă a lui Gabriel Mann. Deasupra se afla titlul: DISPĂRUŢI – POSIBIL MORŢI?

Fu invadat de un val copleşitor de ură. Cum puteau acei indivizi, acei neica-nimeni să-i facă atâtea probleme?

Se uită din nou la monitor, ca să vadă cât e ceasul, şi zări e-mailul nedeschis de mai devreme. Fusese trimis de dr. Harzan, şeful operaţiunilor în tabăra din deşert. Sărise peste el din cauza

telefonului care suna şi a urgenţei celuilalt e-mail din inbox. Îl deschise şi-i citi conţinutul scurt, dar minunat. Era miraculos, ca o rază strălucitoare de soare răzbind printre norii de furtună, sau ca răspunsul la o rugăciune pe care o înălţase de multă vreme.

> Am găsit-o – şi e cu mult, cu mult mai grozavă decât a îndrăznit să spere vreunul dintre noi.

Clementi citi şi reciti mesajul, tot stresul ultimelor săptămâni – al ultimilor ani, chiar – topindu-se la lumina caldă a acelor cuvinte simple.

O găsiseră, îngropată în deşertul din nordul Irakului, ascunsă în veacuri de istorie, doar ca să fie scoasă din nou la iveală de către el, întru slava lui Dumnezeu.

85

Afară era ziuă când se trezi Liv.

Avusese acelaşi vis, doar că unele detalii erau schimbate. Crucea Tau se înălţase nu dintr-o beznă lipsită de contur, ci din mijlocul unui deşert pustiu, pe timp de noapte, iar pe cerul plin de stele se zărea o lună mică şi joasă. Fusese un vis presărat cu anxietate şi groază, chiar dacă nu se întâmplase nimic. Ea stătuse pur şi simplu, privind cum luna pe cale să apună se scufundă încet la orizont, dispărând treptat în spatele unei dune de nisip, până când, cu câteva clipe înainte să se facă nevăzută, ea se trezise din somn.

Era întinsă pe patul de jos dintr-un şir de trei paturi supraetajate, într-un dormitor placat cu lemn, care îi amintea de taberele din copilărie. Avea acelaşi miros de lemn, praf şi raze de soare, în aer plutea şi aroma unei cafele care fierbea undeva, şi Liv îşi simţi stomacul chiorăind. Încercă să se ridice şi, spre marea ei uşurare, trupul o ascultă. Medicamentul care i se administrase îşi pierdea încet efectul, dar ea îşi simţea în continuare gura uscată, de parcă i-ar fi fost umplută cu vată.

Se dădu jos din pat, cu mişcări lente, testându-şi echilibrul şi simţindu-şi muşchii rigizi. Încăperea se clătină puţin când Liv se ridică în picioare, şi fu nevoită să se prindă de cadrul de oţel al patului ca să-şi recapete echilibrul. Îşi auzea pulsul zvâcnind în tâmple şi simţea ameninţarea unei migrene pândind-o sub pleoape. În mod normal, ar fi luat un Advil şi s-ar fi întors în pat, dar mirosul cafelei era prea îmbietor ca să-i reziste. Avea nevoie de cafeină şi de lichide, dar cel mai mult îşi dorea să-l revadă pe Gabriel.

Îl găsi în încăperea alăturată, aşezat la o masă, împreună cu dr.

Anata şi cu Arkadian. Erau aplecaţi deasupra unei hărţi despăturite şi fixate la capete cu ajutorul unui carnet cu coperte din piele şi al unui laptop conectat la un telefon. Gabriel se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre ea, ezitant şi puţin emoţionat, de parcă n-ar fi ştiut prea bine ce să facă. Liv rezolvă problema aruncându-se în braţele lui şi strângându-l cu putere. Tânărul purta un pulover care o mângâie cu blândeţe pe obraz şi care emana acelaşi miros de cedru şi de citrice pe care şi-l amintea Liv. Se dădu un pas înapoi şi îi privi chipul.

— Vreau să m-asigur că eşti pe bune, zise, cu o voce răguşită după orele îndelungi petrecute fără să fi rostit vreun cuvânt. Mi-ai tot apărut în vis, şi nu în sensul bun.

Gabriel zâmbi.

— Sunt pe bune, zise.

Îi trase un scaun şi se aşeză şi el.

— Vrei să iei micul dejun?

O spusese de parcă ar fi petrecut un weekend undeva cu prietenii şi ea s-ar fi trezit mai târziu, mahmură.

Nişte farfurii cu pâine şi mere şi nişte borcănaşe cu miere şi unt fură puse pe masă şi stomacul lui Liv chiorăi din nou când le văzu. În alte împrejurări, ar fi fost foarte plăcut. Gabriel turnă cafea dintr-un ibric şi amestecă o linguriţă de miere. Liv bău lichidul dulce, savurând felul în care îi încălzea gâtul şi ajungea în stomacul ei gol cu forţa combinată a cafeinei şi a zahărului.

Privi harta de pe masă. Aceasta înfăţişa frontiera estică a Turciei şi întinderea maronie reprezentată de Siria, Iordania şi Irak.

— Deci, unde mergem? întrebă.

Urmă o clipă de tăcere stânjenită.

— Nu suntem siguri sută la sută, recunoscu Gabriel. Eu… n-am găsit Harta Stelară. Cineva mi-a luat-o înainte. Călugărul care m-a ajutat să pătrund în interiorul muntelui, Athanasius, o să verifice arhivele şi o să-ncerce să afle ce s-a-ntâmplat cu ea.

Chiar dacă vorbele lui Gabriel erau ca o condamnare la moarte

pentru ea, Liv îi simţi durerea şi dezamăgirea din voce şi nu-şi dori decât să-l atingă şi să-i spună că e în regulă.

— Atunci o s-aşteptăm! zise pe un ton vesel, încercând să pară optimistă.

O altă tăcere stânjenită se aşternu peste ei. Dr. Anata fu cea care o sparse:

— Nu prea avem timp s-aşteptăm, zise ea. Am răsfoit nişte lucrări de specialitate privind hărţile antice şi alte documente care să ne-ndrepte în direcţia potrivită.

Vorbea pe un ton jos, măsurat, care o tulbură profund pe Liv.

— Am descoperit ceva, două lucruri, de fapt: unul care ne poate fi de folos şi altul care e… mai puţin util.

Pe vremea când fusese reporter special, Liv scrisese un articol despre ceea ce poliţia numea „Anunţurile mortuare", partea cea mai urâtă a muncii oricărui detectiv de la Omucideri. Era vorba despre vizitele pe care aceştia erau nevoiţi să le facă familiilor victimelor, ca să le dea vestea dureroasă că o persoană pe care o iubeau nu avea să mai vină niciodată acasă. În cursul cercetărilor sale, studiase schimbările specifice în limbajul corporal şi în voce, care căpăta o cadenţă grijulie, pentru a da o veste pe care nimeni nu voia s-o primească. Liv recunoscu acele semne care vorbeau de la sine în comportamentul dr. Anata.

— Am pornit de la prezumţia că numărătoarea inversă a început atunci când ai eliberat Sacramentul. Dar, citind despre vechile sisteme de măsurare a timpului, mi-am dat seama că ne-am înşelat.

Dr. Anata ridică jurnalul învelit în piele de pe masă şi dădu paginile, până ajunse la mijlocul lui.

— Profeţia în Oglindă spune că trebuie să urmezi Harta Stelară acasă *într-o* lună lunară. Până acum, am aplicat noţiunile noastre moderne şi fluide despre timp şi am tratat intervalul dat ca pe o unitate de măsură relativă. Pentru noi, o perioadă specifică de timp poate să înceapă oricând dorim, fiindcă avem ceasuri cu care s-o

măsurăm. Dar oamenii din Antichitate nu aveau decât ritmurile fixe ale naturii, aşa că pentru ei timpul se exprima întotdeauna ca o valoare absolută. Prin urmare, „într-o lună lunară“ nu se referă la o perioadă de douăzeci şi opt de zile care a început când ai eliberat Sacramentul. Se referă la perioada fixă de activitate astronomică în timpul căreia trebuie să aibă loc toate aceste evenimente.

Liv îşi dădu seama de ce tonul şi atitudinea dr. Anata i se păruseră aşa de îngrozitor de cunoscute. La fel ca detectivii aceia pe care îi urmărise până în faţa unor uşi în spatele cărora se aflau oameni ce nu bănuiau că vor primi o astfel de veste, dr. Anata purtase cu ea povara morţii. Doar că de data asta nu era vorba despre o veste legată de un cadavru zăcând la morgă, ci de pronosticul privind propria ei supravieţuire.

— Cât timp mi-a mai rămas?

— Luna lunară actuală se încheie mâine-noapte, zise Gabriel, cu o voce controlată, care nu trăda nici o emoţie. Avem două zile ca să găsim vechea poziţie a Grădinii Raiului, altfel Sacramentul o să moară în tine, tu o să mori odată cu el, şi Dumnezeu ştie ce-o să se aleagă de noi toţi ceilalţi!

Liv se uită afară, pe fereastra prăfuită, la şirul uniform de copaci ce se întindea din dreptul cabanei până departe în zare. Din ei cădeau flori ca nişte fulgi de nea şi, deasupra lor, jos, pe cer, se zărea secera lunii, încovoiată şi subţire pe cerul unde mijeau zorii.

— Ai spus c-ai descoperit două lucruri, zise, privind luna care se topea în zare, la fel cum făcuse în visul ei, care căpăta acum un sens teribil.

Dr. Anata întoarse laptopul, ca să-l vadă şi Liv.

— Am găsit asta, zise.

Pe ecran apărea o pagină de internet ce înfăţişa fotografia unei tăbliţe de lut sparte.

— Aceasta este *Imago Mundi,* cea mai veche hartă cunoscută a lumii, care face parte din colecţia permanentă de artefacte babiloniene de la British Museum. *Imago Mundi* înseamnă, *mot-à-mot* „harta pământului“ şi mulţi oameni de ştiinţă, printre care mă număr, cred c-a fost inspirată de Harta Stelară.

Liv se aplecă şi cercetă fotografia. O secţiune din partea de sus a tăbliţei era acoperită cu simboluri ciudate, iar sub ea se aflau două cercuri perfecte – unul în interiorul celuilalt – conţinând un alt simbol pe care Liv îl recunoscu imediat ca fiind Tau.

— Dacă această hartă a fost inspirată de Harta Stelară, atunci ambele prezintă caracteristici şi principii similare. Hărţile sunt concepute ca să fie uniforme şi să respecte anumite reguli, astfel încât cât mai mulţi oameni să le poată interpreta. Hărţile moderne, de pildă, au întotdeauna nordul în partea de sus, iar oceanele sunt

colorate în albastru. Şi singurul lucru de pe harta asta care se regăseşte şi în celelalte din aceeaşi perioadă este acesta.

Arătă cu degetul spre T-ul din mijlocul cercului.

— E situat întotdeauna în centru şi restul elementelor se identifică plecând de la el. Mai demult, cercetătorii au presupus că e simbolul Tau şi că se referă cel mai probabil la Ruina, având în vedere lunga asociere a oraşului cu el. Dar, când scrierea cuneiformă a început să fie descifrată, în secolul al nouăsprezecelea, şi-au dat seama de greşeala lor. Partea verticală reprezintă de fapt un fluviu, iar cea orizontală, un oraş, pe sub zidurile căruia curgea acel fluviu.

Dr. Anata îi arătă un simbol cioplit în partea dreaptă a braţului orizontal al crucii.

— Babilonul. Odinioară a fost cel mai măreţ oraş de pe faţa pământului şi centrul lumii civilizate. Aşa că, fireşte, primii cartografi l-au amplasat în mijloc.

— Şi crezi că Harta Stelară a fost concepută la fel?

Dr. Anata încuviinţă.

— Drumul spre Grădina Raiului începe fără doar şi poate de acolo de unde începeau toate călătoriile în acele vremuri, de la Babilon.

Arătă cu degetul acoperit cu inele din argint un loc de pe hartă.

— Al-Hillah – în provincia Babil, în zona central-sudică a Irakului.

Liv se uită la Gabriel, care stătea pe partea cealaltă a mesei; pe chip i se oglindea durerea la vederea punctului de pe hartă ce marca locul în care îi fusese ucis tatăl.

— Ar trebui să-ncărcăm jeepul şi să plecăm! zise el, ridicându-se de pe scaun. Graniţa e la câteva ore bune distanţă. N-avem prea mult timp.

V

„Iar templul se umplu de fum, din slava lui Dumnezeu şi din puterea lui… şi nimeni nu putea să intre în templu, până ce se vor sfârşi cele şapte urgii ale celor şapte îngeri.“

Apocalipsa, 15:8

86

Cetatea Vaticanului

Clementi puse receptorul în furcă şi introduse parola în serverul securizat. Vorbise cu Harzan aproape o oră, ca să afle ce anume găsiseră, şi, deşi vestea îl făcuse să se simtă în culmea fericirii, încheiase discuţia cu un vag sentiment de nelinişte. Era mai urgent ca niciodată să-şi smulgă din coastă acel ghimpe care îl sâcâise încă de la explozia din Citadelă. Ar fi fost o tragedie ca planul lui măreţ să fie compromis de investigaţiile inoportune ale unui grup restrâns de terorişti. Cuvintele lui Pentangeli îi răsunau în continuare în creier:

„…Dac-aş fi în locul tău, mi-aş pune în joc toate resursele de care dispun ca să-i găsesc pe oamenii ăştia, înainte ca ei să dea peste ceva care ar putea cu adevărat să ne facă rău."

În timpul lungii conversaţii cu Harzan, sosise alt e-mail. Clementi îl deschise, nerăbdător să mai afle veşti bune.

Era un raport de pe teren, trimis de singurul agent activ rămas. Clementi îl parcurse rapid. Agentul îi confirma ceea ce văzuse deja în înregistrarea video: fata fugise. Nu apăruseră informaţii noi în legătură cu locul în care s-ar fi putut afla. După părerea agentului, operaţiunea de salvare fusese coordonată de celălalt supravieţuitor, Gabriel Mann, şi amândoi erau acum fugari.

La raport erau ataşate câteva fotografii care înfăţişau imagini ale obiectelor găsite în bagajul fetei: paşaportul, Biblia făcută bucăţi şi mai multe pagini din carneţelul ei. Una dintre acestea conţinea o listă cu nume de locuri:

Etiopia

Asiria
Eufrat
Al-Hillah
Eden???

Clementi privi ţintă ultimele trei nume.

Se apropiau foarte mult, prea mult ca el să se simtă confortabil. Dacă reuşeau să găsească tabăra din deşert, atunci…

Făcu o pauză.

Atunci, ce? Doi oameni înfruntând o mică armată privată… Zâmbi. Pentangeli înţelesese lucrurile pe dos. Clementi nu trebuia să „pună în joc toate resursele“ ca să-i găsească. Era evident că se aflau deja pe drum şi că îl vor găsi ei pe el, sau cel puţin vor găsi locul sacru din deşert.

Întinse mâna, luă telefonul şi formă numărul lui Harzan, pe care-l ştia pe de rost. Nu era necesar să trimită o echipă în căutarea lor – nu trebuia decât să le întindă o cursă.

87

Provincia Babil, vestul Irakului

Hyde se uita pe fereastra biroului său la cerul care se lumina. Se trezise cu două ore înainte de ivirea zorilor şi pusese la punct detaliile legate de construcţia şi securitatea noului şantier care urma să fie amplasat în deşert. De afară auzea zgomotele făcute de camioane şi alte vehicule care îşi ambalau motoarele, gata să o ia din loc. Era pe punctul de a pleca cu ei, dar dr. Harzan îi aruncase chestia asta în braţe, în ultimul moment.

Uneori se simţea ca un recrut necopt, căruia i se repartizau toate misiunile de doi bani, pe care nu le voia nimeni. Cel puţin în armată existase un singur lanţ ierarhic, aşa că ştia cine se află deasupra lui şi, prin urmare, din ce parte aveau să i se toarne lături în cap. Îşi aminti ce îi spusese Fantoma când făcuseră schimbul prin care obţinuse relicva.

„Oamenii ăştia s-ar putea să vină aici căutând ceva. Dacă vin, anunţă-mă!“

La vremea aceea, se gândise că mai repede va zbura porcul decât îi va cere el Fantomei să-l ajute. Dar, cum „cei trei magi“ foloseau toate resursele în deşert, epuizându-le, se gândise să-şi calce pe inimă şi să acţioneze pragmatic. Avea să-l plătească pentru serviciile lui, ca să stabilească o relaţie de stăpân-servitor, în care el să deţină puterea. La urma urmei, nici nu erau banii lui.

Descuie sertarul de jos al biroului, scoase ziarul şi formă numărul scris pe margine. De data aceasta, Fantoma răspunse.

— Ai veşti pentru mine?

Hyde dădu din cap, deja epuizat, deşi ziua de-abia începuse.

— Ai muri dac-ai spune „bună ziua“?

Fantoma nu zise nimic.

Hyde îşi ciupi pielea dintre sprâncene, încercând să alunge o migrenă care îi dădea târcoale.

— Bine, să lăsăm amabilităţile, atunci. Oamenii ăia de care vorbeai, cei de care ziceai c-o să vină să caute ceva în deşert… Sunt pe drum.

— Cât de veche e informaţia?

— E foarte proaspătă, din câte ştiu eu. Mi s-a cerut să-i găsesc repede şi tu ai spus că poţi să m-ajuţi. Ţi-aminteşti?

Fantoma nu zise nimic.

Hyde continuă să îşi maseze fruntea.

— Ascultă, dacă eşti ocupat…

— Pot să te ajut, zise Fantoma, apoi închise.

88

Nu le luase mult să transforme sala de lectură într-o infirmerie improvizată. Dăduseră mesele la o parte, ca să facă loc pentru patru paturi, iar rafturile, de obicei pline de cărţi, erau acum ticsite cu cutii cu siringi, mănuşi sterile, măşti chirurgicale şi sedative puternice. Alt raft era plin cu fâşii de pânză groasă, pregătite ca să imobilizeze pe oricine ar fi avut simptomele a ceea ce toţi numeau deja „Lamentaţia“[5].

Axel bătea încăperea dintr-un capăt în altul, neavând stare din cauza fricii şi a frustrării, aşezându-se pentru scurtă vreme pe pat şi ridicându-se din nou ca să mai dea un tur al camerei. Lui Athanasius îi era milă de el. În calitate de căpitan al gărzilor, era evident că Axel resimte stresul şi ofensa acelei încarcerări mai mult decât ceilalţi. În plus, văzuse cum ambiţiile de o viaţă îi sunt răpite a doua oară, chiar când era la un pas să şi le împlinească. Se gândise cu siguranţă că va fi ridicat la rangul de Sanctus, odată cu întoarcerea fratelui Dragan în Citadelă, şi se întâmplase nenorocirea asta.

Fratele Malachi făcea faţă carantinei într-un mod diferit. Stătea la una dintre mesele de lucru, cu chipul scăldat în lumina verzuie a unui monitor, blocând orice stimuli externi, ca să se poată cufunda în muncă. Necunoscute lumii de afară, majoritatea celor câtorva milioane de cărţi şi documente din bibliotecă fuseseră digitalizate, iar, de peste un an de zile, Malachi şi ajutoarele lui le catalogau şi le alocau trimiteri la alte materiale de referinţă. Prin urmare, avea

[5] Lamentaţia (din latinul, *lamentatio,* „plângere“) este o cântare religioasă specifică Bisericii Catolice, care conţine fragmente din „Plângerile lui Ieremia“ (sau „Lamentaţiile lui Ieremia“), din Vechiul Testament.

suficient de lucru ca să nu se plictisească ani buni de atunci încolo, cu condiţia să rămână conectat la biblioteca lui mult iubită şi cruţat de boală.

Athanasius şi părintele Thomas se adunaseră în jurul singurului monitor rămas în încăpere, scriindu-şi mesaje unul altuia într-un document nou deschis, astfel încât Malachi să nu ştie ce vorbesc. Athanasius încheie rezumatul căutării fără succes din osuar cu o întrebare crucială, la care spera că Thomas, creatorul bazei de date din bibliotecă, îl va ajuta să răspundă.

> Poţi s-accesezi inventarul bibliotecii imediat după renovarea osuarului şi să vezi dacă a fost adăugat ceva?

Părintele Thomas dădu din cap, luă tastatura şi începu să scrie. Întâi deschise un jurnal şi află datele exacte ale lucrărilor din osuar. Erau trecute în registrul privind lucrările generale de întreţinere din urmă cu opt ani. Copie datele într-o fereastră de căutare din catalogul principal şi apăsă pe „enter“.

Mai multe pagini cu rezultate umplură ecranul.

Athanasius se simţi istovit doar uitându-se la ele. Citadela achiziţiona cu lăcomie orice publicaţie, lucrare ştiinţifică sau carte care avea vreo legătură oricât de îndepărtată cu Sacramentul. Numărul noilor achiziţii – chiar dacă limitau căutarea la primele săptămâni de după lucrările de restaurare – era de câteva mii. Le-ar fi luat ore întregi să le parcurgă – zile, poate – iar inventarul era departe de a fi detaliat. Athanasius luă din nou tastatura.

> Poţi să limitezi căutarea la orice descoperire arheologică, în mod special la ceva cioplit în piatră?

Thomas se întoarse la fereastra de căutare şi introduse un şir

de coduri care lui Athanasius nu-i spuneau nimic, dar care pentru program însemnau evident ceva. De data aceasta, apărură doar două intrări.

Rezultatele erau prezentate într-un tabel cu patru coloane având un număr unic la stânga, o scurtă descriere a obiectului, o coloană care prezenta în detaliu proveniența lui şi o ultimă coloană care arăta unde se află în prezent.

Prima intrare era descrisă drept o tăbliță din lut cu scriere protocuneiformă şi incorporând simboluri Tau. Provenea din Irak, fusese achiziționată în numele Citadelei şi în prezent era depozitată în secțiunea babiloniană a bibliotecii, alături de alte câteva mii de obiecte similare, acumulate de-a lungul tot atâtor ani.

Al doilea obiect era învăluit în mai mult mister.

Era descris simplu drept o tăbliță din piatră cu nişte semne pe ea. Coloana care îi indica proveniența nu conținea decât o liniuță, iar în ultima coloană, cea în care se menționa unde se află în prezent, apăreau literele ASV, cifra 2 şi o dată de acum trei ani. Athanasius bănui că e o altă formă de jargon informatic, dar, când îi arătă simbolurile prietenului său, acesta ridică din umeri şi dădu din cap, la fel de nedumerit. Thomas aruncă o privire spre silueta cocârjată din celălalt capăt al încăperii.

— Frate Malachi! îl strigă.

Bibliotecarul îşi ridică privirea şocat, de parcă ar fi uitat că se mai află cineva în încăpere.

— Fac nişte teste ale sistemului în baza de date a inventarului şi am dat peste o anomalie. Ai putea să te uiți şi tu la ea?

Malachi se ridică fără chef de pe scaun şi se apropie de ei cu pas târşâit.

— Care-i problema? întrebă, ținându-se cât mai departe de ei, de parcă s-ar fi temut să nu se molipsească de Lamentație.

— Intrarea asta pare să fi fost coruptă într-un fel. Tu-nțelegi ceva din ea?

Malachi o scrută prin ochelarii săi cu lentile groase şi pufni.

— Nu e coruptă, zise. Liniuţa înseamnă că nu provine din exteriorul muntelui. E foarte probabil să fi fost transferată de la un alt departament al bibliotecii, deci nu există informaţii privind achiziţia.

Thomas încuviinţă.

— Şi codul privind destinaţia?

— Înseamnă că nu mai e aici.

Arătă înspre literele ASV.

— Astea înseamnă *Archivum Secretum Vaticanum,* iar data indică momentul în care obiectul a fost transferat acolo.

Pe Athanasius îl şocă informaţia la fel de mult pe cât îl şocă şi modul în care o spusese Malachi, de parcă n-ar fi fost mare lucru.

— Dar credeam că niciun obiect nu e scos dinăuntrul muntelui!

— E rar, dar se-ntâmplă. De pildă, în secolul trecut au avut loc patru transferuri: toate către Arhiva Secretă a Vaticanului.

— Şi numărul doi, întrebă, arătând spre singura parte pe care Malachi nu o explicase încă, ce reprezintă?

— Identifică funcţia celui care a făcut cererea. Doar clericii de rang înalt de la Vatican pot autoriza transferul de materiale din biblioteca noastră, şi fiecăruia dintre ei i s-a atribuit un număr. Numărul unu se referă la Papă, iar numărul doi este următorul pe scara ierarhică. Acest transfer a fost ordonat de către Cardinalul Secretar de Stat Clementi.

89

Gabriel mai parcursese drumul până la graniţă de multe ori, transportând provizii pentru numeroasele proiecte pe care fundaţia le derula în Irak. Îi povesti lui Liv despre unele dintre ele, despre şcolile pe care le construiau şi despre mlaştinile pe care le reirigau după ce Saddam Hussein le secase, ca să-i alunge pe arabii care locuiau acolo de câteva mii de ani. Gabriel vorbea şi Liv îl asculta, încurajându-l din când în când să continue cu câte o întrebare, în vreme ce se sprijinea de geamul fierbinte al maşinii şi urmărea peisajul stâncos şi sterp care le trecea prin faţa ochilor.

Pe măsură ce se apropiau de graniţă, vegetaţia era tot mai rară şi deşertul punea stăpânire peste tot. Peisajul reflecta întocmai senzaţiile lui Liv: i se părea că o parte vitală din ea dispărea, fiind înlocuită încetul cu încetul de un praf uscat. La început, îşi spuse că era un efect secundar al sedativelor, pe care continua să îl resimtă. Dar, pe măsură ce se îndepărtau de Ruina şi senzaţia de gol creştea în ea, începu să-şi spună că poate era vorba de altceva. „Două zile", spusese Gabriel. Patruzeci şi opt de ore – dintre care vor petrece cel puţin jumătate pe drum, fără să aibă măcar certitudinea că se îndreaptă în direcţia bună.

90

Athanasius se ridică din faţa staţiei de lucru, se întinse şi traversă încăperea spre uşa de la baie. După discuţia cu Malachi, el şi părintele Thomas căutaseră în baza de date alte intrări care aveau codul ASV2 în dreptul solicitantului. Descoperiseră astfel că în ultimii trei ani Cardinalul Clementi făcuse *şapte* astfel de cereri – aproape de două ori mai multe decât numărul total al cererilor din secolul trecut – începând cu primul obiect, despre care Athanasius era acum convins că e Harta Stelară. În plus, era singurul rămas neidentificat. Dintre celelalte şase, patru erau hărţi mesopotamiene, iar două erau relatări din Antichitate ale unor călători care pretindeau că descoperiseră adevărata locaţie a Edenului.

În activitatea sa de cercetare, Athanasius dăduse peste astfel de legende, poveşti puţin credibile despre copaci ce produc fructe magice şi grote umplute cu tezaure de aur şi nestemate. Nu le luase niciodată în serios, fiindcă nu i se păruse că ar fi fost mai mult decât nişte imagini alegorice sau fantezii iscate de minţile povestitorilor antici. Dar, indiferent ce credea el, Cardinalul Secretar de Stat de la Roma era, se pare, convins de veridicitatea lor.

Un bec se aprinse pâlpâind când Athanasius intră în baie, dând la iveală un şir de chiuvete din piatră în faţa cărora se aflau mai multe toalete. Călugărul se îndreptă spre cea mai îndepărtată şi închise uşa în urma lui.

Toaleta era o boxă îngustă, având o groapă săpată în pardoseala din piatră, care dădea direct în canalul colector. Într-o parte se găsea o găleată cu apă în care plutea o cană din lemn ce înlocuia sistemul de tragere a apei dintr-o toaletă normală. Uşa nu avea încuietoare, aşa că Athanasius se sprijini cu spatele de ea şi

scoase din buzunar telefonul pe care i-l dăduse Gabriel. Spaţiul se lumină în clipa în care călugărul atinse ecranul. Athanasius îl privi cu atenţie, încercând să-şi amintească lecţia pe care o primise despre cum se trimite un mesaj. Reuşi să deschidă un mesaj de testare trimis de Gabriel, apăsă pe *reply* şi apoi scrise cu grijă un rezumat al tuturor lucrurilor pe care le aflase, grăbindu-se fiindcă ştia că, cu cât lipsea mai mult, cu atât avea să işte bănuieli mai mari, apoi apăsă pe butonul *send*.

Un dreptunghi mic se deschise în mijlocul ecranului: „Mesajul nu poate fi trimis."

Mai încercă o dată, cu acelaşi rezultat.

Afară, uşa se deschise şi o persoană se îndreptă spre o chiuvetă pe care începu să o umple. Athanasius băgă telefonul la loc în buzunar, ştiind că lumina ecranului poate să-l dea de gol, şi vărsă o cană de apă în groapă înainte de a deschide uşa.

Părintele Thomas se stropea cu apă pe faţă când el ieşi din toaletă. Athanasius profită de ocazie şi îi dădu telefonul, cu un gest brusc.

— Nu merge, zise, aruncând o privire neliniştită spre uşă.

Thomas luă aparatul şi citi mesajul de eroare.

— N-are semnal, zise. Suntem prea adânc în munte.

Athanasius se dezumflă brusc. Era captiv, în carantină, pentru cel puţin câteva zile, într-un loc pe care el îl alesese, îngropat sub stânca solidă. Trebuia să iasă cumva de acolo, altfel informaţiile pe care le descoperise nu aveau să folosească la nimic.

Thomas îi întinse telefonul şi Athanasius ridică mâna ca să-l ia, când uşa din spatele lor se trânti de perete.

Axel stătea în prag. O clipă, îi privi ţintă pe amândoi, mutându-şi privirea de la unul la altul, fără însă să bage de seamă aparatul lucitor pe care îl ţineau în mână.

Apoi îi văzură sângele care-i şiroia din nas, chiar în clipa în care chipul i se schimonosi de frică şi el căzu în genunchi, scărpinându-şi cu violenţă pielea pe sub sutană.

— Ajutaţi-mă! bâigui printre hohotele dezlănţuite de plâns. Vă rog, să mă ajute cineva…

91

Liv şi Gabriel avură nevoie de opt ore preţioase ca să ajungă la frontiera turco-irakiană, pe drumuri din ce în ce mai proaste. Ştiură că se apropie când dădură peste primul punct de control militar. Gabriel fu singurul care vorbi cu soldaţii şi aceştia le făcură în scurt timp semn cu mâna să treacă mai departe. Punctul era controlat de armata turcă, îi explică el lui Liv pe când se îndepărtau, şi principala lor grijă era PKK-ul – luptătorii kurzi pentru libertate – şi nu fugarii occidentali; la graniţă însă, lucrurile aveau să stea altfel. Gabriel îi dădu un paşaport britanic cu coperte de culoare maronie şi cu fotografia unei fete blonde care aducea puţin cu Liv, dacă te uitai de la distanţă.

— L-am împrumutat de la unul dintre voluntarii noştri, zise, urmărind cum punctul de control dispare în oglinda retrovizoare. Cei de la poliţia de frontieră nu se uită niciodată cu prea multă atenţie. Fac fotocopii ca să le păstreze la dosar, şi eu am făcut deja unele cu o rezoluţie suficient de proastă încât să se distingă cu greu imaginea.

Se întinse şi o strânse de mână.

— O să fie în regulă. Îţi promit!

Cincisprezece minute mai târziu, ajunseră pe culmea unui deal şi zăriră punctul de trecere a frontierei de la Silopi, construit pe malul unui râu noroios. Arăta aproape ca o parcare obişnuită din beton, de formă triunghiulară, care se termina abrupt pe malul râului. Când o zări, Liv se gândi că acolo va muri. Un pod pornea din centrul vămii, traversa râul şi se oprea pe malul celălalt, într-un complex de clădiri joase de pe partea irakiană: un singur pod, un singur drum şi mii de camioane care aşteptau să traverseze.

Autotrenurile erau parcate pe mai multe rânduri în apropierea clădirilor poliţiei de frontieră şi în parcări improvizate pe ambele părţi ale şoselei principale; şirul sinuos de autovehicule şerpuia de-a lungul pământului sterp, pierzându-se în depărtare, acolo unde îl gâtuia altă aglomerare de maşini înţepenite pe loc. Dacă trebuia să stea la rând, avea să le ia câteva zile să ajungă în Irak, zile pe care ei nu le aveau.

— Nu-ţi face griji! zise Gabriel, citindu-i gândurile şi starea de spirit. Aia e coada pentru transportul de mărfuri. Noi o să ne aşezăm la cea de acolo.

Arătă spre o bandă liberă a şoselei, pe care un Humvee al armatei americane gonea spre un şir de taxiuri. Maşina ieşi de pe şosea, ridicând un nor de praf când ocoli vehiculele parcate, şi se opri pentru scurt timp în faţa barierei, înainte de a prinde din nou viteză ca să traverseze podul spre Irak. Pe malul celălalt al râului se zăreau alte vehicule ale armatei şi bărbaţi cu carabine M4 pe umăr. Soldaţii stăteau la umbra unui portic care acoperea şoseaua dintr-o parte în alta. Deasupra lor, un banner scris în arabă, cu traducerea engleză dedesubt, le ura vizitatorilor „Bine aţi venit în Regiunea Kurdistan din Irak".

— N-o să stăm mult aici, zise Gabriel. Ai încredere în mine, am mai făcut asta de multe ori.

Liv nu era aşa de convinsă.

— Ai mai făcut-o cu jumătate din poliţia turcă pe urmele tale?

Tânărul îi zâmbi şi îi întinse paşaportul său.

— Nu mă caută pe mine, caută un bărbat pe nume Gabriel Mann.

Liv deschise paşaportul şi îi văzu chipul deasupra numelui unui necunoscut.

— Cine e David Kinsella?

— Eu sunt, atunci când am nevoie să fiu – totul face parte din viaţa mea fascinantă de lucrător pentru o organizaţie umanitară. M-am săturat să tot fiu expulzat din diferite ţări pentru că-ncerc s-ajut

oamenii pe care guvernul se străduieşte din greu să-i persecute. Din păcate, orice regim care vrea să scape de tine are la dispoziţie aproape toate mijloacele ca s-o facă. Nu trebuie decât să-ţi treacă numele pe o listă de persoane indezirabile şi niciuna dintre metodele normale prin care se poate pătrunde în ţara respectivă nu mai funcţionează. Aşa c-am devenit mai creativ şi am încetat să mai joc după reguli. Crede-mă, n-o să fie o problemă să ieşim din Turcia! Ce mă-ngrijorează e ce-o să se-ntâmple după ce ajungem în Irak.

Trecură pe lângă blocul compact de camioane şi opriră maşina lângă şirul de taxiuri locale.

— Aici s-ar putea să fim ţinuţi puţin pe loc, zise Gabriel. Oamenii ăştia câştigă bine ajutând turiştii şi călătorii să ocolească birocraţia de la trecerea frontierei şi nu privesc cu ochi buni nişte independenţi ca noi, care n-au nevoie de serviciile lor. Am putea să-i rugăm, să vedem dacă ne lasă să trecem în faţă, dar mă îndoiesc că vreunul dintre ei va fi de acord şi nu e în interesul nostru să facem scandal şi să atragem atenţia asupra noastră.

Liv se uită la taximetrişti şi la clienţii lor, care îşi aşteptau cu toţii rândul. Erau în jur de cincisprezece persoane şi toţi păreau să fi plecat într-o excursie de duminică. Unii vorbeau cu poliţiştii de frontieră, alţii mâncau, iar majoritatea fumau. Exista chiar şi un grup mic ce juca cărţi, dar niciunul nu părea să se grăbească prea tare.

— Cum putem să ştim câte persoane sunt înaintea noastră?

Gabriel îi arătă o tablă pe care era trecut cu cretă numărul doisprezece.

— Primeşti un bon de la birou şi aştepţi să-ţi apară numărul pe tablă.

Un val de căldură inundă interiorul maşinii când Gabriel ieşi să ia un număr de la bărbatul în uniformă ce stătea în spatele unui geam zgâriat din plastic. Liv se uită pe fereastră, bâţâind din picior de enervare. Nu-şi permiteau să aştepte cuminţi la coadă. Nu aveau destul timp. Trebuia să ajungă cumva în faţă, chiar dacă Liv ar fi

fost nevoită să-i sărute pe toţi şoferii ca să-i convingă să îi lase să treacă. Cercetă oferta de bărbaţi „bine“ din faţa ei. Cămăşi şi haine pătate, umeri păroşi. Poate că avea să încerce totuşi o abordare diferită. Deschise portiera, ieşi în arşiţa de afară şi se îndreptă spre Gabriel.

— Douăzeci şi şase, zise tânărul, arătându-i bonul pe care tocmai îl primise. Va trebui să vorbesc cu câţiva dintre tipii ăştia, să văd dacă nu pot să obţin un loc mai bun la rând.

— Lasă-mă pe mine să-ncerc, zise Liv, luând bonul şi îndreptându-se spre cei patru bărbaţi care jucau cărţi. Ai bani la tine?

— Puţini.

— Dă-mi suficienţi cât să le atrag atenţia tipilor ălora. Şi tradu pentru mine, te rog.

Liv ajunse la butoiul de ulei întors cu fundul în sus, care servea drept masă de jucat cărţi, şi le adresă un zâmbet larg.

— Hei, băieţi! Are cineva dintre voi un număr mai mic decât al meu?

Ridică bonul, în vreme ce Gabriel traducea. Se scotociră toţi prin buzunare şi fiecare scoase bonul pe care îl primise. Deloc surprinzător, toţi aveau numere mai mici. Liv îşi îndreptă zâmbetul cuceritor spre şoferul care avea bonul cu numărul paisprezece, un bărbat scund şi dolofan, cu barbă şi cu ochelari ale căror lentile se înnegreau la soare.

— Ţi-ar plăcea să câştigi nişte bani? îl întrebă.

Chipul bărbatului se întunecă bănuitor când auzi traducerea lui Gabriel.

— Pune jos nişte dinari în valoare de douăzeci de dolari şi mai întreabă-l o dată! zise Liv din colţul buzelor şi cu zâmbetul neşters de pe chip.

La vederea unor bancnote adevărate, bărbatul deveni brusc interesat. Liv scoase trei cărţi din pachet şi i le arătă: un trei de cupă, un şapte de caro şi o regină de pică.

— Tot ce trebuie să faci e să găseşti „duduia“, zise Liv, întorcând cărţile şi amestecându-le astfel încât să fie uşor de urmărit. Dacă ghiceşti, primeşti banii! Dacă nu… facem schimb de numere, zise şi ridică bonul cu numărul douăzeci şi şase.

Gabriel explică regulile. Bărbatul tot nu era convins, dar Liv nu se lăsă.

— OK, să-i dăm drumul! Fără miză.

Mai amestecă puţin cărţile.

— Găseşte regina!

Bărbatul ezită, apoi arătă cartea din mijloc. Liv o întoarse şi dădu la iveală regina de pică.

— Hei, avem un câştigător!

Îi întinse banii.

— Parcă ziceai că tura asta e fără miză, îi şopti Gabriel.

— Tipul nu pare să se plângă, răspunse ea, cu jumătate de gură. Mai pune nişte bani până reuşesc să-l conving!

Gabriel o ascultă, în vreme ce Liv mai amestecă o dată cărţile. Din nou, o făcu atât de încet, că regina fu uşor de urmărit.

— Bine, zise. Numărul tău contra banilor mei. Te prinzi?

Bărbatul privea cartea din stânga şi ţinea strâns în mână banii pe care tocmai îi câştigase. Încuviinţă şi puse bonul cu numărul paisprezece lângă bancnote.

— În regulă. Găseşte regina!

Bărbatul arătă cartea la care se uitase. Liv o întoarse. Era trei-ul de cupă. Tânăra adună banii şi bonul şi ridică din umeri.

— Nu poţi să câştigi de fiecare dată, zise. Dar toţi primesc un premiu la jocul ăsta.

Îi dădu bonul cu numărul douăzeci şi şase şi se întoarse repede la maşină.

Zece minute mai târziu, traversau podul şi treceau graniţa.

Gabriel dădu din cap şi zâmbi.

— Unde Dumnezeu ai învăţat să faci asta?

— În Coney Island. Am scris o serie de reportaje despre

escrocheriile clasice din mijlocul străzii, şi un şarlatan cu state vechi în branşă mi-a arătat cum se face. După ce o să se termine toate astea, o să-ţi arăt şi ţie!

Gabriel zâmbi şi mai tare.

— Ne-am înțeles.

Trecură pe sub un semn care le ura bun-venit în Irak şi Gabriel parcă la umbra porticului, pregătit să o ia de la capăt cu funcţionarii irakieni de la vamă şi de la imigrări. Biroul de pe malul celălalt era aproape identic cu cel de la graniţa turcă – singura diferenţă era dată de uniforme. Soldaţii care păzeau frontiera aici purtau salopete de un verde murdar, cu trese ce înfăţişau ramuri de palmier strânse într-o cunună în jurul unei săbii şi al unui pistol-mitralieră AK-47. În zonă erau şi mulţi soldaţi americani.

Gabriel zărise lângă şosea, în spatele clădirilor principale, un mic perimetru împrejmuit, în care se aflau corturi de campanie. Hummer-ul pe care îl văzuseră mai devreme era parcat în faţa uneia dintre clădiri şi alte câteva vehicule sugerau că acolo e staţionat un întreg pluton – cel puţin treizeci de oameni.

Poliţistul de frontieră le studie fotografiile din paşapoarte, le compară cu chipurile lor şi apoi le înapoie documentele. Îşi încheie verificările, ştampilă actele maşinii şi gata.

— Bun-venit în Irak! zise.

Fusese mai uşor decât se aşteptase Liv. Acum nu trebuia decât să mai parcurgă alte câteva sute de kilometri pe unele dintre cele mai periculoase şosele din lume, fără escortă şi fără să ştie exact încotro se îndreaptă, spre un loc care, sperau ei, îi va duce la Edenul din vremuri străvechi. Nu era o misiune cu prea mari şanse de reuşită, dar, chiar şi aşa, lui Liv i se părea că repurtaseră o mică victorie când împinse uşa biroului vămii şi ieşi în soarele orbitor. Atunci dădu cu ochii de „comitetul de primire“.

Erau trei, purtând cu toţii salopetele de culoarea fulgilor de ciocolată ale armatei SUA. Doi dintre ei le inspectau maşina, iar al treilea stătea cu faţa la ei, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de

soare.

— Vă rog să-mi arătaţi paşapoartele! zise, cu degetul pe trăgaciul armei pe care o ţinea cu ţeava în jos.

— E vreo problemă?

Gabriel făcu un pas în faţa lui Liv, de parcă astfel ar fi putut să o protejeze de ceea ce se întâmpla.

Soldatul nu zise nimic, doar ţinu în continuare mâna întinsă, aşteptând paşapoartele. Gabriel i le dădu. Bărbatul nu le aruncă nici măcar o privire.

— Urmaţi-mă, vă rog! Trebuie să vă punem nişte întrebări.

92

Fratele Axel era legat de pat şi dezbrăcat până la piele. Gemea şi-şi scărpina cu furie palmele sângerânde, singurul petic de carne pe care putea să-l atingă.

Athanasius, Thomas şi Malachi se aflau în baie, curăţându-şi în tăcere mâinile şi feţele cu săpun antiseptic în chiuvetele din piatră, întrebându-se dacă aceeaşi otravă care îi venise de hac lui Axel îşi croia acum încet drum şi în trupurile lor. Fusese nevoie de toţi trei ca să-l imobilizeze, până când călugărul Apothecaria aflat prin preajmă reuşise să-l calmeze, injectându-i un sedativ puternic.

Ieşiră din baie şi dădură peste fratele Simenon, care venise la auzul veştii că boala a mai făcut o victimă. Era aplecat deasupra pieptului purulent al fratelui Axel şi lua o mostră de fluid din unul dintre abcesele mai mari. Când termină, i-o dădu unui asistent, după care se întoarse spre cei trei, dându-şi jos mănuşile şi masca. Era tras la faţă şi avea o privire lipsită de expresie. Arăta de parcă n-ar mai fi dormit de o lună, deşi de fapt nu trecuseră decât câteva zile.

— Ei bine, cel puţin asta rezolvă o problemă, zise, îndepărtându-se de pat şi îndreptându-se spre celălalt capăt al încăperii, unde se urcă pe un pupitru. Fratele Axel nu e singur, au mai apărut trei cazuri noi de Lamentaţie în ultimele ore, aparent fără legătură cu primele, ceea ce schimbă oarecum datele problemei. Mă-ntrebam unde să-i punem pe aceşti noi pacienţi, ca să-i izolăm. Am putea să-i aducem aici. Ar mai fi loc, dacă mai mutăm din birouri şi transformăm şi a doua sală de lectură în salon de spital. Cum ai spus mai devreme, zise şi făcu un semn cu capul spre Athanasius, sistemul de climatizare cu circuit închis din bibliotecă

face din ea o cameră de izolare perfectă.

— Şi cu noi cum rămâne? întrebă Malachi, cu ochii în lacrimi, măriţi de spaimă. O să stăm şi noi aici, împărţind aceeaşi încăpere cu cei infectaţi?

— Nu văd niciun motiv să vă mai ţin aici. Nu mai e necesar să respectaţi regimul de carantină, având în vedere noile cazuri apărute în ultimele ore. Am recomandat o nouă formă de carantină generală în interiorul muntelui. Din observaţiile noastre asupra cazurilor existente, am reuşit să identificăm câteva simptome premature. Oricine le prezintă va trebui mutat imediat în camera de izolare. Toţi ceilalţi ar trebui să se limiteze la zona principală în care-şi îndeplinesc îndatoririle, iar deplasările fără un scop precis dintr-o parte în alta a muntelui ar trebui interzise.

— Şi fratele Dragan a aprobat planul ăsta?

Simenon dădu din cap.

— Fratele Dragan s-a încuiat în scara interzisă şi s-a retras în capela Sacramentului, sfătuindu-i pe toţi să se roage pentru salvarea sufletelor.

— Şi atunci cine conduce Citadela?

— În momentul ăsta? Nimeni.

Rotiţele din mintea lui Athanasius se învârtiră cu repeziciune, procesând noile informaţii. Se întoarse spre Malachi şi Thomas.

— În cazul ăsta, propun ca noi trei să înfiinţăm un consiliu de urgenţă, ca să ajutăm la punerea în aplicare a sugestiilor fratelui Simenon. Fiecare poate face apel la confreria lui să-şi păstreze calmul şi putem să punem la punct cu repeziciune sistemul prin care se interzice circulaţia în interiorul muntelui. Putem să organizăm distribuţia hranei către scările principale, ca să nu fie nevoie ca fraţii noştri să meargă în sălile de mese, iar coridoarele să rămână libere pentru o evacuare de urgenţă, în caz c-o să apară noi cazuri care trebuie transportate la infirmerie. Doar dacă nu ne pierdem cumpătul putem spera c-o să trecem cu bine peste asta.

Thomas încuviinţă, iar Simenon se lumină puţin la faţă, de

parcă cineva i-ar fi luat o mare povară de pe umeri.

— Şi unde ar trebui să ne stabilim? întrebă Malachi. Eu lucrez în principal de aici, din bibliotecă, iar aceasta e pe punctul de a fi transformată într-un adăpost pentru cei infestaţi.

Athanasius dădu din cap, de parcă ar fi meditat la problemă, deşi în realitate avea deja răspunsul.

— Am putea să ne mutăm în apartamentul Abatelui, zise. În primul rând, este gol, iar în plus are suficient spaţiu pentru noi trei şi e bine situat pentru a coordona activităţile din tot muntele.

Nu le spuse însă că apartamentul Abatelui, situat pe partea exterioară a muntelui şi dispunând de una dintre puţinele ferestre cu vitralii din Citadelă, care dădea spre oraşul modern de dedesubt, îi oferea cea mai bună şansă de a prinde un semnal pentru telefonul mobil.

93

Cortul militar era dotat cu aer condiţionat, dar căldura dinăuntru era îndeajuns de sufocantă ca să o facă pe Liv să se simtă ameţită. Soldatul îi conduse pe un coridor de pânză, până în faţa unei uşi care se zgâlţâi când bătu în ea.

— Da!

Vocea părea ocupată şi formală.

Soldatul deschise uşa şi se dădu la o parte, lăsându-i să intre.

Înăuntru se găseau o masă de lucru, un laptop militar, un telefon şi câteva scaune pliabile din aluminiu. În încăpere se afla un colonel zvelt, ras în cap; creştetul îi lucea, şi pielea îi era atât de neagră, că părea de abanos. Stătea la masa de lucru şi citea un fax oficial ce conţinea două fotografii: a ei şi a lui Gabriel. Lui Liv aproape că i se înmuiară genunchii când le văzu.

Soldatul făcu un pas în faţă şi le puse paşapoartele pe masă.

— Mulţumesc, zise colonelul, asta-i tot!

Liv auzi uşa închizându-se şi bocancii îndepărtându-se pe coridor. Colonelul le cercetă paşapoartele, apoi ridică în cele din urmă privirea, fixându-l pe Gabriel şi dând din cap cu aerul unui părinte dezamăgit.

— Ar fi trebuit să rămâi în armată, zise.

Gabriel dădu din cap, de parcă ar fi fost de acord cu el.

— Şi tu ar trebui să-ţi pui nişte poze în birou. Să-l faci să arate puţin mai primitor.

Un zâmbet larg îi brăzdă chipul colonelului, care se ridică în picioare şi-l strivi pe Gabriel într-o îmbrăţişare, înainte ca Liv să apuce să înţeleagă ce se petrece. Gabriel se eliberă din strânsoarea ca de urs a colonelului şi se întoarse spre ea.

— Liv Adamsen, ţi-l prezint pe James Washington. Am făcut împreună antrenamentele de la Forţele Speciale, când el era un simplu căpitan, iar eu, un amărât de infanterist.

— Iar acum sunt colonel în Serviciile de Informaţii Militare ale Statelor Unite, iar tu eşti un civil care a încălcat legea şi fuge ca să scape de consecinţe. Ce s-a-ntâmplat de lucrurile au luat-o razna în halul ăsta?

Washington trecu înapoi în spatele biroului şi îi dădu faxul.

— A venit acum vreo două ore. Are un cod al Departamentului de Securitate Internă, ceea ce-nseamnă că v-aţi făcut nişte duşmani redutabili.

Gabriel citi rapid faxul şi i-l dădu lui Liv. Documentul relua mare parte din informaţiile pe care tânăra le auzise la ştiri, în camera de hotel din New Jersey. Singurul element de noutate o privea pe ea. Conform informării, fusese victima unei răpiri şi trebuia să fie găsită de urgenţă pentru a-şi continua un tratament medical nespecificat. Faxul mai conţinea şi un număr care trebuia apelat dacă cei doi fugari erau prinşi sau măcar zăriţi pe undeva.

— Ai verificat numărul? întrebă Liv.

— L-am testat, ca să văd de unde provine. E un server „fantomă", care direcţionează apelurile în altă parte. Nu-i putem depista locaţia, dacă asta m-ai întrebat. Dar ideea e că a ajuns pe biroul meu, aşa că cei care sunt pe urmele voastre ştiu că vă-ndreptaţi în direcţia asta.

Gabriel încuviinţă.

— Ai avut ceva noroc cu arhivele poliției irakiene?

Washington dădu din cap.

— Omul îți dă un deget, şi tu îi iei toată mâna.

Scoase un dosar din sertarul de sus al biroului şi i-l înmână. Înăuntru se găseau două teancuri de documente în arabă.

— Sunt copii ale dosarelor poliției secrete a partidului Ba'ath, confiscate în timpul eliberării Bagdadului. S-ar putea să existe mai multe astfel de documente, dar, sincer, nu mi-ai dat prea mult timp.

N-a fost uşor să dau de ele şi să vă aduc aici. Data viitoare, ai face bine să m-avertizezi din timp!

— O să ţin minte, zise Gabriel, răsfoind primul teanc de documente, până găsi un rezumat în engleză, la sfârşit.

Erau mai multe rapoarte ale armatei şi poliţiei – datate 16 septembrie 2000 prezentând în detaliu investigaţiile efectuate la locul unui incident care avusese loc în deşertul de lângă Al-Hillah, în provincia Babil. Un şantier arheologic fusese atacat de forţe armate necunoscute, care nu lăsaseră niciun supravieţuitor în urmă. O listă cu douăzeci de nume era ataşată raportului, majoritatea oameni ai locului, dar şi câţiva occidentali. John Mann era primul menţionat. Raportul confirma ceea ce Gabriel crezuse întotdeauna: guvernul irakian nu avusese nici o legătură cu incidentul. Dar dosarul conţinea şi informaţii noi. Cam în acelaşi timp în care avusese loc atacul, o bază militară detectase prin radar semnalul intermitent emis de un aparat de zbor care se deplasa la sud, dinspre frontiera turco-siriană. Viteza şi traiectoria sugerau că e vorba de un elicopter. Aceeaşi aeronavă fusese depistată din nou îndreptându-se spre nord, dinspre locul în care se găsea şantierul, cu circa douăzeci de minute mai târziu, dar condiţiile meteo erau neprielnice şi baza pierduse contactul radar. În raport se trăgea concluzia că fusese o incursiune ostilă a forţelor armate turce, dar nu se specula în ce scop.

Gabriel însă ştia.

Elicopterul fusese probabil plin cu agenţi ai Citadelei, trimişi acolo ca să recupereze relicvele găsite pe şantier şi să nu lase niciun martor în viaţă.

Al doilea teanc de documente arăta că făcuseră o treabă de mântuială.

Existase un supravieţuitor.

Prima pagină era un formular de internare într-un azil psihiatric de la periferia Bagdadului. Era datat la două săptămâni după primul incident. Numele pacientului era Zaid Aziz. Fusese

găsit mai mult mort decât viu, rătăcind prin deşert, orbit de soare şi delirând, cu arsuri grave pe braţe şi pe picioare. Le spusese celor care-l salvaseră că supravieţuise atacului unui balaur. Din interogatoriile ulterioare reieşise că era unul dintre muncitorii daţi dispăruţi de pe şantierul de lângă Al-Hillah. Arsurile pe care le suferise corespundeau cu ceea ce găsiseră anchetatorii la faţa locului. Autorii atacului aruncaseră cadavrele unele peste altele, le stropiseră cu kerosen şi le dăduseră foc. Aziz avea şi două răni de glonţ, una în braţ şi alta la cap. În raportul medical se specula că şi-ar fi pierdut cunoştinţa din cauza rănii la cap şi ar fi părut astfel mort în ochii celor care-l aruncaseră alături de celelalte cadavre. Arsurile provocate de flăcări îl treziseră probabil, salvându-i astfel viaţa. Din nefericire, până îl găsiseră, trauma şi zilele în care suferise de deshidratare şi de febra provocată de septicemia incipientă îi afectaseră deja sănătatea mintală. Dosarul includea mai multe interviuri pe care i le luaseră poliţia şi medicii psihiatri pe parcursul câtorva ani, dar nimic care să facă lumină asupra incidentului. Aziz rămânea fixat cu obstinaţie asupra aceleiaşi halucinaţii: un balaur scuipând foc pe nări, care se ivise din beznă, şi o fantomă ce se înălţase din adâncul pământului şi se îndepărtase plutind deasupra deşertului – ceea ce psihiatrii interpretaseră drept o proiecţie obscură a lui însuşi.

Gabriel citea notiţele cu o senzaţie de frustrare tot mai acută. Era posibil ca bărbatul acela să fi văzut ce i se întâmplase tatălui său, dar toate detaliile despre atac dispăruseră, se pare, din mintea lui zdruncinată. Informaţiile mai închideau totodată încă o pistă de investigat. Gabriel sperase că dosarul va confirma că Gărzile Republicane Irakiene fuseseră cele care atacaseră şantierul de lângă Al-Hillah şi duseseră relicvele într-unul dintre numeroasele palate ale lui Saddam Hussein. Dacă ar fi fost aşa, ar mai fi existat o şansă să le recupereze. Dar dosarul nu făcea decât să confirme ceea ce el ştia deja. Obiectul pe care îl găsise tatăl lui se afla acum ferecat în Citadelă.

— Uită-te la dată! zise Liv şi îi arătă partea de sus a rezumatului celui mai recent interviu. Convorbirea a avut loc cu mai puţin de şase luni în urmă.

Colonelul Washington dădu din cap, aprobator.

— Mda. O fi el dus cu pluta, dar e clar că are o rezistenţă de fier. Nu ştiu dacă eu aş fi supravieţuit doisprezece ani într-un azil de boli mintale al Partidului Ba'ath. Se pare că celorlalţi pacienţi le e frică de el. La vreun an după ce a fost internat, i-a dat foc unui tip din celula alăturată, care a ars de viu. Nimeni nu şi-a dat seama cum a reuşit. Ceilalţi pacienţi cred că a căpătat o parte dintre puterile balaurului. Aşa că nimeni nu se pune cu el – nici măcar infirmierii.

Colonelul se uită la ceas.

— Nu-mi place să vă grăbesc, dar ce planuri aveţi pentru restul sejurului în această minunată ţară?

— Vrem să ajungem la Al-Hillah.

— V-aţi pierdut minţile?! Doi civili occidentali fără escortă, defilând în văzul lumii pe autostrada 9, într-un jeep alb strălucitor?! Nici n-o să treceţi bine de Mosul, c-o să fiţi ucişi sau răpiţi – sau ambele. Nu, mă tem că va trebui să vă cer să mă-nsoţiţi la Centrul de Comandă din Bagdad. La ora paisprezece vine un elicopter să mă ia şi cred că trebuie să vă duc cu mine ca să-mi continui interogatoriul… Înainte de a-mi da seama, spre ruşinea mea, că nu sunteţi cei pe care-i căutăm şi de a fi nevoit să vă las să plecaţi. Ce faceţi după asta e treaba voastră!

Îi întinse lui Gabriel un carneţel şi un creion.

— Înainte de a înapoia dosarele, poate o să vrei să-ţi notezi adresa casei ăleia de nebuni din Bagdad, în caz că n-o să ştii încotro s-o iei. Sunt sigur că domnul Aziz ar fi bucuros de vizită, îmi imaginez că nu primeşte prea multe.

94

Hyde ieşi din clădirea principală, în căldura dogoritoare a zilei.

— Acolo! zise Tariq, arătând înspre est, undeva dincolo de turla de foraj.

Mijind ochii, ca să-i apere de soarele puternic, Hyde zări norul de praf ce se ridica la orizont. Furtunile de nisip erau un pericol permanent în deşert. Puteau apărea de nicăieri, preschimbând ziua în noapte în doar câteva secunde. În plus, provocau mai multe pagube echipamentelor decât gloanţele sau bombele, aşa că el îşi petrecea mai mult timp încercând să le anticipeze şi să se păzească de ele decât de posibilii atacatori, sabotori sau răpitori.

Se îndreptă grăbit spre gardul din partea estică şi urcă în turnul de control. Dacă nu reacţionau rapid, întreaga activitate a taberei putea fi blocată de furtuna de nisip, săptămâni întregi. În cazul în care nisipul ar fi pătruns într-un motor, de pildă, acesta ar fi trebuit dezasamblat, curăţat şi reasamblat pentru a fi repus în stare de funcţionare. Armele se blocau dacă praful ajungea să le înfunde sistemul de ungere. Aparatele electronice făceau scurtcircuit dacă granulele microscopice de nisip ajungeau în circuite. Până şi oamenii puteau orbi temporar din cauza particulelor minuscule purtate de praf, care le intrau în ochi şi le zgâriau corneea. Încă unul dintre multele motive pentru care Hyde ura atât de mult ţara aceea.

Când ajunse în vârful turnului, duse binoclul la ochi şi cercetă coloana de praf. Ca un mic munte ce se urnise din loc, aceasta se ridica din ţărână de parcă pământul ar fi început să clocotească. Deocamdată era destul de mică şi la o distanţă sigură, dar era limpede că se îndrepta înspre ei. Dacă nu se va risipi sau nu îşi va

schimba direcţia, vor fi nevoiţi să oprească activitatea până când pericolul va fi trecut. Întreruperile costau bani şi timp şi singurul motiv pentru care Hyde acceptase slujba aceea era procentul din profit care i se oferise. Până în acel moment, acesta echivala cu zero virgulă cinci la sută din nimic.

Hyde se uită la mâneca de vânt de lângă heliport. Vântul bătea dinspre nord-vest, iar furtuna venea dinspre est. Poate că masele de aer din direcţii contrare se vor întâlni într-un punct pe traseu şi o vor devia, astfel încât să-i ocolească – sau poate că nici măcar nu era o furtună de nisip.

Mijind ochii prin binoclu şi concentrându-se asupra marginii coloanei de praf ca să încerce să discearnă mai multe detalii, zări o pată albă scăpărând pentru scurtă vreme, apoi încă una. Zâmbi. Avusese dreptate. Nu era o urgie, era doar Fantoma, călărind alături de o armată de bărbaţi care-l flancau de o parte şi de alta. Beduinii utilizau întotdeauna formaţia aceea când înaintau cu viteză. Astfel se asigurau că respiră cu toţii aer curat, nefiind nevoiţi să inhaleze praful ridicat de copitele cailor din faţă. Era şi o tactică de intimidare eficientă, fiindcă norul de praf pe care-l stârneau îi făcea să pară mai numeroşi.

Hyde îi urmări apropiindu-se. Călăreţii erau acum vizibili cu ochiul liber, ca nişte puncte albe la marginea norului de praf, aducând cu dinţii mărunţi şi ascuţiţi ai unui animal uriaş. Erau aproape treizeci de bărbaţi, înveşmântaţi în *dishdasha* albe şi cu *keffiyeh*-urile ascunzându-le chipul. Lui Hyde îi trecu prin minte că asistă la o scenă aproape neschimbată de mii de ani: caii, călăreţii, până şi veşmintele rămăseseră aceleaşi de-a lungul istoriei. Doar armele se schimbaseră.

Hyde auzea acum şi tropotul copitelor; şi mai auzea ceva, un zgomot care spinteca văzduhul, tot mai aproape. Se întoarse şi, într-o clipită, cuprinse cu privirea întreaga istorie a conflictelor armate din deşert. Un elicopter militar zbura la altitudine joasă şi se îndrepta ţintă spre ei. Soldatul care făcea de pază în turn îşi

îndreptă mitraliera M60 spre aparatul de zbor, dar Hyde ridică mâna, făcându-i semn să se oprească, şi le ordonă acelaşi lucru prin staţie gardienilor din restul posturilor de control. Elicopterul hurui pe deasupra lor şi se înclină brusc, apoi plană înainte de a ateriza în heliportul din partea cealaltă a complexului. Călăreţii ajunseră în faţa gardului de sârmă ghimpată în acelaşi timp.

Hyde coborî din turnul de control şi se îndreptă într-acolo, ca să-i salute pe nou-veniţi. Văzu cum unul dintre călăreţi se desprinde de ceilalţi şi porneşte spre poarta principală. Hyde îi făcu semn cu mâna gardianului să-l lase să intre, apoi îşi continuă drumul înspre elicopter.

Era un aparat de zbor Bell AH-1W Super Cobra, sau ceea ce infanteriştii marini numeau „cel mai mortal şarpe din lume". Elicopterul era dotat cu rachete Hellfire şi avea o mitralieră montată la bord, pe care pilotul o manevra cu ajutorul sistemului integrat de ochire din cască. Era suficient să îşi îndrepte privirea într-o direcţie, şi gloanţele îl urmau, câte zece pe secundă, făcând un zgomot infernal, de parcă ar fi sfâşiat cerul în bucăţele. La bordul aeronavei se găseau şi instrumente Forward Looking Infra-Red (FLIR) de ultimă generaţie, capabile să detecteze radiaţiile termice dintr-o varietate de surse. Trupele terestre au învăţat să nu-şi mai spele uniformele cu detergenţi disponibili în comerţ, fiindcă aditivii care dau strălucire culorilor îi fac pur şi simplu să lucească în întuneric. Elicopterul Cobra era un împrumut de la o divizie aeropurtată din împrejurimi, ca urmare a unei cereri mai vechi pe care o făcuse Hyde şi a unor sfori pe care le trăseseră angajatorii lui. Uşa laterală se deschise când se apropie el şi un blond uriaş se ridică cu dificultate de pe scaunul din spate, încovoindu-se din cauza tavanului jos, şi coborî să facă cunoştinţă cu Hyde.

— Eu sunt Dick, zise tipul, întinzându-i mâna şi aruncându-i un zâmbet rece, care aducea mai degrabă cu o provocare.

Era cu peste treizeci de centimetri mai înalt decât Hyde şi probabil cântărea cu vreo patruzeci şi cinci de kilograme mai mult.

— Am venit să iau fata şi s-o duc înapoi, după ce va fi *re-cu-pe-ra-tă*.

— Hyde, răspunse el, luându-i mâna şi angajându-se într-o scurtă înfruntare în care cel care-i strivea mâna celuilalt câştiga şi pe care, dacă era să fie sincer cu el însuşi, o pierdu. Tipul era un monstru. Iar acum el era şeful.

Uriaşul îi dădu drumul mâinii şi ridică privirea chiar în clipa în care călăreţul descălecă şi îşi dădu *keffiyeh*-ul de pe faţă.

— Aştepţi o armată? întrebă Fantoma, arătând cu bărbia spre elicopterul cu motorul pornit.

— E mai bine să fii prudent, răspunse Hyde, care în ziua aceea nu avea chef de ironiile lui obişnuite. Poate localiza ţinta şi o poate ucide înainte ca ea să aibă habar că a fost reperată.

Fantoma cercetă elicopterul de sus până jos, apoi se întoarse spre Hyde şi zâmbi.

— Pe mine nu m-a localizat niciodată. Eu aş zice să-mi împart călăreţii în grupuri de recunoaştere. „Libelula" ta poate acoperi zona de est, în vreme ce noi o să căutăm în partea de vest a deşertului. E ceva acolo de care ar trebui să ştim – ceva care vă aparţine, dar nu apare pe nici o hartă?

Hyde se uită în ochii spălăciţi ai bărbatului, înţelegând din tonul vocii că acesta cunoaşte deja răspunsul.

— Au mai rămas nişte lucrări de excavare neterminate, la forajele de explorare, la vreo douăzeci, treizeci de kilometri de aici. Există şi o tabără mai mică, un pic mai departe, cu câteva corturi temporare şi pază permanentă. O s-o recunoaşteţi când o să daţi de ea. Gardienii au fost instruiţi să se apere în mod agresiv. O să-i avertizez c-o să fiţi prin zonă, dar, în locul vostru, nu m-aş apropia prea tare!

— Pare serios. Poate c-aţi găsit ceva valoros acolo.

— Poate.

Hyde se întoarse şi i-l prezentă pe uriaş, în parte ca să schimbe subiectul şi în parte ca să-l supună pe Fantomă aceloraşi cazne prin

care tocmai trecuse şi el. Îi urmări pe cei doi bărbaţi strângându-şi mâinile. Fantoma nici nu clipi. Privi ţintă în ochii uriaşului şi îl făcu să se aplece încet, până când chipurile le ajunseră la acelaşi nivel.

— Trebuie să te acoperi cu ceva, îi zise, cu vocea lui hârşâită, care-ţi făcea pielea de găină. Aici, o persoană cu un ten aşa de deschis ca al tău se poate arde uşor.

Apoi dădu drumul mâinii şi se întoarse la oamenii lui şi la caii lor.

95

Bagdad

Azilul era situat la periferia sudică a oraşului, izolat la capătul unei străzi. Semăna mai degrabă cu o închisoare de maximă securitate lăsată în paragină decât cu un spital. Sârma ghimpată împrejmuia acoperişul plat, de formă dreptunghiulară, al clădirii din beton, un strat gros de praf acoperea fiecare centimetru pătrat şi, la prima vedere, spitalul părea pustiu. Doar când trecură prin faţa lui cu maşina, Liv zări câteva siluete mişcându-se în umbră – ca nişte spectre ce nu-i scăpau din ochi din spatele ecranului de praf.

Washington îi însoţea. Le spusese că are treabă în acea parte a oraşului, dar Gabriel se îndoia. Se bucura însă să îl aibă alături. Datorită poziţiei sale şi comportamentului rigid de militar, le luase mai puţin de zece minute să primească permisiunea de a pătrunde în azil. Cu promisiunea că se va întoarce peste o oră să îi ia de acolo, colonelul plecă la întâlnirea lui dubioasă, lăsându-i pe Liv şi pe Gabriel să-l urmeze pe un bărbat într-o salopetă albă pe coridoarele din beton mirosind a urină, a fecale şi a disperare. Câte un ventilator agăţat de tavan se învârtea leneş deasupra lor, îndeajuns cât să amestece miasmele, dar nu suficient ca să răcească aerul.

Înaintau în tăcere. Coridoarele şi celulele arătau din ce în ce mai jalnic, pe măsură ce pătrundeau tot mai adânc în clădirea sufocantă. Era evident că lunga şedere a lui Aziz Zaid în acel ospiciu nu-i asigurase niciun privilegiu. Mai coborâră un etaj, şi puţina lumină naturală de care se bucuraseră până atunci dispăru cu totul. Singura sursă de lumină era un şir de becuri ce pâlpâiau slab, pe care le aprinsese paznicul, odată ajuns în capătul scărilor. Pacienţii de aici – dacă „pacienţi“ era cuvântul potrivit pentru ei –

îşi petreceau, după câte se părea, mare parte din timp în beznă, singuri cu nebunia şi cu demonii lor. Paznicul se opri la mijlocul coridorului şi arătă spre ultima celulă de pe stânga, acolo unde nu prea ajungea lumina.

— Aziz, zise, de parcă i-ar fi scuipat numele.

Apoi se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, nepărând să dorească să petreacă acolo jos mai mult timp decât era necesar. Cei doi îi ascultară bocancii scârţâind în sus pe scări şi rămaseră singuri cu restul bărbaţilor, în întuneric. „Pacienţii“ auziseră şi ei zgomotul şi subsolul se umplu în scurtă vreme de foşnete neliniştite şi chicote obscene, ce alunecau prin beznă în direcţia lor. Gabriel se întoarse spre Liv, dorindu-şi să n-o fi adus acolo, dar ea îi zâmbi şi îl luă de mână.

În clipa aceea, coridorul se umplu de zgomote infernale.

Rămaseră ţintuiţi locului câteva secunde, agăţându-se unul de celălalt, în vreme ce tumultul glasurilor îi înghiţea şi zăbrelele se zgâlţâiau violent de-a lungul coridorului. Se auzi o bufnitură puternică în apropiere când un bărbat se repezi din fundul celulei şi se izbi de gratiile de la uşă, spărgându-şi capul şi împroşcând un jet de sânge din tăietura adâncă. Vizavi, un altul îşi lăsase pantalonii în vine şi se lovea violent cu şoldurile de gratii, iar penisul său, plin de răni şi de cicatrice de la abuzurile precedente, se legăna obscen, în vreme ce bărbatul gemea de durere şi de plăcere. Gabriel şi Liv nu observară când silueta din spatele lor, încovrigată pe podea, se ridică brusc, până în clipa în care un ţipăt neomenesc spintecă bezna şi îi amuţi instantaneu pe locatarii azilului de nebuni, care se grăbiră să-şi reia locurile în cele mai întunecate colţuri ale celulelor.

Gabriel se întoarse în direcţia din care venea urletul şi dădu cu ochii de un bărbat subţire ca o aşchie, care-l urmărea din spatele gratiilor. Era gol de la brâu în sus, iar partea dreaptă a bustului îi era acoperită de cicatrice groase, aducând mai degrabă cu nişte solzi decât cu o bucată de piele. Platoşa de solzi îi acoperea şi braţul, până la mâna ca o gheară, urca de-a lungul gâtului şi pe ceafa pe

care nu creştea niciun fir de păr şi îi întindea pielea de pe chip, lăsându-l cu o expresie veşnic întrebătoare.

Emana şi un miros, specific şi tulburător în acelaşi timp, dată fiind povestea lui: era mirosul de fum.

— Zaid Aziz, zise Gabriel, ducându-şi mâna dreaptă la inimă şi înclinându-şi capul în semn de respect. Numele meu este…

— John! exclamă creatura, pe un ton ce aducea a uimire.

Gura i se schimonosi într-un zâmbet ce se preschimba într-un rânjet în colţul gurii, acolo unde pielea îi era arsă.

— John Mann.

Făcu un pas în lumină. Ochiul drept îi era alb şi orb, iar cel stâng îi cerceta cu nesaţ chipul lui Gabriel.

Tânărul înfruntă privirea curioasă, simţind presiunea constantă a mâinii lui Liv ca pe un colac de salvare, care-l ajuta să nu-şi piardă minţile.

— Dar te-am văzut murind!

Glasul lui Aziz era răguşit, fiindcă nu vorbea prea des, iar muşchii distruşi din jurul gurii făceau ca engleza lui să sune ciudat de oficială.

— Am murit, zise Gabriel, intrând în joc ca să se folosească de relaţia de încredere pe care tatăl lui se putea să o fi format cu bărbatul. Acum m-am întors din morţi şi-i caut pe cei care ne-au făcut asta. Vreau să mă răzbun.

Chipul bărbatului se schimonosi într-un alt zâmbet-rânjet. Apoi, deveni suspicios şi se apropie de gratii.

— În cazul ăsta, trebuie să ucizi balaurul, şopti.

— Da, îi răspunse Gabriel. Povesteşte-mi despre balaur!

Aziz se înfioră şi se ghemui pe podea, privind în sus cu ochiul sticlos, de parcă s-ar fi uitat din nou la ultimul lucru pe care îl zărise înainte de a-şi pierde vederea.

— Mai întâi l-am auzit, ţii minte? Urletul din deşert, pe urmă zbaterea din aripi.

— Cum arăta?

Aziz bătu din picior şi îl fulgeră cu privirea.

— Dar l-ai VĂZUT! strigă, cu furia celui care le repeta acelaşi lucru de doisprezece ani unor oameni care nu erau dispuşi să-l creadă. Să nu cumva să spui şi *tu* că n-a existat.! Ceilalţi sunt nişte proşti, dar *tu* ai fost acolo! *Tu* l-ai văzut!

Chipul îi clocotea de furie, care se topi treptat, lăsând locul confuziei. Ridică mâna dreaptă, ca o gheară, şi îşi frecă cu încheietura jupuită pielea moale de deasupra ochiului lipsit de vedere.

— Nu, zise, amintindu-şi mai multe. Tu erai jos, pe şantier, când a sosit balaurul. Erai în peştera care adăpostea biblioteca.

— Povesteşte-mi despre bibliotecă! Ce-am găsit acolo?

— Atât de multe comori! Ar trebui să-ţi aminteşti! zise şi se lovi cu degetul la tâmplă. Eu îmi amintesc. Îmi amintesc tot! Uneori, încearcă să-mi fure amintirile, cu lovituri de pumni şi de picioare. Uneori încearcă să mi le fure cu şocuri electrice. Dar eu ţin bine de ele. Şi-mi amintesc!

— Spune-mi ce-ţi aminteşti! Balaurul i-a omorât pe toţi?

Aziz dădu din cap.

— Nu balaurul a adus moartea, ci diavolii albi, zămisliţi din burta lui. Ei au adus focul şi urgia. Ei ne-au doborât şi au incendiat totul. Corturile. Maşinile. Oamenii. Unul dintre ai noştri ne-a trădat. M-am ascuns de balaur şi l-am văzut arătându-le celorlalţi diavoli unde să caute. El a fost cel care i-a dus în peştera unde erai tu. El a fost cel care te-a ucis.

— Ai văzut cine era?

— Era un diavol alb, ca ei.

— Un occidental?

Aziz dădu din cap.

— O fantomă. Toţi erau fantome. Numai fantomele pot călări balaurul. Fantoma a intrat în peşteră, a scos nişte cutii şi a început să i le dea balaurului să le înghită, jefuind comoara pe care o găsiserăm noi. Pe urmă pământul s-a zguduit şi peştera a dispărut. Tu n-ai mai

ieşit de acolo. Un diavol alb m-a văzut şi m-a lovit, doborându-mă.

Îşi duse din nou mâna la tâmplă.

— Focul m-a trezit după ce balaurul plecase. Nisipul a alungat focul. Deşertul m-a salvat, uite…

Întinse braţul. Sub piele avea încrustate pietricele şi fire de nisip.

— Sunt parte din ţărână, şi ţărâna e parte din mine. Pământ eşti şi în pământ te vei întoarce.

— Şi după ce-ai stins focul, ce-ai făcut?

Aziz dădu din cap.

— Toţi erau morţi. Totul era cuprins de flăcări. M-am temut că focul o să m-atingă din nou. M-am temut că balaurul o să se-ntoarcă, aşa c-am fugit. Am fugit în deşert. Dar balaurul ştie că sunt în viaţă. Vrea să mă termine, o simt!

Făcu un pas în faţă şi se prinse de gratii.

— Găseşte balaurul, John Mann! Ucide-l pentru mine, ca să scap din locul ăsta! Numai tu poţi să-mblânzeşti acum balaurul, fiindcă şi tu eşti o fantomă.

96

Athanasius se afla în baia personală a Abatelui, cu spatele la uşă şi cu chipul iluminat de ecranul telefonului mobil. Îl auzea pe fratele Thomas vorbind cu Malachi în încăperea alăturată, ridicând tonul şi încercând să-i distragă atenţia, ca să nu observe dispariţia şambelanului.

Deschise e-mailul şi apăsă pe *send.* De data aceasta nu primi niciun mesaj de eroare. Totuşi, îl urmări până când ecranul se făcu negru, apoi îl atinse din nou, ca să fie sigur. Screensaver-ul revenise pe ecran, înfăţişând fotografia Profeţiei în Oglindă. Încă de când i-o arătase Gabriel prima dată în întunericul din osuar, se gândise la înţelesul posibil al ultimelor rânduri.

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară
Căci altfel Cheia va pieri, Pământul se va despica
Şi molima îl va cotropi, aducând sfârşitul lumii

Molima.

Aşa îi spusese Fratele Grădinar bolii, atunci când apăruse prima dată în livadă, iar acum altă maladie bântuia pe coridoarele din adâncul muntelui şi îi dobora pe călugări unul câte unul. Un cutremur zguduise deja muntele: nu era oare un semn că Pământul începe să se despice?

Toate acestea sugerau că profeţia e adevărată, ceea ce însemna că cel mai bun mod de a împiedica răspândirea bolii era să o ajute pe fată să-şi găsească drumul înapoi acasă, în Grădina Raiului. Şi totuşi, fratele Dragan credea că doar readucerea Sacramentului în

capela din care fusese eliberat va tămădui muntele. Călugărul Sanctus încerca să o aducă pe fată acolo. Poate că *el* era balaurul pomenit în profeţie şi focul credinţelor lui habotnice era cel care trebuia stins. Athanasius trebuia să-i vorbească. Poate că, dacă îi va arăta Profeţia în Oglindă, îl va convinge de înţelepciunea ei.

Fratele Thomas încă se mai certa cu Malachi, când Athanasius dădu buzna afară din baie şi ţâşni ca un arc spre biroul Abatelui, care se afla în partea opusă a încăperii.

— Trebuie să vorbim cu Dragan! zise, deschizând sertarul de sus, acolo unde Abatele ţinea cheia de la scările interzise. Cred că ştiu leacul pentru Lamentaţie!

Abatele era unul dintre cei doi călugări din Citadelă căruia îi era îngăduit să pătrundă atât în secţiunea superioară, cu acces restricţionat, a muntelui, cât şi în părţile inferioare, unde locuiau călugării de rând. Celălalt monah care se bucura de aceste privilegii era Prelatul. Dragan se aventurase în secţiunea interzisă folosind scara Prelatului; Athanasius intenţiona acum să facă acelaşi lucru, urcând pe scara Abatelui. Luă cheia şi se îndreptă spre dormitor.

Un pat imens din lemn, acoperit cu ţesături groase care să-i ţină de cald celui ce se odihnea în el, ocupa mare parte din spaţiu. Singurul obiect din încăpere, în afara patului, era o tapiţerie având semnul Tau brodat pe ea cu fir verde. Athanasius o dădu la o parte şi în spatele ei se ivi o uşă ascunsă în perete.

— Ce faci? strigă Malachi în urma lui. N-ai voie să treci de uşa aia!

Athanasius se întoarse spre el, vărsându-şi toată frustrarea şi tot stresul din ultimele săptămâni în cuvintele pe care i le adresă:

— Ce importanţă are? Ai văzut cu ochii tăi că nu e nimic acolo! Indiferent care a fost secretul de care ne-am legat trecutul, acesta a dispărut! Am fi nişte proşti dacă ne-am amaneta şi viitorul, mizând pe el. Fratele Dragan se agaţă de o himeră, una periculoasă, care ne-ar putea ucide pe toţi.

Răsuci cheia în încuietoare şi păşi peste pragul uşii.

— Trebuie să-l găsesc şi să-l conving că, pentru binele nostru, al tuturor, trebuie să renunţe.

Malachi făcu un pas în faţă, dând să-l oprească, dar i-o luă înainte Athanasius. Trânti uşa în urma lui şi o încuie, astfel încât nimeni să nu-l poată urmări sau să încerce să i se pună în cale.

97

Îl găsiră pe Washington aşteptându-i când ieşiră din infernul sufocant al azilului. Urcară în jeepul răcoros – Gabriel în faţă, Liv în spate – şi maşina porni fără ca ei să scoată o vorbă.

— A fost chiar aşa de rău, hm? întrebă Washington după ce parcurseră câţiva kilometri în tăcere.

Gabriel clătină din cap, încercând încă să-i dea de capăt straniei poveşti pe care o auzise.

— Nu ştiu, tipul mi s-a părut destul de lucid. Cred că spune adevărul, sau ceea ce crede el că e adevărul. Ne-a povestit că un balaur a distrus tabăra şi că o fantomă l-a ucis pe tata. Sunt sigur că sunt termeni abstracţi sau metaforici pentru altceva, dar arsurile lui sunt cât se poate de reale, iar experienţele prin care a trecut au fost atât de traumatizante, că i-au luat minţile.

Washington tăcu o clipă.

— A spus că pe tatăl tău l-a ucis „o fantomă“, sau „Fantoma“?

Gabriel privi străzile albite de lumina nemiloasă a soarelui, încercând să-şi amintească.

— A spus „o fantomă“, răspunse Liv.

Washington se încruntă.

— Există un rebel – nu reprezintă o ameninţare prea mare, aşa că nu e în topul priorităţilor noastre – care ne-a cauzat ceva probleme în trecut. I se spune Ash'abah – Fantoma.

— Şi mai e prin zonă?

— O, da! E aici de-o veşnicie. E un *fedai* de modă veche, ca la carte, care luptă cu orice cotropitor pentru libertatea ţării sale. Se pare c-a fost un junghi şi în coasta fostului regim, aşa că trebuie să-i acordăm respectul cuvenit. Mulţi localnici îl văd ca pe un soi de

Robin Hood, de-aia ne e mai greu să strângem informaţii despre el sau să-i localizăm baza. Cei mai buni insurgenţi se ascund de obicei în deşert. Majoritatea rapoartelor privind acţiunile Fantomei provin de la sud de aici, din provincia Babil.

— Din preajma localităţii Al-Hillah.

— Exact. Mai trebuie spus şi că face comerţ cu relicve, pe care le vinde pe piaţa neagră pentru sume mari de bani. Dar nu le oferă spre vânzare decât organizaţiilor creştine care dispun de finanţări importante, sau, din când în când, muzeelor. Unii cred că face asta fiindcă de fapt şi el e creştin, familia sa trăgându-se din timpurile biblice, înainte ca islamul să-i fi alungat pe slujitorii lui Hristos.

— Ai idee unde am putea să dăm de el?

Washington ridică din umeri.

— Nu prea. Nu degeaba i se spune Fantoma. Localnicii par să-l privească cu un amestec de teamă şi respect. Mulţi cred că e chiar o fantomă. Se zice că are o cicatrice mare pe gât şi o voce ciudată, care seamănă cu sunetul făcut de o bucată de şmirghel frecată de o piatră. Dacă el e cel care l-a trădat pe tatăl tău, te-aş sfătui să fii prudent. E un personaj destul de important în zonă – are legături cu oameni sus-puşi iar tu nu eşti decât un străin într-o ţară străină, care n-are habar cum o să ajungă acolo unde şi-a propus. Din fericire pentru tine, zise Washington şi trase pe dreapta, arătând spre un jeep parcat în curtea din faţă a unui atelier auto dărăpănat, se pare că şi tu ai prieteni influenţi. L-am închiriat prin intermediul uneia dintre corporaţiile-„fantomă“ cu care lucrăm. Ne sunt foarte utile, având în vedere genul de activitate pe care-l desfăşurăm. În plus, nu prea se leagă nimeni de cheltuieli. Maşina e pe numele tău, sau de fapt pe numele din paşaportul fals cu care călătoreşti. Consideră-l un cadou tardiv de despărţire de la Unchiul Sam[6], pentru munca grea pe care ai depus-o şi pentru dăţile în care te-ai trezit devreme.

Gabriel se întoarse spre el, aruncându-i o privire plină de înţelesuri.

---

[6] Poreclă dată guvernului Statelor Unite ale Americii.

— Nici să nu-ţi treacă prin cap să mă-mbrăţişezi ca un civil pămpălău, Mann! Ştiu c-a trecut o vreme de când ai plecat din armată, dar asta nu-i o scuză ca să te-nmoi acum.

Liv se apleca, de pe bancheta din spate, şi îl sărută uşor pe obraz.

— Mulţumesc, zise.

Washington zâmbi.

— De la tine, însă, accept un asemenea tratament cât e ziua de lungă.

Se întoarse spre Gabriel, cu chipul din nou sever.

— Dar tu mă dezamăgeşti, soldat, chiar mă dezamăgeşti!

Peste nici zece minute, Gabriel şi Liv intrară cu maşina pe asfaltul prăfos al şoselei şi o luară spre sud, înspre ieşirea din oraş. Trebuiseră să semneze un teanc întreg de hârtii, prin care firma care le închiria maşina îşi declina răspunderea în cazul daunelor provocate de explozibili sau de arme de calibru mic, dar, în rest, nu întâmpinaseră niciun obstacol. Washington îşi luase rămas-bun de la ei ca un tată emoţionat, le dăduse trusa sa de supravieţuire în deşert, arma automată de serviciu, un încărcător de rezervă şi le ţinuse o prelegere despre cum să nu pornească niciodată la drum dimineaţa devreme, fiindcă şoselele sunt acoperite cu mine antipersonal proaspăt amplasate.

Gabriel traversă periferia Bagdadului, privind neliniştit prin parbriz primele semne ale apusului care făcea ca cerul să se întunece la răsărit. Merseră în tăcere, ştiind amândoi că se îndreaptă spre un deşert ostil, având doar o idee extrem de vagă despre ceea ce căutau. Mergeau spre un loc bântuit de balauri şi de fantome şi ştiau amândoi că noaptea care se lăsa era ultima pe care o mai au de trăit.

Odată cu ivirea zorilor, totul avea să se sfârşească – într-un fel sau în altul.

98

Arkadian stătea într-un internet café aglomerat de pe Bulevardul de Est. După ce primise e-mailul din interiorul Citadelei, îşi rezervase două ore la un calculator ieftin şi anonim şi se pusese pe treabă. Devenea limpede, şi asta foarte repede, că Arhivele Secrete ale Vaticanului nu erau numite „secrete" degeaba. Nu puteai să cauţi pur şi simplu o pagină web şi să-i consulţi conţinutul. Nu puteai să obţii accesul, nici măcar unul limitat, fără a trece mai întâi printr-un proces anevoios şi complex, menit să te descurajeze – îţi prezentai recomandările şi solicitai un text anume, solicitare care era apoi analizată de un grup de episcopi ce se întruneau doar o dată pe lună, şi abia după aceea, poate, ţi se acorda o oră într-o sală de lectură pentru a studia documentul înainte ca acesta să se facă din nou nevăzut în întunericul uscat din arhive. Arkadian fusese nevoit să se dea drept cercetător, folosindu-se de identitatea unui prieten care preda la Universitatea din Ruina, doar pentru a putea accesa site-ul. Astfel, putuse cel puţin să deducă că exista o întreagă secţiune dedicată hărţilor antice în arhivă, dar nu găsise nici o informaţie despre ele. Mesajul lui Athanasius îi furnizase datele precise la care fuseseră transferate documentele, dar, fără alte detalii, era imposibil să găsească vreun material de referinţă. Frustrat, tastă „Imago Astrum" în fereastra de căutare şi apăsă pe *enter.* Accesul la site îi fu blocat imediat, şi orice încercare de a-l accesa din nou fu zadarnică.

Căută apoi informaţii despre individul care solicitase transferul. Dacă găsea ceva despre el pe care să-l poată folosi pentru a-l constrânge, poate că avea să-l facă să-i dezvăluie ce relicve rechiziţionase şi care era semnificaţia acestora.

Auzise despre Cardinalul Clementi şi îl recunoscu în clipa în

care îi zări fotografia într-un ziar: un bărbat dolofan, cu părul cărunt, înveşmântat într-o ***robă albă de cardinal***(*sic!*), dând mâna cu Cancelarul Germaniei. Articolul îl descria drept un reformator al Bisericii, „eminenţa cenuşie" din spatele recent alesului Papă. Alte câteva articole pe care le consultă Arkadian spuneau mai mult sau mai puţin acelaşi lucru. Făceau portretul unui bărbat care îşi asumase misiunea de a repune Biserica în centrul evenimentelor mondiale. Judecând după calibrul politicienilor în compania cărora fusese fotografiat, se părea că reuşise: iată-l, rozaliu şi tot numai un zâmbet, dând mâna cu prim-ministrul englez, cu preşedintele Franţei, cu preşedintele Statelor Unite. Comentatorii politici erau cu toţii de acord că acceptarea lui cu atâta uşurinţă la masa marilor puteri se datora unui singur lucru: banii. După decenii întregi de proastă gestionare şi de scandaluri, Cardinalul Clementi reuşise, se pare, să însănătoşească finanţele Bisericii, aproape peste noapte. Şi acest lucru, mai mult decât orice altceva, îi trezi bănuielile lui Arkadian.

După aproape douăzeci de ani în care înotase cu dificultate prin apele tulburi ale condiţiei umane, Arkadian ştia că banii sunt rădăcina aproape tuturor relelor. Se comiteau şi crime pasionale, fără doar şi poate, dar mai rar decât lăsau să se creadă emisiunile de televiziune şi serialele poliţiste. Experienţa îl învăţase că, dacă vrei să prinzi un criminal, în nouă cazuri din zece este suficient să mergi pe urma banilor: era un clişeu, dar unul cât se poate de adevărat.

Compară datele la care fusese rechiziţionată relicva cu ştirile din ziare. Toate cele care vorbeau despre îmbunătăţirea situaţiei financiare a Bisericii apăruseră după transfer. Înainte de acesta, Cardinalul de-abia dacă era menţionat în vreo ştire, iar relatările privind situaţia economică a Bisericii erau sumbre. Ceva important, care schimbase datele problemei, se petrecuse între timp, cu o viteză uluitoare.

Arkadian accesă site-ul securizat al Interpolului şi tastă o serie de coduri ca să ajungă la registrul societăţilor comerciale. Acesta

conţinea informaţii cu privire la toate companiile înregistrate în Europa, inclusiv declaraţiile lor de venit şi numele directorilor. Una dintre principalele probleme cu care se confruntau cei care făceau afaceri lucrative, dar ilegale, era cum să cheltuiască sumele mari de bani câştigate fără să atragă atenţia. Cea mai populară metodă de spălare a banilor era să-i introduci în registrele unei societăţi comerciale legitime, şi tocmai de aceea Interpolul crease acea bază de date.

Arkadian tastă „Clementi" în fereastra de căutare. Pe ecran apărură sute de rezultate.

Datorită poziţiei sale şi a portofoliului important de investiţii al Bisericii, Clementi avea legături cu numeroase companii din întreaga lume. Arkadian se puse pe treabă, cercetându-le în căutarea vreunei activităţi care ar fi putut genera venituri atât de mari încât să scoată din faliment o organizaţie de dimensiunile Bisericii Catolice. Dacă legendele erau adevărate şi relicva era într-adevăr o hartă care indica locul unde fuseseră ascunse nişte comori fabuloase, atunci cel mai evident mod de a-i muşamaliza descoperirea ar fi fost o operaţiune de forare în căutarea unor zăcăminte de aur. Un tezaur din Antichitate ar fi fost greu de preschimbat în bani gheaţă, dar, dacă ai pretinde că ai dat de aur şi l-ai topi în lingouri, ţi-ai rezolva instantaneu problema. O mină de aur ar fi oferit totodată şi pretextul perfect pentru obţinerea licenţelor de exploatare, precum şi pentru achiziţionarea echipamentelor de forare şi de topire a mineralelor. Atâta doar că nu exista nici o mină de aur.

Arkadian verifică declaraţiile de venit ale tuturor companiilor, căutând ceva suficient de profitabil încât să explice brusca îmbunătăţire a situaţiei financiare a Bisericii. Din nou, nu găsi nimic. După căutări care durară mai mult de o oră, singura societate comercială pe care o depistase drept posibil candidat era o întreprindere de forare în domeniul petrolier.

Pe hârtie, socotelile păreau greşite. Compania avea pierderi

uriaşe şi fora într-o zonă care fusese explorată anterior, fără să se fi găsit niciun zăcământ. Dar, dintre toate companiile de pe listă, era singura care putea fora în mod legal în zonă şi, mai ales, se afla în locul potrivit. Sediul Dragonfields SPA era la Vatican, dar firma avea birouri şi la Bagdad şi o tabără care opera sub licenţă în deşertul sirian. Licenţa prevedea coordonate terestre ce delimitau fâşia întinsă de pustietate pe care compania o putea prăda în linişte.

Arkadian deschise aplicaţia Google Earth, introduse coordonatele şi, un minut mai târziu, se trezi privind un petic maroniu, în care nu părea să fie nimic. Focaliză imaginea până când zări un drum, se deplasă apoi cu cursorul spre est, de-a lungul lui, şi dădu în cele din urmă peste o reţea de clădiri răsfirate, de culoarea nisipului. Imaginea se stabiliză şi Arkadian se abţinu cu greu să nu ridice pumnul, a victorie, când numele localităţii învecinate apăru pe hartă. Era Al-Hillah.

99

Liv şi Gabriel găsiră şantierul unde murise John Mann, chiar în momentul în care luna se ivea deasupra liniei orizontului şi vântul prindea să se înteţească. Era situat la circa zece kilometri de localitatea Al-Hillah, dincolo de grămezile uriaşe de cărămizi, singurele vestigii rămase în picioare din cetatea antică Babilon.

O garnizoană americană era staţionată acum acolo, campată la umbra măreţelor ziduri de odinioară în şiruri de corturi vremelnice, aşezate în jurul unei bucăţi de pământ care văzuse pe vremuri procesiunea triumfală a Regelui Nabucodonosor şi care, mai recent, fusese netezită de buldozere, ca să facă loc escadrilei de elicoptere Apache şi Cobra. Echipa de la sol se grăbea să ancoreze aparatele de zbor cu cabluri de siguranţă, atunci când Liv şi Gabriel trecură prin dreptul lor, şi să învelească nacelele cu huse din pânză groasă, ca să le apere de vremea ce se înrăutăţea. Gabriel băgă de seamă, dar nu zise nimic. Indiferent cât de proaste aveau să fie condiţiile meteo, ei nu aveau de ales decât să-şi continue drumul.

La câţiva kilometri mai încolo, pe şoseaua principală, dăduseră peste o cărare făcută de păstorii de capre, ce o lua spre nord, prin deşert, şi o urmaseră până când sistemul de navigaţie prin satelit al jeepului îl anunţase pe Gabriel că a ajuns în cele din urmă în locul în care tatăl lui îşi pierduse viaţa. Tânărul învăţase pe de rost coordonatele şantierului cu doisprezece ani înainte şi ştiuse încă de pe atunci că va ajunge acolo într-o zi; de multe ori, şi le repetase în minte, ca pe o mantră sau ca pe un descântec care să menţină vie amintirea tatălui său.

Gabriel opri motorul şi coborî din maşină, scrutând întinderea plată a deşertului. Nu putea spune cu certitudine la ce se aşteptase,

dar cu siguranţă nu la asta. Nu se zărea niciun mormânt care să marcheze locul în care fusese şantierul odinioară, nici o construcţie care să stea mărturie că acolo se mai aflase vreodată ceva în afară de stânci şi de nisip.

Se întrebase adeseori cum se va simţi când va ajunge în cele din urmă acolo. Se gândise că acea călătorie îl va ajuta să înţeleagă şi să îşi depăşească furia şi senzaţia de abandon pe care le resimţise în cea mai mare parte a vieţii lui de adult. Dar acum, că se afla acolo, nu simţea nimic. Dacă era să-l ajute la ceva, acea experienţă îi arăta încă o dată cât de lipsit de mijloace şi de neputincios este în faţa cursului nemilos al evenimentelor. Tatăl lui murise acolo, iar el nu fusese de faţă ca să-l salveze. Acum se afla el acolo, cu o altă persoană care trebuia salvată, dar nu avea habar cum să facă asta.

Auzi portiera jeepului deschizându-se în spatele lui şi se întoarse, ca Liv să nu vadă lacrimile ce i se adunaseră în colţul ochilor. Nu voia ca ea să-i arate o compasiune pe care n-o merita. Dăduse greş o dată şi avea să dea greş din nou.

Dar, în loc să vină lângă el, Liv se îndepărtă, urcând pe malul *wadi*-ului[7] spre un loc din zare, urmărind cu ochii stelele de pe cer.

— Liv? o strigă, dar ea nu-i răspunse.

Nu se opri din mers, cu ochii aţintiţi pe cer.

— Liv!

Gabriel făcu câţiva paşi şi îi tăie calea, prinzând-o de umeri ca să o scoată din starea de transă.

Tânăra clipi şi îl privi de parcă tocmai ar fi fost trezită cu brutalitate din somn.

— Unde te duci?

Ea îi arătă un şir de stele ca un şarpe, atârnând jos la orizont.

— Balaurul, zise. Mergeam pe urmele balaurului.

Gabriel urmări cu privirea linia braţului ei întins şi recunoscu constelaţia pe care i-o arăta. Liv avea dreptate: era Draco, constelaţia

[7] „Râu secat“ (în arabă, în original).

Dragonului, sau a Balaurului. Balaurul apărea, se pare, peste tot: în profeţie, în povestea nebunului despre uciderea tatălui său, iar acum pe cer.

— Să ne-ntoarcem la jeep! zise, conştient că se făcuse mai frig şi că Liv începuse să tremure. Putem urmări balaurul cu maşina. O s-ajungem mai repede!

— Încolo! zise ea, arătând din nou spre cer.

— Mergem în ce direcţie vrei tu, îi răspunse Gabriel, ducând-o cu blândeţe înspre maşină.

O pierdea, simţea asta. Lucrurile prevestite în profeţie se adevereau, unul câte unul.

Pe când o ajuta să urce pe scaunul din dreapta şoferului, auzi un sunet, ca un ciripit de pasăre în noapte. Se urcă la volan şi trânti portiera, ca să împiedice vântul să pătrundă în maşină. Sunetul venea de la telefonul său şi Gabriel verifică identitatea apelantului înainte de a răspunde. Era Arkadian.

— Cred c-am găsit ceva, zise acesta, înainte ca Gabriel să apuce să spună ceva.

Detectivul îi povesti ce aflase despre compania de explorare petrolieră numită Dragonfields, după care îi furniză coordonatele geografice. Gabriel le introduse direct în sistemul de navigaţie, pe care îl programă să calculeze traseul.

„Alt dragon, alt balaur“, îşi spuse Gabriel. „Coincidenţă sau destin?“

Când GPS-ul termină de calculat, îi furniză şi răspunsul la întrebare. O săgeată de pe ecran îi arăta direcţia pe care o indicau coordonatele, identică cu cea spre care se îndreptase Liv.

Câmpul petrolifer se găsea la mai puţin de treizeci de kilometri distanţă, undeva în mijlocul deşertului sirian, un loc în care ajungeai urmând constelaţia Balaurului.

100

Lui Athanasius nu-i plăcuse niciodată întunericul. Când îşi pusese viaţa în slujba Domnului şi li se alăturase celorlalţi călugări din Citadelă, nu-i trecuse prin minte că se condamnă în acelaşi timp la o existenţă cufundată în beznă, departe de lumina zilei. Tunelurile fuseseră mult îmbunătăţite de când venise el acolo, iar lumina electrică era utilizată aproape peste tot, dar secţiunea superioară interzisă, prin care el înainta acum, poticnindu-se, nu se schimbase aproape deloc în ultimele veacuri. În graba lui de a ajunge acolo, nu luase cu el o făclie, aşa că era nevoit să se folosească de lumina ecranului telefonului mobil ca să îşi găsească drumul. I se păru simbolic că fotografia strălucitoare a profeţiei îi luminează calea spre singurul om care încerca să-i împiedice ducerea la bun sfârşit.

Ajunse în secţiunea superioară, fără suflare şi lac de sudoare de la efort, şi îşi lipi ecranul telefonului de piept, ca să-i blocheze lumina. O clipă, nu mai văzu nimic, dar apoi, pe măsură ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, zări o lumină pâlpâind slab, undeva, în faţă. Venea din unul dintre tunelurile mai mici din stânga lui, nu cel care ducea la capela Sacramentului, aşa cum se aşteptase. Urmări raza subţire de lumină, acoperindu-şi în continuare telefonul şi pipăind zidurile ca să-şi găsească drumul, până ajunse la un coridor prăfuit, presărat cu grămezi de moloz, ce lăsau să se înţeleagă că nu prea se ocupase nimeni de el de multă vreme. Lumina venea de la o uşă întredeschisă aflată undeva la jumătatea coridorului. Se simţea şi o adiere proaspătă, revigorantă după aerul închis de pe scări, care îl atrăgea spre uşă.

Sursa luminii era o torţă plasată într-o firidă din perete.

Flacăra pâlpâia în bătaia aerului nopţii, ce pătrundea printr-un crenel săpat în zid. Athanasius crezuse că se află în centrul muntelui. Nu-i trecuse prin minte că, cu cât va urca, muntele se va îngusta şi el se va apropia de marginea lui, nu de centru.

Dragan stătea în faţa crăpăturii din zid, cu spatele la uşă. La început, Athanasius crezu că se roagă, dar, în clipa în care călugărul se întoarse, zări telefonul pe care-l ţinea strâns în mâna înnegrită, ca o piele tăbăcită de animal.

— Ce faci? întrebă Athanasius, dându-şi seama, fiindcă şi el făcuse asta, de ce se aşezase călugărul în faţa crenelului.

Dragan rânji şi duse mâna liberă la crucifixul din lemn, de forma literei T, îndesat la cingătoare. Îl scoase şi îl deschise, dând la iveală pumnalul ceremonial ascuns în el, şi se repezi spre Athanasius. Athanasius se feri, înşfacă torţa aprinsă din perete şi o ţinu în faţa lui, împiedicându-l să se apropie. Dragan îşi recăpătă echilibrul şi izbi uşa cu piciorul, închizând-o şi ferecând încăperea. Cei doi bărbaţi se mişcau în cerc, unul în jurul celuilalt, măsurându-şi forţele, conştienţi că doar unul dintre ei va pleca de acolo în viaţă.

— Încerc să-ndrept toate lucrurile pe care le-ai stricat tu, readucând Sacramentul în Citadelă, zise Dragan. Din clipa în care a fost îndepărtat, totul a început să moară: întâi călugării Sancti, apoi grădina, iar acum şi ceilalţi. Chiar şi tu o să te molipseşti de Lamentaţie. Să nu crezi c-o să fii cruţat! Încerc să-ţi salvez şi ţie viaţa făcând asta.

— Şi cu fata cum rămâne, cu viaţa ei? E un sacrificiu acceptabil?

Dragan pufni.

— Biblia e plină de sacrificii făcute în numele unui bine superior! Iisus însuşi Şi-a sacrificat viaţa.

— Iisus Şi-a dat viaţa pentru binele tuturor.

— Iar readucerea Sacramentului în Citadelă o să facă acelaşi lucru. Priveşte în jur: cutremure, boli… Uită-te la mine!

Îşi ridică mâneca sutanei şi dădu la iveală braţul slăbit, cu

pielea înnegrită.

— Toate s-au întâmplat după ce Sacramentul a fost eliberat.

— Nu e adevărat! Cutremure au existat dintotdeauna. Foamete, secetă, epidemii au existat dintotdeauna. Ferecarea unei fete nevinovate într-o cruce medievală ţintuită cu cuie pentru a ţine captiv spiritul divin pe care-l poartă în ea nu e un lucru la care noi, ca oameni ai Domnului, ar trebui să fim părtaşi! Indiferent de preţul pe care trebuie să-l plătim pentru asta! Am citit Biblia eretică. Cunosc adevărata istorie a Sacramentului şi cunosc adevărata istorie a muntelui.

Întinse telefonul, pe ecranul căruia se vedea fotografia Profeţiei în Oglindă, şi îl puse jos, între ei.

— Ştiu că tu crezi în ceea ce faci. Dar mai există o cale. Avem şansa să-ndreptăm lucrurile. Citeşte ce scrie acolo şi-o să-nţelegi singur!

Dragan făcu un pas în faţă şi luă telefonul.

Athanasius îl urmări cum citeşte cuvintele Profeţiei în Oglindă.

— Avem şansa să restabilim echilibrul în lume, dar nu repetând greşelile din trecut.

Dragan dădu din cap.

— Te-nşeli. Profeţia nu face decât să dovedească înţelepciunea a ceea ce-ncerc eu să fac. Dacă fata poartă Sacramentul înlăuntrul ei, atunci *aceasta* este casa ei!

Începu să se scarpine prin sutană.

— Fata trebuie să se-ntoarcă aici, altfel oricum o să moară!

Scărpinatul deveni din ce în ce mai frenetic, iar glasul i se preschimbă într-un hohot sfâşietor.

— Şi-o să murim toţi odată cu ea! urlă, în vreme ce se scărpina tot mai înnebunit, iar Lamentaţia punea stăpânire pe el cu aceeaşi repeziciune şi forţă cu care îi lovise şi pe cei care îi căzuseră victime până atunci.

101

Gabriel reuşise să parcurgă douăzeci din cei treizeci de kilometri care îi despărţeau de tabăra companiei Dragonfields, când îi lovi *Shamal*-ul[8]. Simţise vântul înteţindu-se, izbind jeepul cu rafale tot mai puternice, dar nu zări vârtejul de praf, până când acesta nu înghiţi stelele de deasupra, iar farurile maşinii luminară dintr-odată un zid de nisip ce se năpustea spre ei, rostogolindu-se cu repeziciune de-a lungul malului râului secat.

Câteva clipe mai târziu, fură învăluiţi de şuieratul moale ca o şoaptă al milioanelor de particule de praf ce începură să se frece de caroseria maşinii. Liv îşi îndreptă spatele, reacţionând la sunete şi la încărcătura electrostatică pe care o simţiră dintr-odată, înfiorându-le părul pe braţe şi făcând aerul din jur să scânteieze.

— E-n regulă, zise Gabriel, punând palma peste mâna ei şi simţind un mic şoc electric când îi atinse pielea. Aproape am ajuns.

Şuieratul se înteţea pe măsură ce praful din aer devenea tot mai dens. Gabriel se chinuia să vadă ceva, fiindcă farurile acoperite cu nisip proiectau doar o rază de lumină spectrală în faţa jeepului. Încetini, maşina mai mult târându-se acum, dar tot se izbea de pietrele pe care până atunci reuşise să le vadă din timp şi să le ocolească. Verifică ecranul GPS-ului. Curbura uşoară a albiei *wadi*-ului îi făcuse să se întoarcă din drum şi acum o luau în direcţia greşită.

— Va trebui să ne oprim! zise el. Uită-te pe geam şi vezi dacă găseşti vreun loc în care să ne adăpostim! N-o să stăm mult, îţi promit! Doar până trece grosul furtunii.

---

8 Vânt puternic, care bate de la nord la vest şi stârneşte furtuni de nisip în deşert.

Mai înaintară câteva sute de metri, croindu-şi cu greu drum prin norul orbitor de praf, tresărind de fiecare dată când o altă piatră se lovea de bara de protecţie sau zgâria partea de jos a maşinii. Gabriel ştia că, dacă s-ar fi oprit într-un loc deschis, neprotejat, firele microscopice de nisip şi-ar fi găsit drumul spre motorul jeepului, riscând să-l blocheze. Până şi cel mai şubred adăpost ar fi minimalizat pagubele. Continuară să se târască, ascultând vântul care vuia şi şuieratul prafului, întrerupt din când în când de scrâşnetul pietricelelor ce se izbeau de maşină, purtate de o rafală mai puternică.

— Acolo!

Liv îi arătă o porţiune întunecată de pe malul râului, ce se întrezărea pe fereastra ei, prin aerul înceţoşat de particulele de nisip. Gabriel trase de volan şi îndreptă maşina într-acolo. Farurile se scuturară de praf îndeajuns cât să lumineze şi să scoată la iveală pereţii netezi ai unei peşteri destul de mari. Intră cu jeepul în peşteră, cât de adânc îi îngădui tavanul a cărui înălţime scădea la un moment dat, nepermiţându-le să mai înainteze. Jumătatea din spate a maşinii rămase afară, dar cel puţin motorul era protejat. Mai bine de atât nu se putea, în condiţiile date. Gabriel opri motorul, ca să nu umple peştera cu gaze de eşapament, şi stinse farurile, ca să nu consume bateria.

Cu motorul stins, urletul furtunii părea să se audă şi mai tare. Liv întinse mâna pe bancheta din spate şi căută trusa de supravieţuire în deşert pe care le-o dăduse Washington. Înăuntru găsi o lanternă mică Maglite, folosită la citirea hărţilor şi la semnalizare, şi o răsuci, ca să o aprindă. Îi răsuci complet partea de sus, până când raza dirijată într-un fascicul se preschimbă într-o lumină difuză şi blândă ca de veioză.

— Haide, zise, trăgând de baierele rucsacului în care se afla trusa de supravieţuire şi trecându-şi-le peste umăr, să mergem să vedem cât de adâncă e peştera! Aerul dinăuntru o să fie mai uşor de respirat.

Gabriel o urmă, minunându-se de capacitatea ei de a nu-şi pierde cumpătul în nici o situaţie. Ea îşi încolăci braţul în jurul braţului lui, după care porniră amândoi în întuneric.

Ca multe dintre peşterile ce brăzdau solul de rocă moale de sub deşert, şi cea pe care o găsiseră era mai mare decât păruse la prima vedere. Şerpuia prin canale tăiate de şuvoaiele de apă în vremuri demult apuse, când pământurile din zonă fuseseră bogate şi fertile. Cu cât pătrundeau mai adânc în ea, cu atât mugetul furtunii se auzea tot mai slab, până când dispăru cu totul şi fu înlocuit de scrâşnetul pietrişului pe care călcau şi de propria lor respiraţie lovindu-se de pereţi şi revenind înapoi la ei ca o şoaptă. Efectul acesta de ecou îi amintea lui Liv de şoaptele ce năvăleau înlăuntrul ei, de şoaptele Sacramentului, pe care nu le mai auzise de când ieşiseră din Bagdad. Senzaţia încântătoare de lejeritate pe care o aduceau cu ele dispăruse şi ea, iar Liv se temea de ce ar fi putut să însemne asta. Până atunci, evitase să se gândească la ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi dus la bun sfârşit profeţia, dar acum, când le mai rămăsese atât de puţin timp şi natura le era potrivnică, trebuia să înfrunte realitatea. Cuvintele profeţiei erau cât se poate de limpezi: dacă nu găseau Edenul până se crăpa de ziuă, Liv avea să moară.

Poate că fusese nesăbuită crezând că poate să le ţină singură piept acelor legi de neclintit ale universului. Ştiuse întotdeauna că va muri într-o zi, la fel cum ştiuse că lumea se va sfârşi. Cu timpul, tot ce e verde şi plin de viaţă sfârşeşte preschimbat în ţărână. Aşa merg lucrurile: totul trebuie să moară, totul trebuie să aibă un sfârşit. Iar locul acela era la fel de bun ca oricare altul.

Se opri din mers şi braţul i se desprinse de cel al lui Gabriel când se lăsă pe vine şi pipăi cu palmele stânca netedă. Gabriel îngenunche lângă ea.

— Te simţi bine?

Liv îi zâmbi.

— Vreau să mă odihnesc. N-are rost să mergem mai departe.

Gabriel aruncă o privire peste umăr, spre peştera ce se întindea în spatele lor.

— Bănuiesc că nu.

Se întinse lângă ea şi scoase o pătură termică din trusa de supravieţuire. O acoperi pe Liv şi îi puse rucsacul sub cap.

Ea îi urmărea chipul împietrit şi concentrat, şi întinse mâna ca să-l atingă.

— Am vrut să zic că n-are rost să mai continuăm călătoria. S-a terminat. Chiar dacă furtuna s-ar opri acum, nu ştim dacă mergem în direcţia bună, sau cât de departe suntem de locul în care trebuie s-ajungem.

— E la doar zece kilometri de aici. GPS-ul o să ne ducă direct acolo.

— Unde? Într-un loc despre care doar bănuim c-ar avea o legătură cu povestea asta?

Gabriel deschise gura ca să zică ceva, apoi se opri şi se uită în altă parte. Liv îi simţi dezamăgirea şi durerea, care radiau din el ca un val de căldură. Înţelese că nu va renunţa niciodată. Îşi pierduse toată familia încercând să ducă la îndeplinire înşiruirea de evenimente profetice şi simţea povara responsabilităţii probabil mai mult decât ea, care purta Sacramentul înlăuntrul ei. Singurul ei regret, dacă avea să moară, era că nu petrecuse mai mult timp în compania acelui tânăr puternic şi bun. Pierduseră amândoi atât de multe în scurtul timp în care fuseseră împreună, şi împărtăşiseră atât de multe, încât i se părea că o întreagă viaţă ieşită din comun fusese distilată şi redusă la doar câteva săptămâni. Iar acum, timpul pe care îl mai aveau de petrecut unul în preajma celuilalt se apropia de sfârşit.

Se ridică în capul oaselor şi îi luă chipul în mâini, întorcându-l spre ea şi zărindu-i lacrimile de pe obraji. Se aplecă şi i le sărută, simţind pe buze gustul sărat al tristeţii lui. Îl privi drept în ochi.

— Nu e vina ta, zise. Ai făcut tot ce-ai putut ca să mă protejezi. Nimeni n-ar fi putut să facă mai mult! Şi m-am simţit mai în

siguranţă cu tine în astea două săptămâni, în ciuda ameninţării constante cu moartea, decât m-am simţit în toată viaţa mea de până acum. Tu ai făcut asta pentru mine – şi o să te iubesc întotdeauna pentru asta!

Apoi se aplecă şi îl sărută pe gură. Aerul încărcat cu electricitate din jur scânteie când el o sărută la rândul lui. Îşi smulseră hainele unul celuilalt, cu mâini grăbite şi flămânde, fără să se desprindă nici o clipă din încleştarea sărutului, fiindcă se temeau de ce s-ar fi putut întâmpla dacă s-ar fi despărţit.

VI

„Şi alt semn s-a arătat în cer: iată un balaur mare, roşu, având şapte capete şi zece coarne, şi pe capetele lui, şapte cununi împărăteşti. Iar coada lui târa a treia parte din stelele cerului şi le-a aruncat pe pământ. Şi balaurul stătu înaintea femeii, care era să nască, pentru ca să înghită copilul, când se va naşte.“

Apocalipsa, 12:3-4

102

Furtuna se mai potolise, când Fantoma părăsi tabăra, călare în fruntea oamenilor lui. Praful îngroşa în continuare aerul şi înconjura cu un nimb luna palidă şi joasă pe cerul murdar al nopţii. Două vehicule blindate, în care se aflau soldaţi din forţele de securitate, veneau în urma călăreţilor. Hyde se afla la volanul unuia dintre camioane, iar Dick stătea lângă el, umplând scaunul cu silueta lui imensă. Din cauza întunericului, la care se adăuga praful din aer, era dificil să discerni ceva, dar ochii de beduini ai Fantomei şi ai oamenilor lui vedeau suficient de bine ca să se poată orienta, drept care ei conduceau coloana. Tot unul dintre călăreţii Fantomei, plecat în recunoaştere, fusese cel care zărise lucirea slabă a farurilor unui vehicul ce traversa deşertul undeva înspre sud, chiar înainte ca norul de nisip să mături pământul şi să şteargă orice urmă de pe suprafaţa lui.

Hyde se bucura că Fantoma li se alăturase. Dacă intruşii erau teroriştii pe care-i căutau, spera că vor opune o oarecare rezistenţă armată şi că dobitocul cu ochi ciudaţi şi cu voce de şmirghel se va alege, cine ştie, cu vreun glonţ rătăcit. Poate glonţul va pleca chiar din carabina M4 a lui Hyde: s-au întâmplat lucruri şi mai stranii în focul luptei.

Când ajunseră la gura *wadi*-ului secat, praful se subţiase îndeajuns ca stelele să reapară pe cer şi orizontul să redevină vizibil la nord. Fantoma opri caravana şi se îndreptă călare spre vehiculul lui Hyde.

— Ar trebui să ne laşi să mergem singuri, zise, cu o voce la fel de uscată ca aerul deşertului. Transportoarele fac atâta zgomot, c-o să trezească şi morţii! Probabil că ne-au auzit deja şi acum îşi încarcă

puştile şi aliniază grenadele.

Hyde se uită la cărarea care ducea la *wadi.* Era prea îngustă ca vehiculele lor să se deplaseze pe ea în siguranţă. Puteau fi prinşi uşor într-o ambuscadă, cu prea puţin spaţiu de manevră la dispoziţie. Chiar şi aşa, nu avea de gând să-l lase pe Fantoma să plece singur într-o zonă în care nu-l putea supraveghea.

— Vin cu voi! zise blondul uriaş, deschizând uşa şi coborând din camion.

Fantoma îl măsură din cap până-n picioare.

— Nu cred c-o să vrea cineva să-ţi împrumute calul lui. Probabil că l-ai ucide doar urcându-te în şa.

Dick cercetă şirul de călăreţi.

— Ăsta, zise, arătând spre cel mai robust dintre cai.

Fantoma îi tăcu un semn cu capul bărbatului care-l călărea şi acesta se dădu jos din şa, fără prea mult entuziasm, şi îi dădu blondului hăţurile.

— Mulţumesc, zise Dick, urcând pe cal cu o graţie surprinzătoare. Indiferent ce se-ntâmplă, fata trebuie cruţată! Instrucţiunile mele sunt clare.

— Şi cu bărbatul cum rămâne? întrebă Fantoma.

— N-are decât să crape, din partea mea! zise Dick, dând pinteni calului şi pornind spre gura *wadi*-ului. Fata e singurul lucru care contează.

103

Gabriel şi Liv stăteau întinşi pe podeaua peşterii, cu degetele împletite, cu braţele atingându-li-se, cu capetele atât de apropiate, că îşi auzeau unul altuia respiraţia. Întunericul era atât de adânc, că le era uşor să-şi imagineze că se află undeva foarte departe, plutind în spaţiu, desprinşi din această lume. Era un gând aşa de atrăgător, că niciunul dintre ei nu se mişcă şi nu rosti o vorbă vreme îndelungată, agăţându-se cât mai mult posibil de acea stare, înainte ca lumea reală să dea din nou buzna peste ei.

Gabriel era în picioare şi pregătit să riposteze în clipa în care auzi sunetul.

Venea dinspre intrarea în peşteră. Ceva solid lovea caroseria maşinii, uşor, dar suficient de tare ca sunetul să ajungă până la ei. Putea fi o piatră desprinsă din tavan, care să fi lovit maşina în cădere, dar instinctele lui Gabriel îi spuneau că nu despre asta e vorba. Pipăind în întuneric, îşi găsi haina aruncată pe jos şi scoase din ea pistolul pe care i-l împrumutase Washington – un Glock de 9 mm, cu o magazie de 17 cartuşe. Se lăsă pe vine şi o porni spre intrarea în peşteră, cu spatele lipit de perete, cu pistolul aţintit în faţă.

Pumnul îl nimeri drept în stomac, atât de rapid şi de puternic, că avu senzaţia că fusese lovit cu o lopată. Încercă să reacţioneze, dar organismul i se replia deja, din lipsă de oxigen. O lovitură de cot îi strivi fruntea, făcându-l să scape pistolul din mână.

Apoi se aprinse o lanternă.

— Salut, din nou, zise Dick, scoţându-şi ochelarii cu infraroşii pentru vedere pe timp de noapte. Mă mai ţii minte?

Gabriel încercă să se mişte, dar era paralizat de durerea pe care

i-o provocase lovitura brutală. Întoarse capul şi se uită la Liv. Un alt bărbat stătea aplecat peste ea, înveşmântat în hainele pe care le poartă nomazii în deşert şi care-i atârnau largi pe lângă trup, cu chipul ascuns de ochelarii de protecţie împotriva nisipului şi de *keffiyeh*-ul care-l făcea să pară mai degrabă un extraterestru decât un pământean. Avea o mitralieră AK-47 trecută peste umăr şi un pistol în mână, îndreptat spre Liv. Gabriel întinse mâna spre tânără, dar un picior uriaş îl izbi în coaste şi îl aruncă pe spate, de unde privi neputincios în sus, la matahala care rânjea satisfăcută, ţinând în mână pistolul Glock pe care el îl scăpase.

— De data asta nu mai aveţi unde să fugiţi, zise uriaşul.

Pistolul arăta uşor ridicol, ca o jucărie în mâna lui imensă. Gabriel urmări cum degetul mare, supradimensionat al uriaşului mângâie culata pistolului şi îşi dădu seama că va muri în curând.

„Pistoalele Glock n-au siguranţa pe culată", se gândi, recunoscător în mod bizar pentru greşeala călăului său, care-i acorda încă o jumătate de secundă preţioasă de viaţă. Se mai uită o ultimă oară la Liv şi zâmbi.

În acea clipă, o împuşcătură bubui în spaţiul închis din peşteră.

Hyde auzi împuşcătura răsunând de-a lungul albiei râului secat şi pierzându-se apoi în deşert. Câţiva cai nechezară, apoi se făcu linişte. Rămase în alertă, încercând să mai depisteze alte sunete, alte împuşcături care ar fi sugerat că atacul nu mergea cum plănuiseră, sau că fusese întâmpinat cu o rezistenţă armată. Dar nu se mai auzi nimic, doar foşnetul vântului care-şi pierdea din intensitate.

Se simţi puţin dezamăgit. Unica împuşcătură pe care o auzise însemna că Gabriel Mann e mort şi că fata a fost prinsă. Totul se terminase înainte să fi început cu adevărat. Porni motorul şi îndreptă camionul înspre albia *wadi*-ului, fără să se mai teamă că va fi prins într-o ambuscadă. Acum nu-şi mai dorea decât să o ia pe

fată şi să se întoarcă în tabără.

103

Dick se clătină. Ochiul său drept se transformase într-o masă diformă de vase de sânge sparte atunci când glonţul îi intrase prin tâmplă şi făcuse să explodeze totul în urma lui. Stătu aşa o clipă, de parcă un fir invizibil l-ar fi ţinut agăţat de tavan, apoi începu să se prăbuşească. Gabriel se rostogoli într-o parte, cu o secundă înainte ca uriaşul să atingă pământul. De acolo de unde stătea, de lângă Liv, *fedai*-ul îşi ţinea încă pistolul îndreptat spre locul în care se aflase Dick. Băgă arma în teacă şi întinse mâna ca s-o ajute pe fată.

— Repede! zise. Trebuie să plecăm înainte să vină ceilalţi!

Vocea lui zgârie aerul – „ca nişte pietre care se freacă unele de altele".

Gabriel făcu o mişcare, dând să se ridice, şi luă pistolul lui Washington din mâna uriaşului mort, îndreptându-l spre Fantomă.

— Nu te apropia de ea!

Lentilele bizare ca de insectă ai ochelarilor de protecţie coborâră asupra armei.

— Trebuie să ai încredere în mine!

Aceeaşi voce.

— Aşa cum şi John Mann a avut încredere în tine?

Fantoma dădu încet din cap.

— Indiferent ce crezi că s-a-ntâmplat, indiferent ce crezi c-am făcut, să ştii că te-nşeli.

— Atunci spune-mi tu! Povesteşte-mi tu ce s-a-ntâmplat! Şi, dacă o să cred vreo iotă din ce spui, poate n-o să te-mpuşc aici, pe loc!

Fantoma aruncă o privire spre tunelul care ducea la intrarea în peşteră.

— Chiar trebuie să ne grăbim!

O altă împuşcătură răsună în peşteră şi aşchii de stâncă căzură răpăind din locul de deasupra capului Fantomei, unde lovise glonţul.

— Data viitoare o să trag în picior, şuieră Gabriel printre dinţi. Spune-mi ce s-a-ntâmplat!

Fantoma încuviinţă şi începu să povestească, cu vocea lui înfiorătoare:

— Mă aflam în încăperea principală, când a aterizat elicopterul. Dezgropaserăm o parte din Biblioteca pierdută a lui Asurbanipal, jefuită şi ascunsă după căderea Babilonului. Era plină de comori: Profeţia în Oglindă e doar una dintre ele. Am găsit relatări din vremea Creaţiei şi descântece lăsate moştenire de la o generaţie la alta, datând din vremuri în care zeii umblau pe pământ. Am încercat să ţinem descoperirea secretă, ştiind care ar fi fost pericolul dacă ar fi aflat cei din Citadelă, dar aveam un spion în tabără. Soldaţii au descins îmbrăcaţi în uniforme ale armatei irakiene, dar ceva nu era în regulă cu ei; le lipseau tresele corecte, iar aparatul de zbor era rusesc, un elicopter militar Sikorski uriaş.

Gabriel îşi aminti de strania relatare a lui Zaid Aziz. Cunoştea bine acele elicoptere uriaşe de pe vremea când se aflase în Afganistan. Aparatele de zbor rămăseseră acolo în urma ocupaţiei ruseşti şi erau poreclite „Dragonii Mării".

— Ne-au adunat pe toţi la un loc, ne-au acuzat de spionaj şi ne-au obligat să împachetăm toate relicvele în nişte cutii de lemn. Erau înarmaţi şi mai numeroşi decât noi, aşa că ne-am supus. Dar, după ce au terminat de încărcat cutiile în elicopter, au început să tragă. Am auzit masacrul din încăperea principală, dar deja ne legaseră mâinile la spate şi discutau ce să facă cu noi. În cele din urmă, ne-au spânzurat de bârnele din tavan şi au aruncat grenade în urma lor, când au părăsit peştera. Explozia a fost cea care mi-a salvat viaţa. Suflul exploziei a făcut ca frânghia din jurul gâtului meu să cedeze, nu înainte însă de a-mi fi afectat vocea, care de atunci sună aşa. Când mi-am venit în simţiri, în jur era beznă. Am

săpat cu mâinile un tunel prin care am ieşit afară, unde am descoperit că toţi sunt morţi. Am salvat ce-am putut, inclusiv aparatul de fotografiat în care se afla fotografia pe care i-am trimis-o bunicului tău. Am căutat apă în jur, dar cei care ne atacaseră o luaseră pe toată. Dacă nu m-ar fi găsit jefuitorii de cadavre care bântuie prin deşert şi care veniseră în zonă atraşi de fumul care se ridica în văzduh, aş fi murit. Ei s-au ocupat de mine şi mi-au oblojit rănile. Femeia care m-a îngrijit m-a poreclit „Fantoma", fiindcă murisem şi ea mă adusese înapoi la viaţă.

— Atunci de ce, dacă Citadela a trimis oameni să te omoare, le vinzi de ani de zile relicve?

— Mi-a convenit să-i ţin aproape şi să-i fac să creadă că le sunt prieten. Asta mi-a permis să rămân în deşert şi să caut în continuare ceea ce s-a pierdut. Nu le-am vândut decât lucruri nefolositoare.

Gabriel dădu din cap şi ridică pistolul la tâmpla Fantomei.

— Nu te cred. Cred că lucrezi şi acum pentru ei, aşa cum o făceai şi atunci.

— Nu! zise Fantoma şi începu să-şi desfacă *keffiyeh*-ul din jurul capului. Cei din Citadelă sunt duşmanii mei, aşa au fost dintotdeauna. Şi nu l-am trădat pe tatăl tău, nici nu i-am cauzat moartea.

Îşi dădu jos ochelarii de protecţie, ca să-i demonstreze că spune adevărul. Fantoma nu ar fi avut cum să-l trădeze pe tatăl lui Gabriel: Fantoma *era* tatăl lui Gabriel.

Gabriel îl privi înmărmurit. Şocat. Nu îi venea să creadă.

— Îmi pare rău, zise John Mann, cu vocea lui guturală subţiată de emoţie. Cei din Citadelă au vrut să ne ucidă pe toţi, ca să ţină ascuns ceea ce descoperiserăm. Au crezut că sunt mort. Dacă m-aş fi întors acasă, ar fi venit după mine, şi atunci v-ar fi ucis şi pe tine, şi pe Kathryn, ca să fie siguri. Dar, atâta timp cât ei erau convinşi că acea cunoaştere a murit odată cu mine, voi eraţi în siguranţă: m-am prefăcut mort ca voi să rămâneţi în viaţă.

Gabriel dădu din cap şi simţi cum vechea furie îl cuprinde din

nou.

— Dar am fi putut să rămânem împreună şi să ne ascundem cu toţii!

— Şi ce fel de viaţă ar fi fost aia? Să ne uităm tot timpul peste umăr, să ne temem tot timpul că ne-am putea da de gol şi într-o simplă conversaţie?

— O viaţă mai bună decât una în care n-am ştiut nimic! Tu ai fost viu în toţi anii ăştia şi noi habar n-am avut! Mama a murit, ştiai asta?

John Mann încuviinţă.

— Nu-ţi poţi imagina cât de dureros a fost că nu mi-am petrecut viaţa alături de Kathryn. Dar doar dragostea pentru ea m-a ţinut la distanţă. Sper c-o să-nţelegi asta într-o zi.

Afară, o serie de împuşcături înfundate străpunseră liniştea nopţii.

— Acum chiar că trebuie să plecăm! mai sunt doar câteva ore până se crapă de ziuă şi o să ne ia cel puţin patruzeci de minute să ajungem acolo.

— Să ajungem unde?

— Aţi citit Profeţia în Oglindă. Ştiţi care e miza. Trebuie să vă duc în locul în care se afla Edenul înainte de răsăritul soarelui. Şi cred că ştiu unde e.

105

Auzind focul de armă automată, Hyde apăsă pe frână şi opri brusc camionul blindat, făcând cauciucurile să derapeze pe nisip.

— Formaţi un perimetru! strigă, ţâşnind afară din cabină.

O altă rafală păcăni în noapte, de data aceasta din altă sursă. Malurile albiei *wadi*-ului reflectau sunetele, aşa că era dificil să-ţi dai seama de unde se auziseră împuşcăturile. În spatele lui, soldaţii coborâră în viteză din spatele camionului şi începură să se aşeze în formaţie, încercuind vehiculul parcat şi înaintând pe malurile râului secat. Mai multe focuri sporadice străpunseră liniştea din deşert, din alte direcţii. Purtau amprenta distinctă a pistoalelor-mitralieră AK-47, preferatele rebelilor de prin partea locului. Şi se auzeau de peste tot.

Hyde ajunse în vârful dâmbului ce străjuia albia râului şi cercetă deşertul pe deasupra lunetei carabinei sale M4. Prin ochelarii cu infraroşii, peisajul sterp strălucea scăldat într-o lumină verzuie. Hyde zări străfulgerările focurilor de armă la circa o sută de metri distanţă de locul în care se afla. Era unul dintre oamenii Fantomei, care se învârtea în cerc pe calul său şi trăgea în aer.

— Sunt beduinii! le strigă soldaţilor săi. Ne provoacă. Rămâneţi pe loc şi răspundeţi-le!

Alunecă în josul dâmbului, făcu semn către doi dintre oamenii săi să-l urmeze şi o luă pe jos prin albie, chiar în clipa în care rafalele puştilor M4 începeau să le dea replica focurilor trase din AK. Merse pe urmele de potcoave din nisip, până zări partea din spate a unui jeep alb ieşind dintr-o peşteră, undeva în faţa lui.

Hyde se ghemui şi se apropie de peşteră, cu arma pregătită, îşi băgă capul pe gura peşterii, cercetând interiorul prin ochelarii cu

infraroşii.

— Rămâneţi aici! şopti. Asiguraţi-vă că nu mai iese nimeni în afară de mine!

Intră târâş în peşteră, împărţind întunericul în porţiuni vizibile cu ajutorul ochelarilor, asigurându-se că nu are niciun obstacol în faţă. Prefera să fie singur. Un mediu închis şi posibil ostil era cel mai rău loc în care te-ai fi putut afla alături de persoane pe care nu le cunoşteai şi în care nu aveai încredere.

Găsi trupul masiv al lui Dick întins pe jos, într-o încăpere mai mică, cu o singură gaură de glonţ la tâmplă, cu ochii deschişi, lucind verzi sub razele infraroşii ale ochelarilor lui Hyde. Cercetă locul şi găsi o urmă în nisip, care ducea undeva în adâncul peşterii. Se îndreptă într-acolo, apoi se opri. Era prea convenabil, parcă pus în scenă. Se gândi la locul în care îi lăsase pe cei doi soldaţi şi îşi dădu seama de greşeala lui. Dick şi Fantoma veniseră acolo călare. Dar, când ajunsese el în faţa peşterii, nu mai găsise niciun cal.

106

John Mann deschidea drumul, iar Gabriel şi Liv îl urmau, călare pe calul mai robust. Merseseră de-a lungul *wadi*-ului câteva sute de metri, apoi îl traversaseră, luând-o spre o altă albie secată, care brăzda deşertul şi ducea în altă direcţie. În spatele lor, împuşcăturile răsunau din ce în ce mai slab, până dispărură cu totul, iar ei nu mai auziră decât aerul nopţii şoptindu-le în ureche şi copitele cailor lovind colbul de pe cărare.

Liv îl ţinea strâns pe Gabriel, ca să-l simtă aproape, dar şi ca să-l consoleze. Revelaţia din peşteră fusese atât de surprinzătoare şi de şocantă, încât nu-şi putea imagina cum trebuie să se fi simţit el. Dar se bucura că lucrurile se petrecuseră aşa. Nu voia să se gândească că, dacă ea va muri, Gabriel va rămâne singur pe lume, fiindcă îi pierduse pe toţi cei din familia sa. Acum avea pe cineva şi Liv se bucura pentru asta.

Ridică privirea şi zări conturul şerpuitor al constelaţiei Balaurului arătând înspre locul în care luna atârna jos la orizont, mai mult o amintire pe cerul care începea să se lumineze de ziuă.

„Nu mai e mult“, îşi spuse. „Indiferent cum se va termina totul, nu mai e mult până la final.“

— Eu sunt! strigă Hyde, apropiindu-se de intrarea în peşteră. Nu trageţi!

Urcă pe malul *wadi*-ului, scrutând deşertul cu ochelarii speciali. În aer plutea încă mult praf, ceea ce-l împiedica să vadă prea departe, dar colbul ridicat de copitele a doi cai era oricum mai puţin vizibil decât praful ce s-ar fi învolburat în urma unei maşini. Aveau un avans de cel puţin cincisprezece minute, dar nu puteau să

fi ajuns prea departe. Coborî dâmbul şi urcă în cabina camionului blindat. Staţia radio cârâi când o scoase din bord.

— Baza, aici Punctul Unu, eşti pe recepţie?

— Te recepţionez.

— Avem nevoie de asistenţă aeriană imediată, pentru o operaţiune de căutare. Trimite elicopterul Cobra în aer şi spune-le să-şi folosească toate instrumentele de la bord! Vreau să-mi lumineze deşertul ca pe un pom de Crăciun!

107

Aproape ajunseseră la locul în care se afla şantierul, când auziră elicele elicopterului zbârnâind în depărtare. Merseseră la galop pe ultimii zece kilometri, ca să mărească distanţa dintre ei şi mica armată care îşi inteţea operaţiunile de căutare.

Când ajunseră la câteva sute de metri de şantier, John Mann trase de frâie şi se dădu jos din şa. Gabriel făcu la fel şi urcară amândoi pe un dâmb de unde aveau o privelişte mai bună.

Cei responsabili de tabără sporiseră considerabil măsurile de securitate în cele douăzeci şi patru de ore de când o descoperise John Mann. Acum semăna cu o versiune în miniatură a complexului principal: acelaşi gard dublu din sârmă ghimpată, aceleaşi posturi de pază, aceiaşi gardieni care se sprijineau pe aceleaşi mitraliere automate de calibru mare.

— Şi de unde ştii că ăsta e locul pe care-l căutăm?

— Au săpat în toată zona asta a deşertului, timp de câteva săptămâni, şi ăsta e primul loc care i-a entuziasmat. Uită-te şi tu la măsurile de securitate!

Gabriel tocmai asta făcea. Îşi dădu seama că era exclus să încerce să pătrundă cu forţa.

— Dacă le distrag atenţia printr-o diversiune, e posibil să vă puteţi apropia, zise John. Căutăm o locaţie generală, nu un punct anume. Mi-am petrecut ultimii doisprezece ani citind tot ce s-a scris vreodată şi ce s-a descoperit despre legenda Grădinii Raiului. Ţi-am spus că relicvele inutile le-am vândut celor din Citadelă, iar pe cele mai bune le-am păstrat pentru mine. Sacramentul va fi reunit cu pământul în clipa în care trupul purtătoarei sale va atinge ţărâna sfântă a locului din care se trage. S-ar putea să fie suficient dacă o

ducem pe Liv mai aproape. E probabil singura noastră şansă.

Gabriel încuviinţă.

— Nu-i putem ataca, ar însemna să ne sinucidem. Dar trebuie să pătrundem în interiorul perimetrului şi să ajungem cât mai aproape de groapă!

Se întoarse spre tatăl său.

— Cred că trebuie să ne predăm.

Gardianul de-abia primise mesajul despre fugarii care erau căutaţi, când zări doi cai înaintând în direcţia lui dinspre deşert. Putea distinge că pe unul dintre cai se aflau un bărbat alb şi o femeie, iar pe celălalt, un bărbat ce părea arab. Acesta din urmă îşi flutura *keffiyeh*-ul deasupra capului, semn că se predă.

Gardianul se întoarse la staţia radio şi îl apelă pe maiorul Hyde.

— Sunt aici, şefu'! zise. Vin călare dinspre deşert, cu mâinile ridicate în aer.

Ascultă instrucţiunile, apoi îi făcu un semn santinelei aflate lângă poartă.

— Lasă-i să intre! zise. Ia-le armele şi ţine-i pe loc până ajung eu acolo!

John Mann legase mâinile lui Liv şi ale lui Gabriel la spate, nu prea strâns, şi îi dăduse jos încălţările fetei, lăsând-o în picioarele goale. Nu trebuia decât să coboare de pe cal şi să atingă pământul, pentru a îndeplini profeţia.

Gardienii veniră în întâmpinarea lor, le luară armele şi apoi îi escortară pe poartă, spre tabăra principală. Proiectoare de lucru străluceau peste tot în jurul gropii imense, luminând pământul ca ziua, dar obiectul dezgropat se afla undeva sub nivelul solului, aşa că nu-l puteau vedea de acolo de unde stăteau ei.

Dinspre deşert se auzea tot mai tare huruitul mânios al elicelor unui elicopter. Unul dintre gardieni le făcu semn să coboare de pe

cai. Gabriel descălecă şi ridică mâinile, ca s-o ajute pe Liv.

Ea se prăbuşi în îmbrăţişarea lui şi el începu să o lase jos cu blândeţe, vârfurile degetelor goale ale tinerei ţintind pământul ca o săgeată. Liv simţea răceala nopţii radiind din pământ; atinse apoi ţărâna şi un picior i se înfipse ferm în ea.

Nu se întâmplă nimic.

Puse şi celălalt picior jos. Noaptea rămase neschimbată. Totul în jur rămase neschimbat.

Zgomotul elicelor elicopterului se auzi mai tare şi gardianul arătă spre un petic de pământ, de lângă unul dintre corturi. Traversară tabăra, trecând pe la marginea şantierului. Când ajunseră aproape de locul excavaţiei, John Mann se uită în jos şi îşi dădu seama de greşeala lui şi de gravitatea consecinţelor acesteia. Nu acela era locul pe care-l căutau. Obiectul scos la iveală, obiectul îngropat în deşert nu era o comoară antică, ascunsă de bogătaşii din vremuri de mult apuse, nici dovada existenţei unei păduri primordiale, ci era epava Dragonului Mării, elicopterul Sikorski. Aeronava fusese secţionată pe verticală, ceea ce o făcea să semene cu o bestie cu măruntaiele pe dinafară. Lucrători îmbrăcaţi în salopete albe mişunau în jurul ei ca nişte viermi graşi, scoţând relicvele din cutiile sparte din interior. În vreme ce John se uita la trecutul său distrus, bărbatul care dădea ordine în groapa de la picioarele lor ridică ochii şi privirile li se întâlniră. Era acelaşi individ pe care îl urmărise cu binoclul atunci când găsiseră elicopterul. De data aceasta, însă, era mai aproape şi îl recunoscu.

— Harzan!

Bărbatul zâmbi şi ieşi din groapă.

— John Mann! M-am întrebat adesea dacă nu eşti tu Fantoma. Se pare că eşti un tip greu de doborât.

John făcu un semn cu capul spre bărbaţii în salopete albe din groapă.

— Oamenii ăştia ştiu cât de bine te porţi cu colegii de şantier?

Harzan zâmbi.

— Oamenii ăştia nu şi-au pus în cap să se folosească de trecut pentru a ameninţa viitorul Bisericii.

— Nici oamenii mei n-au făcut asta, şi totuşi i-ai ucis!

Harzan ridică din umeri.

— Ei, haide, fii serios, ştii la fel de bine ca mine că istoria e plină de personaje care s-au aflat în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Unii şi-au făcut chiar un obicei din asta.

Se uită la Gabriel.

— Fiul tău îţi seamănă. Păcat că te imită şi-n alte privinţe. Bucuraţi-vă de timpul petrecut împreună! Legătura tată-fiu e importantă, nu crezi? Oricât ar fi de scurtă.

108

Hyde îl zări pe Fantoma când elicopterul Cobra își începu coborârea spre tabăra improvizată din deșert. Simți un impuls greu de stăpânit să deschidă focul, ca să-l vadă făcut bucățele, dar se îndoia că îl va convinge pe pilot să-i facă pe plac. Și, oricum, trebuia s-o ducă pe fată înapoi în viață, iar mitraliera era cam greu de controlat și ar fi însemnat să riște prea mult. În plus, nu voia să-l ucidă și pe dr. Harzan – în orice caz, nu înainte ca acesta să-l fi plătit.

Tălpile elicopterului atinseră pământul și soldații îi împinseră pe prizonieri în față. Hyde avea să resimtă o plăcere deosebită să-l ucidă pe Fantoma. Avea senzația, de atâta vreme, că rebelul îl disprețuiește. Se întreba dacă va mai simți același dispreț după ce va fi aruncat în mijlocul deșertului sirian, împușcat în ambele picioare. Lui Gabriel avea să se mulțumească să-i tragă un glonte în cap: nu simțea nici o antipatie față de el, era pur și simplu o misiune de îndeplinit.

Cei trei prizonieri ajunseră la elicopter și fură împinși înăuntru de doi soldați care aveau armele ațintite asupra lor. Hyde ridică degetul mare, făcându-i semn pilotului că totul e în regulă, și aparatul de zbor se ridică de la sol. Elicopterul Cobra urma să-i ducă în tabăra principală, după care să se întoarcă la bază. Restul călătoriei o vor face în elicopterul companiei, și, cum pilotul era un angajat al acesteia, avea să facă mai puține mofturi în legătură cu opririle neprevăzute pe care le plănuia Hyde. Intenționa să zboare spre Turcia, survolând cel mai puțin primitor și pustiu petic de deșert pe care avea să-l găsească, și să se asigure că Fantoma va deveni cu adevărat, o dată pentru totdeauna, doar o nălucă.

109

Liv era deja sleită de puteri când elicopterul se înclină şi porni cu viteză spre est, în direcţia taberei principale. O speria repeziciunea cu care o copleşise starea de slăbiciune. Se simţise bine câtă vreme se aflase în peşteră şi apoi pe cal. Acum însă era ca şi cum cineva ar fi scos un dop şi viaţa s-ar fi scurs cu repeziciune din ea. Ridică ochii spre Gabriel, aşezat în faţa ei în cabina înghesuită. Expresia de pe chipul lui îi dădu de înţeles că arată probabil la fel de rău pe cât se simte.

Prin fereastra din spatele lui, Liv zărea cerul care începea să se lumineze şi secera subţire a lunii pierind încet, la fel ca ea. Când va răsări soarele, amândouă se vor fi stins, Liv era sigură de asta. Se resemnase cu soarta ei. Gândul că măcar nu va ajunge înapoi în Ruina, ca să fie întemniţată din nou într-o viaţă de torturi şi chinuri, captivă în bezna din adâncul muntelui, îi aducea o uşoară alinare.

Simţea creatura pe care o purta în ea, ghemuită undeva în stomac, greutatea corpului ei inert trăgând-o în jos, la fel cum o stea se prăbuşeşte ca să dea naştere unei găuri negre ce înghite totul, inclusiv lumina. Poate că asta i se va întâmpla şi ei. Poate că aşa arăta sfârşitul lumii.

Sub ea, pustietatea dezolantă a deşertului se întindea până departe, şi o amintire ieşi la suprafaţă, o amintire despre care ştia că nu-i aparţine. O amintire despre o vreme în care lumea era fragedă şi pământul de la picioarele ei era verde şi fertil – iar ea îl cutreiera, liberă. Tot atunci existase şi un bărbat, iar Liv îşi ridică acum ochii spre el şi-i simţi căldura trupului şi braţul puternic cu care o înconjura. Era în continuare acolo, zâmbindu-i: era Gabriel.

— Iartă-mă, zise el, dar elicopterul era prea gălăgios ca ea să-l

poată auzi.

Liv dădu din cap şi imaginea lui Gabriel se topi în lacrimi. Nu era nimic de iertat. Ştia că el cunoaşte durerea despărţirii şi că ea îl va face s-o simtă din nou în curând. Îl iubise prea târziu şi pentru prea puţin timp, dar soarta îi fusese decisă dinainte, fără ca ea să şi-o fi putut alege.

Elicopterul se înclină şi începu să coboare spre deşertul de dedesubt. Pe fereastră, pământul şi cerul se clătinară, ca într-o viziune premonitorie a sfârşitului lumii.

Şi atunci Liv îl zări, ghemuit în nisipul deşertului, aşezat pe cele patru labe, cu grumazul lung şi negru ieşind din trupul acoperit cu o platoşă din solzi şi scuipând foc pe nări.

Era balaurul din coşmarurile ei: balaurul din profeţie şi din Apocalipsa, care aştepta s-o înghită, pe ea şi pe Sacramentul pe care-l purta înlăuntrul ei, iar elicopterul se îndrepta ţintă într-acolo, coborând vertiginos spre el.

110

Hyde îl zărise şi el pe fereastra din cabina pilotului, arzând în deşert în faţa lor, ca un răsărit înainte de vreme.

„La naiba“, îşi spuse, „au reuşit!“

Apelă tabăra prin staţia radio şi reuşi să dea de directorul de producţie. Tipul era clar surescitat, se simţea asta chiar şi în transmisiunea pe bandă îngustă, prea puţin propice pentru exprimarea liberă a emoţiilor, a frecvenţei militare pe care o foloseau.

— Am străpuns un strat de rocă dură, zise, şi l-am găsit! Zăcământul e uriaş! Îl testăm acum, ca să stabilim adâncimea puţului şi cantitatea de ţiţei, de-aia se văd gaze arzând. Deocamdată, cifrele pe care le-am obţinut depăşesc cele mai optimiste aşteptări. E ţiţei brut de cea mai bună calitate, şi e un ocean întreg acolo jos! N-am mai văzut niciodată aşa ceva! Am săpat o groapă de o adâncime care bate orice record mondial şi am găsit pe fundul ei o cantitate-record de petrol!

Hyde se gândea deja cât va câştiga el din acea poveste şi toate lucrurile pe care le putea face cu banii. I-ar fi plăcut la nebunie să se întoarcă la Austin şi să treacă prin faţa fostei lui case într-o maşină ridicol de scumpă, ca Wanda să-şi dea seama că îl lăsase baltă chiar înainte ca maşina de jocuri mecanice să înceapă să verse monedele. Pariase totul pe negru şi iată că meritase: nu mizase însă pe răsucirea roţii unei rulete, ci pe cea a unei foreze.

Înconjurară tabăra, evitând curenţii de aer încins creaţi de arderea masivă de gaze, apoi începură să coboare spre heliport. În clipa în care tălpile elicopterului atinseră pământul, Hyde zvâcni din scaunul său şi se îndreptă spre uşa laterală, ca să înceapă

transferul prizonierilor. Voia să termine cu povestea aceea cât mai repede posibil, ca să înceapă să se concentreze pe felurile în care îşi va cheltui banii.

Liv era paralizată de spaimă. Zărea fiara pe fereastră, imensă şi demonică. Uşa elicopterului se deschise brusc şi ea îi simţi suflul încins şi îi auzi urletul. O chema, o dorea.

— Afară! strigă un bărbat înarmat.

John Mann ieşi primul şi Gabriel îl urmă. Liv rămase pe loc, de parcă, de frică, ar fi prins rădăcini. Gabriel se întoarse să se uite la ea. Era încadrat în uşă, la fel cum îl văzuse în vis, cu câteva secunde înainte să fie înghiţit de flăcări. În delirul ei, amintirea i se păru aievea şi făcu un salt, ca să-l salveze din ghearele balaurului, îl lovi în piept şi-l trânti la pământ, unde Gabriel căzu pe spate. Ieşi şi ea din elicopter şi se aruncă peste el, acoperindu-i trupul întins pe cimentul pistei. Liv simţea căldura suflându-i în spate şi îşi imagină că fiara o urmăreşte, trăgând aer în piept, pregătindu-se să scuipe flăcări care îi vor înghiţi pe amândoi. Nu îi păsa de ea, viaţa ei se încheiase deja, dar Gabriel merita să trăiască.

Se dădu jos de pe el şi se îndepărtă, târându-se pe pardoseala de ciment, ca să atragă flăcările asupra ei şi să-l protejeze pe Gabriel. Se ridică în picioare şi se întoarse ca să dea ochii cu fiara, împleticindu-se în spate din dorinţa instinctivă de a o lua la fugă. Piciorul îi atinse marginea fâşiei de ciment, apoi mai făcu un pas în spate, pe nisipul încins al deşertului, moment în care totul deveni lichid şi lucrurile părură să se mişte cu încetinitorul.

Toate sunetele încetară.

Mai puţin unul.

Şoaptele.

Care se stârniră înlăuntrul ei.

Creatura pe care o purtase în ea începu să se desfacă şi să crească. Devenea tot mai grea, pe măsură ce se mărea, trăgând-o pe Liv în jos, spre pământ. Ţărâna i se păru vie atunci când o atinse. Căzu în genunchi, încovoindu-se sub greutatea colosală a fiinţei pe

care o purta în ea. Şoaptele o înconjurau din toate părţile, năvălind prin ea ca un uragan sau ca un torent blocat de sloiurile de gheaţă ce se topesc primăvara. Oriunde atingea pământul, le simţea scurgându-se din ea, intrând în ţărână şi eliberând-o de durerea captivităţii. Căzu cu faţa în jos şi îşi întinse braţele şi picioarele în lături, ca fiecare părticică din ea să atingă nisipul deşertului. Efectul fu instantaneu. Avu senzaţia că un zăgaz i se rupe înlăuntru. Simţi cum fiinţa aceea se revarsă din ea şi se scurge în ţărână. Şi, în vreme ce Eva o părăsea, mai auzi ceva, ca un huruit crescând în intensitate, pregătindu-se să o întâmpine. În acea clipă, pământul începu să se cutremure.

La început, Liv crezu că e fiara, care face pământul să se zguduie sub paşii ei. Se întoarse şi o privi cum se apleacă ameninţătoare peste ea, scoţând în continuare flăcări pe gura deschisă. Avea un semn agăţat de grumazul lung, o siglă ce înfăţişa o sondă petrolieră ridicându-se deasupra unei linii roşii, reprezentând pământul. În ochii îngroziţi ai lui Liv, desenul semăna cu un simbol Tau aşezat cu capul în jos. O alarmă începu să sune pe platformă, un urlet sfâşietor, desăvârşind viziunea terifiantă din coşmarul ei.

Liv aşteptă să apară flăcările, ştiind că vor veni, în vreme ce sub ea huruitul continua să crească în intensitate.

De undeva din adâncul fiarei se auzi un muget chinuit, ca de metal contorsionat. Pe măsură ce zgomotul creştea în intensitate, fiara îşi pierdea puterea de a scuipa flăcări, până când din focul de până atunci nu mai rămase decât o vâlvătaie ce pâlpâi tot mai stins şi se preschimbă într-un nor de aburi care ieşi şuierând din gura de extracţie a sondei, pe unde până atunci mugiseră flăcările. Aburii se risipiră şi ei, înăbuşiţi de apa care ţâşni prin gura de extracţie cu o presiune atât de mare, că jetul se arcui deasupra complexului şi se sparse într-o ceaţă fină care căzu pe pământ ca o ploaie cu stropi mărunţi.

În bazinele de colectare, lacul gros de ţiţei negru care se

formase deja începu să bolborosească, şi resturile putrezite, urât mirositoare ale pădurilor de mult căzute se limpeziră, preschimbându-se într-un lichid pur. Până şi elicopterul care aştepta cu motorul pornit pe dreptunghiul de ciment al heliportului tuşi şi se scutură când combustibilul din rezervor i se prefăcu în apă.

Liv se uită în sus, înspre vaporii de apă pe care-i scuipa balaurul, şi îşi aminti cuvintele profeţiei:

Cheia trebuie să urmeze Harta Stelară până Acasă
Acolo să stingă focul balaurului într-o lună lunară

Reuşise.

La fel de repede pe cum o copleşiseră, şoaptele o părăsiră, stingându-se încet, întorcându-se în ţărâna pe care o cunoscuseră cândva. Iar Liv se prăbuşi odată cu ele, în nisipul deşertului, şi totul în jur se întunecă.

111

În confuzia şi haosul care puseseră stăpânire pe tabără, soldaţii uitaseră să-i mai supravegheze pe prizonieri. Unii se uitau în sus, la sondă, urmărind cum profitul lor se preschimbă în apă de ploaie. Alţii se uitau la deşert, la norul de praf ce se apropia de ei, stârnit de copitele călăreţilor victorioşi ai căror cai, neafectaţi de miracolul combustibilului ce se preschimbase în apă, câştigaseră bătălia cu forţele mecanizate ale lui Hyde.

Gabriel se târî până la Liv şi îi puse degetele pe gât, ca să-i ia pulsul. Era foarte slab. O ridică în braţe şi o luă la fugă spre clădirea cea mai apropiată, sperând că un complex de mărimea aceluia avea şi un cabinet medical pe măsură.

Hyde zări mişcarea cu colţul ochiului. Era încă în stare de şoc, încercând să înţeleagă ce naiba se întâmplase. Cu o secundă în urmă îşi imagina viaţa pe care visase întotdeauna să o ducă, iar acum stătea în ploaie, la fel de sărac ca înainte. Nu înţelegea, dar ştia că totul are legătură cu bărbatul şi cu femeia care fugeau acum de el. Şi îi ura pentru asta.

Se duse la elicopter, scoase carabina M4 de sub scaun şi privi de-a lungul ţevii, ţintind spatele lat al bărbatului care se îndepărta. Îi urmări mişcările, alegând un punct în care glonţul să treacă drept prin el, lovind-o poate şi pe fată.

Îşi încleştă degetul. Apăsă pe trăgaci. Fantoma i se ivi în faţă – la fel de tăcut şi de neaşteptat ca de obicei – şi încasă glonţul în locul lui Gabriel.

Auzind împuşcătura, Gabriel se uită peste umăr şi îşi văzu

tatăl prăbuşindu-se şi doborându-l pe Hyde.

Toate scenariile din adolescenţă, când îşi imaginase ce ar fi făcut ca să îşi salveze tatăl, îi trecură prin faţa ochilor. În cele din urmă, însă, tatăl lui era cel care-l salva pe el.

Îl văzu pe Hyde rostogolind trupul inert al tatălui său de pe el şi ridicând din nou arma în poziţie de tragere. Apoi, imaginile se învolburară şi, într-o fracţiune de secundă, un călăreţ se ivi în galop şi trecu drept peste Hyde, calul lovind arma chiar în clipa în care aceasta detona şi călcându-l pe maior sub copitele lui.

Gabriel nu mai aşteptă să vadă dacă Hyde se ridică. Continuă să fugă şi intră pe uşa celei mai apropiate clădiri, ducând-o pe Liv într-un loc în care să fie în siguranţă.

112

Clădirea era pustie. Singurele sunete veneau de la jetul de apă ce lovea acoperişul şi de la zumzăitul instalaţiei de aer condiţionat.

Gabriel găsi infirmeria la capătul unui coridor lung şi deschise uşa, lovind-o cu piciorul. O întinse cu blândeţe pe Liv pe o masă de examinare, punându-i degetele pe gât, ca să verifice dacă i se îmbunătăţise pulsul. Era regulat, dar în continuare slab. Liv deschise ochii, dar privirea îi rătăcea. Gura îi forma cuvinte, mai mult nişte şoapte.

— Am reuşit?

— Aşa cred. Rezistă!

Cuvintele profeţiei îi reveniră în minte cu o claritate dureroasă: „*…într-o lună lunară, Căci altfel Cheia va pieri*.“

Gabriel deschise un dulap plin cu bandaje şi mănuşi sterile. În armată învăţase să dea primul-ajutor pe câmpul de luptă, unde era nevoie mai mult să uşureze durerea şi să oprească sângerarea, niciuna dintre cele două situaţii neaplicându-se acum. Dulapul următor era încuiat. Evident, acolo ţineau medicamentele preţioase. Ridică piciorul, pregătit să-l deschidă cu forţa, când uşa se deschise în spatele lui.

Gabriel se întoarse, gata să riposteze, şi dădu cu ochii de un medic care stătea în uşă.

— Ajut-o! zise, apucându-l de braţ şi ducându-l spre Liv.

Bărbatul îşi intră imediat în rolul de doctor şi îi verifică pulsul, temperatura şi reflexele, în tot atâta timp cât i-ar fi luat lui Gabriel să găsească şi să desfacă un leucoplast.

— E deshidratată şi pare să fi suferit un şoc, zise medicul. Nu e nimic grav. O să-i pun o perfuzie şi o să-i dau un sedativ uşor.

Gabriel încuviinţă. Pe coridor se auzeau nişte paşi îndreptându-se în direcţia lor. Gabriel luă un bisturiu de pe o tavă cu instrumente şi îl ascunse în palmă, apoi îşi încordă muşchii, gata de luptă. Tatăl lui era în continuare afară, sângerând probabil din rana provocată de glonţ. Trebuia să meargă după el.

Uşa infirmeriei se deschise şi Gabriel îşi dădu seama că e prea târziu: acelaşi călăreţ care-l călcase pe Hyde sub copitele calului îl purta acum pe tatăl lui în braţe. Tânărul se simţi cuprins de remuşcări: el ar fi trebuit să-l aducă acolo, nu străinul acela.

Călăreţul îl întinse pe John Mann pe a doua masă de examinare şi se dădu la o parte când medicul preluă controlul. Doctorul îi tăie cămaşa îmbibată de sânge care i se lipea de piept şi dădu la iveală o gaură de glonţ în care sângele se afunda şi bolborosea cu fiecare respiraţie a victimei. Era felul de rană pe care Gabriel o cunoştea mai bine. Faptul că sângele era absorbit când bărbatul trăgea aer în piept însemna că glonţul îi perforase plămânul. Sângele avea să-i umple treptat plămânii, inundându-i şi sfârşind prin a-l sufoca. Culoarea îi dispărea din obraji, iar buzele i se învineţiseră deja. Medicul înşfacă o mască cu oxigen şi i-o ţinu deasupra gurii care horcăia. Gabriel făcu un pas în faţă şi luă masca, fiindcă medicul avea nevoie de ambele mâini ca să cureţe rana şi să pregătească un pansament ocluziv prin care să încerce să menţină presiunea aerului din plămâni. Se aplecă până ajunse aproape de chipul tatălui său şi îi văzu ochii deschizându-se şi fixându-se asupra lui.

— Îmi pare rău, fiule, zise John Mann. Într-o zi o să-nţelegi. Într-o zi sper c-o să mă ierţi.

Ochii cenuşii se închiseră şi respiraţia şuierată se opri. Gabriel privi rana: aerul nu mai era aspirat înăuntru, pieptul nu se mai ridica. Medicul înşfacă masca cu oxigen şi i-o ţinu strâns pe faţă cu o mână, în vreme ce cu cealaltă îi apăsa rana. Pieptul lui John se umflă şi aerul şuieră în jurul palmei doctorului, dar, când acesta o ridică, pieptul se lăsă şi tot aerul ieşi din nou la suprafaţă. Plămânii nu mai

funcţionau. John murise.

Călăreţul care-l adusese se întoarse spre Gabriel.

— *Ab?* îl întrebă.

Gabriel încuviinţă.

— Da. A fost tatăl meu.

— A fost om bun.

— Da, răspunse Gabriel. Da, a fost.

Îşi întoarse privirea spre Liv. Era în continuare inconştientă, dar culoarea îi revenise în obraji şi respira adânc. Se duse lângă ea şi o sărută pe frunte. Avea pielea rece, dar respiraţia caldă îi mângâia chipul lui Gabriel. Tânărul se întoarse spre călăreţ şi arătă spre mitraliera AK-47 pe care acesta şi-o trecuse peste umăr.

— Pot s-o împrumut?

Bărbatul i-o întinse fără să-i pună nici o întrebare.

— Mersi. Rămâi aici şi păzeşte-i – pe amândoi! Mă-ntorc imediat.

După cum se dovedi în curând, arma nu era necesară.

Afară, în tabără, orice formă de rezistenţă fusese abandonată. Toţi erau prea uluiţi de miracolul la care fuseseră martori ca să mai facă altceva în afară de a se minuna. Se adunaseră în jurul fântânii de apă care ţâşnea din puţul de ţiţei. Soarele începea să se ivească timid la marginea pământului şi să umple aerul de curcubeie.

Hyde se uita şi el în sus, dar fără să vadă nimic. Zăcea întins pe spate, cu ambii ochi deschişi, cel stâng injectat şi dilatat sub gaura adâncă din ţeastă, pe care i-o făcuse copita calului. Gabriel îl privi, dar nu simţi nimic. Îşi dorise întotdeauna să-l găsească pe ucigaşul tatălui său şi îşi imaginase furia pură şi îndreptăţită care avea să-i alimenteze răzbunarea. Acum, că-l găsise, se simţea gol pe dinăuntru. Tatăl lui nu era aşa cum şi-l imaginase el, şi nici sfârşitul pe care şi-l găsise nu era astfel. Suferise prea mult pentru pierderea lui, plecând de la o premisă falsă, iar acum, când moartea chiar i-l răpise cu adevărat, nu mai avea nimic de oferit – nimic în afara

iertării.

Luă carabina M4 a lui Hyde, şi-o trecu peste umăr, apoi contemplă scena suprarealistă ce se desfăşura sub ochii lui, cu apa ridicându-se din adâncul pământului şi căzând înapoi sub forma unor stropi de ploaie. Un petic arid de deşert, însemnat pe o hartă pentru care regi şi împăraţi porniseră războaie nemiloase.

Ultima piesă a puzzle-ului.

Nu-i luă mult să găsească uşa încuiată a sălii de operaţiuni. Făcu un pas în spate, trase un glonţ în încuietoare din carabina M4, apoi izbi uşa cu piciorul şi păşi înăuntru.

O hartă topografică a zonei, de mari dimensiuni, era prinsă de perete cu piuneze, şi pe ea se aflau diferite însemne care marcau toate şantierele companiei. Masa din mijlocul încăperii era acoperită cu seismograme şi fragmente de tăbliţe antice. Tot acolo se găseau şi copii ale aceloraşi documente provenite de la serviciile secrete irakiene pe care i le arătase şi Washington. Dar niciunul dintre acele obiecte nu era ceea ce căuta el.

Harta Stelară se afla singură într-un sertar, cuibărită într-o bucată solidă de spumă poliuretanică, tăiată astfel încât să se muleze pe forma ei neregulată. Era din granit negru, spart şi ciobit la margini, dar simbolurile de pe ea erau încă vizibile şi neatinse de trecerea anilor. Dr. Anata avusese dreptate. În mijlocul ei se afla aceeaşi literă T pe care o văzuse pe *Imago Mundi* de la British Museum. Punctul de referinţă central era acelaşi: oraşul antic Babilon, în apropierea localităţii Al-Hillah din zilele noastre. Toate celelalte puncte geografice se raportau la ea. Gabriel studie simbolurile, recunoscând punctele ce reprezentau constelaţia Balaurului. Acestea arătau drumul spre o grupare simplă de simboluri care marcau locul unde se aflase grădina: un copac, câteva însemne care, presupuse el, se refereau la distanţe, şi o siluetă umană reprezentată printr-un beţigaş.

Gabriel luă piatra, cântărind-o. Nu era de mirare că bunicul său nu voise să sară cu ea în şanţul de apărare. Simţi că pe spatele

tăbliţei sunt cioplite alte simboluri şi o întoarse. Partea aceea a pietrei era acoperită de un text dens, în două limbi diferite, după câte se părea, dar el nu recunoscu niciuna. Simbolurile erau înconjurate cu grupuri de punctuleţe ce înfăţişau alte constelaţii.

Scoase telefonul din buzunar şi fotografie tăbliţa, pe ambele părţi. Făcu poze şi încăperii, hărţilor şi documentelor de pe masă. În cele din urmă, făcu o poză siglei Dragonfields, apoi le adună pe toate într-un folder şi le ataşă unui e-mail. Ieşi afară, unde semnalul mobilului era mai puternic, şi aşteptă până când primi confirmarea că mesajul a fost trimis.

Lângă bazinul de colectare, un cal bea apă dintr-o baltă care, la începutul zilei, fusese plină de ţiţei. Era o scenă la care Gabriel ar fi putut să fie martor în orice zi, încă de la începuturile vieţii pe pământ. Luna dispăruse acum de pe cer, alungată de strălucirea soarelui ce stătea să apară. Trase adânc aer în piept, umplându-şi plămânii cu umezeala din atmosferă. Locul nici măcar nu mai mirosea ca o platformă de explorare petrolieră. Avea un miros natural şi proaspăt, ca de portocale.

„Într-o lună lunară" spusese profeţia. Şi, slavă Domnului, reuşiseră! La limită, însă. Nimeni nu ştia ce catastrofă tocmai fusese evitată – sau aproape nimeni.

Îşi apără telefonul de ploaia de stropi fini şi formă un număr.

113

Athanasius se afla în apartamentul Prelatului şi spăla un pansament murdar, când simţi telefonul vibrând în buzunar. Se uită la silueta legată cu chingi de pat. Dragan delira de când fusese atins de Lamentaţie. Chiar şi aşa, călugărul Sanctus mai avea momente de luciditate, când toată ura îi ieşea bolborosind la suprafaţă. Trebuia să fie prudent.

Puse bucata de pânză deoparte şi traversă grăbit încăperea, spre o fereastră care dădea în grădina împrejmuită cu ziduri. Accesul în grădină era în continuare interzis, aşa că nu exista riscul să fie văzut de cineva de acolo. Locuitorii Citadelei erau fie ocupaţi să se îngrijească de bolnavii din numeroasele infirmerii care fuseseră improvizate în întreg muntele, fie zăceau ei înşişi legaţi de un pat şi încercau să se elibereze, ca să se poată scărpina până mureau. Chiar şi aşa, Athanasius cercetă livada, asigurându-se că nu se zăreşte nici o mişcare, înainte de a scoate telefonul din buzunar şi a răspunde.

— Alo?

— A ajuns acasă, zise Gabriel.

Athanasius închise ochii, uşurat. Se terminase.

— Slavă Domnului! zise. Când n-am reuşit să găsesc harta, m-am temut că totul e pierdut. Povesteşte-mi! Cum arată Grădina Raiului?

— Deloc cum ţi-ai imagina-o.

— Dar eşti sigur că ăla e locul?

— Sunt absolut sigur.

Un geamăt străbătu încăperea când Dragan încercă să forţeze chingile.

— Ce se aude? întrebă Gabriel.

— Un biet suflet care a fost lovit de molimă.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

— Ce molimă?

— E un soi de… infecţie. Primul caz a fost semnalat cu vreo patruzeci şi opt de ore în urmă. De atunci, se înregistrează câte un caz nou aproape la fiecare oră. Până acum, niciunul dintre cei infectaţi n-a supravieţuit. Am încercat s-o izolăm, instituind o carantină. Acum ştim că o persoană infectată devine contagioasă la rândul său doar după ce se manifestă primele simptome. Prin această metodă am reuşit să-i izolăm pe cei atinşi boală şi să încetinim răspândirea. Dar acum Sacramentul s-a întors acasă. Prin urmare, după cum spune profeţia, molima n-o să mai cotropească Pământul. O să rămână aici, încătuşată între zidurile Citadelei.

— Care sunt simptomele?

— Toate victimele au vorbit de un miros puternic de portocale, urmat de o sângerare bruscă şi violentă din nas.

O altă tăcere la celălalt capăt al firului.

— Alo?

Niciun răspuns.

Athanasius se uită la telefon. Ecranul era negru. Îi murise bateria. Îl băgă în buzunarul sutanei, fiindcă un alt geamăt îl chema înapoi lângă pat. Dragan visa, iar pupilele i se mişcau sub pleoapele înnegrite. Părea să scâncească, rostind cuvinte neinteligibile în somn. Athanasius se aplecă deasupra lui, încercând să înţeleagă ce spune. Recunoscu frânturi din *Tatăl Nostru,* repetate la nesfârşit într-o litanie jalnică.

„…Şi iartă-ne nouă greşelile noastre… precum şi noi iertăm…“

„…Şi iartă-ne nouă greşelile noastre… precum şi noi iertăm…“

Athanasius luă o bucată de pânză umedă dintr-un castron aflat la capul patului şi o întinse pe fruntea fierbinte a lui Dragan.

— Te iert, zise.

Auzindu-i vocea, ochii roşii se deschiseră brusc şi îl priviră

ţintă.

— Tu, zise Dragan, mereu tu! Sacramentul o să se-ntoarcă şi atunci o să mai vedem noi!

Athanasius dădu din cap.

— Sacramentul s-a-ntors acasă, acolo unde-i e locul, zise. N-o să revină niciodată în Citadelă.

Dragan îl privi fix, apoi chipul i se schimonosi.

— În cazul ăsta, s-a sfârşit… gemu. Tu ne-ai făcut asta! Sfârşitul lumii e aproape!

114

Gabriel privea prin perdeaua de ploaie şi analiza detaliile conversaţiei telefonice.

Primul caz semnalat cu patruzeci şi opt de ore în urmă.

El intrase în Citadelă după aceea, după ce molima făcuse deja primele victime.

Îşi aminti de ţipătul înfiorător ce venise din adâncurile muntelui şi cum se grăbise Athanasius într-acolo, la auzul lui.

Se întrebă dacă senzaţia de oboseală pe care o resimţea până în oase şi durerile din tot corpul puteau fi cauzate de ceva mai sinistru decât epuizarea şi dacă toţi cei cu care intra în contact aveau să fie la rândul lor contaminaţi.

Privi înapoi, spre clădirea principală, şi şi-o imagină pe Liv înăuntru, întinsă pe masa de examinare: fragilă şi vulnerabilă.

Era infectat? O infectase şi pe ea?

Fiecare părticică din el tânjea să se întoarcă acolo şi să stea la căpătâiul ei, să o ţină de mână până se va trezi, dar ştia că nu poate face asta. Trebuia să pună siguranţa ei pe primul loc – trebuia să pună siguranţa tuturor înaintea propriei lui siguranţe.

„Am încercat s-o izolăm printr-o carantină", îi spusese Athanasius, „o persoană infectată devine contagioasă doar după ce se manifestă primele simptome… Un miros puternic de portocale, urmat de o sângerare bruscă şi violentă din nas."

Îşi duse dosul palmei la nas. Nu-i curgea sânge, dar mirosul de portocale aproape îl copleşea. De-abia începuse să-l simtă. Simptomele erau recente, aşa că mai exista o şansă să nu fi răspândit boala.

Fără să-şi îngăduie timp de gândire, Gabriel se duse ţintă în

hangarul în care erau parcate şi vehiculele, evitându-i pe cât posibil pe toţi cei care-i ieşeau în cale. Luă două bidoane cu apă şi un rucsac cu provizii din cabina unui camion şi se întoarse la bazinul de colectare.

Calul ridică botul când îl auzi apropiindu-se. Gabriel se apropie de el şi îl mângâie, vorbindu-i în şoaptă, în vreme ce încărca puţinele provizii în desagă şi băga carabina M4 a lui Hyde sub oblânc. Se gândi la tatăl lui, mort în infirmerie, în patul de lângă Liv, şi înţelese în cele din urmă sacrificiul pe care-l făcuse. Spera că într-o zi Liv îl va ierta şi ea pentru ceea ce se pregătea să facă, la fel cum şi el îi şoptea acum tatălui său, în gând, vorbe de iertare tardive.

Calul o luă la galop, împroşcând cu noroi şi cu apă din bălţile prin care trecea, până dădu în cele din urmă de solul uscat al deşertului.

Gabriel îşi aţinti privirea asupra orizontului. Nu se uită înapoi.

Nu avea încredere în el însuşi.

Continuă să călărească spre nord, cu mirosul de portocale urmându-l ca o dâră, până dispăru în deşert.

115

Arkadian se întorsese la biroul său de la etajul al patrulea al secţiei de poliţie. Ştia că ancheta la care lucra va deveni în curând publică, aşa că nu vedea niciun motiv să mai fie precaut. Îşi încheie raportul şi îl mai citi o dată.

E-mailul lui Gabriel îi furnizase toate verigile lipsă. Acum putea să facă legătura între Biserică şi Dragonfields, între hartă, vechea poziţie a Grădinii Raiului şi data la care Biserica primise acel împrumut uriaş, ca o garanţie de participare la societatea în comun. Plecaseră într-adevăr pe urmele unei comori antice, dar nu una îngropată de oștile legendare ale lui Alexandru cel Mare sau ale Regelui Cresus. Căutau bogății mai apropiate de timpurile noastre. Toate rezervele subterane de petrol au la origini copaci şi vegetaţie preistorică, ce putrezesc vreme de câteva milioane de ani pentru a se preschimba în cele din urmă în ţiţei brut. Datorită dimensiunilor sale, a vârstei şi a misterelor care-i înconjuraseră dintotdeauna locaţia, Grădina Raiului devenise, în timp, cea mai mare, mai bogată şi neatinsă rezervă de petrol din lume. Biserica nu încercase să o localizeze din motive care ţineau de credinţă, ci pentru a-i putea exploata trecutul – al ei şi al întregii omeniri – şi a-şi asigura astfel propriul viitor.

Arkadian ataşă raportul unei liste de destinatari pe care o pregătise dinainte şi în care indusese adresele cât mai multor organizaţii media – mici şi mari, locale şi internaţionale – precum şi ale mai multor bloguri politice independente. Lista mai conţinea şi adresele Interpolului, ale birourilor de presă aparţinând mai multor guverne şi a biroului de presă al Vaticanului. Lăsase numele destinatarilor vizibile, astfel încât fiecare dintre ei să ştie cine mai

primise mesajul, iar cei deja compromişi să înţeleagă că va fi imposibil să muşamalizeze povestea. Era felul său de a arunca seminţele cât mai departe posibil, astfel încât să prindă rădăcini oriunde vor găsi un pământ fertil. Îi plăcea acea analogie biblică.

În cele din urmă, le trimise raportul tuturor angajaţilor Departamentului de Poliţie al Oraşului Ruina, îl copie pe un stick de memorie pe care-l băgă în buzunar, îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi plecă acasă, unde îl aştepta soţia lui.

VII

„Şi pământul i-a venit femeii într-ajutor,
căci pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit
râul pe care-l aruncase balaurul din gură.“

Apocalipsa, 12:16

116

Liv visa că e cufundată în beznă, aşa cum mai fusese până atunci, dar de data aceasta nu se temea de ea; de data aceasta ştia ce se află înlăuntrul ei. Se trezi şi întinse mâna, căutându-l pe Gabriel, aşa cum făcuse în peşteră, aşteptându-se să-i simtă trupul lângă ea, dar nu el nu era acolo.

Deschise ochii.

Se afla într-un fel de cabinet medical, dar, deşi încăperea nu-i era cunoscută, avea senzaţia că locul ei e acolo – avea senzaţia că e acasă.

În cameră mai era un pat, pe care stătea întins John Mann, care-şi găsise în sfârşit odihna. Liv îşi dădu seama că e mort, dar simţi şi că se odihneşte în pace. Se dădu jos din pat, se duse lângă el şi îşi puse palma peste mâna lui. Era îngrijorată pentru Gabriel, se întreba unde e şi de ce nu veghează la căpătâiul tatălui său, pe care-l găsise şi-l pierduse apoi din nou în doar câteva ore. Acum era cu adevărat singur pe lume, ca ea. Dar în realitate nu era singur. Nu avea să fie niciodată singur. O avea pe ea, şi ea îl avea pe el.

Ieşi pe coridor, atrasă de zgomotele care veneau de afară. Clădirea părea pustie, toate sunetele se auzeau din exterior, din tabără. Merse de-a lungul coridorului şi zări uşa de la capătul lui, făcută ţăndări cu o lovitură de picior.

Harta Stelară se afla pe masa pe care o lăsase Gabriel. Liv urmări cu privirea constelaţiile vizibile pe suprafaţa ei, recunoscând-o pe cea a Balaurului, a Taurului şi Carul Mare. Observă o stea în plus în cea din urmă, cioplită mai adânc decât restul; din ea pornea o linie ce ducea spre un fragment de text. De data aceasta, nu mai auzi şoapte în minte, care să-i vestească

traducerea ce stătea să vină. Descoperi că poate să citească textul pur şi simplu.

Sacramentul ajunge Acasă şi Cheia se uită spre Cer
O nouă stea se naşte cu un nou Rege pe Pământ, care va îndrepta sfârşitul lumii

Era ca şi cum o parte din materia din care era alcătuit Sacramentul s-ar fi îmbibat în ea, rămânând acolo. Ridică tăbliţa grea şi o întoarse, sperând să mai găsească şi altceva pe partea cealaltă. Găsi un bilet:

Scumpa mea Liv,

Nimic nu e ușor în viață, dar cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să plec de lângă tine. Știu acum cât de dureros trebuie să fi fost pentru tatăl meu când a fost nevoit să ne părăsească. Sper să mă-ntorc cândva. Până atunci, să nu mă cauți, dar să nu te-ndoiești că te iubesc! Și să ai grijă de tine – până o să te găsesc din nou.

Gabriel

117

Dr. Harzan se plimba de colo-colo pe marginea gropii în care se găsea epava elicopterului Sikorski.

Majoritatea relicvelor fuseseră recuperate şi erau pregătite pentru expedierea în Turcia, unde aveau să ajungă în cele din urmă în biblioteca din adâncul muntelui, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple în urmă cu doisprezece ani. Sentimentul că acea treabă neterminată de atâta vreme era pe punctul de a fi rezolvată îi dădea o satisfacţie enormă.

Şi totuşi…

Auziseră cu toţii împuşcăturile înfundate care veniseră din direcţia taberei. De atunci nu mai reuşise să stabilească contactul cu ei prin staţia radio. Nu auzea decât foşnetul paraziţilor de pe linie. Era îngrijorat. Poate că nu le funcţiona transmiţătorul; nisipul ăla afurisit intra peste tot. Întâlnirea cu John Mann de mai devreme contribuise şi ea la neliniştea pe care o resimţea. Îi adusese aminte, într-un mod grăitor, că trecutul se poate întoarce să te bântuie, chiar şi atunci când eşti convins că l-ai îngropat de mult. Relicvele acelea, cu poveştile lor prezentând o altă versiune decât cea oficială, consimţită în Biblie, erau o dovadă de netăgăduit că acest lucru e posibil. Cu cât vor fi ascunse mai repede, într-un loc în care nu le va găsi nimeni, cu atât va fi mai bine.

Capul i se dădu pe spate când glonţul îi intră în ochi şi îi spulberă ceafa aproape în întregime. Se rostogoli şi alunecă până în fundul gropii, unde rămase nemişcat, găsindu-şi odihna lângă fuzelajul din metal al balaurului mort, chiar în clipa în care sunetul împuşcăturii ajunse din urmă proiectilul ce ţâşnise din carabina M4 şi răsunase apoi în deşert, purtat de ecou.

118

Cardinalul Clementi stătea la biroul său, privind fix ecranul computerului. Telefonul suna, dar el nu păru să bage de seamă. Se prăbuşise pe scaun, cu capul plecat aproape atingându-i pieptul, cu umerii lăsaţi de parcă trupul său masiv l-ar fi tras în jos. O ţigară îi era agăţată de buzele albe ca varul, iar din ea atârna aproape un centimetru de scrum. Pe ecran se vedea un e-mail deschis, trimis de Pentangeli:

Dorim să ne recuperăm împrumutul cu garanţii pe care vi l-am acordat, începând de mâine dimineaţă, la ora de deschidere a Bursei de pe Wall Street. În cazul în care nu veţi fi capabili să achitaţi datoriile, iată mai jos cum va arăta ediţia de mâine a cotidianului *Wall Street Journal.*

Sub text se găsea o simulare a primei pagini, care titra cu litere de-o şchioapă:

BISERICA ÎN FALIMENT

Auzi sunetul unor paşi apropiindu-se în grabă pe coridorul de marmură, acoperind ţârâitul telefonului, care nu încetase nici o clipă să sune. Erau mai multe persoane, din câte îşi dădea seama. Prima dintre ele ajunse în faţa uşii şi bătu cu putere în ea. Clementi tresări şi scrumul căzu în cele din urmă din ţigară, pe mătasea neagră a robei sale de cardinal. Clanţa se zgâlţâi, dar uşa rămase închisă. Cel

puţin avusese prezenţa de spirit să o încuie. Nu că asta i-ar fi ţinut la distanţă prea multă vreme. Încuietoarea era gândită pentru a asigura intimitatea, nu pentru cazuri de asediu. Aveau să spargă uşa în curând.

Întinse mâna şi şterse e-mailul, de parcă astfel ar fi putut elimina şi veştile pe care le conţinea, apoi se ridică cu greutate şi se îndreptă spre fereastră.

Mulţimea se adunase deja la picioarele lui, în Piaţa Sfântul Petru, şi se uita la Palatul Apostolic. Dar nu erau credincioşii obişnuiţi, care sperau să-l zărească chiar şi pentru o clipă pe Sfinţia Sa, ci erau echipele de reporteri de televiziune, care-şi pregăteau camerele şi echipamentele ca să prindă în direct o ştire de senzaţie – şi de data aceea îl căutau pe *el.*

În spatele lui, uşa continua să se zgâlţâie şi telefonul continua să sune, dar Clementi îşi fuma netulburat ţigara şi se uita pe fereastră, de parcă ar fi fost o zi ca oricare alta. În ciuda a tot ceea ce se întâmplase, credea în continuare că pusese la cale un plan bun. Dacă ar fi făcut publică descoperirea locaţiei Grădinii Raiului, Biserica s-ar fi trezit pe cap cu încă un loc de pelerinaj implantat în mijlocul unei ţări care se închina acum la alt Dumnezeu. Şi la ce le-ar fi servit asta? Petrolul era altă poveste. Era o resursă lichidă, ce ar fi putut să fie pompată prin venele veştejite ale Bisericii, schimbându-i radical soarta. Ar fi putut să fie darul lui Dumnezeu pentru trimişii Lui de pe pământ, un miracol modern, un mit care s-a prefăcut în bani. Dar, din nu se ştie ce motiv, nu fusese să fie.

Clementi trase un ultim fum din ţigară, apoi o aşeză cu grijă în scrumiera din marmură, lăsând-o să ardă până la filtru. Se urcă pe pervazul înalt al ferestrei, se uită în jos, la mulţimea care creştea, şi îi auzi icnind când dădură cu ochii de el. Se gândi la călugărul care se urcase în vârful Citadelei, cu peste două săptămâni în urmă, şi declanşase întreaga suită de evenimente ce se succedaseră de atunci. Întinse braţele în lături, alcătuind semnul crucii, şi stătu aşa, cu capul plecat, până când auzi uşa spărgându-se în spatele lui.

„Numai Dumnezeu o să-nțeleagă“, se gândi pe când se apleca, greutatea trupului său trăgându-l în jos, spre curtea acoperită cu marmură, aflată la patru etaje mai jos.

„Şi numai Dumnezeu poate ierta.“

Epilog

Soarele începea să răsară deasupra Ruinei, aruncând umbra lungă şi sumbră a Citadelei peste mesele şi scaunele ce împânzeau deja trotuarele din faţa restaurantelor şi cafenelelor aliniate de-a lungul zidului de apărare. Turiştii nu sosiseră încă, dar clopotul din biserica publică bătea, ceea ce însemna că grilajul porţilor de la poalele dealului se va ridica şi pelerinii şi curioşii vor ajunge în curând acolo.

Yunus desfăcu ultimul scaun pliabil şi îl aşeză cu un zdrăngănit pe dalele mari din piatră, rezistând cu greu tentaţiei de a se prăbuşi în el. Transpira, în ciuda aerului rece al dimineţii, şi îl dureau toţi muşchii. Avea două slujbe, de peste o lună, deja, fiindcă încerca să strângă cât mai mulţi bani ca să îşi plătească taxa de înscriere la Gaziantep Üniversitesi, începând din septembrie. Se gândise că o vară profitabilă îi va asigura o mare parte din banii necesari anul viitor, cu condiţia să nu mai piardă zile preţioase cu explozii, cutremure şi alte nebunii, din cauza cărora oraşul vechi fusese închis de mai multe ori în ultima vreme, ţinându-i pe clienţi la distanţă. Cel puţin apucase să mai recupereze din orele de somn, aşa că nu fusese chiar atât de rău, la urma urmei.

Înăbuşindu-şi un căscat, se întoarse în cafenea, unde mătuşa Elmas turna păstăi de cardamom şi boabe de cafea în râşniţă.

— Pari obosit, îi zise, ochii aprigi strălucindu-i pe chipul ridat ca o coajă de nucă.

— O să-mi revin, îmi trebuie doar o cafea.

Întinse mâna după unul dintre paharele de *khave* aşezate pe tejghea, dar îl lovi şi acesta căzu pe duşumea. Paharul se rostogoli, rămânând însă neştirbit, în mod miraculos.

— Du-te să te-ntinzi înainte să spargi ceva! şuieră mătuşă-sa printre dinţi, uitându-se peste umăr, ca să se asigure că niciunul dintre angajaţi n-o aude. Te strig eu când se aglomerează!

Yunus dădu să protesteze, dar se răzgândi. Mătuşa Elmas era încăpăţânată şi lui îi lipsea energia să o contrazică. Poate că un pui de somn era exact ce-i trebuia. Ridică paharul, îl puse pe tejghea şi dispăru în spatele perdelei din mărgele, pe scările ce duceau la locuinţa lui ilegală.

Mătuşa Elmas îi sugerase să doarmă acolo după ce obţinuse o slujbă în echipa de salubritate care făcea curăţenie în tura de noapte. Ea îl trecea pe lista angajaţilor ca părăsind cafeneaua, iar şeful lui din tura de noapte îl trecea ca începându-şi schimbul, aşa că, pe hârtie cel puţin, părăsea oraşul vechi în fiecare noapte la sfârşitul serviciului şi se întorcea a doua zi dimineaţa. În realitate, însă, nu pusese piciorul în afara oraşului vechi de aproape o lună, chiar şi în perioada în care acesta fusese evacuat. Mesele erau incluse în salariul pe care-l primea de la cafenea, iar la etajul întâi exista o toaletă pentru restul nevoilor sale. Era perfect şi îi permitea să economisească o grămadă de bani pe transport. În plus, îi plăcea ideea că, în afara călugărilor din adâncul muntelui, era probabil prima persoană care locuia acolo de peste o sută cincizeci de ani. La universitate urma să studieze istoria şi turismul, aşa că astfel de lucruri îl atrăgeau.

Yunus ajunse în camera de la mansardă şi se prăbuşi pe patul ascuns în spatele unui perete de cutii din carton. Camera lui era o încăpere de cinci metri pătraţi, umplută în mare parte cu marfa neperisabilă cu care se aproviziona cafeneaua. Deasupra lui se găsea un luminator de mărimea unei cărţi de buzunar, care lăsa să pătrundă cantităţi neglijabile de aer şi lumină, dar îi oferea totodată o privelişte asupra Citadelei, dacă se ridica pe vârfuri. Uneori, în crucea nopţii, dacă vântul bătea din direcţia potrivită, simţea miros de fum venind dinspre munte şi auzea sunete ce-i dădeau de înţeles că acolo trăiesc oameni. Îi plăcea şi asta, îi dădea senzaţia că face

parte din ceva antic şi misterios, deşi, în ultima vreme, zgomotele pe care le auzise fuseseră destul de neliniştitoare. Aduceau cu nişte bocete şi gemete de durere. Nu-i plăcea să le audă, mai ales că era singur în bezna din oraşul pustiu.

Închizând ochii, Yunus încercă să se odihnească. În cameră era mai cald ca de obicei. De cele mai multe ori dormea între orele două şi şase, când era cel mai răcoare, iar în restul timpului muncea. Se întrebă cât de cald va fi în miezul verii. Putea oricând să se mute, în cazul în care căldura ar fi devenit insuportabilă, sau să încerce să doarmă într-o încăpere situată mai jos. Până atunci, avea să suporte şi să-şi ia nişte dopuri de urechi, ca să nu mai audă sunetele stranii din timpul nopţii.

Trase în piept mireasma prăfuită de clădire veche, ce se amesteca cu aroma mâncărurilor plutind în sus pe scări, din cafenea. Simţi miros de cafea prăjită şi de portocale proaspăt stoarse, atât de puternic de parcă ar fi fost în aceeaşi cameră cu el – ceea ce era imposibil, fiindcă mătuşa Elmas nu vindea portocale în cafenea.

Probabil că mirosul venea din altă parte, purtat de briză prin spărtura minusculă a luminatorului.

Poate că venea din Citadelă…bil că mirosul venea din altă parte, purtat de briză prin spărtura minusculă a luminatorului. Poate că venea din Citadelă…

Sfârşit

Mulţumiri

Dacă aţi citit mulţumirile de la sfârşitul volumului *Sanctus*, vă amintiţi poate că am asemănat scrierea unei prime cărţi cu organizarea unei petreceri uriaşe, la care nu ai habar dacă va veni cineva. Aleluia şi slavă Domnului, invitaţii au sosit, aşa că în primul rând aş vrea să mă înclin şi să îmi scot pălăria în faţa tuturor celor care au citit *Sanctus* şi care mi-au făcut din când în când ziua mai bună, contactându-mă pe Twitter sau pe Facebook, ca să-mi spună cât de mult le-a plăcut. De fapt, dacă simţiţi vreodată impulsul să contactaţi un scriitor şi sunteţi puţin intimidaţi sau îngrijoraţi că l-aţi putea deranja, urmaţi-vă pornirea şi contactaţi-l! Ne petrecem mare parte din an izolaţi în mintea noastră, într-o încăpere minusculă, aşa că mesajele de la cititori sunt ca nişte raze de soare ce străpung întunericul din temniţele noastre întunecate şi necruţătoare.

A doua carte pe care o scrii, am descoperit între timp, seamănă şi ea cu organizarea unei petreceri. Doar că de data aceasta lucrezi cu gândul la primul chef, sperând tot timpul că cei care au venit o dată vor onora din nou invitaţia şi nu vor pleca devreme.

Pentru pregătirea acestei petreceri trebuie să-i mulţumesc în special incomparabilului meu agent literar de la LAW, Alice Saunders, care are toate calităţile unui agent bun şi niciunul dintre defecte, precum şi lui Mark Lucas şi Peta Nightingale pentru prânzul acela atât de bine sincronizat de la Ping Pong. Le sunt de asemenea extrem de îndatorat tuturor celor de la ILA, care au împrăştiat cuvintele mele în lume, la propriu.

La HarperCollins sunt foarte norocos să am în colţul meu doi

editori inteligenţi şi fermecători în persoana lui Julia Wisdom din Marea Britanie şi a lui David Highfill din SUA, precum şi o echipă genială de redactori, designeri, specialişti în marketing şi vânzări, care au pus cartea potrivită în mâinile persoanelor potrivite.

Vreau să le mulţumesc şi tuturor publisher-ilor din lume care au cumpărat drepturile pentru *Sanctus;* pe mulţi dintre ei i-am cunoscut deja şi vreau să mă întâlnesc cu toţi, ca să le dau de băut şi să le zâmbesc ca un beţivan caraghios.

În fine, şi cel mai important, vreau să le mulţumesc copiilor mei, Roxy, Stan (şi Beanie, care e pe vine), care mă inspiră, şi soţiei mele Kathryn, pentru toată dragostea şi sprijinul ei, fără de care nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil şi nu ar fi avut oricum niciun rost..